

Mục Dã

Contents

Mục Dã	2
1. Chương 1: Nhà Ga	2
2. Chương 2: Chờ Tuyết Đến	7
3. Chương 3: Khởi Hành	10
4. Chương 4: Đến Nơi	13
5. Chương 5: Tang Lễ	16
6. Chương 6: Thái Cử Động	18
7. Chương 7: Sân Thượng	21
8. Chương 8: Nhà Mới	23
9. Chương 9: Bạn Trai	26
10. Chương 10: Quả Tròn	29
11. Chương 11: Quyết Định	32
12. Chương 12: Kẹo	35
13. Chương 13: Hôn Lễ	37
14. Chương 14: Mẹ	40
15. Chương 15: Nhận Chức	43
16. Chương 16: Đêm Trừ Tịch	46
17. Chương 17: Pháo Hoa	49
18. Chương 18: Nước Mắt	52
19. Chương 19: Náo Loạn Bệnh Viện	55
20. Chương 20: Trói Buộc	58
21. Chương 21: Ngựa Con	62
22. Chương 22: Quán Bar	64
23. Chương 23: Khoang Miệng	68
24. Chương 24: Lớp Học	71
25. Chương 25: Hoa Hồng	73
26. Chương 26: Mãn Thiên Tinh	76
27. Chương 27: Bài Tập	79
28. Chương 28: Trang Sinh	82
29. Chương 29: Trang Thu Bạch	85
30. Chương 30: Cầu Hôn	87
31. Chương 31: Hôn	91
32. Chương 32: Lễ Tốt Nghiệp	94
33. Chương 33: Đồng Hồ	97
34. Chương 34: Lớp Học Tình Nguyên	100
35. Chương 35: Hồ Nước	105
36. Chương 36: Tiếp Tục	108
37. Chương 37: Lạc Đường	112
38. Chương 38: Âm Mưu	116
39. Chương 39: Lạnh Chết	119
40. Chương 40: Ổ	122

41. Chương 41: Quan Tâm	125
42. Chương 42: Về Nhà	129
43. Chương 43: Đau Lòng	134
44. Chương 44: Ông Chú Thức Tỉnh	137
45. Chương 45: Thức Tỉnh Cũng Không Đủ	140
46. Chương 46: Nghiễm Nghiễm Đáng Yêu	144
47. Chương 47: Lolita	146
48. Chương 48: Hôn Rồi!	149
49. Chương 49: Cầu Tử Dừng Mãnh Như Thần	152
50. Chương 50: Đêm Mưa (thượng)	156
51. Chương 51: Đêm Mưa (trung)	160
52. Chương 52: Đêm Mưa (hạ)	163
53. Chương 53: Cuối Cùng Cũng Kết Thúc	167
54. Chương 54: Chung Chương	170

Mục Dã

Giới thiệu

Edit: Sagittarius Thể loại: Thăng nam công x tâm cơ thụ, câu chuyện về một người âm ỉ với người yêu xong không về nhà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muc-da>

1. Chương 1: Nhà Ga

Không phải như thế này, Hướng Hưng Học nghĩ.

Nhà ga huyện Tiểu Kỳ chỉ có hai đường ray, một ngày chỉ đón hai chuyến tàu.

Hướng Hưng Học nhìn chiếc xe lửa màu xanh xình xịch xịch cùng khói bụi xa dần, mới chính thức biết rằng anh hiện tại đang ở giữa đại lục, góc Tây Bắc trên bản đồ, nơi này cách Đồng thành 4500 km.

4500 km, nếu lái xe không ngừng nghỉ, cũng phải mất hai ngày.

Trước mắt Hướng Hưng Học là ngọn núi màu nâu xám, sau lưng ngọn núi là cả miền hoang dã, cuối miền hoang dã có núi tuyết cùng đường biên giới.

Nơi đây có mặt đất bao la, có bò dê từng đàn, trên trời có chim ưng bay lượn, sâu dưới lòng đất là dầu mỏ cùng khí đốt.

Nơi đây có rất nhiều tư liệu thực tế.

Nhưng nơi đây lại không có Hướng Nghiễm.

Một tiếng thở dài trong không khí ngưng tụ thành sương trắng.

Hướng Hưng Học bỗng nhiên muốn hút thuốc.

“Chàng trai, đàn ông ở đây đều hút thuốc loại mạnh nhất.”

Trạm xe lửa Bắc Cương không bán thuốc lá nhẹ, Hướng Hưng Học quên mất, thuốc lá cũng khác nhau tùy vùng.

Anh mua một bao Nhuyễn Trung Hoa, châm lửa mấy lần mới đốt được đốm lửa nhỏ giữa trời lạnh lẽo.

“Chàng trai trẻ, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Không phải người nơi này đúng không?” Ông lão ngồi quỳ vé từ trong cửa quầy thò đầu ra, hướng về thêm ga to giọng nói với Hướng Hưng Học.

“Không còn nhỏ, 36 rồi.”

“Không nhìn ra nha, cậu là người ở đâu tới?”

“Tỉnh S.”

“À, tỉnh S!” Trong mắt ông lão lộ ra một chút mờ mịt, giọng nói lại chắc nịch: “Chỗ ấy nhất định là chỗ tốt!”

Hướng Hưng Học gật gù, kẹp thuốc lá ở đầu ngón tay, ánh lửa lập lòe, khói bay lên, anh lại không cảm thấy một chút vị nicotin nào.

Không phải như thế này.

Hướng Hưng Học cho rằng mình không nên ở đây - trạm xe lửa huyện Tiểu Kỳ, không nên hút thuốc - Hướng Nghiễm không thích mùi thuốc lá.

Buổi tối trước đó một ngày, anh và Hướng Nghiễm cãi nhau to.

Anh không thể chưa hiểu ắt giáp gì đã lại mất thêm một gia đình.

Hướng Hưng Học dùng thời gian hút một điếu thuốc để tự chuẩn bị tâm lý cho mình.

Nghiên cứu.

Khảo sát.

Phỏng vấn.

Đều là chuyện rất thứ yếu.

Anh không quan tâm người Kazakhstan trải qua mùa đông như thế nào.

Có lẽ đã từng rất quan tâm, nhưng anh bây giờ đã muốn về nhà, muốn tìm Hướng Nghiễm nói cho rõ ràng.

Hướng Hưng Học đem tàn thuốc dụi tắt vào thùng rác, từ trong ba lô đeo trên lưng lấy điện thoại di động ra, bấm nút, màn hình không sáng.

Anh thử thêm mấy lần mới nhận ra pin bị đông cứng, hỏng rồi.

Trong nháy mắt, Hướng Hưng Học muốn đem cục sắt vụn trong tay ném vào đường ray, để chuyến tàu hỏa tiếp theo nghiêng nó vỡ ra từng mảnh. Nhưng anh không làm vậy.

Người 36 tuổi ném điện thoại di động, chuyện như vậy, anh làm không được.

Bởi vì vợ chồng cãi nhau mà nghỉ việc, chuyện như vậy, cũng không làm được.

Hướng Hưng Học cam chịu bỏ di động vào trong túi, lại đốt một điếu thuốc.

Năm tiếng sau, Lục Mân theo chuyến xe màu xanh thứ hai đến.

Hướng Hưng Học nhìn Lục Mân kéo túi lớn túi nhỏ, một mỗi từ trên tàu đi xuống, anh lại không muốn ở lại nơi này.

Chuyến nghiên cứu lần này, lẽ ra sẽ có một đêm hoàn mỹ trước khi xuất phát.

Hướng Hưng Học kiểm tra xong vali đựng quần áo hành lý, từ sớm đã tắm rửa sạch sẽ chờ trên giường.

Lần này xa nhau đến năm, sáu tháng, trước đó làm tình một trận thật thoải mái thật thỏa mãn là chuyện đương nhiên.

Anh nhìn Hướng Nghiễm cười cười đi vào buồng tắm.

Hướng Nghiễm còn hỏi: “Không cùng vào sao?”

Hướng Hưng Học lắc đầu, say mê mà nhìn gáy Hướng Nghiễm - người yêu của anh rất đẹp.

Tiếng nước trong phòng tắm truyền đến, vòi sen ầm ĩ một chút, sau đó trở nên yên lặng.

Hướng Nghiễm đem thuốc bôi bôi ở miệng huyết như thế nào?

Bôi nó lên đầu ngón tay như thế nào?

Dùng ngón tay dò vào hậu huyết căng chặt ra sao?

Cậu sẽ cau mày sao?

Sẽ cắn môi sao?

...

Hướng Hưng Học cầm một quyển sách, lời trong sách vắn vẹo thành thân thể trần trụi khỏe mạnh.

Dục vọng cuối cùng đã chiến thắng về đạo mạo giả dối.

Anh khép sách lại.

Ipad trên bàn sáng lên.

Hướng Hưng Học không muốn xem.

Chỉ là nó đúng lúc sáng lên.

Có ánh sáng sẽ có bóng tối.

Hết thấy hoàn hảo đều sẽ trở thành mây khói phù vân.

“Tôi con mẹ nó mới biết Hướng Hưng Học ngày mai đi Tân Cương.”

“Ngày mai đi chơi đi, tôi hẹn người cho cậu.”

“Hay nhỉ?”

“Cho cậu khai bao.”

“Không được từ chối.”

“Tôi con mẹ nó nghĩ đến chuyện cậu bị người ta đè là nổi giận.”

Tin nhắn từng tin một hiện ra.

Hướng Hưng Học biết Hướng Nghiễm có một đám bạn không đứng đắn.

Cũng biết chuyện vụng trộm như vậy Hướng Nghiễm chắc chắn sẽ không làm.

Anh nên tin tưởng Hướng Nghiễm.

Nhưng tay anh như bị cái gì đó sai khiến, không khống chế được mở màn hình, lại mở ra lịch sử tán gẫu.

“Cậu và chú Hướng ở cùng chắc cũng mấy năm rồi nhỉ”

“A Nghiễm à, cậu nghĩ gì vậy?”

“Tôi không ngờ cậu lại tình nguyện làm người nằm dưới.”

“Như vậy chẳng giống cậu chút nào.”

“Hắn ta có gì tốt?”

“Anh ấy rất tốt, chuyện của tôi cậu đừng quản nữa.”

“ĐM nó cậu không phải là yêu hắn chứ?”

Hướng Hưng Học nhìn thấy tin nhắn này cách tin nhắn sau một khoảng thời gian.

Anh không biết bởi vì Hướng Nghiễm bắn khoản hay bởi vì đang bận mà không trả lời lại.

Sau đó Hướng Nghiễm nói: “Không có.”

Không có yêu anh, không yêu Hướng Hưng Học.

Hướng Hưng Học trong lòng nói tiếp.

Không có.

Người bạn kia của Hướng Nghiễm lại nhần tiếp một tin: “Vây cậu còn cùng hần làm gì? Bó đây nói cho cậu biết, hậu môn không phải để làm.”

Hướng Nghiễm nói: “Không cần cậu nhọc lòng.”

“Không thể, cậu nhất định phải nói rõ ràng, cậu không yêu hần còn chơi đùa với hần làm gì?”

“Không phải chơi đùa.”

“Vẫn có thể chia tay đúng không?”

“Mèo theo ai chó theo ai?”

“Đồng tính luyện ái lại không hợp pháp, tôi không có cách nào lên tòa chia con.”

“Chúng ta cũng không còn trẻ nữa.”

“Đừng nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.”

Hướng Nghiễm đi ra khỏi phòng tắm, không mặc quần áo đàng hoàng.

Áo ngủ khoác hờ hững trên người, lộ ra một mảnh lớn khuôn ngực.

Toàn thân cậu ẩm ướt, nước trên tóc vẫn còn tí tách nhỏ giọt, rơi xuống áo ngủ bằng lụa, tạo ra một mảng lớn sẫm màu ướt đẫm.

Hướng Hưng Học nhìn người trước mắt, đột nhiên cảm thấy có chút luống cuống, anh không nên xem trộm việc riêng tư của Hướng Nghiễm.

Đàn ông trưởng thành nên xem như gió thoảng qua, giả vờ như chưa có chuyện gì cả.

Một người tình ăn ý có lẽ có thể hiểu thấu đáo thực hư của những lời nói vô tình như vậy.

Nhưng Hướng Hưng Học không thể, anh hy vọng “Không yêu” và “Không thể chia tay” đều là lời nói dối.

“Sao vậy?” Hướng Nghiễm hỏi.

Hướng Hưng Học há miệng, muốn hỏi “Em rốt cuộc có yêu tôi không?”

Nhưng câu nói thế này từ miệng trưởng bối nói ra thật sự không thích hợp.

Hướng Hưng Học không nói gì.

Hướng Nghiễm thông minh cỡ nào, cậu chỉ cần nhìn lướt qua bàn đã đoán được ngọn nguồn sự việc, nhưng cậu cũng không giải thích gì thêm, chỉ trở lại phòng tắm lấy khăn lông lau tóc.

Hướng Nghiễm vắt chéo chân ngồi trên giường, cùng Hướng Hưng Học im lặng một lúc, cuối cùng mở miệng: “Vây có làm hay không?”

Cậu hỏi xong, xoay lưng chỉnh lại áo ngủ.

Ai cũng biết, không làm được.

Hướng Hưng Học có chút không chịu được thái độ “không sao cả” của Hướng Nghiễm.

Anh có một bụng khó chịu cùng phần uất muốn phát tiết, Hướng Nghiễm lại bình tĩnh cực kì, vì lẽ đó Hướng Hưng Học không thể bùng nổ được.

Không thích hợp.

“Tiểu Nghiễm, mèo và chó, nếu em muốn, đều để lại cho em.”

Kinh tế học có một kiểu lý luận, khi một người tìm kiếm một thứ có hiệu suất sử dụng tốt nhất, nếu mua được thứ đó với giá thấp nhất sẽ thu được cảm giác thỏa mãn lớn nhất.

Thế giới người trưởng thành lại càng phức tạp, đặc biệt là người như Hường Nghiễm, cậu muốn bỏ ra thật nhiều để đổi lấy ít tổn thất nhất.

Trong thế giới của Hường Nghiễm, hẳn là không có cụm từ “càng tốt hơn”, chỉ có “không tệ.”

Hai người cùng nhau sinh hoạt vốn là vì nhu cầu của mỗi bên, Hường Nghiễm cần một người bạn lữ trên danh nghĩa, thứ đổi lại là ái tình của cậu.

Chuyện này ở góc nhìn của Hường Hưng Học là một cái giá rất lớn, thế nhưng trong mắt Hường Nghiễm, trả giá như thế không đáng để nhắc tới.

Hường Nghiễm coi trọng nhất là thể diện.

Đương nhiên, đây đều là phỏng đoán của Hường Hưng Học, anh cũng không biết Hường Nghiễm đang nghĩ gì.

Hường Nghiễm không phải trẻ con, Hường Nghiễm có suy nghĩ của chính mình.

“Tôi không cho anh đi.” Hường Nghiễm nói, “Tôi không cảm thấy có chỗ nào không tốt.”

Sau đó Hường Hưng Học nói với Hường Nghiễm, tôi yêu em.

Đó là lần đầu tiên anh nói với người đàn ông này như vậy, nói đến bi tráng lại quyết liệt.

Lúc lời ra khỏi miệng, Hường Hưng Học nghĩ, có thể đây là lần cuối cùng.

Anh không nói nữa, lẳng lặng chờ đợi phản ứng của Hường Nghiễm.

Hường Nghiễm đưa ngón trở ra dè xuống môi Hường Hưng Học, sau đó hôn lên đầu ngón tay mình.

Cậu nhắm hai mắt, lông mi khẽ run rẩy, hôn chăm chú lại thành kính.

Lão luyện lại lấu lỉnh.

Trong phòng điều hòa thổi hơi ấm, trong không khí không thừa lại một chút hơi nước.

Môi Hường Hưng Học rất khô, da chết bong ra một lớp mỏng. Ngón tay Hường Nghiễm cũng khô ráo.

Hường Nghiễm mở mắt ra, dùng ngón tay sờ sờ lên môi Hường Hưng Học, động tác như phô trương thanh thế, sau đó nói: “Anh nhất định phải như vậy đúng không?”

“Vậy thì chia tay đi.”

Đồng thành mùa đông, lạnh và ẩm ướt.

Tháng mười một, lá cây còn xanh biếc, đầu mùa đông gió lạnh thổi lá rụng hết, khiến rừng cây lộ ra những thứ thường ngày vẫn che giấu.

Nhiệt độ Đồng thành vẫn còn hơn 0 độ, cũng không có gió phương Bắc gào thét.

Chỉ là lạnh.

Thuần túy lạnh.

Cầu Tử như cái đuôi bám sát vali hành lý, lâu lâu lại ư ử ghen ngào, nó biết vali nghĩa là tạm biệt.

“Dẫn nó về đi. Lông ướt hết rồi.” Hường Hưng Học nhấn chìa khóa xe.

“Tôi đưa anh đi, đỡ cho anh phải tìm người lái xe về.”

Hường Hưng Học không từ chối, cúi người sờ sờ đầu Cầu Tử: “Muốn ngồi xe không?”

Hường Nghiễm cùng chó đưa Hường Hưng Học ra sân bay.

Hường Hưng Học đi máy bay, chuyển qua tàu cao tốc, cuối cùng đón tàu chậm, đến huyện Tiểu Kỳ.

Mùa đông Bắc Cương rất khô ráo.

Gió biển không thổi vào đến nơi sâu xa trong đại lục.

“Thầy Hường.”

Hường Hưng Học nhìn thấy đáy mắt Lục Mân nổi lên một tia vui sướng, sau đó cả người đều bừng sáng lên. Yêu, hẳn là như vậy.

“Nơi này cách Đồng thành thực sự rất xa nhỉ.” Lục Mân nói, “Còn rất lạnh nữa.”

Hường Hưng Học không đáp lại cậu, nhưng Lục Mân cũng không ủ rũ, “Thầy chỉ đem theo hai cái vali sao, có khi nào không đủ quần áo không?”

“Quần áo là sự nương của em chuẩn bị, sẽ không không đủ.”

Hường Hưng Học lại đốt một điếu thuốc.

Anh ngồi ở nhà ga năm tiếng, hút hết một bao thuốc lá, đầu óc bị gió thổi tỉnh táo lại.

Đêm đó anh có chút tức giận, nhưng không thật sự muốn buông tay.

Để chó và mèo cho Hường Nghiễm, làm sao có thể như thế được.

Người hay mèo, chó, Hường Hưng Học đều phải có.

Lùi một bước để tiến hai bước không phải phương pháp tốt.

Thế nhưng Hường Hưng Học lại muốn cho Hường Nghiễm hiểu rõ, cái gì gọi là nhớ nhưng, cái gì gọi là ái tình.

Có lẽ bọn họ cần một khoảng thời gian để bình tĩnh lại.

2. Chương 2: Chờ Tuyết Đến

Hường Hưng Học cùng Lục Mân ở lại Nhuế Lạc, một thị trấn nhỏ phía Tây Bắc bên cạnh huyện Tiểu Kỳ một tuần.

Mùa đông năm nay, thị trấn nhỏ náo nhiệt hơn rất nhiều so với năm ngoái.

Chính phủ đã khởi công xây dựng chỗ an cư cho dân du mục ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tạt, kế hoạch gia giảm chăn thả du mục cũng thi hành rất nhiều năm. Hết mùa đông, thảo nguyên hoang dã cùng những dãy núi sẽ vĩnh viễn trở thành cố hương của người Kazakhstan ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tạt - trở thành một nơi để tưởng niệm, không có cách nào trở lại.

Rất nhiều đoàn thể, hoặc săn tin tức, hoặc khảo sát, đều đổ xô về Nhuế Lạc, hòng trải nghiệm những tháng ngày cuối cùng của cuộc sống du mục.

Thị trấn nhỏ là cầu nối giữa thảo nguyên hoang dã và thế giới văn minh, ở đây có điện, có sóng điện thoại, có internet.

Điện thoại của Hường Hưng Học sống lại trong khách sạn ấm áp, anh nhận được rất nhiều tin nhắn, phần lớn là hỏi thăm và chỉ thị đến từ trường học - nhưng nhà trường cũng hiểu được Hường Hưng Học và Lục Mân ít có cơ hội hồi âm, dần dần cũng giảm bớt tin nhắn cùng thư từ.

Vài tháng sau đó, sẽ có cán bộ địa phương cùng bác sĩ thú y đến thảo nguyên tìm và xác nhận hoạt động của các đoàn thể ngoại lai.

Hường Hưng Học không thấy tin nhắn của Hường Nghiễm, anh không mấy may bất ngờ, dù sao bọn họ đang trong trạng thái chia tay. Nhưng anh ít nhiều vẫn cảm thấy hụt hẫng, người yêu Hường Nghiễm không quan tâm tung tích của Hường Hưng Học đã đành, thằng cháu Hường Nghiễm vậy mà cũng không quan tâm đến chết sống của chú cậu.

Hương Hưng Học cầm điện thoại di động hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể thầm mắng Hương Nghiễm: “Thằng nhóc không có lương tâm.”

Hương Hưng Học quyết định cùng gia đình Ba Tháp đi vào vùng núi phía Tây Bắc Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tập, chỗ đó cách Nhuế Lạc rất xa, lại không có đường cái, giao thông rất bất tiện.

Gia đình Ba Tháp không giàu, sinh hoạt hằng ngày cũng theo kiểu nguyên thủy nhất. Tổ làm phim tài liệu không muốn đồng hành cùng gia đình như vậy, không có điện, không có sóng điện thoại, nhiệt độ cực thấp, điều kiện như vậy không tốt cho thiết bị điện tử, nhưng Hương Hưng Học lại cảm thấy như vậy mới chân thực, mới hấp dẫn.

Anh một mạch đi về hướng Tây Bắc, cách Đông Nam ngày càng xa, cách Hương Nghiễm ngày càng xa.

Hương Hưng Học cho rằng trong xương cốt anh vẫn còn một chút sức mạnh tuổi trẻ, nếu không sao lại muốn đi Tây Bắc.

“Thầy Hương, sao thầy lại phải theo Ba Tháp?” Hoàng Đào hỏi.

Hoàng Đào là sinh viên ngành báo chí, vốn cũng không nên đi cùng Hương Hưng Học, nhưng cô gái này một mực muốn đi nơi xa nhất, nên buộc phải đi theo anh.

“Em thì sao?”

“Đến cũng đã đến rồi.”

Hương Hưng Học cười trêu cô: “Cũng không khác nhau mấy đâu.”

Hoàng Đào là một cô gái trẻ phản nghịch, nhưng cũng bị ái tình tưới mát, làm cho dịu dàng hơn.

Một tuần ở thị trấn nhỏ, Hương Hưng Học thường hay thấy cô gọi điện thoại cho người yêu. Nhuế Lạc tín hiệu không ổn định, Hoàng Đào sẽ mặc kệ gió lạnh, đi tới đi lui bên ngoài, nói: “Anh nói gì? Ôi trời, tín hiệu ở đây lại không ổn định rồi.”

Tuyết mãi mà không rơi.

Hoàng Đào vừa ngóng trông tuyết lớn đến, lại không muốn rời khỏi Nhuế Lạc.

Bọn họ chờ tuyết rơi để khởi hành, như vậy người cùng dè dỏ đều sẽ có nguồn nước tốt nhất, đỡ được một chút gian nan khổ cực.

Nhưng khởi hành có nghĩa là hoàn toàn không có tin tức, không có sóng điện thoại, không có cách nào qua điện thoại ôn tồn cùng người yêu.

“Sao không thấy thầy và anh Nghiễm gọi điện thoại?” Lục Mân hỏi.

Hương Hưng Học trả lời: “Vợ chồng già, không ngọt ngào như người trẻ tuổi được.”

Lục Mân gật đầu, sắc mặt lại ảm đạm hẳn đi.

Lục Mân vốn chỉ là một học sinh được việc, tích cực làm việc, đầu óc nhanh nhạy, đọc không ít sách, Hương Hưng Học biết cậu thật lòng yêu thích văn học.

Có một lần Hương Hưng Học cùng vài học trò đi uống chút rượu, Hương Nghiễm tới đón, Hương Hưng Học không hề giấu diếm mà chỉ Hương Nghiễm nói: “Vị này chính là người yêu thầy.”

Anh nhớ lúc đó Hương Nghiễm nở nụ cười, cười thật dịu dàng như gió đêm tháng tư, Hương Nghiễm nói: “Thầy Hương của các em say rồi, anh đến đón anh ấy về nhà.”

Hương Hưng Học không nhìn thấy Lục Mân vừa kinh ngạc vừa hụt hẫng, Hương Nghiễm lại nhìn ra được, cậu nói: “Có một cậu bạn nhỏ thăm mến anh.”

Hương Hưng Học muốn nói lời yêu đương, anh chôn đầu vào vai Hương Nghiễm, hơi thở phả hết lên cổ người yêu, anh cắn cắn vành tai Hương Nghiễm, nói: “Trong nhà đã có một cậu bạn nhỏ rồi.”

Đêm hôm ấy, Hương Nghiễm phóng túng đến ra nước.

Hướng Hưng Học căn bản không để bụng chuyện Lục Mân thích anh, anh chỉ cho rằng đó là sùng bái của học trò đối với thầy giáo, nhưng vẫn lẳng lặng kéo dài khoảng cách.

Nhưng Lục Mân theo Hướng Hưng Học đi Bắc Cương.

Hoàng Đào đánh một chuỗi thuận tử, Lục Mân nói không theo, Hướng Hưng Học đứng lúc đánh tiếp.

“Thầy Hướng thích thảo nguyên và sa mạc vùng này à? Hay là thích sinh hoạt của dân du mục?” Hoàng Đào hỏi.

“Bình thường. Hơi hiếu kỳ một chút thôi.”

“Chỉ vì một chút hiếu kỳ liền đến đây chịu tội sao?” Nha đầu Hoàng Đào miệng lưỡi sắc bén, nhắm thẳng vào chỗ đau: “Ở đây chẳng có gì cả, vừa cao vừa xa, còn lạnh vô cùng, gió như dao, trên thảo nguyên còn lạnh hơn...”

“Không lạnh đã không đến đây.” Hướng Hưng Học nhỏ giọng lầm bầm một câu, sau đó thở dài.

Anh sắp lên chức giáo sư, chỉ luận văn thôi chưa đủ, nhà trường nói cần phải trải nghiệm, thế là quãng Hướng Hưng Học đến một địa phương kỳ lạ rèn luyện. Cũng không trách trường học nghiêm khắc, so với ngành vật lý, ngành nhân văn nghe tên cứ như bùn nhão không trát nổi tường, vì vậy mà lãnh đạo nhà trường luôn hy vọng các giáo sư có trải nghiệm độc đáo một chút, để bề nói khoác với bên ngoài.

Lãnh đạo quãng vài hạng mục trước mặt Hướng Hưng Học, bảo anh chọn.

Có thể đi rừng rậm Vân Nam, cũng có thể đi hòn đảo nhiệt đới gần xích đạo, Hướng Hưng Học lại chọn đi đến vùng hoang dã Bắc Cương, bởi vì hình như Hướng Nghiễm thích.

Hướng Hưng Học ngày càng đoán không ra tâm tư đứa cháu nhỏ kia, Hướng Nghiễm có lúc như kẹo mạch nha dính người, có lúc lại lạnh như nước đá, thái độ như gần như xa, Hướng Hưng Học cảm thấy quan hệ như vậy có thể sẽ duy trì được cảm giác mới mẻ, nhưng anh vẫn luôn muốn thấu hiểu suy nghĩ của người yêu.

Hướng Nghiễm thích xem ba quyển sách, “Tuyết quốc”, “Mục trường mùa đông”, và một quyển viết về băng nguyên Alaska mà Hướng Hưng Học không nhớ nổi tên, tên sách và tên tác giả đều rất dài. Ba quyển sách đều có bìa màu trắng, đều viết về băng nguyên bao la vô cùng vô tận.

Có lúc, Hướng Hưng Học nghĩ thế giới nội tâm của Hướng Nghiễm cũng như vậy, thuần trắng không vết tích, thế nhưng lại giống như không có gì cả.

“Mục trường mùa đông” là viết về mùa đông của người Kazakhstan.

Vì vậy, Hướng Hưng Học đến Bắc Cương, muốn thay Hướng Nghiễm nhìn thấy sinh hoạt của người dân du mục Kazakhstan.

“Em thích nơi này không?” Hướng Hưng Học hỏi Hoàng Đào.

“Không thích.” Tiểu nha đầu bĩu môi, “Nhưng em tình nguyện tới đây, dù sao cũng còn hơn làm paparazzi. Còn Lục Mân, Lục Mân sao lại đến nơi này?”

Lục Mân lần nữa sắp xếp lại bài poker trên tay, “Tôi theo thầy Hướng tới đây.”

Hoàng Đào nở nụ cười, “Cậu không có chút chủ kiến nào sao?”

Lục Mân không đáp, Hướng Hưng Học không muốn thay cậu giải vây, nhưng lại cảm thấy không thể không che chở học sinh của mình, liền ho một tiếng: “Lục Mân dù sao cũng hơn em vài tuổi, đáng tuổi anh trai em, nói chuyện khách khí một chút.”

Mộc Lạp Đề là hướng đạo và phiên dịch của nhóm anh, hẳn không biết đánh bài phương Nam, này giờ vẫn cau mày, lúc này mới cười nói: “Mọi người thật có chí hướng.”

Đánh xong mấy ván bài, Mộc Lạp Đề và Lục Mân thua thê thê thảm thảm, Hoàng Đào buồn chán ngáp một cái, cô cầm điện thoại di động lên nhìn một lúc sau đó hít một hơi, Hướng Hưng Học không nhìn ra cô đang vui vẻ hay nghiêm túc.

“Dự báo thời tiết nói, ngày mai sẽ có tuyết.”

Hương Hưng Học sững sốt một chút, “Vậy chúng ta có thể khởi hành rồi.”

Hương Hưng Học từ tám giờ đã nằm trên giường, anh vẫn cầm điện thoại di động, nhìn ảnh Hương Nghiễm trong điện thoại, nhìn bảng tin của Hương Nghiễm.

Hương Nghiễm lớn lên rất đẹp trai, lông mày rậm mà không thô, ánh mắt sáng, mi dài, đuôi mắt hơi cong, cười lên trông rất đáng yêu.

Cậu không phải người hay cười, nhưng cũng không đến mức không cười.

Lúc nên cười, sẽ cười.

Hương Nghiễm rất ít đăng bài, cũng không chụp ảnh, thỉnh thoảng sẽ đăng một tấm ảnh Miêu Miêu và Cầu Tử, nói chung sẽ không nhắc đến Hương Hưng Học.

Hương Hưng Học vốn muốn bỏ bê Hương Nghiễm vài ngày, để cậu bạn nhỏ cảm nhận được nhân gian nhi nữ tình trường, nào ngờ cậu bạn nhỏ vốn là thần tiên lục thân bất nhận nhất khiếu vị khai, Hương Hưng Học vừa nghĩ đến ngày mai, muộn nhất là ngày mốt phải khởi hành, điện thoại di động sẽ lại là một cục sắt vụn, rốt cục nhịn không được nhấn tin cho Hương Nghiễm.

“Ngày mai phải đi vào vùng hoang dã. Không có sóng điện thoại.”

Hương Nghiễm trả lời cũng nhanh, cậu nói: “Chăm sóc tốt cho mình, còn nữa, chăm sóc tốt cho cậu bạn nhỏ kia.”

Hương Nghiễm chưa bao giờ ghen.

3. Chương 3: Khởi Hành

Nhà Ba Tháp ở cách Nhuế Lạc 200 km.

200 km đường đi ở nơi giao thông phát triển không tính là xa xôi, nhưng ở nơi hoang vu đi rất gian khổ.

Những con vật vốn không biết chỗ cần đến là nơi nào, chỉ có thể theo người chần dặt tiến lên phía trước, còn phải thường xuyên dừng lại ăn uống. Con đường hai trăm km, dắt theo một bầy dê và bò, phải đi ròng rã một tuần.

Mộc Lạp Đề lái một chiếc Ford, mang theo những món hành lý lớn đi vào thung lũng trước, hẳn đi đi về về vài chuyến, chuyển đầy đủ thức ăn cùng vật liệu dựng lều đến nơi. Gia Mã vợ Ba Tháp vừa mang thai đứa con thứ ba, chị theo xe của Mộc Lạp Đề đi vào thung lũng. Chị đi sớm một chút để bày biện nhà cửa, ngồi trong xe tuy hơi xóc nảy, nhưng dù sao vẫn ít nguy hiểm hơn. Đồng hành còn có hai đứa nhóc mười mấy tuổi, con trai của Ba Tháp.

Dựng nhà là việc chân tay, đám con trai phải giúp mẹ đào phân dê dưới nền đất lên xây tường, còn phải xây chuồng dê.

Cuộc sống của dân du mục chưa từng có việc nhẹ nhàng.

Hoàng Đào nghe nói trong bụng Gia Mã có em bé, vừa vui vừa không vui, vui vì giữa nơi hoang dã mệnh mỏng lại có thêm một sinh mệnh mới, không vui vì sinh mệnh nhỏ này ngay từ khi còn thai nghén đã phải cùng mẹ sống giữa cánh đồng băng tuyết hoang vu cô quạnh này.

Hoàng Đào là con gái thành phố, cô biết khi thai nghén cần phải ở trong phòng ấm áp, phụ nữ thành phố mang thai mà hắt hơi một cái cũng đủ để làm chồng mình hốt hoảng, cô không biết phụ nữ trên thảo nguyên lại mạnh mẽ như vậy.

Hướng Hưng Học trước khi Hoàng Đào lên xe vỗ vỗ lưng cô, “Cô nhóc thành phố, phải chăm sóc thật tốt phụ nữ mang thai đó.” Hoàng Đào nghiêm túc gật đầu.

Lục Mân nhìn chiếc Ford từ từ khuất bóng, nói: “Không chừng vẫn là Gia Mã chăm sóc cô nhóc.”

Hướng Hưng Học cười: “Sẽ có ngày Hoàng Đào có thể chăm sóc Gia Mã, cô nhóc ấy học rất nhanh.”

Hướng Hưng Học cảm thấy Hoàng Đào rất nhanh sẽ trưởng thành, cũng như Hướng Nghiễm của anh, bất tri bất giác đã lớn thành một người đàn ông chín chắn.

Nhóm Hướng Hưng Học và Ba Tháp ngôn ngữ bất đồng, nhưng trao đổi cũng không khó khăn mấy. Ở nơi hoang dã, việc truyền thụ kỹ năng cùng với việc bất đồng ngôn ngữ về bản chất không có liên hệ gì. Ba Tháp dạy bọn họ cưỡi ngựa, dắt lạc đà, đuổi dê, những thứ này đều là kỹ năng sinh tồn của dân du mục. Người được đặt vào hoàn cảnh đó dường như có thể tự nhiên mà có được những bản năng hoàn toàn mới, Ba Tháp chỉ cần làm mẫu một hai lần, Hướng Hưng Học và Lục Mân đã có thể học được. Hướng Hưng Học không cảm thấy mình có thiên phú trong phương diện này, anh chỉ là vì sống sót, không thể không có những kỹ năng đó.

Ba Tháp là một người đàn ông trầm mặc, Hướng Hưng Học cho rằng tất cả đàn ông Kazakhstan đều có tính cách như vậy. Tháng ngày chăn thả gia súc đơn điệu lại cô quạnh, dê bò không hiểu tiếng người, người ở giữa nơi hoang vu trắng xóa, nỗi lòng cũng sẽ thả trôi đến mức rỗng không, lâu dần sẽ không nói nhiều nữa.

Nhưng Hướng Hưng Học suy cho cùng không phải dân du mục, anh nghe gió thổi qua đá, nhìn tuyết xoay tròn trên không trung, có lúc thấy tuyết trắng bay tán loạn giữa trời đất che khuất đi tầm nhìn, sẽ nhớ nhung.

Lúc nhớ tới, trên mặt là gió tuyết, trong lòng lại nóng rực.

Hoàng Đào nói ở nơi hoang dã gió như dao cắt, cô nói không sai.

Âm 30 độ, hễ gió thổi sượt qua mặt, da dễ sẽ bị đông cứng. Hướng Hưng Học thậm chí không dám thở mạnh, anh sợ há miệng ra, đến nước miếng cũng sẽ bị đông cứng trong cổ họng.

Gió như dao cùn không ngừng gào thét, không đem da dễ trên mặt cắt đứt, lại một lần rồi một lần khoét vào lòng Hướng Hưng Học, từ vết thương, máu tươi 37 độ tuôn ra cuộn cuộn không ngừng. Máu thì nóng, nhớ nhung thì đau.

Hướng Hưng Học nghĩ, Hướng Nghiễm có thật sự không yêu mình chẳng?

Nghĩ đến đây, tự tin trước đó của anh sẽ đổ sập thành một đống đổ nát.

Anh cảm thấy có thể Hướng Nghiễm thật sự không yêu anh, dù sao cũng là Hướng Nghiễm chính miệng nói ra.

Tuyết ngừng. Trời quang.

Đường mới đi được một nửa. Hướng Hưng Học rút cuộc cảm thấy bản thân dường như đã không còn trẻ trung, anh chẳng qua chỉ mới dắt lạc đà đi giữa trời tuyết liên tục ba ngày, đã cảm thấy xương cốt cả người không chỗ nào còn bình thường cả.

Chỗ nào cũng đau.

Ba Tháp lớn hơn Hướng Hưng Học vài tuổi, cả người vẫn còn khỏe mạnh.

Hướng Hưng Học không tiện nói mình không thoải mái, dù sao ở đây là nơi trước mặt không có thôn sau lưng không có tiệm, có khó chịu cũng chỉ có thể nhịn xuống, không có bệnh viện, không có giường mềm mại, nói ra mình khó chịu lại có vẻ yếu đuối.

Buổi tối lúc gác đêm, Lục Mân ôm chân ngồi bên cạnh đồng lửa, nhỏ giọng nói một câu: “Thầy Hướng, em hơi nhớ mẹ em rồi.”

Hướng Hưng Học biết Lục Mân nhớ mẹ cũng không hẳn là thật sự nhớ mẹ, có thể là trong người khó chịu, hoặc là trong lòng khó chịu, cậu lại không thể nói thẳng ra, chỉ có thể biểu đạt bằng một cách khác.

Ở chỗ này, ban ngày chỉ có thể nhìn thấy tuyết, nhìn thấy trập trùng đường chân trời, nơi đến cùng nơi đi đều trắng xóa, khiến người không tìm được phương hướng.

Đê bò lại bò bò bê bê kêu, trong tiếng kêu có sinh khí, cũng có tử khí, giữa tiếng gió nghe tiếng kêu của động vật khiến người ta đặc biệt dễ dàng trở nên yếu đuối.

Buổi tối nhìn ánh lửa, cảm giác yếu đuối giữa thảo nguyên hoang vu sẽ bớt đi một chút, nhưng buổi tối lại đại diện cho phiền muộn.

Ở đây, bất luận lúc nào, Hường Hưng Học cũng không thấy được sự kiên cường của chính mình.

Lục Mân nhớ mẹ, Hường Hưng Học lại không dám nghĩ đến Hường Nghiễm. Lại nghĩ đến thằng nhóc không hiểu gì về tình ái kia, Hường Hưng Học sợ chính mình sẽ khóc chết trong đêm, tại Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tụ.

Hường Hưng Học hỏi Lục Mân: “Lúc nhớ mẹ em có hối hận không? Vì đã theo thầy tới nơi này?”

Lục Mân lắc đầu một cái, “Không hối hận.”

Lục Mân xưa nay chưa từng nói rõ tình cảm của mình cho Hường Hưng Học biết, vì lẽ đó Hường Hưng Học không thể cự tuyệt, anh vốn dĩ sẽ vì loại tình cảm giấu kín này mà thấy buồn phiền - sự gần gũi của Lục Mân giống như một chiếc chăn bông giữa mùa hè, rất nóng còn rất dư thừa. Hường Hưng Học từng sợ Lục Mân sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của Hường Nghiễm, thế nhưng thực tế Hường Nghiễm căn bản không quan tâm.

Chiếc chăn này giữa gió lạnh dường như lại có giá trị tồn tại.

Hường Hưng Học nghĩ, có người nói chuyện cũng tốt. Có điều, Hường Hưng Học vẫn vạch rõ giới hạn, Lục Mân nhất định phải theo, như vậy Hường Hưng Học sẽ không xem là lợi dụng tình cảm của cậu.

Lục Mân xòe bàn tay hơi hơi gần đám lửa, trầm mặc một hồi, sau đó hỏi: “Thầy và anh Nghiễm cãi nhau à?”

Hường Hưng Học không biết trả lời như thế nào.

Bọn họ không có cãi nhau, trực tiếp chia tay.

Chia tay thì chia tay thật, nhưng không có nghĩa sau này sẽ không về bên nhau, càng không có nghĩa Hường Hưng Học sẽ đi tìm người khác - anh hiện tại có chút khó chịu, có chút tức giận, nhưng anh vẫn rất thích đứa cháu nhỏ kia.

Hường Hưng Học cũng chưa nghĩ kỹ sau này nên làm gì, nếu Hường Nghiễm có thể chịu thua mà nói tiếng nhớ nhung hoặc một tiếng yêu thì tốt nhất, còn nếu không nói... Đó cũng là chuyện sau này.

“Vì sao lại thấy vậy?”

“Thầy trông không vui vẻ lắm.”

“Có thể là vì hoàn cảnh.” Hường Hưng Học miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Trong mắt Lục Mân phản chiếu ánh lửa rừng rực, cậu nghiêm túc một cách hiếm thấy, dừng cảm nhìn vào mắt Hường Hưng Học: “Không phải, lúc thầy ở Nhuế Lạc đã không vui rồi, trông thầy rất bi thương, em có thể nhìn ra được, rất khó vượt qua.”

“Àm ĩ vì một chuyện nhỏ, thầy có chút hối hận, trước đó không nói cho rõ ràng.”

“Hiện tại rất nhớ em ấy... Vẫn rất nhớ em ấy.”

Đôi mắt Lục Mân lóe lên.

Anh bỗng nhiên nói: “Kỳ thực thầy hối hận rồi, hối hận đã tới nơi này, nơi này thật sự rất gian khổ.”

Lục Mân hít sâu một hơi, “Thầy Hường, em có một chút thích thầy.”

Lời nói này rất gấp gáp, Hường Hưng Học đoán cậu có thể còn có lời muốn nói, liền không vội từ chối.

Quả nhiên, Lục Mân nói tiếp: “Đây là lần cuối cùng. Đến nước này em không dự định tiếp tục nữa. Em cũng biết như vậy rất vô nghĩa, nhưng em không khống chế được, em lần đầu tiên thích một người, biết rõ thầy rất yêu anh ấy, vậy mà vẫn không khống chế được. Em biết em đáng ghét. Em muốn nói ra rồi sẽ không thích thầy nữa, nhưng ít ra lúc ở đây... Xin lỗi.”

Hướng Hưng Học ngẩng đầu nhìn trời sao, chần bồng nhiên bị cầm đi, sẽ lạnh một chút, thế nhưng gánh nặng trên người đã biến mất, cảm giác nhẹ nhõm không ít.

Anh nói: “Có gì phải xin lỗi chứ. Đó cũng không phải lỗi của em. Thầy cảm ơn em đã thích thầy, cũng cảm ơn em đã theo thầy tới nơi này.”

Hướng Hưng Học vì Hướng Nghiễm đến mục trường giữa mùa đông.

Lục Mân theo Hướng Hưng Học đến Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tập.

Đàn ông Hán tộc, trên cánh đồng hoang vu, cùng chung niềm yêu cùng nỗi khổ rộng lớn vô ngần.

4. Chương 4: Đến Nơi

Đi qua vùng sa mạc bằng phẳng cùng vùng mỏ muối, trước mắt bọn họ xuất hiện dãy núi trập trùng.

Đã nhìn thấy núi, chỗ cần đến cũng không còn xa.

Hướng Hưng Học không biết chỗ ở của bọn họ ở sau ngọn núi nào, nên mỗi một ngọn núi xuất hiện đều là một hy vọng.

Vượt qua núi, vẫn là núi, lại thất vọng.

Tâm trạng của anh bị hoàn cảnh chi phối, lên lên xuống xuống.

“Hình như sắp đến.” Lục Mân ngồi trên lưng ngựa, vươn mình, “Chúng ta đã đi bảy ngày rồi.”

Hướng Hưng Học nghĩ, đi bảy ngày đường, ở Nhuế Lạc đợi một tuần, từ Đồng thành đến huyện Tiểu Kỳ mất hai ngày, anh hẳn nhiên đã rời Đồng thành hơn nửa tháng.

“Sắp đến rồi.” Hướng Hưng Học cũng lên ngựa, con lạc đà anh đang dắt tạm thời không có ai dẫn, ngay gốc đứng lại.

Hướng Hưng Học ngồi trên ngựa, để con ngựa đuổi lạc đà gốc lên trước.

Lại vượt qua một dãy núi, Hướng Hưng Học nhìn thấy trên mặt tuyết xa xa có ba chấm nhỏ.

Ba Tháp vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên phấn chấn hát lên một bản mục ca Kazakhstan, Hướng Hưng Học mới nhận ra ba chấm nhỏ xa xa là người.

Từ rất xa, có người lớn tiếng gọi: “A tháp.” Thiếu niên đứng thẳng lưng trên tuyết.

“A tháp” trong tiếng Kazakhstan nghĩa là cha.

Ba Tháp cao giọng đáp lại: “Dô ta –”, sau đó vung dây cương giục ngựa chạy xuống gò núi.

Hướng Hưng Học và Lục Mân nhìn nhau nở nụ cười, sau lưng bọn họ còn có bảy dê vùi đầu gặm cỏ khô trên sườn núi, Ba Tháp nghe con gọi bỏ lại mấy trăm con gia súc, Hướng Hưng Học cùng Lục Mân muốn thay hẳn canh chừng đàn gia súc – tuy rằng giữa nơi hoang dã không có sức mạnh nào có thể trộm đi những con dê này.

Bọn họ từ từ đi tiếp, lại nghe được một giọng nữ lạnh lạnh, “Thầy Hướng!”

”Lục Mân –

“Mân Mân!”

Hoàng Đào ra sức vẫy tay với họ, Lục Mân bị hai tiếng Mân Mân làm cho thẹn đỏ cả mặt.

Hướng Hưng Học biết Hoàng Đào sớm muộn sẽ thành bạn bè với Lục Mân, hai người tuổi tác xấp xỉ, còn trẻ, lại mạnh mẽ. Chỉ là không nghĩ tới thời điểm đó lại đến nhanh như vậy, xem ra Hoàng Đào mấy hôm nay cũng cô đơn sắp hỏng rồi.

Hướng Hưng Học vẫn chưa thể thuận thực cưỡi ngựa bốn ba, nhưng anh bị tiếng gọi của Hoàng Đào kích động, anh kẹp chặt bụng ngựa, cũng chạy xuống gò núi.

Ngựa chạy rất nhanh, bỏ lại gió tuyết phía sau.

Nhà Ba Tháp một nửa nằm dưới đất, trên mặt đất chỉ có một lối vào rất nhỏ và vuông vức.

Nhóm Hướng Hưng Học rất may mắn, bên cạnh nhà Ba Tháp còn có một ngôi nhà bỏ hoang, chỗ ấy vốn là hàng xóm của Ba Tháp vào mùa đông, nay hàng xóm đã định cư lại thành phố, ngôi nhà bỏ không trở thành địa bàn của nhóm Hướng Hưng Học.

Ở trong lòng đất so với ở trên mặt đất ẩm áp hơn một chút, gió trên mục trường tuy rằng hung mãnh nhưng không đến nỗi hùng hổ dọa người, chúng không thích chui xuống lòng đất.

Hoàng Đào cùng Gia Mã đã quét lại nhà cửa một lần, tuy rằng lúc đốt phân dê sưởi ấm ngôi nhà nhỏ lại tích một lớp bụi, nhưng dù sao cũng tốt hơn sống giữa đất trời đầy cát bụi cùng tuyết rơi.

Lúc Hướng Hưng Học soạn lại hành lý, Hoàng Đào cùng Lục Mân ngồi một bên nhìn - bọn họ quá nhàm chán nhưng không muốn đi đào phân dê, xúc tuyết, liền chen chúc trong nhà cùng nhau soạn lại hành lý.

“Vali của thầy Hướng thật ngăn nắp.” Hoàng Đào ngồi xổm trên mặt đất, lấy tay nâng mặt, xoa xoa mà than thở.

“Là người yêu thầy sửa soạn.”

“Là sư nương sao, sư nương nhất định là một chị gái rất dịu dàng.”

Lục Mân nhẹ giọng nói: “Là anh trai đó, một anh trai vừa dịu dàng vừa kiên cường.”

Hướng Hưng Học ngạc nhiên vì đánh giá của Lục Mân đối với Hướng Nghiễm, anh luôn cảm thấy không đúng lắm, lại không nói ra được chỗ nào không đúng.

Dịu dàng sao, Hướng Nghiễm có lúc rất hòa nhã, đối xử với học trò của Hướng Hưng Học đặc biệt dịu dàng.

Kiên cường sao, cậu thật sự vô cùng kiên cường, cá tính rất mạnh, cũng rất độc lập, rất có ý vị đàn ông.

Anh trai sao, tuổi của Hướng Nghiễm so với Lục Mân, cũng đúng là anh trai.

Rốt cuộc không đúng chỗ nào?

Hướng Hưng Học cảm thấy vấn đề có thể là tiếng “anh trai” đó, anh là “thầy Hướng”, Hướng Nghiễm lại là “anh trai”, hai người thật giống như hai thế hệ khác nhau. Thế nhưng hai người họ thật sự là hai thế hệ, Hướng Hưng Học là chú, Hướng Nghiễm là cháu, mặc dù không có liên hệ máu mủ nhưng lại là chú cháu hàng thật giá thật.

Hướng Hưng Học cảm thấy mình đã già, tuy rằng chỉ lớn hơn Hướng Nghiễm sáu tuổi, nhưng đã thật sự già rồi.

“Là anh trai sao? Wow... có chút lằng mằng nha.”

Hoàng Đào nói với Hướng Hưng Học muốn xem ảnh của anh trai, Hướng Hưng Học từ trong chăn lấy ra một tấm hình - hành lý là Hướng Nghiễm chuẩn bị, Hướng Nghiễm đương nhiên không thể lấy ảnh mình nhét vào trong chăn. Là Hướng Hưng Học tối hôm ấy bỏ vào.

Điện thoại di động của Hướng Hưng Học vẫn để trong ba lô, điện thoại tắt máy, nhưng Hướng Hưng Học vẫn giữ ầm cho pin, anh sợ mấy tháng sau lúc cần dùng đến điện thoại, pin lại hỏng. Anh không mở máy cho Hoàng Đào xem ảnh được, vì vậy nên lấy ảnh giấy ra.

Trong ảnh, Hường Nghiễm mặc quần ngắn đứng dưới bãi biển, quần bị sóng biển đánh ướt một nửa, chiếc áo sơ mi trắng mặc trên người càng làm nổi bật vẻ trẻ trung của cậu.

Khi đó Hường Hưng Học cầm camera, nói với Hường Nghiễm: “Cười lên nào.”

Hường Nghiễm liền cười hết cỡ, nụ cười như nước biển xanh trong, cũng như ánh nắng lấp lánh.

Hường Hưng Học đặc biệt thích tấm ảnh này, có lẽ vì lúc chụp ảnh Hường Nghiễm ngoan như đứa trẻ, bảo cười liền cười. Anh đem tấm ảnh này rửa rất nhiều tấm, lồng trong khung ảnh ở nhà một tấm, khung ảnh trong văn phòng một tấm, màn hình máy tính là nó, màn hình điện thoại cũng là nó, Hường Hưng Học còn có một bì thư, bên trong để dành mười tấm ảnh.

Hường Nghiễm bởi vì tấm ảnh này mắng Hường Hưng Học là “ông già biến thái”, mắng rất nhiều lần.

Cậu bạn nhỏ thường lạnh lùng nhưng cũng có lúc rất ngọt ngào, những lúc ngọt ngào, Hường Hưng Học đều nhớ.

“Đẹp trai quá!” Hoàng Đào cảm thán, “Em cứ nghĩ rằng sẽ là kiểu nam sinh xinh đẹp, không ngờ lại đẹp trai như vậy, thật sự rất mạnh mẽ.”

Cô bỗng nhiên không nói, nhíu mày, “Hai người... Được rồi, hai người nhất định rất hạnh phúc.”

Hường Hưng Học không biết Hoàng Đào muốn hỏi cái gì, anh không biết như vậy có kích thích đến Lục Mân không, nhưng Lục Mân hơi mỉm cười, ý bảo với Hường Hưng Học lòng yêu thích của cậu đã là quá khứ rồi.

Anh cảm ơn lời chúc phúc của cô gái nhỏ.

Trời tối, Gia Mã gọi bọn họ đến ăn cơm.

Người Kazakhstan mùa đông ăn uống rất đơn giản, món chính là bánh mì chiên hoặc nướng, món mặn là thịt khô, không có rau dưa. Lúc ăn cơm sẽ uống trà, trà thuộc loại chè dầu, vị rất nặng, có thể át được mùi vị dầu mỡ.

Ba Tháp uống rất nhiều trà, một chén lại một chén rót vào miệng. Trà nóng hổi có thể xua tan khí lạnh ban ngày.

Gia Mã luôn tay châm trà cho chồng, thân hình của chị còn rất linh hoạt, không giống dáng vẻ phụ nữ có thai. Ba Tháp cũng không bảo chị ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, bọn họ phối hợp cực kỳ ăn ý, động tác dịu dàng trôi chảy.

Hường Hưng Học lặng lẽ hỏi Hoàng Đào: “Em có chăm sóc tốt cho Gia Mã không?”

Hoàng Đào nói: “Gia Mã không cần em chăm sóc, chị ấy rất lợi hại, chị ấy nói với em chị ấy sinh đứa con đầu lòng ở giữa hoang nguyên đó.”

Đàn ông Kazakhstan là anh hùng nơi hoang dã, vợ của họ lại là người tâm phúc trong gia đình, mỗi người đều là một truyền kỳ.

Nhà tránh rét chỉ có một chiếc giường lớn, Hường Hưng Học, Lục Mân, Mộc Lạp Đề và Hoàng Đào đều ngủ trên chiếc giường này.

Hoàng Đào sợ ban đêm đi vệ sinh đánh thức bọn họ, chủ động bảo muốn ngủ bên ngoài, Hường Hưng Học ngủ ở giữa Hoàng Đào và Lục Mân, Mộc Lạp Đề ngủ trong cùng.

Mọi người đối với việc sắp xếp như thế ngầm hiểu ý, Hoàng Đào biết thầy Hường có bạn đời là nam, ngủ cạnh thầy Hường sẽ không thẹn thùng, Lục Mân ở giữa ngăn cách người đàn ông thảo nguyên cùng cô gái Hán tộc, miễn cho bọn họ lúng túng.

Mộc Lạp Đề ngủ rất nhanh, ngáy vang dội, Hường Hưng Học nằm trên giường, lại không ngủ được.

Trước đây anh vẫn ngủ trong lều, có lúc ngồi gác đêm bên đống lửa, trên đường đi lang bạt kỳ hồ, bây giờ chui vào nhà, an ổn mà nằm xuống, trong lòng lại cảm thấy trống trải.

“Thầy Hường, thầy ngủ chưa?” Hoàng Đào lặng lẽ hỏi.

“Chưa, tạm thời ngủ không được.”

“Em cũng ngủ không được. Hôm nay hai người tới, em có chút kích động.”

Lục Mân cũng nhẹ nhàng lên tiếng: “Em cũng ngủ không được.”

“Ngủ không được thì làm gì bây giờ, thầy kể chuyện cho các em nghe? Truyền thuyết của Kazakhstan.”
Hương Hưng Học đột nhiên cảm thấy hai đứa trẻ này rất đáng yêu.

“Truyền thuyết của Kazakhstan em nghe đến chán rồi.”

“Thầy Hương, kể cho em nghe một chút chuyện của thầy với anh Nghiễm đi.”

Hương Hưng Học trầm mặc một hồi, cuối cùng không đành lòng từ chối thỉnh cầu của Lục Mân, anh nói:
“Để thầy nghĩ xem nên kể như thế nào.”

5. Chương 5: Tang Lễ

“Thầy biết Tiểu Nghiễm từ lúc cậu ấy mới ra đời, ừm, Tiểu Nghiễm là người yêu thầy.”

Hương Hưng Học là người chú nhìn Hương Nghiễm lớn lên, mà nói như vậy cũng không đúng lắm, anh không luôn ở bên cạnh Hương Nghiễm, bởi vậy đã bỏ lỡ rất nhiều giai đoạn trong quá trình lớn lên của cậu.

Tình thân cùng ràng buộc giữa bọn họ đã có từ một giây khi Hương Nghiễm bé nhỏ mở mắt nhìn Hương Hưng Học, thế nhưng đến lễ tang năm ấy, câu chuyện mới thật sự bắt đầu.

Năm cha nuôi của Hương Hưng Học tạ thế, anh vừa tròn 30 tuổi, đang thỏa thuận ly hôn với Thẩm Vân Mộng.

Thẩm Vân Mộng là vợ cũ của Hương Hưng Học, cũng là toàn bộ tuổi trẻ của anh.

Bọn họ từ cấp ba đã có cùng giấc mộng văn chương, lúc học đại học, dưới trăng, bên bờ hồ trong vườn trường nắm tay ôm ấp, Hương Hưng Học vì Thẩm Vân Mộng làm thơ, vì cô gieo vần, vì cô mà đọc văn xuôi trong radio, bọn họ hôn nhau, viết thư tình cho nhau, Hương Hưng Học đã từng nắm chặt chứng minh thư, trức trặc mà đứng trước quầy lễ tân khách sạn nói muốn thuê một phòng có giường lớn, tay anh ướt đầm mồ hôi, bị Thẩm Vân Mộng nắm rất chặt, bọn họ ở trên chiếc giường cũ nát nước sữa hòa vào nhau.

Ái tình như mây, cũng như mộng (*), tình yêu cùng linh hồn của Hương Hưng Học, đều thuộc về Thẩm Vân Mộng.

Thế nhưng, mây rồi sẽ tan, mộng rồi sẽ tỉnh.

Cha nuôi Hương Hưng Học, Hương Nghĩa Vũ bị bệnh hai năm, nguyện vọng cuối cùng là muốn được gặp mặt con của Hương Hưng Học. Trong trí nhớ thuở nhỏ của Hương Hưng Học, cha anh không phải Hương Nghĩa Vũ, anh cũng không gọi là Hương Hưng Học, nhưng sau đó Hương Nghĩa Vũ trở thành cha anh, anh cũng có tên mới.

Trong thôn bọn họ có rất nhiều lời đồn đại, nói Hương Hưng Học là con riêng, nhưng mẹ Hương Hưng Học, Trần Minh Hương mặc kệ lời đồn, vẫn đối xử tốt với anh.

Hương Hưng Học biết mình chắc chắn không phải con riêng, anh và Hương Nghĩa Vũ một chút cũng không giống.

Trần Minh Hương đối xử tốt với Hương Hưng Học, Hương Nghĩa Vũ cũng đối xử tốt với Hương Hưng Học. Hương Hưng Học có lý do để báo đáp ân tình cha mẹ, hơn nữa, cùng người vợ kết hôn nhiều năm sinh con đẻ cái cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng Thẩm Vân Mộng không muốn mang thai, cô nói: “Anh bây giờ chỉ là trợ giảng, vẫn đang mắc nợ tiền mua nhà, trong trường còn bị giáo sư chèn ép, chúng ta làm sao nuôi con?”

Thẩm Vân Mộng nói cũng có lý.

Hướng Hưng Học mỗi lần vào bệnh viện, đều sẽ nghe cha, lúc tỉnh táo, kể rằng Nghiễm Nghiễm khi còn bé chỉ lớn như bình nước ấm, lớn lên một chút sẽ gọi ông ơi ông ơi, đáng yêu lại hay cười, dễ thương cực kỳ.

Nghiễm Nghiễm không chỉ là Nghiễm Nghiễm.

Hướng Hưng Học nhìn cha gầy đến không còn ra hình người, sẽ khổ sở, lại tự trách, anh học hành gian khổ vài chục năm, học thạc sĩ, học tiến sĩ, đuổi theo giấc mộng văn chương, kết quả không có tài hoa trời phú, không có văn chương bay bổng, chỉ có thể làm trợ giảng trong trường học. Anh nhọc nhằn khổ sở viết luận văn, gửi đến tập san định kỳ nhưng chỉ là đồng tác giả, có lúc đồng tác giả cũng không làm được, tác giả luôn luôn là ân sư của anh. Làm trợ giảng không kiếm được bao nhiêu tiền, vì vậy Thẩm Vân Mộng không muốn sinh con.

Sinh hoạt của Hướng Hưng Học đi vào một vòng lặp quẩn, anh thường cảm thấy không thở nổi.

Thẩm Vân Mộng cũng không vui vẻ gì, Thẩm Vân Mộng luôn nói Hướng Hưng Học đã không còn là Hướng Hưng Học ngày trước vì cô làm thơ nữa rồi.

Thẩm Vân Mộng là người phụ nữ mâu thuẫn, cô sống lãng mạn, lại vô cùng thực dụng.

Sau đó cô gặp được một tác gia, tài hoa hơn người, lại ngậm thìa vàng lớn lên, có thể xây mộng cho Thẩm Vân Mộng.

Cô phát hiện tình yêu thời còn trẻ tuổi không nhất định là toàn bộ sinh mạng, cô có thể lúc thanh xuân sắp qua đi, gặp được một tình yêu mới.

Thẩm Vân Mộng muốn ly hôn, Hướng Hưng Học cầu xin cô chịu đựng thêm một khoảng thời gian.

Tang lễ chính là thời hạn cuối cùng, Thẩm Vân Mộng chịu đựng đủ lâu rồi.

Cô vẫn xinh đẹp như cũ, mặc váy liền màu đen, trang điểm kỹ càng lại không mất vẻ trang trọng, mang giày cao gót, khoác tay Hướng Hưng Học.

Thẩm Vân Mộng rất đẹp, đẹp đến mức hoàn toàn không hợp với tang lễ nông thôn.

Ở nông thôn, tang lễ làm rất náo nhiệt. Hướng Nghĩa Vũ sống đến 75 tuổi, không thọ lắm, nhưng vẫn đáng để chúc mừng - chúc mừng ông đã đi hết kiếp này, chúc mừng ông ngày trẻ từ chiến trường chiến thắng trở về, khi già còn quyết tử đấu tranh cùng ốm đau, kiêu ngạo quật cường, chúc mừng ông một đời thắng lợi.

Kèn tây thổi vang động trời, tiền giấy tro bụi tung bay giữa không trung.

Giày của Thẩm Vân Mộng giẫm vào một vũng bùn.

Hướng Hưng Học thấy lông mày cô cau lại, trong mắt chỉ toàn là mất kiên nhẫn.

“Giày Thẩm Vân Mộng bẩn.”

Đó là câu nói đầu tiên Hướng Nghiễm đã nhiều năm không gặp nói với Hướng Hưng Học.

Trong trí nhớ của Hướng Hưng Học, Hướng Nghiễm còn là một học sinh cao trung, rất gầy, gọi chú cũng rất lễ phép. Hướng Nghiễm trước mắt anh lại cao gần bằng anh, trông rất khỏe mạnh, cũng không gọi chú nữa. Hướng Hưng Học bỗng nhiên giật mình, Hướng Nghiễm đã 24 tuổi, là người lớn rồi.

Anh lúng túng gượng cười, bản thân hoàn toàn không để ý đến giày Thẩm Vân Mộng, chỉ nhìn thấy sự lãnh đạm của cô, Hướng Nghiễm lại biết tại sao cô mất kiên nhẫn. Hướng Nghiễm nói giày Thẩm Vân Mộng bẩn, Hướng Hưng Học vẫn thờ ơ không quan tâm. Vợ anh là người phụ nữ anh yêu tha thiết, nhưng người phụ nữ xinh đẹp này lại khiến cha anh không được toại nguyện. Anh biết lỗi không phải ở cô, nhưng cũng không muốn quan tâm tới chuyện cô đang khó xử, Hướng Hưng Học cảm thấy chỉ ít ở trong tang lễ anh vẫn nên làm một đứa con trai biết hổ thẹn, không nên lại quan tâm đến cảm xúc của Thẩm Vân Mộng.

Anh không làm gì cả.

Hướng Nghiễm chờ một lúc, đi về phía Thẩm Vân Mộng.

Hướng Hưng Học nhìn Hướng Nghiễm bước qua mặt đất đầy bùn, mỗi một bước đều mang theo bọt nước nho nhỏ, ống quần tây lấm tẩm bùn, những đốm bùn rất nhỏ, Hướng Hưng Học lại thấy rất rõ ràng.

Anh cảm thấy có chút mờ mịt.

Anh nhìn Hướng Nghiễm ngồi xổm xuống, từ trong túi lấy khăn tay ra, một tay cầm lấy mắt cá chân của Thẩm Vân Mộng, một tay dùng khăn tay lau đế giày, động tác hẳn là rất nhẹ nhàng, thoát nhìn rất nhẹ nhàng, Hướng Nghiễm giúp Thẩm Vân Mộng rút giày ra khỏi bùn đất.

Về mặt Thẩm Vân Mộng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trở nên phức tạp, cô cúi đầu nhìn động tác của Hướng Nghiễm, sau khi được giúp đỡ lại nhìn về phía Hướng Hưng Học.

Hướng Hưng Học không biết về mặt mình lúc đó như thế nào, ngược lại trong lòng lại rất sợ hãi.

Hướng Nghiễm đỡ Thẩm Vân Mộng tới nền xi măng, Thẩm Vân Mộng nói cảm ơn với cậu, Hướng Nghiễm cười nói: “Đừng khách khí.”

Động tác ngồi xuống đỡ lấy mắt cá chân xem ra đặc biệt dịu dàng, lúc nói đừng khách khí ngữ khí lại ngả ngón phóng dăng.

Cha Hướng Nghiễm, Hướng Hưng Bang cười xin lỗi với Thẩm Vân Mộng, sau đó nghiêm túc khiển trách: “Đây là tang lễ của ông nội con, con thu liễm một chút đi.”

Hướng Hưng Học thay Thẩm Vân Mộng nói: “Là bọn em phải cảm ơn Tiểu Nghiễm giải vây.”

Hướng Nghiễm liếc mắt với Hướng Hưng Học, nụ cười vẫn đáng yêu như trước.

Rất nhiều năm sau đó, Thẩm Vân Mộng nói chuyện phiếm với Hướng Hưng Học, cô nói: “Khi đó nếu người đó là anh, có lẽ em sẽ không ly hôn.”

Nhưng Hướng Hưng Học đã không làm gì, thế giới này không có chữ nếu.

Lúc Hướng Hưng Học nhớ lại cảnh tượng đó, vẫn cảm thấy Hướng Nghiễm như một hoàng tử, cậu sẽ giải cứu công chúa trong tháp cao, không cần phải chạy đến cầu hôn.

Hành động kỳ dị mà lại lãng mạn như vậy, chỉ có Hướng Nghiễm có thể làm ra.

“Anh Nghiễm quả nhiên rất dịu dàng.” Lục Mân nói.

“Ừ.” Hoàng Đào đáp lời, trong giọng nói đã có vẻ buồn ngủ.

“Ngủ đi.” Hướng Hưng Học nhẹ nhàng nói.

- —

(*) Chỗ này hẳn là ai cũng biết, “mây” và “mộng”, ghép lại thành tên của Thẩm Vân Mộng

6. Chương 6: Thai Cử Động

Ở Bác Nhĩ Tháp Mộc Tập, thời gian trôi đi rất chậm.

Ban ngày không chia ra trưa chiều, chỉ có mặt trời mọc và lặn.

Bọn họ mỗi ngày chỉ có một bữa chính vào buổi tối, sẽ uống rất nhiều trà.

Những lúc đủ ánh nắng, pin mặt trời có thể tích trữ rất nhiều năng lượng, bóng đèn tròn vẫn sáng đến nửa đêm, cả nhà Ba Tháp cùng nhóm Hướng Hưng Học sẽ ngồi cùng một chỗ tán gẫu, Mộc Lạp Đề làm phiên dịch, hai đứa trẻ cũng học được một ít tiếng Hán, bọn họ có thể nghe hiểu người vùng khác nói chuyện, nhưng cũng rất ít chen lời. Các thiếu niên đều giống cha, trầm mặc như thế.

Lúc nói đến đứa nhỏ trong bụng Gia Mã, bọn nhỏ sẽ cao hứng, bọn nhỏ y vọng đó là em gái. Ba Tháp cũng hy vọng đứa trẻ là con gái, bọn họ sau này ổn định, bé gái có thể an ổn mà lớn lên. Ba Tháp cảm thấy con trai Kazakhstan không từng trải qua cuộc sống trên thảo nguyên sẽ không thể trở thành người đàn ông có thể gánh vác gia đình, nhưng con gái lại thích hợp với cuộc sống thành thị.

Thai nhi mới có mấy tháng, ở bên dưới y phục dày nặng, một chút cũng nhìn không ra, nhưng Ba Tháp quen đặt tay lên bụng Gia Mã. Hường Hưng Học cảm thấy hình như Ba Tháp không muốn bỏ qua một lần thai cử động vào buổi tối.

Hường Hưng Học nghĩ, anh đời này sẽ không có cơ hội có một đứa con, Hường Nghiễm không thể sinh, anh cũng không muốn tìm cuộc sống khác.

Anh nhìn Ba Tháp cùng vợ thân mật, có lúc cũng sẽ ước ao, lúc ước ao sẽ cảm thấy nếu Hường Nghiễm là phụ nữ thì tốt rồi, như vậy Hường Nghiễm có thể mang thai cho anh, anh cũng muốn vỗ về bụng Hường Nghiễm, muốn hôn lên bụng Hường Nghiễm, muốn cách làn da nói chuyện với đứa nhỏ, Hường Nghiễm sẽ là mẹ của con anh.

Loại tâm thái muốn cho Hường Nghiễm mang thai so với ngày trước muốn Thẩm Vân Mộng sinh một đứa bé hoàn toàn khác nhau.

Hường Hưng Học cũng không phải muốn có một đứa con lắm, anh chỉ là muốn cùng Hường Nghiễm có một đoạn ký ức dịu dàng, muốn dùng đứa nhỏ buộc Hường Nghiễm ở bên cạnh mình.

Hường Hưng Học cảm thấy mình cũng rất biến thái, không trách Hường Nghiễm gọi anh là “ông già biến thái”.

Mỗi đêm, lúc Mộc Lạp Đề ngáy ngủ, Hường Hưng Học đều sẽ bị Hoàng Đào xin kể một chút chuyện giữa anh và Hường Nghiễm, rõ ràng lúc đầu là Lục Mân muốn nghe, Hoàng Đào lại cảm thấy muốn ngừng mà không được.

“Không được.” Chị hai Hường Hưng Học, Hường Dung lập tức bác bỏ dự định ly hôn.

Người một nhà Hường gia ngồi trong nhà bếp bàn kế hoạch sau này, bên ngoài vẫn chiêm trống vang trời.

Thẩm Vân Mộng cúi đầu cầm một nắm rơm rạ lau giày, cô nghe được câu này không hề ngẩng đầu, cũng không đáp lại.

Hường Dung còn nói: “Trong thôn không từng xảy ra chuyện mất mặt như ly hôn, lại nói ba vừa mới đi, em lại muốn ly hôn, mặt mũi của ba để ở đâu?”

Hường Hưng Học không lên tiếng.

Quả thật Thẩm Vân Mộng không phải người con dâu lý tưởng, không phải người vợ hiền lành, thế nhưng Hường Hưng Học còn yêu cô. Quan hệ bọn họ tuy rằng đã tiến vào tuyệt cảnh, nhưng Hường Hưng Học vẫn còn hy vọng.

“Cô à, bây giờ đã là thế kỷ 21 rồi, người ta muốn ly hôn cũng đâu cần nói ra, cô làm sao biết ở đây không có ai lên lút ly hôn?” Hường Nghiễm đã cõng âu phục, xắn tay áo thêm củi lửa vào lò.

Hường Nghiễm khi còn nhỏ đã thích cái lò này, thường ngồi trên ghế nhỏ cầm kim dài kẹp rơm rạ, có lúc Hường Hưng Học sẽ bỏ mấy củ khoai lang vào đồng lửa cho cậu, cậu bạn nhỏ tìm được khoai lang, vui vẻ chết được.

Hiện tại cậu vẫn ngồi trên ghế nhỏ, cái góc nhỏ đã không chứa nổi cặp chân dài của Hường Nghiễm.

“Mày cầm miệng cho tao.” Hường Hưng Bang quát lớn.

Hường Nghiễm ngẩng đầu nhìn cha cậu, cười cười: “Cũng khó trách ba, tôi quên mất, ba cũng là điển hình của mấy người không ly hôn.”

Chị ba Hường Phong là người từng đọc sách, tư tưởng không đến nỗi cổ hủ, chị hỏi: “Sao lại đột nhiên muốn ly hôn, trước kia không phải rất tốt sao?”

Hường Hưng Học nói: “Vấn đề là ở em.”

“Em làm gì mà Thẩm Vân Mộng muốn ly hôn? Người trẻ các em đừng đem hôn nhân ra làm trò đùa.”

“Anh ta không làm sai chuyện gì, là tôi ghét bỏ anh ta nghèo, không muốn cùng anh ta sống cả đời.”

Thẩm Vân Mộng nói rất thản nhiên, giống như chuyện bọn họ đang bàn luận không phải chuyện lớn như ly hôn.

Lời vừa ra khỏi miệng, trong phòng bếp lập tức an tĩnh.

Hương Nghiễm đứng dậy, nói với Thẩm Vân Mộng: “Để bọn họ bàn đi, tôi dẫn thím ra ngoài đi dạo.”

Hương Nghiễm dẫn Thẩm Vân Mộng đi, trong phòng bếp bắt đầu ép hỏi.

Hương Hưng Học có chút cảm kích Hương Nghiễm, anh không muốn để Thẩm Vân Mộng nghe những lời khó nghe.

Anh cũng không muốn để đứa cháu nhỏ này nghe được chính mình khép nép nói “Em còn yêu cô ấy.”

Hương Hưng Học không lớn hơn Hương Nghiễm bao nhiêu, nhưng chỉ ít anh vẫn tính là trưởng bối, trưởng bối thì cần thể diện.

Hai người chị của anh bắt đầu nói Thẩm Vân Mộng là người đàn bà trọng vật chất, nghe nói Thẩm Vân Mộng muốn ở cùng tác gia giàu có liền mắng cô đứng núi này trông núi nọ, sau đó đề tài lại trở thành quả trách Hương Hưng Học “sợ vợ”, “nhu nhược”, “không có chí khí”.

Hương Hưng Học vẫn cau mày nghe, sau đó ông nói: “Hay là anh trả hết tiền mua nhà cho chú, như vậy chú cũng thoải mái một chút, Thẩm Vân Mộng có thể vẫn muốn ở bên cạnh chú.”

Hương Hưng Học quyết định ly hôn.

Anh là đàn ông, anh cũng có sự kiêu ngạo của chính mình.

Nửa đêm, Hương Hưng Học lên sân thượng, muốn hút mấy điếu thuốc, lại nghe thấy Hương Nghiễm đang gọi điện thoại, ánh đèn từ màn hình điện thoại chiếu sáng nửa bên mặt cậu. Hương Hưng Học lại phát hiện Hương Nghiễm đã lớn, khuôn mặt đã góc cạnh rõ ràng rồi.

“Anh phải mấy ngày nữa mới về được, trong nhà có chút chuyện, em giúp anh tưới cây.”

Hương Nghiễm nhìn thấy Hương Hưng Học, hơi gật đầu xem như chào hỏi, lại tiếp tục nói: “Bệnh nhân giường số 14 huyết áp thường không ổn định, em nhờ thầy Văn cẩn thận kiểm tra cho ông ấy...”

“Không vui sao?”

“Nhớ anh rồi?”

“Mấy ngày nữa anh về.”

“Bây giờ không còn sớm, em ngủ sớm một chút, ngoan, ngủ đi.”

Bên kia vẫn không muốn cúp điện thoại, Hương Hưng Học đốt thuốc, anh cảm thấy rất trào phúng, bản thân mình là một người đàn ông trung niên lại ở trên sân thượng nghe trộm đứa cháu nói chuyện điện thoại cùng bạn gái, đứa cháu này của anh lại còn làm việc thỏa đáng như vậy, so với nó, cuộc sống của anh thực sự lộn xộn.

Nhưng anh ngoại trừ sân thượng còn có thể đi đâu?

Thẩm Vân Mộng ngủ ở trên giường trong phòng, cửa lớn trong nhà cũng khóa rồi, chìa khóa Hương Dung giữ.

Ở quê, nhà rất lớn, phòng lại bị con cháu hồi hương chiếm hết, Hương Hưng Học chỗ nào cũng không thể đi.

Hương Hưng Học nghe thấy Hương Nghiễm nói: “Ừ... ừ... anh yêu em... cúp máy đây.” Thế nhưng thái độ rất miễn cưỡng.

Hương Hưng Học mơ hồ cảm thấy Hương Nghiễm và mình không phải là một loại người.

Cậu hần là người đàn ông được phụ nữ yêu thích, cũng sẽ đùa bỡn tình cảm của người khác, cậu có thể thấy được quần bách của Thẩm Vân Mộng, cũng có thể đưa Thẩm Vân Mộng ra khỏi cuộc bàn luận, cậu quan tâm chăm sóc, nhưng không hần sẽ chân thành.

Giống như câu nói thiếu kiên nhẫn ấy, “anh yêu em”, vừa nghe đã biết là nói dối.

Tính tình Hướng Nghiễm rất cuộc lại giống Hướng Hưng Bang.

Trên thảo nguyên, Hướng Hưng Học nghĩ, Hướng Nghiễm đối với mình ít nhiều cũng chân thành, cậu chỉ ít sẽ không nói với anh “em yêu anh”.

Nghĩ đến đây, lòng Hướng Hưng Học lại thấy rất đau.

- ———

Hết cách, xóa đi post lại vẫn lỗi font:”(

7. Chương 7: Sân Thượng

Hướng Nghiễm cúp điện thoại, Hướng Hưng Học đứng hút thuốc, hai người đứng trên sân thượng yên lặng một lúc.

Thấy Hướng Nghiễm không có ý định đi xuống, Hướng Hưng Học cầm điều thuốc trên tay, hỏi: “Bạn gái à?”

Không nghĩ tới Hướng Nghiễm cũng vừa mở miệng, nói: “Hút thuốc hại cho phổi.”

Hướng Hưng Học dụi điều thuốc lên lan can.

Trời nhiều mây, che đi ánh trăng, đốm sáng duy nhất trên sân thượng cũng bị dập tắt, xung quanh chỉ còn bóng tối dày đặc.

Không ai nói chuyện.

Hướng Hưng Học đột nhiên cảm thấy thời gian không phải thứ tốt gì, nó có thể làm hao mòn ái tình, cũng có thể đánh lui tình thân.

Hướng Nghiễm là một ví dụ, cậu hình như học y, Hướng Hưng Học phát hiện mình vậy mà đã rất lâu không quan tâm tới Hướng Nghiễm, có thể anh đã từng biết Hướng Nghiễm học y, nhưng lại quên.

Hướng Hưng Học hổ thẹn vì sơ suất của mình, thế nhưng cũng chỉ hổ thẹn một chút thôi.

Hướng Nghiễm trong bóng tối bước mấy bước về phía Hướng Hưng Học, sau đó mở miệng nói: “Không phải.”

“Hà?”

“Không phải bạn gái.”

Hướng Hưng Học nhíu nhíu mày, không muốn xen vào chuyện tình cảm của Hướng Nghiễm nữa.

“Trên sân thượng gió lớn, không xuống sao?”

Hướng Hưng Học nói: “Tôi ở thêm một chút, cậu xuống trước đi.” Anh theo bản năng mà sờ sờ túi, móc ra “Đồng Hoa” - nhãn hiệu thuốc lá của Đồng thành, “Đồng Hoa” hút không dễ chịu, so với “Nữ Sĩ” mạnh hơn một chút, theo sở thích của đàn ông Giang Nam.

Lúc bật lửa định châm thuốc, Hướng Hưng Học mới sực nhớ vì sao mình dụi tắt điều thuốc lúc nãy.

Ánh lửa chớp mắt lại tắt.

“Chú hút đi.” Hướng Nghiễm nói, nhích ra xa một chút.

Lần này Hường Hưng Học không chỉ cất lại điều thuốc vào hộp, còn vò nát cái hộp trong tay, anh biết Hường Nghiễm không thích mùi thuốc lá.

Nhưng trong miệng không có vị gì, Hường Hưng Học lại cảm thấy khó chịu.

Hường Nghiễm nói một câu cảm ơn, tìm gì đó trong túi, nắm trong tay đưa đến trước mắt Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học mở màn hình điện thoại, phát hiện trong lòng bàn tay Hường Nghiễm là một viên kẹo “Khỉ Lông Vàng” hình vuông, tức khắc anh nở nụ cười, mở giấy gói kẹo nhét kẹo vào miệng.

Hường Nghiễm 24 tuổi, vẫn còn là một cậu bạn nhỏ.

Cậu bạn nhỏ từ nhỏ đã thích ăn “Khỉ Lông Vàng”, không ăn hình trụ, chỉ ăn hình vuông, Hường Hưng Học từng dắt Hường Nghiễm đi chúc tết, anh luôn cố ý đi ngang qua gia đình cho “Khỉ Lông Vàng” nhiều lần, để Hường Nghiễm chúc thêm vài câu lời hay, lấy thêm mấy viên kẹo.

Hường Hưng Học không cho Hường Nghiễm ăn kẹo, thức ăn vặt quê nhà chuẩn bị đều là táo lớn cùng đậu rang Hường Nghiễm không thích ăn, Hường Hưng Học chỉ có thể dùng cách này thỏa mãn mong muốn của cậu bạn nhỏ.

“Chú à, đêm nay ngủ với tôi đi.”

Hường Hưng Học đồng ý.

Tâm tư Hường Nghiễm tỉ mỉ như một loại tơ sợi nào đó, có thể làm áo khoác ngoài, che chắn gió mưa.

Thẩm Vân Mộng phát hiện Hường Hưng Học cả đêm không trở về phòng, sáng hôm sau đã đi mất.

Hường Hưng Học xem tin nhắn của Thẩm Vân Mộng, cũng không trả lời, ngầm đồng ý cho cô đi.

Lúc Hường Nghiễm ngủ, cậu nằm thẳng trên giường, sáng sớm lại cuộn chần thành một khối, Hường Hưng Học sửa lại chần cho cậu, cậu bạn nhỏ hơi nhíu mày, rồi yên tĩnh lại.

Cả gia đình lần thứ hai ngồi quanh bàn ăn, Hường Nghiễm vẫn vùi trong góc thêm củ lửa.

Ý của Hường Dung và Hường Phong là, Thẩm Vân Mộng quá trốn, vì vậy nên Hường Hưng Học không cần nhẹ dạ, cứ lấy những thứ thuộc về mình.

Hường Hưng Học có tiền, cảm thấy giằng co vì một ít tiền rất vô vị.

Hường Nghiễm nướng khoai lang, thỉnh thoảng khều khoai lang từ đồng lửa ra xem chín chưa.

Hường Hưng Học cảm thấy tiền là vật ngoài thân, Thẩm Vân Mộng đòi tiền cứ cho cô ấy, không đòi thì anh giữ lại, không có gì phải tranh chấp, nên không tham gia vào cuộc bàn luận. Anh nhân lúc bầu không khí căng thẳng, đẩy ghế ra ngồi bên cạnh Hường Nghiễm, cầm kim nhìn khoai lang của cậu.

“Còn chưa chín đâu, lăn qua lăn lại thêm chút nữa mới chín hẳn.”

Hường Nghiễm gật gù.

Mùi khoai thơm phức từ trong góc tỏa ra, đám người đang tranh luận ngừng lại, thần sắc phức tạp nhìn về phía Hường Hưng Học cùng Hường Nghiễm mỗi người đang cầm nửa củ khoai lang.

“Anh mặc kệ chú.” Anh hai Hường Hưng Học nói.

Hường Dung cùng Hường Phong cũng đi chào hỏi khách, trong phòng bếp chỉ còn lại Hường Hưng Học cùng Hường Nghiễm.

“Chú nghĩ thế nào?” Hường Nghiễm hỏi.

“Không nghĩ gì cả, để xem ý Thẩm Vân Mộng thế nào.”

“Chú còn yêu cô ta sao?” Hường Nghiễm cup mắt nhìn chằm chằm ngọn lửa bên trong bếp lò, hỏi rất tùy ý, đáng vẻ giống như không cần nghe Hường Hưng Học trả lời.

Hường Hưng Học cảm thấy thái độ như vậy khiến người ta rất an tâm.

Chuyện của Hường Hưng Học trong mắt Hường Nghiễm cũng chỉ là một chuyện, cậu không tỏ thái độ “tôi là muốn tốt cho chú”, cũng không để ý Hường Hưng Học rốt cục có khó xử không, cứ như gửi thư cho người xa lạ.

“Có thể còn yêu, cũng có thể không, loại tình cảm đó đã sớm thay đổi, không nói rõ được.”

Thẩm Vân Mộng trời vừa sáng đã đi mất, Hường Hưng Học cũng không muốn giữ lại, dường như anh rất cuộc đã hiểu được miễn cưỡng chống đỡ cũng không có hy vọng, chỉ bằng dứt khoát buông tay.

Một khi đã đồng ý ly hôn, tình cảm ấy liền biến mất rất nhanh.

Anh và Thẩm Vân Mộng nhiều năm như vậy, bây giờ chẳng còn gì cả.

“Ái tình đấy à, yêu rồi cũng sẽ phai nhạt.” Hường Hưng Học không nhận được, cảm thán.

Hường Nghiễm lại nói: “Để lại nhà cho cô ta đi, cô ta không cần cũng cứ để lại, cô ta cùng chú nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng gì, như vậy xem như có đầu có đuôi, trước sau vẹn toàn.”

Hường Hưng Học tựa như bị cái gì đó đầu độc, ma xui quỷ khiến gật đầu.

Anh không ý thức được Hường Nghiễm cũng là tiểu công tử ngậm thìa vàng lớn lên, một căn nhà đối với cậu mà nói không đáng kể chút nào, thế nhưng nhà đối với Hường Hưng Học lại là một trọng trách nặng nề, lại nói, Hường Hưng Học ở nông thôn lớn lên, Hường Nghiễm tuy quê ở nông thôn, nhưng cậu lại không thuộc về nơi này, cậu chỉ về quê chơi.

Hường Nghiễm và Hường Hưng Học không giống nhau.

Hường Hưng Học giao chìa khóa nhà cho Thẩm Vân Mộng rồi mới bắt đầu thấy hối hận, anh còn nợ tiền vay, còn phải đi tìm nhà, tìm được nhà rồi còn phải trả tiền thuê nhà, tiền lương ít ỏi của anh căn bản không đủ tiêu.

Việc anh hối hận không phải là để lại nhà cho Thẩm Vân Mộng, mà hối hận việc mình bỏ khoa học tự nhiên đi học văn học.

Theo đuổi ánh trăng cái gì, để rồi một cái bánh mì cũng thành xa xỉ, Hường Hưng Học chỉ có thể ăn bánh màn thầu trắng.

“Không ngờ thầy Hường cũng từng thảm như vậy.” Hoàng Đào rón rén tìm gì đó trong bao, lấy ra mấy hộp sữa chua, cho Lục Mân và Hường Hưng Học mỗi người một hộp.

Hường Hưng Học không nhận, bảo Hoàng Đào giữ lại mà ăn.

“Sau đó thì sao? Hai người lúc đó vẫn chỉ là chú cháu đúng không, có điều anh Nghiễm thật không tồi, rất biết quan tâm phái nữ, nếu là em em có lẽ cũng sẽ thích anh ấy, tuy rằng hơi không truyền thống, nhưng lại rất quyến rũ.” Hoàng Đào trong miệng ngậm sữa chua, ậm ừ nói chuyện.

Hoàng Đào nói “không truyền thống”, đại khái là có thâm ý.

Hường Hưng Học cười: “Sau đó thầy và cậu ấy ở chung, cậu ấy thu lưu thầy.”

8. Chương 8: Nhà Mới

Trên hoang nguyên, tuyết là nguồn nước duy nhất.

Dê bò nếu cực kỳ khát sẽ lê lưỡi liếm tuyết trên mặt đất, nhưng thông thường sẽ dùng móng đào lớp tuyết mỏng lên, nhai cỏ còn đọng tuyết bên dưới.

Người so với súc vật yếu ớt hơn nhiều, mọi người dùng túi da rắn đựng tuyết, đốt bánh phân dê đun tuyết, chờ tuyết tan thành nước, còn phải chờ cát đá lắng lại, lấy lớp nước trong phía trên mà uống.

Dân ngoại lai tự phụ, Hoàng Đào thường chạy đi rất xa, tìm chỗ tuyết chưa bị giẫm đạp, chỉ lấy lớp tuyết phía trên, cô thường công về một túi lớn tuyết sạch sẽ, lúc đun thành nước chỉ lấy được một chút.

Bọn trẻ nhà Ba Tháp đem về đa số là tuyết bản, lúc đun thành nước cũng đục không tả được, thế nhưng mọi người cũng chấp nhận uống.

Dần dần, Hoàng Đào cũng không nhọc lòng đi tìm tuyết sạch, chủ yếu là vì dê bò dần dần mở rộng lãnh địa, tuyết sạch càng lúc càng xa, phí thật nhiều sức lực công về một túi tuyết không đủ uống mấy lần, cái được không đủ bù cho cái mất.

Lục Mân có một ngày sức lực dồi dào, cưỡi ngựa theo con trai lớn của Ba Tháp tới một nơi thật xa, công về một túi lớn tuyết sạch long lanh. Hoàng Đào đã lâu không nhìn thấy tuyết sạch như vậy, hưng phấn nói muốn pha một ít trà sữa thành phố, thế nhưng trà sữa còn chưa mở ra, nước đã lạnh ngắt, mọi người chỉ có thể đem nước lạnh cùng vụn tuyết nuốt xuống.

Hướng Hưng Học luôn cảm thấy cảnh tượng này giống như đã từng quen biết, sau khi đến hoang nguyên, rất nhiều cảnh tượng đều giống như đã từng quen biết, anh nghĩ hồi lâu mới nghĩ tới những thứ này đều được ngòi bút của Lý Quyên miêu tả trong cuốn “Mục trường mùa đông”. Hướng Hưng Học không thường xem quyển sách kia, đối với sinh hoạt du mục cũng rất xa lạ, anh không biết mình nguyên lai đã đi vào trong sách, có lẽ anh đã đi vào cuộc sống mà Hướng Nghiễm ngắm trông.

Hoàng Đào thường lấy một chiếc lọ nhỏ đặt gần bếp lửa, để băng bên trong tan ra.

Loại hành động này không có bao nhiêu ý nghĩa, đầu ngày tan thành nước, hôm sau mọi người rời đi, lại đóng thành băng.

Hoàng Đào lại làm không biết mệt.

Hướng Hưng Học rót cuộc không nhìn được hỏi cô: “Trong bình là cái gì vậy?”

Hoàng Đào nói là nước biển, nước biển quê nhà.

Cô nói nhìn thấy mấy ml nước trong bình sóng sánh, sẽ nghĩ đến sóng biển quê nhà, nghĩ tới mẹ đang phơi cá khô, sẽ nhớ nhà.

Nhà tránh rét là nơi duy nhất ấm áp trên hoang nguyên, nhưng nơi đây không phải là nhà.

Đối với Hướng Hưng Học bây giờ mà nói, nơi có Hướng Nghiễm mới gọi là nhà.

Hướng Hưng Học ly hôn xong chịu đủ quần bách, nhưng cũng không muốn mở miệng nhờ giúp đỡ.

Anh vốn có thể xin vào khu nhà dành cho giáo viên của trường, nhưng thầy anh còn chưa biết anh đã ly hôn, cười híp mắt mời Hướng Hưng Học cùng Thẩm Vân Mộng ăn cơm. Hướng Hưng Học tạm thời không muốn nói chuyện anh ly hôn cho ai biết.

Hướng Hưng Học không còn gánh nặng gia đình, liền muốn bắt đầu thực hiện một vài dự định cho nghề nghiệp, anh không muốn vĩnh viễn làm đồng tác giả, cũng không muốn làm trợ giảng mãi.

Vì gia đình và hôn nhân mà anh luôn cam chịu uất ức, luôn không là chính mình.

Lúc Hướng Nghiễm thay Hướng Hưng Bang mang đồ đến cho Hướng Hưng Học, Hướng Hưng Học sống rất tạm bợ, chính anh cũng biết, Hướng Nghiễm làm sao có thể không biết.

Hướng Hưng Học thuê phòng bên cạnh trường học, gần trung tâm thành phố, là khu chung cư cũ hai mươi mấy năm.

Nói là nhà thì thiếu một chút ấm áp, Hướng Hưng Học lại đem ba mươi mấy mét vuông nhà ở biến thành 100 mét vuông, lúc dọn nhà đều để vali ở góc tường, ghế sofa phòng khách vẫn chưa mở vải trùm, trên bàn trà rồng tuếch.

Hướng Hưng Học thấy Hướng Nghiễm nhú mày.

Anh bảo Hướng Nghiễm ngồi, muốn rót cho cậu cốc nước, lại nghĩ đến cốc của chủ nhà không sạch sẽ, liền dùng cốc giữ nhiệt của mình rót trà cho Hướng Nghiễm. Trà cũng là Hướng Nghiễm mang tới.

Hương Hưng Học sống một mình, biết nấu ăn, cũng siêng năng, chỉ là chỉ sống một mình nên không cần thiết phải thể hiện bản lĩnh.

Hương Nghiễm nói: “Tôi muốn nuôi chó.”

Hương Hưng Học không hiểu.

“Thế nhưng bệnh viện rất bận rộn.”

Hương Hưng Học hiểu ý Hương Nghiễm, đưa cháu tinh tế lại khiến cho Hương Hưng Học càng hồ thẹn hơn.

“Cậu không phải có bạn sao, sao không bảo họ ở chung?”

“Còn chưa tới mức ở chung.”

Vali trong góc tường hết thấy dời đến nhà Hương Nghiễm. Nhà Hương Nghiễm cách trung tâm thành phố cũng không xa lắm, bên cạnh bệnh viện Hương Nghiễm thực tập, ngồi năm, sáu trạm tàu điện ngầm là có thể đến trường Hương Hưng Học.

Hương Hưng Học biết một kiểu ví von, trong gia đình và ngoài xã hội giống như một quả dưa, vỏ ngoài cứng rắn, bên trong lại mềm đến tích nước. Hương Nghiễm trông cứng rắn lại không có tình người, trong lòng vẫn là một đứa nhỏ thiện lương, muốn dùng dòng nước ngọt ngào che đi vết rách trong lòng Hương Hưng Học.

Bọn họ cách nhau sáu tuổi, lúc còn trẻ con, Hương Nghiễm rất thích người chú này của cậu, anh cũng thích đứa cháu nhỏ này của anh.

Nhà Hương Nghiễm cũng không coi là quá lớn, hai gian phòng ngủ kề nhau, trong bếp bát đĩa đầy đủ, rất có dáng dấp một gia đình.

Hương Hưng Học đối với chuyện hai chú cháu ở chung không có thái độ gì đặc biệt, chỉ bảo Hương Hưng Học trông chừng Hương Nghiễm một chút, đừng để cậu cùng hồ bằng cầu hữu tự tập.

Hương Hưng Học để điện thoại xuống liền hỏi Hương Nghiễm: “Cậu có hồ bằng cầu hữu không?”

“Hả?”

“Ba cậu bảo tôi trông chừng cậu.”

Hương Nghiễm nheo mắt lại, cười cười: “Ông ta bản lĩnh nhất là tìm người trông chừng tôi.”

Hương Hưng Học thấy nụ cười đó thật đáng yêu, theo bản năng muốn xoa đầu cậu, lúc chạm vào tóc cả hai đều ngẩn người.

Anh nhớ Hương Nghiễm khi còn bé tóc rất mềm, sờ rất thoải mái. Anh ý vào tuổi tác và ưu thế chiều cao, toàn chiếm tiện nghi Hương Nghiễm. Hiện tại Hương Nghiễm tóc dài cứng rồi, có chút đâm tay.

Hương Hưng Học cũng không cảm thấy lúng túng, thu tay lại xong thuận miệng hỏi: “Cơm tối muốn ăn gì?”

“Hương Hưng Học, đừng coi tôi là trẻ con.”

Hiện tại, Hương Nghiễm bắt đầu gọi thẳng đại danh của Hương Hưng Học, quả là lớn thật rồi. Hương Hưng Học phồng chừng mình vừa đụng đến vẫy ngược của đứa nhỏ này, trong lòng lén lút tự dặn dò: “Lần sau không được tự tiện xoa đầu, cậu nhóc sẽ không vui.”

“Không coi cậu là trẻ con, tôi còn phải nhờ cậu nuôi mà.” Anh nói vậy.

Hương Nghiễm nghiêm túc gật đầu, sau đó nói: “Trứng chiên cà chua, trong tủ lạnh có tương cà. Sườn xào chua ngọt, sườn đã chặt sẵn rồi.”

Khẩu vị như vậy còn không phải trẻ con sao?

“Cha em cũng thích ăn sườn xào chua ngọt.” Hoàng Đào nói.

“Nhà em xào cà chua cũng cho tương cà.” Lục Mân tiếp lời.

Hướng Hưng Học gật gù, trong lòng tự hỏi một câu có đúng không nhỉ?

“Thầy Hướng, tiêu chuẩn đáng yêu của thầy có phải có chút phóng đại? Tính tình anh Nghiễm đâu có giống trẻ con? Nghe thầy kể, ngược lại anh Nghiễm khá chín chắn mà.”

Hướng Hưng Học cười cười, “Trong mắt thầy, cậu ấy mãi mãi là một đứa trẻ.”

Trong mắt Lục Mân dấy lên một tia mong chờ, Hướng Hưng Học nhìn thấy, ý thức được mình vừa nói những lời không thích hợp lắm, liền không nói tiếp nữa. Nhưng anh lại rất muốn đem câu chuyện trong trí nhớ diễn tả ra hết, muốn hồi ức của anh cùng Hướng Nghiễm vang vọng trên hoang nguyên.

“Thầy thật sự rất yêu anh ấy.” Lục Mân gượng cười, “Bởi vì rất yêu anh ấy, mới coi anh ấy như một đứa trẻ mà cưng chiều.”

Hoàng Đào “chặc” một tiếng, nói tiếp: “Mân Mân thật kinh dị.”

Lục Mân đáp: “Nghĩ lại lúc ở Nhuế Lạc cậu gọi điện thoại, cậu mới buồn nôn đó.”

Gió khuya gào thét, tâm trí Hướng Hưng Học lặp lại lời Lục Mân nói, nhớ lại buổi tối chiến tranh lạnh bắt đầu.

Anh rất yêu Hướng Nghiễm, anh biết, Lục Mân cũng biết, nhưng Hướng Hưng Học chưa từng nói với Hướng Nghiễm.

Câu nói lúc rời đi, “tôi yêu em” như thú bị vây hãm giãy giụa, nói ra chẳng để làm gì, cứ như chính mình nhận hết thiệt thòi vậy.

Hướng Hưng Học ở bên cạnh Hướng Nghiễm có từng thiệt thòi sao?

Kỳ thực không có.

Hướng Nghiễm, lúc anh khôn khó nhất, cho anh một mái nhà, một gia đình mới.

9. Chương 9: Bạn Trai

Hướng Nghiễm thực tập ở bệnh viện, bị bác sĩ chủ nhiệm sai bảo như gia súc.

Hướng Hưng Học thường mấy ngày liền không nhìn thấy bóng cháu anh, gọi điện thoại không ai tiếp, gửi tin cũng không trả lời. Lúc đầu Hướng Hưng Học cho rằng Hướng Nghiễm cùng bạn bè ra ngoài chơi đêm, không nể quyền uy của người chú là anh, sau mới phát hiện cậu nhóc trực ca đêm, về nhà mệt đến bất động.

Sau khi Hướng Hưng Học phát hiện Hướng Nghiễm đối với nghề nghiệp nghiêm túc như vậy, liền liên tiếp phát hiện trong nhà toàn là bản photo bệnh án cùng các loại báo cáo.

Nói chung, Hướng Nghiễm rất bận, chuyên cần chăm chỉ, trung thực cẩn trọng.

Hướng Hưng Học nói với Hướng Hưng Học cuộc sống riêng của Hướng Nghiễm rất hỗn loạn, Hướng Hưng Học cảm thấy không thể có chuyện này được - Hướng Nghiễm căn bản không có thời gian để hỗn loạn.

Thế nhưng Hướng Nghiễm đối với tình cảm dường như không quá để tâm, Hướng Hưng Học từng nghe Hướng Nghiễm tán gẫu với người yêu mấy lần, cơ bản đều là đối phó.

Bác sĩ Hướng nhà anh trên người đều như phủ mây mù, Hướng Hưng Học trông không rõ lắm, cũng làm cho Hướng Hưng Học có chút hiếu kỳ.

Hướng Hưng Học thường chạy bộ buổi sáng, có lúc cũng gặp Hướng Nghiễm về nhà, tình cờ có thể thấy Hướng Nghiễm ngủ thiếp đi trên sofa.

Hướng Nghiễm có chút bệnh sạch sẽ, không thay quần áo tuyệt đối không lên giường, trực tiếp nằm trên ghế sofa có ý nghĩa một đến nỗi không thay quần áo nổi.

Mùa thu, Hường Hưng Học còn có thể đắp chăn cho Hường Nghiễm.

Sau khi trời lạnh, Hường Hưng Học cảm thấy ngủ trên ghế sofa không ổn lắm, sẽ cởi áo khoác quần ngoài của Hường Nghiễm đưa cậu lên giường mình - bệnh sạch sẽ của Hường Nghiễm thể hiện ở chỗ cậu không muốn làm bẩn nệm mình bẩn, giường Hường Hưng Học bẩn hay không bẩn không sao cả. Hường Nghiễm không chống cự hành vi này của Hường Hưng Học, Hường Hưng Học vẫn cứ hết chức trách mà chăm sóc tốt cho cậu.

Chăm sóc rồi chăm sóc, anh bắt đầu cảm giác được chăm sóc đàn ông không giống với chăm sóc phụ nữ, hoặc là nói, chăm sóc Hường Nghiễm không giống chăm sóc Thẩm Vân Mộng.

Thẩm Vân Mộng rất tinh xảo, chuyện phải để ý cũng rất nhiều.

So sánh với nhau, chăm sóc Hường Nghiễm rất đơn giản.

Hường Hưng Học nghĩ, nếu lại tìm bạn gái, tìm một cô gái thô kệch là được. Anh cũng cảm thấy, cứ một mình cũng tốt.

Thẩm Vân Mộng chuyện này xem như đã qua, sau khi chuyện qua đi Hường Hưng Học còn có thể nghĩ mình cũng không phải quá mức bạc tình bạc nghĩa, tình cảm mười mấy năm nói buông là buông. Vừa nghĩ tới Thẩm Vân Mộng trước đó đã có người yêu khác, Hường Hưng Học cảm thấy mình vẫn còn tốt, so với Thẩm Vân Mộng chung thủy hơn một chút.

Kế hoạch nuôi chó của Hường Nghiễm cứ lần lữa không nhắc tới.

Ổ khóa cửa lại thay đổi trước.

Hường Nghiễm thay khóa, không nói tại sao, Hường Hưng Học phỏng chừng cậu và bạn gái cãi nhau rồi.

Hường Hưng Học đoán đúng phân nửa, Hường Nghiễm cùng bạn trai cãi nhau rồi.

Nhìn thấy một cậu nhóc môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú ngồi xổm trước nhà, Hường Hưng Học theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn biển số nhà một chút, đúng là nhà mình.

Cậu nhóc ngẩng đầu nhìn Hường Hưng Học một chút, lại tiếp tục cúi đầu.

“Chào cậu, có phải cậu ngồi nhầm nhà rồi không?” Hường Hưng Học cũng ngồi xổm xuống, ôn hòa hỏi dò.

Cậu nhóc có chút mờ mịt mở to hai mắt, lông mi chớp chớp: “Hường Nghiễm không phải ở đây sao? Tôi đã tới đây tưới hoa cho anh ấy.”

Hường Hưng Học biết đại khái cậu bé nói hoa là chậu hoa nào. Khi anh dọn tới, chậu lan trên ban công đã sắp chết, Hường Hưng Học quen biết không ít thầy giáo dạy sinh học, đem chậu lan sống đỡ chết đỡ cứu sống.

Cậu nhóc ngồi xuống sofa liền bắt đầu nhìn đông nhìn tây, càng nhìn vẻ mặt càng căng thẳng, “Anh, anh là bạn cùng phòng của Hường Nghiễm sao?”

Hường Hưng Học không muốn để cậu đổi giọng gọi chú, liền đồng ý.

“Thuê chung nhà với anh ấy bao nhiêu tiền một tháng?”

“Anh có thể cho tôi thuê chỗ này không? Tôi có thể trả nhiều hơn.”

Hường Hưng Học có chút mơ hồ.

Khóa cửa lại phát ra âm thanh, Hường Nghiễm về.

“A Nghiễm.”

Cậu bé đỏ mắt, giọng nói cũng nức nở.

Hường Hưng Học còn chưa đi tới cửa phòng, đã nghe cậu bé nói: “Đừng chia tay được không?”

“A Nghiễm, em có thể thay đổi... Cái gì em cũng có thể thay đổi... Em yêu anh, đừng chia tay có được không?”

Trong nháy mắt đó, Hường Hưng Học cảm giác tam quan của mình bị chấn động đến mức nát bét. Không phải anh cảm thấy đồng tính luyến ái có vấn đề gì, chỉ là trong tiềm thức không cho rằng Hường Nghiễm là đồng tính.

Hường Hưng Học bỗng nhiên lại hiểu ra, tại sao lúc đó Hường Nghiễm nói không phải bạn gái, tại sao Hường Hưng Bang bảo mình trông chừng Hường Nghiễm.

Giọng Hường Nghiễm rất dịu dàng, ngữ khí giống như dụ dỗ, lời nói ra cũng rất có ý tứ: “Bảo bảo, tôi không phải đã nói với em, em làm gì cũng được, chỉ là không thể lên giường với người khác?”

Cậu nhóc lập tức khóc lớn lên, vừa khóc vừa nhận lỗi: “Đúng vậy... Em... Có thể em sai rồi... Nhưng mà... Anh cũng không cùng em.”

Ngón tay mềm mại sờ lên hạ thân Hường Nghiễm, lại bị Hường Nghiễm giữ lại, “Em không biết tôi bận rộn bao nhiêu sao?”

Hường Nghiễm dường như đang dỗ dành.

Hường Hưng Học bưng cốc trà, dựa vào cửa, xem trò hay.

“Bảo bảo, em cùng người khác làm...”

“Như vậy không được.”

“Tôi tốt với em hay không tốt?”

“Tôi chỉ là không thích em cùng người khác lên giường.”

“Em khiến tôi rất khó cho qua.”

“Tôi không phải chê em bẩn.”

“Tôi không ngại em trước kia từng có bao nhiêu người, nhưng lúc cùng tôi, em không thể lên giường với người khác.”

“Tôi thấy em, sẽ khó chịu.”

“Bảo bảo em yêu tôi sao? Em nhẫn tâm để tôi khó chịu sao?”

...

Kết quả tất nhiên là Hường Nghiễm đem người đỡ ra khỏi nhà, đồng thời để cậu nhóc hứa sau đó không tiếp tục tới quấy rầy cuộc sống của cậu nữa.

Hường Hưng Học nhìn đến trọn mắt há mồm, lại tâm phục khẩu phục.

Hường Hưng Học nghĩ, nếu anh là Hường Nghiễm, anh và Thẩm Vân Mộng làm gì cũng không đến mức ly hôn. Hường Nghiễm lợi hại quá mức rồi.

Hường Nghiễm đưa cậu bé khóc sụt sùi ra cửa, sau khi trở về liền nhắm mắt ngồi trên sofa xoa xoa huyệt thái dương.

Cậu trầm mặc rất lâu, mới nói với Hường Hưng Học: “Hỏi đi, muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi.”

Hường Hưng Học muốn hỏi cậu chỉ thích đàn ông, hay là không quan tâm giới tính, muốn hỏi cậu sao có thể bắt bí người khác hay như vậy.

Còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng Hường Hưng Học nghĩ đến hôm tang lễ, Hường Nghiễm hỏi mình câu kia, “Chú còn yêu cô ta à?”

Hường Hưng Học đặt cốc trà lên bàn, làm bộ tùy ý hỏi: “Cậu yêu cậu ta sao?”

Lúc hỏi ra, Hường Hưng Học bỗng nhiên ý thức được, vấn đề này căn bản không cần hỏi, chính anh đã có đáp án trong lòng. Còn Hường Nghiễm? Lúc Hường Nghiễm hỏi, cậu làm sao biết rõ tình cảm của Hường Hưng Học đây?

Hường Nghiễm nói: “Không yêu.”

“Vậy tại sao lại cùng nhau?”

“Đúng vậy, tại sao lại cùng nhau?” Hướng Nghiễm lặp lại lời Hướng Hưng Học, sau đó cười cười, không trả lời.

“Cũng khó trách cậu ta cùng người khác lên giường, chuyện như vậy một tay vỗ không kêu.” Hướng Hưng Học uống một hộp trà, vì hài kịch này cho ra một kết luận, “Thái độ của cậu như vậy, cứ như buộc người ta phải quá trớn.”

Hướng Nghiễm bỗng nhiên nhìn vào mắt Hướng Hưng Học, ánh mắt tựa như biển trời trong trẻo, có cá voi phun ra cầu vồng.

Hướng Hưng Học hình dung không ra cảm xúc ẩn chứa trong ánh mắt cậu - dường như có một chút thâm ý, một chút giảo hoạt, lại cực kỳ xán lạn. Không có khuất nhục cùng phần nộ khi tôn nghiêm đàn ông bị khiêu chiến, cũng không có một chút bi thương nào.

Hướng Nghiễm nói: “A, bị phát hiện rồi.”

“Nhưng mà, cậu ta là loại người như vậy đó. Lẽ nào tôi phải toàn tâm toàn ý yêu cậu ta, chờ cậu ta chán, khóc lóc cầu xin cậu ta đừng chia tay sao? Tôi sẽ không như vậy.”

10. Chương 10: Quá Trớn

Hướng Hưng Học vẫn còn một chút mẫn cảm của đàn ông vừa ly hôn, anh cảm thấy mình bị chọc vào chỗ đau, có chút không vui.

Anh không biết câu nói kia của Hướng Nghiễm có phải ám chỉ mình và Thẩm Vân Mộng không.

“Cậu cảm thấy Thẩm Vân Mộng là hạng người như vậy sao? Là loại người sẽ quá trớn sao?”

“Hay cậu cho rằng tôi là loại người như vậy, chuyện đã như thế vẫn còn muốn khổ sở cứu vãn?”

Hướng Nghiễm nhún mày: “Tôi không nói chuyện của hai người. Nếu chú nhất định muốn hỏi tôi nghĩ thế nào thì, Thẩm Vân Mộng chẳng lẽ không có quá trớn sao?”

Hướng Hưng Học chui vào bẫy rồi.

Nếu như anh trả lời Thẩm Vân Mộng không phải loại người sẽ quá trớn, vậy thì chính Hướng Hưng Học sẽ có vẻ thấp kém quá mức.

Hướng Hưng Học nghĩ một lúc, không biết trả lời như thế nào - anh không có cách nào cùng một lúc giữ được mặt mũi của mình và nhân phẩm của Thẩm Vân Mộng.

Hướng Nghiễm không đợi Hướng Hưng Học ngẫm nghĩ, lại nói tiếp: “Chú không cần phải bảo vệ cô ta, quá trớn chính là quá trớn.”

“Có phải cậu hơi phiến diện đối với cô ấy rồi không?”

“Là chú đánh giá cô ta quá cao.”

Hướng Hưng Học ghen không nói ra lời.

Anh cảm thấy mình nên vì vợ trước mà biện giải một chút, nhưng lại không nghĩ ra biện giải rốt cục có ý nghĩa gì.

Hướng Hưng Học cho rằng Thẩm Vân Mộng chỉ là thích người khác về mặt tình cảm, chỉ ít thể xác vẫn chung thủy.

Thế nhưng anh cũng không dám bảo đảm.

“Nhưng cậu cũng có chỗ sai. Cậu nếu không thích người ta, nên nói sớm, không nên dùng trò chiến tranh lạnh.” Tài năng ngụy biện Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c không bằng cháu anh, bèn muốn chuyển đề tài.

Hượ́ng Nghiệ̃m nở nụ cười, “Tôi lại không nói tôi không sai, là tôi tội ác tày trời.”

Lúc nằm lên giường rồi, Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c vẫn còn vì biện luận thất bại mà canh cánh trong lòng.

Anh ngủ không yên, đi tới phòng khách uống nước, thấy đèn trong phòng Hượ́ng Nghiệ̃m còn mở.

Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c gõ cửa phòng, Hượ́ng Nghiệ̃m bảo anh vào đi.

“Có phải cậu cảm thấy, trong một đoạn tình cảm, chỉ cần không quá trốn là được?”

Hượ́ng Nghiệ̃m ngồi trên giường, như đắc thắng mà cong khóe miệng: “Tôi biết như vậy không đúng, nhưng đó là nguyên tắc của tôi.”

Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c bưng nước đi mất.

Sau đó Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c phát hiện ra, Hượ́ng Nghiệ̃m trưởng thành kỳ quặc như vậy phải trách Hượ́ng Hượ́ng Bạ̣ng dạy dỗ thất bại.

Hượ́ng Hượ́ng Bạ̣ng làm bạn đời mười phần cặn bã, vẫn tuân theo khái niệm: “Trong nhà cờ hồng không ngã, bên ngoài cờ màu bay bay”. (*)

Hượ́ng Nghiệ̃m cũng là một đứa trẻ đáng thương.

Ở thời khắc đó, Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c quyết định muốn tận lực làm nghĩa vụ của một người chú, anh muốn đem quan điểm yêu đương vắn vẹo của Hượ́ng Nghiệ̃m chỉnh lại cho ngay - mặc kệ cậu yêu thích đàn ông hay phụ nữ, cậu cũng nên học cách yêu đương đàng hoàng.

Chuyện của Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c và Hượ́ng Nghiệ̃m, có rất nhiều chuyện không thể nói với người ngoài.

Tỷ như cuộc tranh luận liên quan đến quan điểm yêu đương này, Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c chỉ là hàm hồ thuận miệng mà nói ra.

Hượ́ng Nghiệ̃m trong lời anh, tính cách lảng mạn hào hiệp cũng không thiếu chăm sóc quan tâm.

Hoàng Đào và Lục Mân nghe đến đây, cảm thấy thật giống quá trình mèo nhà lang thang đi cảm hóa mèo hoang nhỏ.

Bản thân Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c cũng biết, sự thật không phải như vậy.

Anh còn chưa kịp sửa lại quan điểm yêu đương của Hượ́ng Nghiệ̃m.

Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c vốn cho rằng việc chán nản vì ly hôn sẽ trở thành trở ngại lớn nhất của cuộc đời anh.

Nào ngờ cuộc sống luôn có họa vô đơn chí.

Sau khi anh ly hôn, liền thử làm một vài đề tài độc lập, tất cả đều bị giáo viên của anh, Triệu Trường Vân bác bỏ.

Triệu Trường Vân nói với Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c: “Tiểu Hượ́ng à, thầy hiểu tâm trạng muốn nổi bật hơn mọi người của em, thế nhưng mưu cầu danh vọng quá mức sẽ đánh mất cái tâm ban đầu chúng ta học văn.”

Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c ngoài miệng vâng dạ, trong lòng lại đem tổ tông mười tám đời của Triệu Trường Vân mắng hết một lượt.

Triệu Trường Vân là “Thái Đầu”(**) trong giới nghiên cứu văn học cổ, sở trường của Triệu Trường Vân là chen ép những giáo viên trẻ khoảng ba mươi tuổi đang mang nợ mua nhà mua xe như Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c.

Luận văn mà Triệu Trường Vân phát biểu, gần như là do đám nghiên cứu sinh dưới tay hắn viết.

Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c cũng từng là một nghiên cứu sinh vì giáo sư Triệu mà cảm động đến rơi nước mắt, theo tuổi tác trưởng thành, Hượ́ng Hượ́ng Hợ̣c dần dần ý thức được Triệu Trường Vân căn bản không phải tốt lành gì.

Lúc đánh giá cuối năm, Triệu Trường Vân tìm Hường Hưng Học, nói: “Tiểu Hường à, sao em không nói em và Tiểu Thẩm ly hôn? Em phải biết làm giảng viên, đặc biệt là giảng viên đại học, tác phong cá nhân tốt mới có thể ảnh hưởng tốt tới sinh viên...”

Hường Hưng Học biết Triệu Trường Vân muốn ngăn cản mình lên chức giảng viên, lập tức bị lão già vô liêm sỉ này làm cho nổi nóng: “Thầy Triệu, tôi có cần tìm vợ cũ viết giấy xác nhận, để cô ấy xác nhận tác phong cá nhân của tôi với nhà trường không?”

“Thầy thấy thế này, không bằng em cứ từ từ, sang năm lên giảng viên cũng không chậm, đúng lúc trên tay thầy còn cái đề tài, em cứ nghiên cứu đi, đối với em sau này cũng có chỗ tốt.” Triệu Trường Vân khẽ mỉm cười, hốc mắt xệ xuống gò má, như một giống chó nào đó.

“Thầy Triệu, thầy thấy như vậy được sao?”

Hường Hưng Học từ chối viết luận văn cho Triệu Trường Vân.

Nhưng cuối năm đó, Hường Hưng Học vẫn không thể thăng làm giảng viên, đồng thời trên tay lại nhiều thêm một cái đề tài của Triệu Trường Vân.

Hường Hưng Học không khỏi cảm phần - ham thích của anh chưa bao giờ là văn học Trung Quốc cổ điển, vậy mà từ khi học tiến sĩ, anh vẫn luôn bị Triệu Trường Vân ép buộc làm những nghiên cứu đó.

Trước đây anh không dám từ chối, vì cuộc sống an ổn của Thẩm Vân Mộng.

Hiện tại anh có từ chối cũng vô dụng.

Hường Hưng Học muốn vạch trần bộ mặt dối trá của “Thái Đầu” trong làng học thuật.

Anh đi tìm một vài nghiên cứu sinh cũng đang bị chèn ép, đa số những người đó khuyên Hường Hưng Học đừng thiếu suy nghĩ nữa.

Hường Hưng Học rất phiền muộn, vừa phiền muộn vừa ngậm thuốc lá lật tài liệu.

Xuất phát từ sự quan tâm đối với Hường Nghiễm, Hường Hưng Học bình thường sẽ thừa dịp cậu đi ra ngoài làm việc mà khóa cửa phòng lại trốn trong phòng hút thuốc, anh quen nhốt mình trong phòng tối tăm, chỉ mở một chiếc đèn bàn nho nhỏ. Thế là cả phòng như một ống khói khổng lồ, bên trong đầy khói cùng mùi thuốc lá.

Lúc ở trong phòng, Hường Hưng Học là thầy Hường vò đầu bứt tóc nghiên cứu học thuật.

Ra khỏi phòng, Hường Hưng Học là ông chú đảm đang.

Hường Hưng Học tự cho là cân bằng như thế cũng không tồi, mãi đến khi Hường Nghiễm về nhà, dùng chìa khóa mở cửa phòng anh.

Hường Nghiễm bước vào, Hường Hưng Học không hề phát hiện, cũng không nhận ra điều thuốc đã sắp cháy đến đầu ngón tay.

Hường Nghiễm nhanh như gió vọt vào phòng mở đèn, kéo màn cửa sổ, đẩy cửa, sau đó đứng trước mặt Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học bị mặt trời ngày đông rọi nóng, lại bị tàn thuốc trong tay đốt nóng. Anh nheo mắt run rẩy đem tàn thuốc ấn vào gạt tàn, lúc nhìn Hường Nghiễm, trong lòng lại nóng lên lần thứ ba.

Hường Nghiễm hai mắt đỏ hoe, trên má là hai hàng nước mắt.

Lúc đối diện với Hường Hưng Học, Hường Nghiễm dùng tay qua loa lau nước mắt, lau không sạch, hai tròng mắt đầy nước chứa đầy tức giận.

Hường Hưng Học theo bản năng dùng ngón tay cái lau đi nước mắt trên mặt cậu, sau đó nói: “Xin lỗi.”

Anh sợ nhất là Hường Nghiễm khóc.

“Con mẹ nó, chú có thể không hút thuốc lá ở nhà không?”

Hường Hưng Học lúc này mới phát hiện, Hường Nghiễm không khóc, nước mắt là do bị khói hun ra.

(*) Đại khái là chỉ cần gia đình êm ấm thì bên ngoài lằng nhằng bao nhiêu cũng được. Tui không tìm được thành ngữ Việt Nam tương đồng nên đành để vậy.

(**) Thái Đầu: Ngôi sao sáng

11. Chương 11: Quyết Định

Hướng Hưng Học vội vàng đẩy Hướng Nghiễm ra khỏi phòng.

Hướng Nghiễm đại khái là bị khói hun quá mức, nước mắt vẫn không ngừng được, chuyện này khiến cho Hướng Hưng Học cảm thấy hổ thẹn cực kỳ, vội vã đưa khăn giấy cho đứa cháu nhỏ.

Hướng Nghiễm vừa lau nước mắt vừa lạnh nhạt hỏi: “Luận văn viết không ra sao?”

Hướng Hưng Học nói: “Không phải.”

“Chú đi thay quần áo đi, hôi chết được.” Hướng Nghiễm chau mày, lại nói với theo: “Quên đi, thay quần áo vẫn hôi. Xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại hút dữ dội như vậy?”

“Gặp phải chút chuyện.”

“Tôi hỏi để nghe chú nói chứ gặp một chút chuyện à? Chú không gặp chuyện thì cần gì phải ngược đãi bản thân như vậy? Muốn nói thì nói, không nói thì biến.”

Hướng Nghiễm cao giọng, vẻ mặt mất kiên nhẫn đến cực hạn.

Hướng Hưng Học chưa từng bị người nhỏ tuổi mắng như vậy, lập tức sững người.

Tính khí Hướng Nghiễm không tính là nóng nảy, đối với người thân quen sẽ thoải mái một chút, nhưng không đến nỗi làm cá thành như vậy. Chỉ là Hướng Hưng Học cho rằng mình có lỗi trước, nên cũng không cảm thấy bị mạo phạm.

Hướng Nghiễm vẫn không xem Hướng Hưng Học là chú, Hướng Hưng Học cũng không để ý. Hai người bọn họ tuy không cùng thế hệ, miễn cưỡng cũng coi là bạn cùng trang lứa, cũng coi như bạn thời thơ ấu. Hướng Hưng Học chỉ cảm thấy mình nên cố gắng giữ trách nhiệm của một trưởng bối, còn Hướng Nghiễm có thể là tiểu bối hoặc bạn bè, thỉnh thoảng âm ỉ một chút, không lớn không nhỏ, Hướng Hưng Học đều có thể chấp nhận được.

Theo cá tính của Hướng Hưng Học, anh không thích kể phần uất trong công việc với người trong nhà. Trước đây gặp chuyện gì anh cũng không muốn nói cho Thẩm Văn Mộng. Hướng Hưng Học cảm thấy nói rồi thì sao, vốn chỉ một người tức giận, nói ra trái lại biến thành hai người tức giận, tức giận đối với thân thể cũng không tốt.

Thế nhưng đối diện với Hướng Nghiễm đang tức giận, Hướng Hưng Học lại cảm thấy có nói một chút cũng không sao.

“Tôi muốn trị Triệu Trường Vân.”

Về mặt Hướng Nghiễm bỗng nhiên hòa hoãn, cậu mở to mắt, “Trị như thế nào?”

“Có thể là tố cáo, tố cáo không có tác dụng thì tìm tôi truyền thông, cụ thể làm gì tôi vẫn chưa nghĩ ra, nhưng tôi nhất định phải trị hắn.” Hướng Hưng Học lại xúc động, không khống chế được chính mình mà sờ sờ túi, muốn hút thuốc.

Hướng Nghiễm cúi người xuống kéo ngăn kéo dưới bàn trà, móc ra một cái kẹo que, mở giấy gói kẹo nhét vào miệng Hướng Hưng Học.

Hướng Hưng Học ngậm kẹo, âm ỉ nói: “Lớn như vậy còn ăn kẹo à?”

“Cho trẻ con trong bệnh viện.”

“Triệu Trường Vân, là tên Triệu Trường Vân tôi biết sao, giáo sư nổi danh mấy cái diễn đàn?”

“Ừ.”

“Vậy hẳn là hẳn ta rất lợi hại.”

Hương Hưng Học có chút thất vọng, anh rất sợ câu nói tiếp theo của Hương Nghiễm sẽ là: “Hay là chú thôi đi, chú không thể làm được gì đâu.” - Giống như những nghiên cứu sinh kia.

Hương Hưng Học luôn luôn do dự, anh sợ sự kích động nhất thời sẽ hủy diệt tiền đồ của mình.

Nếu là Thẩm Vân Mộng, cô sẽ nói với anh: “Một mình anh vô danh tiểu tốt thì có thể làm gì được Triệu Trường Vân?” Thẩm Vân Mộng không ưa Triệu Trường Vân bĩ ổi, nhưng cô lại sợ Hương Hưng Học mất việc. Thẩm Vân Mộng sẽ bảo Hương Hưng Học nhẫn nại, cô sẽ nói Triệu Trường Vân rồi sẽ già không cầm nổi bút, giảng bài không được, lúc ấy Hương Hưng Học có thể tỏa sáng rồi. Thế nhưng bản thân cô lại không muốn cùng Hương Hưng Học đợi đến ngày đó.

“Tại sao phải trị hẳn?” Hương Nghiễm hỏi.

“Bởi vì thành quả học thuật của hẳn không phải do chính hẳn làm. Tôi viết thứ này thứ nọ cũng là viết cho hẳn chứ không phải cho tôi, còn có rất nhiều giảng viên trẻ tuổi, còn có vài nghiên cứu sinh dưới tay hẳn...”

Hương Nghiễm ngắt lời Hương Hưng Học, cậu nói: “Vậy thì làm đi.”

Phòng khách không mở đèn, ánh nắng xuyên qua cửa kính ngoài ban công chiếu vào, cắt ra một đường ranh giới rõ ràng trên khay trà.

Hương Nghiễm ngồi trong ánh nắng, áo lông màu trắng bị mặt trời chiếu đến tỏa sáng.

Hương Hưng Học không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Hương Nghiễm còn trẻ, cậu cũng không từng đảm đương một chuyện nguy hiểm như vậy, vì vậy cậu có thể nói “Vậy thì làm đi.” - như Hương Hưng Học muốn nghe. Thế nhưng hằng hái như vậy kỳ thực rất thiếu cân nhắc, cũng rất thiếu trách nhiệm.

Hương Hưng Học cầm que trong tay, nói: “Tôi có thể bị cách chức, bị đại học S sa thải, bị giới học thuật trục xuất.”

“Sẽ không còn gì cả.”

Hương Nghiễm nở nụ cười, “Chú cho rằng chú bây giờ có gì, một ông già ly hôn một lần, không có vợ, ở nhà tôi ăn uống của tôi, chú nói xem chú có cái gì?”

Huyết thái dương của Hương Hưng Học giật giật.

Hương Nghiễm nói Hương Hưng Học thật mất mặt, thế nhưng không có chỗ nào không đúng.

Hương Nghiễm còn nói: “Hương Hưng Học, chú đã nói với tôi chú thích văn học, lúc ấy chú nói chú muốn làm nhà văn, tôi không biết tại sao chú lại không làm nhà văn lại chạy đi làm học thuật, cái này không đáng kể, tôi nghĩ khi đó chú vẫn thích văn học. Còn bây giờ, chú thích văn học vì cái gì? Vì luận văn viết tên Hương Hưng Học, vì để người khác chạy theo tâng bốc thầy Hương, giáo sư Hương? Để người ta tôn thành ngôi sao làng học thuật? Chú biết chú muốn gì sao?”

Hương Hưng Học năm 17, 18 tuổi từng nói với Hương Nghiễm: “Tôi muốn làm nhà văn.”

Anh nhớ, anh đã từng có một giấc mộng văn chương.

Hương Hưng Học đã sắp quên đi giấc mộng của anh có bao nhiêu êm ái, bao nhiêu thuần khiết. Anh đã từng vì một ánh trăng sáng cách xa vạn dặm mà chấp nhận vượt núi băng đèo.

Hương Hưng Học sắp quên, Hương Nghiễm lại còn nhớ.

Hương Nghiễm mở một cánh cửa sổ cho anh, ngoài cửa sổ ánh trăng như nước.

Hướng Hưng Học không nói thêm gì được nữa, Hướng Nghiễm trước mắt anh thật giống như cậu nhóc mới hơn mười tuổi, hai mắt sáng trưng, đã từng sùng bái nghe mình kể về ước mơ, nhưng Hướng Nghiễm đó lại cũng giống như một bậc trưởng giả đã dãi dầu sương gió, không chút lưu tình cho Hướng Hưng Học một đòn cảnh cáo.

Hướng Nghiễm của anh, hơn hai mươi tuổi, sống bừa bãi cỡ mớ, so với Hướng Hưng Học còn muốn thông suốt hơn.

Hướng Nghiễm dường như ý thức được tâm trạng mình có chút kích động, cũng ý thức được Hướng Hưng Học không hề trả lời, cậu khê ho một tiếng, nói: “Tuy chú trị hần để thấy hần khó khăn, nhưng chú cũng là vì tương lai giới học thuật. Hành vi của hần chính là giở trò bịp bợm, có người như hần ở trong giới, những học giả trẻ tuổi cũng không thể có bao nhiêu trình độ, dù sao luận văn cũng bị tâm trạng làm ảnh hưởng.”

“Dù chú có bị sa thải tôi cũng nuôi chú được, chú ăn cũng không nhiều, nếu chú không muốn tôi nuôi thì làm quán gia cho tôi cũng được. Chú thích thì cũng có thể tiếp tục làm nghiên cứu, cùng lắm thì mở một thư quán, làm ở đâu không phải là làm. Dù sao tôi cũng không ngại chú văn hóa cao.”

“Chú muốn trị hần thì cứ làm đi, lo lắng nhiều như vậy làm gì.”

Hướng Hưng Học xoa đầu Hướng Nghiễm, đề cậu xuống sô pha, nói: “Nhóc con, tôi còn chưa đến mức phải dựa vào cậu nuôi đâu.”

“Tiểu Nghiễm không giống Thẩm Vân Mộng.”

Đêm đó trong thung lũng không có gió, trời cũng không mây.

Dải ngân hà mệnh mông vắt ngang trời cao, lấp lánh giấc mộng của người chăn dê.

Người từ xa đến, ở bên cạnh đàn dê đốt đồng lửa, ngồi cùng nhau, kể một câu chuyện dịu dàng.

Dê con một đám lại một đám tụ tập một chỗ, thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng, như đáp lại câu chuyện tình dịu dàng của loài người.

“Có thể thấy được, anh ấy rất phóng khoáng, muốn làm gì liền làm ngay, có lẽ con trai đều như vậy...” Hoàng Đào ôm chân, hơi co người lại, “Thầy cũng rất dũng cảm, em cảm thấy anh Nghiễm có thể chỉ là lừa theo ý thầy, anh ấy biết thầy muốn làm, cho nên ủng hộ thầy. Anh ấy biết thầy muốn gì.”

Lục Mân gật gù, “Nếu lúc đó thầy Hướng không lôi chuyện Triệu Trường Vân ra ánh sáng, có khi hiện tại giới học thuật phương Nam vẫn còn bị hần thao túng. Chuyện năm đó rất huyền ảo.”

“Tôi hình như cũng từng đọc tin...” Hoàng đào đột nhiên nở nụ cười xảo quyệt, cô hỏi: “Mặc dù người ta hay nói quá khứ và hiện tại không cách nào so sánh được, nhưng em muốn biết, lúc tình cảm sâu nặng nhất, thầy yêu ai nhiều hơn?”

Hướng Hưng Học không chút nghĩ ngợi nói: “Là Tiểu Nghiễm. Thầy và Thẩm Vân Mộng, lúc cùng cô ấy thầy chưa trưởng thành, dễ kích động, mặc dù tình cảm rất sâu sắc, nhưng cũng không tính là ghi lòng tạc dạ. Tiểu Nghiễm đối với thầy mà nói...”

Hướng Hưng Học suy nghĩ một chút, trước mắt là ngọn lửa nhảy nhót, anh có một loại ảo giác, một loại kích động muốn tiến vào trong lửa, muốn biến thành một bó đuốc, muốn bay vào giữa ngân hà, trở thành một vì sao trong lòng Hướng Nghiễm.

“Cậu ấy chính là xương sườn của thầy.”

Là xương sườn, vì vậy lúc lấy ra sẽ mang theo máu cùng nước mắt, khiến cho Hướng Hưng Học nguyên khí đại thương.

12. Chương 12: Kẹo

Hướng Hưng Học nộp đơn từ chức cho đại học S, đồng thời nộp CV cho đại học Đồng.

Đại học S trọng nhân văn, đại học Đồng mạnh về vật lý.

Đại học S là chiếc nôi của nhân tài nền giáo dục Nam phái, viện văn học của đại học Đồng lại dựa vào nền giáo dục Bắc phái mà tạm thời chống đỡ.

Đại học Đồng không phải là khởi điểm tốt, nhưng Hướng Hưng Học cần một chỗ dựa.

Chuyện bất nhân nhất trong cuộc đời mà Hướng Hưng Học từng làm, chính là khuấy động trường học, trực tiếp nói với truyền thông việc xấu của Triệu Trường Vân.

Nhưng anh không thẹn với lương tâm.

Lúc chuyện mới vừa xảy ra, đại học S xem Hướng Hưng Học là loại người phản bội, sinh viên đại học S tự phát lập thành “cuộc vận động bảo vệ đại học S”, họ chỉ trích Hướng Hưng Học xảo trá. Triệu Trường Vân cũng lập tức phản bác nói “không có chuyện này”, hẳn còn nói thanh giả tự thanh.

Trong mắt bọn họ, danh tiếng trường học quan trọng hơn sự thật, những người này đa số không làm học thuật, bọn họ dựa dẫm vào danh tiếng đại học S, muốn thăng chức nhanh.

Hướng Hưng Học cảm thấy rất buồn cười. Đang lúc chân tướng chưa sáng tỏ, đại học Đồng cũng không dám mạo hiểm bênh vực Hướng Hưng Học, dư luận cơ hồ nghiêng về một phía. Hướng Hưng Học cả đời này chưa từng trải qua chỉ trích cùng phê bình như vậy, anh bị mắg là súc sinh.

Hướng Hưng Học không có việc làm, mỗi ngày đều xem những lời người khác chửi rửa mình, có lúc lại cùng Hướng Nghiễm chia sẻ một vài lập luận sâu cay. Anh nghĩ, lần này thật đúng là không còn gì cả, không vợ, không nhà, không tiền, không việc, danh dự cũng không còn.

“Nếu không thì chú nói với ba tôi, ông ta hẳn là quen biết người trong tòa soạn báo.” Hướng Nghiễm vừa xem diễn đàn, vừa nhướn mày.

“Không thể kéo cả ba cậu xuống nước được.”

Hướng Hưng Học nằm trên ghế sofa, kéo báo lên che mặt, buồn buồn nói.

Tâm thái của anh mặc dù không tệ, vẫn nỗ lực duy trì lạc quan, nhưng anh cũng không phải thần tiên, nhìn những lời công kích độc ác cũng sẽ khổ sở.

Anh cảm giác được Hướng Nghiễm đi tới bên ghế sofa, im lặng không lên tiếng một lúc, sau đó cảm cánh tay đang gác lên trán của Hướng Hưng Học gác lên tay vịn sofa.

Hướng Hưng Học khoe miệng cong cong, “Không ngờ sức lực lớn vậy.”

Hướng Hưng Học đoán Hướng Nghiễm đang khom người, cả người chồm tới dùng một loại tư thế khó khăn mà giữ tay của mình, nghĩ đến cậu nhóc dùng sức cũng không dễ dàng, Hướng Hưng Học cũng không ngọ nguậy.

Hướng Hưng Học cũng sợ Hướng Nghiễm nhìn thấy sự yếu đuối của chính mình.

Cách tờ báo, ngón tay của một bàn tay khác của Hướng Nghiễm theo chóp mũi nhô ra của Hướng Hưng Học, một đường trượt tới mi tâm, sau đó cả bàn tay đặt lên mắt Hướng Hưng Học, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

“Chú à, chú khóc sao?”

Cũng như lúc nhỏ, mỗi lần Hướng Hưng Học chộc Hướng Nghiễm khóc, Hướng Nghiễm đều sẽ núp trong chăn, quay lưng về phía Hướng Hưng Học. Hướng Hưng Học sẽ sờ sờ vỏ chăn, vỏ chăn ẩm ướt nghĩa là cậu nhóc khóc rồi. Nếu tay không thấy ẩm ướt, Hướng Hưng Học sẽ hỏi: “Khóc à?”, mặc kệ Hướng Nghiễm có trả lời không, Hướng Hưng Học đều sẽ nói xin lỗi.

Hướng Hưng Học nghĩ, cậu nhóc khi còn bé ngày nào cũng khóc, y như một đứa bé gái, sao lớn rồi lại không giống như trước nữa.

Anh dùng tay phải kéo tờ báo xuống, ánh mắt cùng ánh mắt Hướng Nghiễm giao nhau.

Hướng Nghiễm né tránh, sau đó nhìn lại.

Bọn họ chỉ cách nhau khoảng cách hai nắm tay, Hướng Hưng Học có thể nhìn thấy lông mi Hướng Nghiễm và con ngươi của cậu.

Hướng Nghiễm dung mạo rất đẹp, đến đàn ông cũng thấy đẹp.

Hướng Hưng Học cười, “Gay các cậu đều buồn nôn như thế sao?”

Hướng Nghiễm ngồi thẳng lên, “Gay chúng tôi đều rất biết săn sóc.”

“Chú có rảnh thì đi bệnh viện tôi làm tình nguyện viên đi, ngày nào cũng ở nhà cũng không tốt lắm.”

Hướng Nghiễm rất dịu dàng, tuy cậu không quan tâm đến yêu đương, đối xử với người xa lạ đặc biệt ngả nón, thái độ với người nhà cũng không tốt, miệng độc muốn lấy mạng người, nhưng Hướng Nghiễm lại rất dịu dàng, Hướng Hưng Học biết cháu anh là tiểu bảo bối hiểu chuyện.

“Được đó, tôi đi làm tình nguyện viên, thuận tiện giúp ba cậu trông chừng cậu.”

Hướng Nghiễm cười, trừng mắt với Hướng Hưng Học một chút: “Chú thử xem.”

Hướng Nghiễm lúc làm việc sẽ mang một cặp kính viền vàng, theo cậu nói là để trông thành thực một chút.

Cặp kính viền vàng này rất nguy hiểm, Hướng Hưng Học từng nghe được mấy y tá trẻ tuổi khen không dứt miệng cặp kính này, đến mức Hướng Hưng Học cũng muốn đi làm một cái.

Công việc của tình nguyện viên rất đơn giản, cũng rất khô khan, Hướng Hưng Học mỗi ngày chỉ cần ở bệnh viện giúp y tá gọi tên, thế nhưng Hướng Hưng Học lại cảm thấy rất ớn.

Anh tạm thời không muốn làm học thuật, cũng không muốn đọc sách. Hết thấy mọi thứ có quan hệ đến văn học đều khiến anh cảm thấy rất mệt mỏi - mà những thứ này trước đây đều từng là niềm an ủi của Hướng Hưng Học.

Lúc lái xe, Hướng Hưng Học đã nghĩ, không bằng cứ như vậy buông tay đi, anh có thể đi học thứ khác, đi làm chuyện khác. Anh gần như không còn gì cả, cũng không quan tâm đến việc mất thêm một thứ tên là mộng tưởng. Nhưng anh lại cảm thấy có lỗi với Hướng Nghiễm, có lỗi với Hướng Nghiễm mười mấy tuổi, có lỗi với sừng bái trong mắt cậu, cũng có lỗi với Hướng Nghiễm hai mươi mấy tuổi, có lỗi với sự ủng hộ của cậu.

Không biết từ lúc nào, Hướng Nghiễm trở thành lý do duy nhất để Hướng Hưng Học kiên trì.

Hướng Hưng Học lại muốn gắng sức thêm lần nữa.

Anh nghĩ, nếu có thể qua được trận sóng gió này, tương lai sẽ là con đường bằng phẳng.

Hướng Nghiễm rất bận, Hướng Hưng Học ở bệnh viện rất ít nhìn thấy cậu, điều này khiến Hướng Hưng Học có một loại ảo giác - Hướng Nghiễm thật sự trở thành người đàn ông nuôi gia đình, còn chính mình đang lễ thẳng khí hùng bị nuôi. Nhưng anh lại cảm thấy không có gì không tốt.

Hướng Nghiễm thường nhân lúc nghỉ trưa đến thăm một cô bé, cô bé tên là Đồng Đồng, mắc phải một loại bệnh phức tạp nhưng vẫn rất lạc quan. Kẹo trong túi Hướng Nghiễm đều là chuẩn bị cho Đồng Đồng.

Hướng Hưng Học đối với Đồng Đồng cũng có một loại ý thức trách nhiệm, quãng thời gian trước anh hút thuốc quá nhiều, trong thời gian ngắn không cai được, Hướng Nghiễm cũng sẽ cho Hướng Hưng Học kẹo. Lúc Hướng Hưng Học đang ngậm kẹo, Hướng Nghiễm sẽ nói với Đồng Đồng: “Hôm nay anh quên mang kẹo rồi.” Lời này khiến Hướng Hưng Học hổ thẹn cực kỳ, vì vậy mà anh nhận luôn nhiệm vụ của Hướng Nghiễm, mỗi ngày mang kẹo cho Đồng Đồng.

Đồng Đồng lúc đầu có chút thẹn thùng, lúc Hướng Hưng Học ở đó, cô bé thậm chí còn không dám nói chuyện. Hướng Nghiễm nói: “Người anh trai này là người tốt.”

Hướng Hưng Học đung cánh tay Hướng Nghiễm một cái, “Có phải kêu chú vẫn tốt hơn? Tôi với ba cô bé không chênh lệch nhiều.”

Hướng Nghiễm liền cười híp mắt nói với Đồng Đồng: “Bác này là người tốt.”

Đồng Đồng rụt rè liếc mắt nhìn về phía Hướng Hưng Học, nhỏ giọng: “Chào bác.”

Hướng Hưng Học mang kẹo cho Đồng Đồng tận ba ngày sau, mới dụ được cô bé đổi giọng gọi anh.

Một tiếng gọi “anh” khiến cho Hướng Hưng Học lệ già giàn giụa.

“Cậu thích trẻ con sao?” Hướng Hưng Học hỏi Hướng Nghiễm.

“Không thích.”

“Tôi xem cậu đối xử với Đồng Đồng tốt vô cùng.”

Hướng Nghiễm liếc mắt nhìn Hướng Hưng Học, lục lọi trong túi cậu, xé một viên kẹo nhét vào miệng, “Tôi không thích phụ nữ, nhưng tôi đối với phụ nữ cũng tốt vô cùng.”

“Đang ở trong bệnh viện, bác sĩ Hướng có thể đứng đắn một chút không?”

Hướng Nghiễm sờ cằm, như là biết sai, “Chú biết tại sao tôi đối xử tốt với cô bé ấy không?”

Hướng Hưng Học cho rằng Hướng Nghiễm sắp nói điều gì đó cảm động, liền hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì cô bé ấy rất đẹp.”

“Con mẹ nó cậu...”

Đúng thật là gần mực thì đen, Hướng Hưng Học trước đây chưa bao giờ nói mấy chữ này.

- - -

Hôm nay định làm 3 chương, nhưng mà mệt quá nên chỉ làm 1 chương thôi.:P

Tuổi sắp nghỉ làm, gap year 1 thời gian, sắp tới chắc sẽ up chap thường xuyên:D:D:D:D:D

13. Chương 13: Hôn Lễ

Tuyết trước cửa nhà trú đông đã hết.

Hướng Hưng Học cùng Ba Thập lùa đàn dê đến một nơi rất xa.

Toàn bộ Bác Nhĩ Thập Mộc Tập đều đợi một trận tuyết mới.

Hướng Hưng Học ngồi trên lưng ngựa, thông thả theo sau bầy dê, có lúc lại lùa một con dê đi lạc trở về đàn. Anh dần dần trở nên thành thạo, giống như đã thật sự được dung nạp vào mùa đông hoang nguyên.

Lúc bầy dê tản ra ăn cỏ, Hướng Hưng Học sẽ rất rảnh rỗi, rất trống vắng. Trong điều kiện nhiệt độ thấp, trạng thái này sẽ khiến người mất đi độ ấm. Hướng Hưng Học vì chính mình mà tính toán kĩ, ban ngày anh sẽ sắp xếp lại hồi ức, chọn một vài chuyện thích hợp, tối đến sẽ kể cho Lục Mân và Hoàng Đào nghe.

Hướng Hưng Học vẫn nghĩ đến Hướng Nghiễm, nghĩ đến rất nhiều lần, anh phát hiện trí nhớ mình rất tốt, có thể nhớ được những chuyện cách đây rất lâu, những chuyện rất nhỏ, những chuyện mà anh cùng Hướng Nghiễm trải qua.

Hướng Hưng Học phát hiện, nếu quan tâm dư luận trên internet, cuộc sống của anh sẽ rất khó chịu, mỗi giây phút cũng dài như một đời một kiếp. Anh dứt khoát không lên mạng nữa.

Sau khi dời sự chú ý tới cuộc sống hằng ngày, anh có thể phát hiện được một chút biến hóa trong tâm tình Hướng Nghiễm.

Hướng Nghiễm vẫn rất thả lỏng, nhưng gần đây có chút bất an. Cậu vẫn như trước phong thái nhẹ nhàng, làm việc nghiêm túc thận trọng, thế nhưng Hướng Hưng Học có thể nhìn ra, trong lòng Hướng Nghiễm nổi lên một ít sóng lớn.

Lúc đón Hướng Nghiễm tan làm, Hướng Hưng Học hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Không sao cả.”

“Hình như cậu có chút căng thẳng, có chút lo lắng. Một chút thôi.”

Sắp hết năm, mùa đông Đồng thành cũng đến lúc lạnh nhất. Hướng Nghiễm kéo dây kéo áo khoác lên thật cao, che đi nửa khuôn mặt. Cậu rũ mắt chăm chú kéo dây kéo, để Hướng Hưng Học không nhìn thấy vẻ mặt mình.

“Bác sĩ thực tập có gì khác thường à?” Bác sĩ Hướng đột nhiên nói.

“Thôi bỏ đi, không muốn nói thì đừng nói.”

Hướng Nghiễm hơi ngẩng đầu lên, nhìn Hướng Hưng Học, động tác của cậu khiến cho mũi và miệng mới vừa che lại lộ ra giữa gió rét.

“Chúng ta đi mua một con chó đi, Đồng Đồng muốn làm lễ cưới, cô bé từng nói lễ cưới phải có một con chó con.”

“Cưới ai? Cậu sao?”

Hướng Nghiễm thở dài: “Cô bé không muốn cưới tôi, muốn cưới ba cô bé.”

Hướng Hưng Học đột nhiên hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện - Đồng Đồng sắp làm phẫu thuật, vì vậy tất cả mọi người muốn thỏa mãn nguyện vọng của cô bé, vì vậy mà Hướng Nghiễm trở nên bất an.

“Phẫu thuật rất khó làm sao?”

“Rất khó.”

“Nếu không thành công, có phải là...” Hướng Hưng Học không nói câu tiếp theo, anh cũng sợ tự mình nói ra chuyện không tốt.

“Ừ.”

“Vậy... Không phẫu thuật được không, hoãn lại một thời gian, chờ cô bé lớn lên một chút.”

“Cô bé ấy có thể không chờ được tới lúc lớn lên.”

Tim Hướng Hưng Học như bị đâm một nhát.

Đồng Đồng rất đẹp, dù ngã bệnh vẫn đẹp, miệng cô bé rất ngọt, gọi chú Hướng Hưng Học “anh ơi”, cô bé rất lễ phép, cũng rất hiểu chuyện, là một đứa bé rất ngoan.

“Đi thôi, chúng ta đi mua chó con.”

Hướng Nghiễm chọn một con Golden Retriever, chó nhỏ ngũ quan vẫn chưa rõ ràng, nhưng vẫn rất đáng yêu.

“Chúng ta gọi nó là gì nhỉ?”

“Hướng Hưng Học.”

Hướng Hưng Học cho rằng Hướng Nghiễm đang gọi mình, ừ một tiếng.

Hướng Nghiễm chỉ chỉ chú chó trong lòng Hướng Hưng Học: “Tôi gọi nó.”

“Không biết lớn nhỏ.”

Hướng Nghiễm nở nụ cười, “Vậy đổi tên khác.”

“Cậu cẩn thận nghĩ đi.”

“Tôi nghĩ ra rồi, gọi là Cầu Tử đi.” Hường Nghiễm từ trong lòng Hường Hưng Học bế chó con lên.

“Bạn có thể nghiêm túc đặt tên không?” Hường Hưng Học có chút cạ lời.

“Tôi rất cẩn thận. Đúng không, Cầu Tử?”

Chó nhỏ bi bô “gâu” một tiếng, Hường Nghiễm nắm chặt bàn chân nhỏ vẫy vẫy với Hường Hưng Học, “Chú xem, nó rất vui vẻ.”

“Có phải cậu sau này nếu có con, nam gọi là nhi tử, nữ gọi là nữ nhi?”

“Dù sao tôi cũng sẽ không có con cái. Nếu có cứ gọi thế này, con trai gọi là Nhi Tử, nữ trong ”phản nhi đích nhi“, tử của mộc tự bàng, con gái gọi là, ôi, có chữ gì đọc là nữ không nhỉ?” (*)

Hường Hưng Học không để ý tới cậu, đi tới ôm lấy chó con.

Cuối cùng tên của chó nhỏ vẫn là “Cầu Tử”.

Lễ cưới tổ chức tại bãi cỏ bệnh viện, Hường Nghiễm không biết tìm ở đâu được một chiếc thảm đỏ, chiếc thảm đỏ thảm trải trên nền cỏ xanh, màu sắc tươi đẹp không giống như mùa đông.

Đồng Đồng mặc một bộ lễ phục trắng, đầu cài khăn voan trắng, được Hường Nghiễm dắt tay đi qua thảm đỏ.

Loa bluetooth mở nhạc lễ cưới.

Rất nhiều bác sĩ và y tá đều ở trên bãi cỏ dự lễ, còn có vài bệnh nhân trên xe lăn cười ha ha mà ngồi xem.

Đồng Đồng rất vui, bước chân nhún nhảy đi qua thảm đỏ.

Cha của Đồng Đồng là một người đàn ông trung niên cao gầy, anh mặc Âu phục, mỉm cười chờ ở cuối thảm đỏ. Hường Hưng Học ôm chó con, cùng anh ta chờ đợi.

Hôn lễ không có người dẫn chương trình, không có nhẫn, không có khăn voan cô dâu thật dài, nhưng có cha cô bé, có chó nhỏ, Đồng Đồng thỏa mãn vô cùng.

Trước khi làm phẫu thuật, cha Đồng Đồng nói với Đồng Đồng: “Bảo bối, không cần phải sợ, con cứ xem như ngủ một giấc, anh Hường Nghiễm sẽ ở bên cạnh con, sau khi con tỉnh lại là có thể xuất viện, chúng ta có thể đi hưởng tuần trăng mật, không phải Đồng Đồng muốn ăn quả dưa sao, chúng ta sẽ đến một hòn đảo nhỏ, nơi đó sẽ có rất nhiều cây dưa, ở đó cũng không lạnh, Đồng Đồng còn có thể mặc váy...”

Nói một hồi, giọng của cha cô bé bỗng nghẹn ngào.

Đồng Đồng nằm trên giường, nắm tay cha: “Ba ba đừng khóc.”

Cô bé nhìn Hường Nghiễm, hỏi: “Anh thật sự sẽ ở bên cạnh em sao?”

Hường Nghiễm khẽ mỉm cười gật đầu: “Anh sẽ ở bên cạnh em, nhưng mà anh sẽ mặc quần áo màu xanh lục, còn phải đội mũ và khẩu trang.” Hường Nghiễm từ túi áo blouse trắng lấy ra một chiếc khẩu trang, mang lên mặt, “Giống như vậy nè, Đồng Đồng có thể nhận ra anh không?”

“Có thể nhận ra, anh, không cho anh len lén trốn đi.”

“Anh sẽ không đi, anh vẫn ở bên cạnh em, chờ em tỉnh lại.”

Hường Hưng Học lặng lẽ hỏi Hường Nghiễm: “Bạn sẽ không căng thẳng sao?”

“Tôi không phải mổ chính, không có chuyện gì.”

Lúc ba chữ “đang phẫu thuật” sáng lên, cha Đồng Đồng khóc không thành tiếng.

Một người đàn ông trung niên, lại khóc như một đứa trẻ.

Hường Hưng Học vỗ vỗ lưng anh, “Sẽ ổn thôi, phải tin tưởng bác sĩ.”

Cha Đồng Đồng kể cho Hường Hưng Học, mẹ Đồng Đồng sau khi cô bé sinh bệnh thì không cần cô bé nữa, anh chỉ có Đồng Đồng.

Mắt Hường Hưng Học cay cay, một gia đình, vốn đang rất hòa thuận, đứa con sinh bệnh, gia đình liền tan tác.

Cuộc sống của người trung niên thật sự rất khó khăn.

Phẫu thuật mười mấy tiếng, nhiều lần bác sĩ đi ra đưa giấy thông báo bệnh tình nguy kịch, ba cô bé đều nuốt lệ ký xuống.

Ba cô bé khóc lóc, tay run rẩy, một lần lại một lần lấy ký tên vào chỗ cha bệnh nhân.

Anh trông rất yếu đuối, nhưng lại kiên cường hơn ai hết.

Hường Hưng Học nghĩ, nếu như Đồng Đồng có thể qua khỏi, mình vĩnh viễn bị thóa mạ cũng được, cả đời cô đơn cũng được, anh thế nào cũng đều được, chỉ cần Đồng Đồng có thể sống qua phẫu thuật.

Nhưng Hường Hưng Học lại cảm thấy đánh đổi của chính mình quá nhỏ bé, lúc Hường Nghĩa Vũ bệnh, Hường Hưng Học từng nghĩ, anh đồng ý cả đời làm đồng tác giả, cả đời không thể ngừng đầu, cả đời chịu gian nan, chỉ cần Hường Nghĩa Vũ có thể sống thêm mấy năm.

Nhưng Hường Nghĩa Vũ vẫn đi.

Dường như điều kiện Hường Hưng Học đưa ra không đủ, không cảm động được trời cao.

Anh rõ ràng là kẻ vô thần, đến lúc bất lực lại hy vọng có thần minh che chở.

Đồng Đồng được đẩy ra, đưa đến phòng bệnh.

Hường Nghiễm nói: “Những gì có thể làm được, bác sĩ Triệu đã làm hết rồi, tôi không thể nói phẫu thuật thành công, Đồng Đồng còn cần theo dõi.”

Cha Đồng Đồng quỳ xuống trước mặt Hường Nghiễm khóc òa, “Bác sĩ Hường, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu...”

Hường Nghiễm đỡ người đàn ông dậy, “Tôi không làm gì cả, anh muốn cảm ơn cũng nên cảm ơn chủ nhiệm Triệu.”

Hường Hưng Học biết rõ người đàn ông đang cảm ơn cái gì.

Chuyện Hường Nghiễm làm đã vượt qua thành tựu của bác sĩ, cậu bảo vệ Đồng Đồng, giống hệt như anh ruột.

(*) Nguyên văn: “ . , , , , , ?”

Tui không học tiếng Trung nên chịu thua đoạn này:”(Cô nào biết tiếng Trung thì cứu vớt giúp tui với.:((

14. Chương 14: Mẹ

Lúc Đồng Đồng vừa mở mắt, cô bé nói với cha mình: “Ba ba, con mơ thấy mẹ.”

Hơi thở cô bé phả vào chụp dưỡng khí, tạo thành một tầng sương trắng mờ mờ.

Cha Đồng Đồng nắm lấy đầu ngón tay cô bé, không lên tiếng.

Hường Hưng Học đứng bên cạnh Hường Nghiễm, nghe được giọng nói nhỏ như tiếng đồng hồ, trong lòng vừa vui sướng lại vừa khó chịu - Đồng Đồng như một chiến sĩ nhỏ, một lần lại một lần cố gắng từ quỹ môn quan trở về, cô bé đánh thắng rất nhiều trận chiến, nhưng khi tỉnh lại lại không có mẹ khích lệ.

“Mẹ dẫn con đi xem pháo hoa, rất nhiều rất nhiều pháo hoa. Mẹ còn cho con đốt pháo hoa nữa.”

Cha cô bé nói: “Đợi Đồng Đồng hết bệnh, ba ba dẫn con đi xem pháo hoa được không, ba cho con đốt.”

“Anh cũng cho em đốt.” Hường Nghiễm nãy giờ vẫn trầm mặc mở miệng.

Đồng Đồng không nói gì.

Cô bé bắt chước dáng vẻ trầm mặc của người lớn.

“Mẹ, mẹ có phải không cần Đồng Đồng nữa không?”

Hường Hưng Học thấy cha Đồng Đồng gượng gạo nở nụ cười: “Sao có thể như vậy được, mẹ chỉ là bận công việc, mẹ cũng rất nhớ Đồng Đồng, Đồng Đồng muốn gặp mẹ sao?”

Mắt cô bé bỗng nhiên sáng lên: “Muốn. Mẹ sẽ đến thăm con sao?”

Cha cô bé hứa mẹ cô sẽ đến.

Mẹ Đồng Đồng là một người phụ nữ nhỏ gầy, mái tóc lỏng lẻo búi ở sau gáy, không trang điểm, trông có chút tiêu tụy nhưng vẫn thanh lệ thoát tục như trước.

Tướng mạo Đồng Đồng kết hợp ưu điểm của cha mẹ, khuôn mặt nhỏ, miệng nhỏ, mắt to.

Hường Hưng Học nghĩ, một đứa trẻ ngoan như vậy, sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc.

Mẹ Đồng Đồng cách kính phòng bệnh, chỉ liếc mắt nhìn con gái đang nằm trên giường bệnh đã đỏ cả vành mắt, điều này khiến Hường Hưng Học có chút bất ngờ.

Anh đang bị tình cảnh mẹ con gặp lại làm cảm động, lại nghe Hường Nghiễm lạnh lùng nói: “Đồng Đồng nằm viện lâu như vậy, người đàn bà này một lần cũng không đến nhìn, bây giờ chảy nước mắt cho ai coi?”

Hường Nghiễm nói xong, mặt không cảm xúc.

“Có lẽ cô ấy cũng có nỗi khổ tâm.” Hường Hưng Học nói.

Hường Nghiễm nhướn mày, cực kỳ trào phúng nở nụ cười, “Cô ta đương nhiên có nỗi khổ tâm. Lúc Thẩm Vân Mộng ly hôn chú, cô ta cũng có nỗi khổ tâm mà.”

Hường Hưng Học có chút hoài niệm Hường Nghiễm hôm tang lễ, vừa ngoan vừa hiểu chuyện, không giống hiện tại.

“Chúng ta có thể không nhắc đến Thẩm Vân Mộng không? Chuyện đó đã qua rồi...”

“Trước tiên chú đừng thánh mẫu như vậy nữa, tôi sẽ không nhắc lại.”

Hường Hưng Học thở dài, “Làm người, cần phải thiện lương một chút.”

“Tôi chữa bệnh, nói thế nào cũng thiện lương hơn chú.” Hường Nghiễm hừ lạnh một tiếng.

Hường Hưng Học đưa tay vỗ về Hường Nghiễm, lại xoa nhẹ sau gáy cậu, nói: “Lỗi của tôi lỗi của tôi, tôi không nên nghĩ tốt cho mấy cô ấy.”

Hường Nghiễm không thích Thẩm Vân Mộng, cũng không thích mẹ Đồng Đồng, cậu đối với phụ nữ rất khắt khe. Hường Hưng Học không rõ Hường Nghiễm ghét phụ nữ chỗ nào, nhưng Hường Hưng Học có thể cảm giác được, những người phụ nữ này sẽ không thu xếp tốt chuyện gia đình. Hường Hưng Học có lúc cũng suy đoán, Hường Nghiễm thích đàn ông có khi là vì cậu chắc chắn phụ nữ không cách nào cho cậu một cuộc sống gia đình hoàn mỹ, thế nhưng Hường Nghiễm cùng đàn ông nói chuyện yêu đương cũng chẳng chú tâm, hẳn là chưa bao giờ có mục đích “chung sống cùng nhau”.

Cậu nhóc Hường Nghiễm cứ như một câu đố, có lúc sẽ làm Hường Hưng Học cảm thấy bối rối, nhưng Hường Hưng Học cũng rất thương cậu.

Hường Hưng Học tại bệnh viện gặp lại Triệu Trường Vân.

Triệu Trường Vân mặc áo măng tô màu xám đen, bụng bia rất to. Hắn đẩy cửa phòng khám lần một, vội vã đi qua đại sảnh.

Hường Hưng Học đang dựa vào lan can tầng năm nói chuyện với Hường Nghiễm, anh vô tình nhìn xuống lầu, thấy được Triệu Trường Vân.

Trên thế giới có khoảng ba loại người, chỉ cần liếc mắt nhìn một bên hoặc bóng lưng là có thể nhận ra.

Một loại là người yêu thương khắc sâu vào tim.

Một loại là kẻ thù hận đến ghi lòng tạc dạ.

Còn có một loại ngoại hình đặc biệt, khiến người ta khó có thể quên.

Bản thân Triệu Trường Vân là loại thứ ba, tư thế bước đi của hắn rất quái lạ, dáng vẻ không dễ nhìn, lại có phong thái rất khinh người.

Đối với Hường Hưng Học mà nói, Triệu Trường Vân nằm giữa loại thứ hai và loại thứ ba. Hường Hưng Học rất khinh bỉ hành vi của Triệu Trường Vân, cũng từng trách hắn chần ngang hoạn lộ thênh thang của mình, nhưng loại phần nộ cùng chán ghét đó theo thời gian trôi qua dần dần giảm đi.

Hường Hưng Học tiếp thu ý kiến của Hường Nghiễm, thứ anh thích chỉ liên quan đến văn học, thứ anh hận chỉ là học thuật không hợp.

Triệu Trường Vân chỉ là một đối tượng không đáng kể mà Hường Hưng Học khinh thường.

Hường Hưng Học phản kháng không phải chỉ là Triệu Trường Vân. Anh đang khiêu chiến một loại quyền uy hoành hành bá đạo.

“Đang nhìn gì vậy?” Hường Nghiễm hỏi.

“Hình như Triệu Trường Vân đến bệnh viện.”

Hường Nghiễm vịn lan can nhìn xuống: “Người nào?”

“Đang chờ thang máy, áo khoác xám, đội mũ.”

“Hắn đến bệnh viện làm gì? Khám bệnh? Thăm người khác? Không phải là tìm chú chứ?”

“Hắn là sẽ không đến tìm tôi.” Hường Hưng Học cảm thấy Triệu Trường Vân không thần thông quảng đại như vậy.

“Khó nói.”

“Tôi ngược lại cứ ở đây chờ hắn, hắn muốn tìm thì cứ tìm đi.”

Hường Nghiễm nở nụ cười, “Trước đây không thấy chú thần nhiên như vậy.”

Hường Hưng Học cũng cười: “Nhờ cậu đó.”

Hường Hưng Học vừa nói xong liền cảm thấy có chút lúng túng.

Hường Nghiễm dùng ánh mắt tìm tòi nhìn Hường Hưng Học, ánh mắt cậu khiến Hường Hưng Học muốn chui xuống đất trốn.

“Thật không?” Hường Nghiễm cười, sau đó nói, “Đừng khách khí.”

Hường Hưng Học không nhìn Hường Nghiễm, thấy thang máy trong suốt ngừng lại ở từng tầng, Triệu Trường Vân đi ra lầu bốn.

Anh bắt đầu cảm thấy Triệu Trường Vân lần này là vì anh mà đến, Hường Hưng Học bình thường làm ở quầy phục vụ lầu bốn.

Quầy phục vụ nằm ở điểm mù của Hường Hưng Học, bóng Triệu Trường Vân cũng không thấy nữa, Hường Hưng Học liền nói với Hường Nghiễm: “Cậu không phải vẫn chưa biết ”Thái Đầu” này trông thế nào sao?”

“Chưa biết.”

“Đợi lát nữa không chừng sẽ biết.”

Hường Nghiễm hỏi: “Tôi không cần tránh mặt sao?”

“Tránh mặt làm gì, hắn muốn tới nhục nhã tôi cậu còn có thể giúp tôi trả đũa hắn.”

“Tôi không biết đâu.”

Hướng Hưng Học ra vẻ đáng thương, “Thật khiến cho người chú này thất vọng mà.”

Hướng Nghiễm trong mắt có ý cười, cậu phẩy phẩy tay: “Tôi bận rồi, chú cố lên.” Sau đó nhanh như gió đi mất.

Hướng Hưng Học đứng ở lan can một lúc, vẫn là trở về quây phục vụ.

Triệu Trường Vân vẫn chờ ở đó, vừa thấy Hướng Hưng Học, hần lập tức trưng ra nụ cười “từ mi thiện mục”, giả lả nói: “Tiểu Hướng, đã lâu không gặp, dành thời gian nói chuyện một chút được không?”

Hướng Hưng Học cũng cười cười: “Đi đâu nói?”

Bọn họ đến quán cà phê ở cổng sau bệnh viện, tìm một góc yên lặng, Hướng Hưng Học gọi một cốc cà phê cho Triệu Trường Vân.

“Thật không tiện, ở đây không có quán trà, ngài uống đỡ vậy.”

“Khách khí cái gì. Tiểu Hướng à, em là một đứa trẻ ngoan, thầy vẫn thích em, chuyện trước kia thầy không so đo với em nữa, em nếu đồng ý trở về, thầy có mấy cái hạng mục, em có thể chọn mà làm. Thầy biết em có hoài bão, thế nhưng người trẻ tuổi nên đi từ từ, từng bước từng bước, có nền móng rồi sau này mới có thể vững vàng mà bước.”

“Thầy Triệu không ngại tôi chửi bới ngài như vậy? Ngài rộng lượng nhỉ?”

“Đều qua cả rồi, thầy chỉ xem như em nhất thời hồ đồ, em cũng không gây ảnh hưởng gì tới thầy.”

Hướng Hưng Học nở nụ cười, “Cũng phải, tôi tính là gì, ai tin lời tôi nói đây?”

Triệu Trường Vân sắc mặt căng thẳng: “Em, theo thầy quay lại làm việc, sau này nổi bật hơn mọi người, đương nhiên sẽ có lúc có tiếng nói.”

Hướng Hưng Học uống một hộp nước chanh, sau đó nói: “Nếu như tôi nói không?”

- —

Có lẽ bao nhiêu may mắn trong đời của anh Hướng dồn hết cho việc gặp bác sĩ Hướng cmnr.

15. Chương 15: Nhận Chức

“Em cần gì phải tự làm khó chính mình?” Sắc mặt Triệu Trường Vân hoàn toàn lạnh xuống, “Em nhìn xem em bây giờ ra sao, làm tình nguyện viên trong bệnh viện? Cứ như vậy qua ngày được sao?”

Hướng Hưng Học thờ ơ nhếch khóe miệng, “Qua được mới đến đây làm tình nguyện, không qua được tôi đã đến nín chân ngài xin tha thứ rồi.”

Triệu Trường Vân há mồm muốn nói, lại bị Hướng Hưng Học chen lời: “Tôi thà rằng ngủ ngoài đường cái cũng không trở lại với ngài. Giáo sư Triệu, loại hành vi này của ngài, lấy thành quả nghiên cứu của người khác làm của bản thân, lại còn đạo văn, chèn ép giáo sư trẻ tuổi, làm ô uế danh tiếng của đại học S, còn làm ô uế bầu không khí của giới giáo dục.”

“Ngài không phải là một thầy giáo tốt, cũng không phải là một học giả tốt, ngài làm ô uế lý tưởng của tôi, tôi không tôn trọng ngài. Tôi có niềm tin, chấp nhất của tôi. Tôi không muốn cùng ”Thái Đầu” như ngài thông đồng làm bậy, đó là những gì tôi muốn nói.”

Triệu Trường Vân đặt mạnh cốc cà phê xuống bàn, Hướng Hưng Học nhú nhú mày, ý bảo hắn đừng quá tức giận.

“Cậu cho rằng lý tưởng của cậu cao thượng bao nhiêu? Ở đây, cậu căn bản không thể tìm được môi trường học tập như thế. Mới có chút thành quả, người nào mà không thể với tới được, tất cả mọi người đều có thể chịu đựng hạ mình, chỉ có một mình cậu kiên cường tự mãn. Hướng Hưng Học, cậu tính là gì? Làm ra chuyện như vậy cậu cho rằng cậu còn có thể đi nơi nào làm học thuật, cậu còn muốn dạy học? Tôi cho cậu biết, đại học S không cần cậu, đại học Đồng cũng không thể nhận cậu, toàn Trung Quốc không có trường đại học nào nhận một người như cậu đâu.”

Triệu Trường Vân giận đến mắng thẳng vào mặt Hướng Hưng Học, hần nói văng cả nước miếng, da thịt trên má run lên, dường như sẽ rớt xuống bất cứ lúc nào.

Hướng Hưng Học nghĩ, tấm da này rớt xuống, bên dưới còn lại cái gì?

Triệu Trường Vân có trình độ, có văn hóa, hần viết ra không ít tác phẩm trữ danh, dạy ra không ít học giả kiệt xuất.

Hần từ khi nào lại biến thành như bây giờ?

Tri thức toàn bộ hóa thành mỡ, khí chất độ lượng biến thành hẹp hòi, da mặt chùng xuống như chó gẻ, đôi mắt toàn là bụi trần thế tục, lời nói đều biến thành nước bọt khiến người buồn nôn.

Triệu Trường Vân ngày trẻ như thế nào?

Hần ta từng giống chính mình sao?

Hướng Hưng Học không tin.

Anh cảm thấy mình sẽ không thay đổi như Triệu Trường Vân, 30 tuổi không, 40 tuổi cũng sẽ không, đến 50 tuổi, 60 tuổi, đến ngày nổi danh, anh cũng không muốn biến thành Triệu Trường Vân.

Hướng Hưng Học chấp nhận đánh đổi tiền đồ của mình để đi theo lý tưởng của anh.

Anh sẽ làm vậy, vì anh có lý do để kiên trì. Phía sau anh còn có một đứa trẻ, vẫn chăm chú nhìn vào lựa chọn của anh.

Anh không thể chọn sai.

Hướng Hưng Học nói: “Ngài đừng phí lời với tôi, tôi đã làm là sẽ vì quyết định của mình mà trả giá thật lớn, cả đời không thể nhìn người cũng được, vĩnh viễn không cách nào đứng trên bục giảng cũng được, những thứ này là hậu quả tôi chấp nhận gánh. Tôi không tin tất cả các giáo sư đều giống như ngài, ngài làm không đúng, tôi mãi mãi sẽ không thỏa hiệp.”

Triệu Trường Vân đi. Lúc đi còn sửa lại áo măng tô lúc nãy ngồi lên, đem mình trang trí thành một vị quý tộc sang trọng, nhưng vẫn như trước không đủ tao nhã.

Triệu Trường Vân đi rất nhanh, Hướng Hưng Học cảm thấy bóng lưng của hần dường như cũng lay động.

Hướng Hưng Học gọi cho mình một miếng bánh kem, vừa ăn vừa nghĩ đến thất bại trong sự nghiệp cùng thất bại trong hôn nhân của mình.

Văn học không sai.

Ái tình không sai.

Sai ở hoàn cảnh, còn ở con người.

Hướng Hưng Học ở trong hoàn cảnh lẫn hôn nhân đều cúi đầu, phí rất nhiều tâm lực cũng không thể thích ứng được bầu không khí thối nát của giới học thuật cùng sự thực dụng của Thẩm Văn Mộng.

Anh có lỗi, anh thừa nhận bản thân có lỗi, nhưng sâu trong nội tâm lại cảm thấy mình cực kỳ đúng đắn.

Lúc Hướng Hưng Học một lòng làm tình nguyện viên, dư luận bỗng nhiên đổi chiều.

Bởi vì Hướng Hưng Học vẫn không xin lỗi không thỏa hiệp, mọi người bắt đầu tin tưởng lời anh nói là thật.

Có người nặc danh tố cáo Triệu Trường Vân đạo luận văn.

Có người bệnh vực Hường Hưng Học, nói Triệu Trường Vân đạo đức không tốt - Triệu Trường Vân từng làm nữ sinh viên lớn bụng, Triệu Trường Vân đặc cách cho những nghiên cứu sinh có quan hệ thể xác với hắn trúng tuyển.

Triệu Trường Vân vốn muốn bảo Hường Hưng Học chịu thua, không ngờ Hường Hưng Học không phối hợp, anh không nhận sai, bệ bối của Triệu Trường Vân lại ùn tuôn ra.

Sự việc huyền não rất lớn, trong thành phố đã thành lập tổ điều tra.

Tiến độ điều tra rất nhanh, những thầy giáo cùng sinh viên từng bị Triệu Trường Vân chèn ép không chút lưu tình tố cáo chuyện xấu của hắn.

Đại học S trước hết khai trừ Triệu Trường Vân, công khai xin lỗi, còn mời Hường Hưng Học trở lại làm giảng viên.

Hường Hưng Học không mấy may lay động.

Hường Hưng Học cùng Hường Nghiễm đứng bên ngoài phòng bệnh của Đồng Đồng, nhìn mẹ Đồng Đồng cầm quyển truyện màu sắc rực rỡ, kể chuyện cho Đồng Đồng nghe.

Cha Đồng Đồng ngồi bên cạnh gọt táo.

Người một nhà hòa thuận như chưa từng xảy ra hiềm khích.

Thật giống như mẹ Đồng Đồng không bỏ rơi cô bé, thật giống như Đồng Đồng chưa hề sinh bệnh nặng, chỉ là cảm mạo bình thường mà phải vào bệnh viện.

“Hường Hưng Học, chú nói, nếu Đồng Đồng khỏi bệnh rồi xuất viện, bọn họ có tiếp tục như vậy không?”

Hường Hưng Học trả lời: “Tôi không biết, nếu như mẹ Đồng Đồng thương cô bé, vợ chồng bọn họ không có mâu thuẫn khác, gia đình này có thể sẽ tiếp tục như vậy. Bệnh của Đồng Đồng có khỏi được không? Cô bé còn phải quan sát bao lâu?”

“Ít nhất một tháng.”

“Tôi hy vọng cô bé mau khỏe lại, sống cuộc sống bình thường như những đứa trẻ khác.”

Hường Nghiễm không nói tiếp, rất lâu sau đó, cậu mới nói: “Anh ta sao có thể tha thứ cho cô ta?”

Ngay sau đó, Hường Nghiễm lại hỏi: “Sao chú không về trường? Bên đó mời chú trở lại làm giảng viên mà?”

Hường Hưng Học nói: “Tôi không muốn về đại học S. Tôi không thích môi trường của đại học S, lãnh đạo nhà trường lẽ nào thật sự không biết Triệu Trường Vân là hạng người gì sao? Lẽ nào không từng có ai tố cáo hắn sao? Tôi không cảm thấy tôi là người đầu tiên phản kháng.”

“Tùy chú vậy.” Ngữ khí hững hờ như trước.

Hường Hưng Học nhìn Hường Nghiễm một chút, cậu nhóc hơi mím môi, chút thịt duy nhất trên mặt theo động tác mím môi của cậu mà lộ rõ hơn, cậu không cau mày, cũng không cười, đường nét của cằm sắc liệt như mũi đao.

Hường Hưng Học dùng hai ngón tay kéo kéo khóe miệng Hường Nghiễm cong lên, Hường Nghiễm bị động tác của anh làm cho bức mình, cậu nhú mày nhưng không hề phản kháng.

Hường Nghiễm chỉ thấp hơn Hường Hưng Học một chút, Hường Hưng Học chỉ cần hơi rũ mắt là có thể nhìn thẳng vào mắt của cháu anh, lần này Hường Hưng Học đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, anh cảm thấy nói cảm ơn với cháu mình cũng không phải chuyện mất mặt gì, vì vậy anh nói: “Cảm ơn cậu, Tiểu Nghiễm.”

Cảm ơn cậu đêm tang lễ cùng mấy tháng sau đó đã giúp đỡ tôi, cảm ơn đã chia sẻ, cảm ơn đã ủng hộ.

Hường Nghiễm vỗ vỗ bàn tay Hường Hưng Học, cậu khẽ hừ một tiếng đáp lại.

Đại học Đồng chính thức mời Hường Hưng Học làm giảng viên.

Hường Hưng Học về đại học S rút hồ sơ, lúc bước ra khỏi trường dù sao cũng hơi cảm khái.

Anh học tại đại học S, cùng Thẩm Vân Mộng yêu đương.

Lúc anh và Thẩm Vân Mộng cùng học thạc sĩ tại đại học S, trong luận văn, anh cảm ơn Thẩm Vân Mộng, lễ tốt nghiệp, anh cầu hôn cô.

Lúc học tiến sĩ anh gặp Triệu Trường Vân, Triệu Trường Vân giao đề tài cho Hướng Hưng Học, Triệu Trường Vân còn để Hướng Hưng Học xuất ngoại đào tạo sâu.

Rất nhiều năm, Hướng Hưng Học sống yên ổn tại đại học S, anh yêu quý cũng như cảm kích trường cũ của mình. Nhưng sau đó, hết thầy đều khiến Hướng Hưng Học nản lòng thoái chí. Đại học S vẽ ra một giấc mơ, lại tạt tỉnh Hướng Hưng Học, khiến anh mở to mắt ra mà nhìn xã hội.

Thật quá trào phúng.

- —

Theo đam mê thì chiều cao quyết định công thụ =))))))))))

Đùa chứ nếu không có tag niên thượng chắc đọc đến đây tui vẫn tưởng Hướng Nghiễm là công =.= Nhưng mà về sau ẻm cute và thụ một cách bất ngờ luôn.

16. Chương 16: Đêm Trừ Tịch

Hướng Hưng Học không đến bệnh viện làm tình nguyện viên nữa, trước khi nghỉ đông anh phải đến đại học Đồng báo danh, có lúc công việc kết thúc sớm, Hướng Hưng Học sẽ đi đón Hướng Nghiễm tan ca, thuận tiện thăm Đồng Đồng một chút.

Hướng Nghiễm nói với Hướng Hưng Học cha mẹ Đồng Đồng chuẩn bị tái kết hôn - đương nhiên trong mắt Đồng Đồng, cha mẹ vẫn rất yêu thương nhau, chỉ là mẹ bận rộn rất lâu.

Đồng Đồng lặng lẽ nói với Hướng Hưng Học: “Anh, mẹ thật khổ cực, em thật hy vọng sau này mẹ sẽ không bận như trước nữa. Đồng Đồng muốn mẹ ở đây nhiều một chút.”

Hướng Hưng Học đương nhiên sẽ không chọc thủng giấc mộng của cô bé, nhưng anh lại muốn trêu cô: “Đồng Đồng à, lúc mẹ ở bên cạnh em, anh Hướng Nghiễm sẽ không chơi với em, Đồng Đồng không phải rất thích anh Hướng Nghiễm sao?”

Đồng Đồng ngây người, sau khi hiểu ra nôn nóng đến nước mắt lưng tròng, “Thích! Thích anh Hướng Nghiễm! Nhưng Đồng Đồng cũng thích mẹ nữa!”

Đồng Đồng khóc, nước mắt nước mũi đều rơi, Hướng Nghiễm đưa khăn giấy cho cô bé lau mặt, cô bé vẫn nắm chặt tay Hướng Nghiễm, nghẹn ngào hỏi: “Anh Hướng Nghiễm không cần Đồng Đồng nữa sao, anh đừng không chơi với Đồng Đồng nữa có được không, Đồng Đồng thích mẹ, cũng thích anh mà.”

Hướng Nghiễm không rõ cô bé khóc cái gì, nhưng vẫn tròng Hướng Hưng Học một chút.

Anh nhẹ giọng dỗ dành: “Đồng Đồng ngoan, Đồng Đồng đừng khóc, anh vẫn chơi với Đồng Đồng mà.”

Trên đường về nhà, Hướng Nghiễm trào phúng Hướng Hưng Học: “Chú như vậy sau này làm sao chăm con?”

Hướng Hưng Học cười: “Tôi cả đời lưu manh, chuyên đi chọc khóc con người khác.”

“Sở thích độc ác nhỉ.”

Một năm mới sắp đến, chuyện không tốt đều từ từ rút đi.

Hướng Hưng Học rất chờ mong cuộc sống mới.

Hướng Nghĩa Vũ qua đời, Trần Minh Hương mấy năm trước cũng đi rồi, nhà cũ ở quê không ai ở.

Tòa nhà bỏ không lúc giao thừa một lần nữa náo nhiệt.

Ăn xong bữa cơm giao thừa, cánh phụ nữ và con cái ngồi xem TV, các anh rể của Hường Hưng Học đều bị hàng xóm kéo đi chơi mạt chược.

Trên bàn lớn chỉ còn lại Hường Hưng Bang, Hường Hưng Học và Hường Nghiễm.

Bọn họ cũng là ba người đàn ông có quan hệ thân thiết nhất.

Hường Hưng Học mặc dù là em trai Hường Hưng Bang, nhưng cũng được coi như nửa đứa con trai. Anh từ cao trung trở về sau học ở thành phố, ở nhà Hường Hưng Bang, được Hường Hưng Bang chiều cố.

Hường Hưng Bang trước đó ngại có trẻ con, không dám uống nhiều rượu. Hiện tại ông rót đầy ly của mình, còn Hường Hưng Học và Hường Nghiễm thì tùy ý.

Hường Nghiễm không nề mặt cha cậu, một giọt không uống, Hường Hưng Học rót đầy Sprite cho mình - anh dễ say, sợ Hường Nghiễm không cách nào đưa mình về, vì vậy không định uống rượu, nhưng vẫn muốn uống với anh hai vài ly.

“Ngày mai là mừng một năm mới, năm nay chúng ta đã trải qua không ít chuyện, ba đi rồi, nhưng tang lễ tổ chức cũng xem như nở mày nở mặt.”

“Hưng Học cùng cái cô Thẩm Vân Mộng gì đó ly hôn, không sao cả, chú còn trẻ, để anh tìm cho chú mấy cô còn xinh đẹp hơn, đến, cạ!” Hường Hưng Bang chưa say, nhưng rất cao hứng, nói chuyện rất lớn tiếng.

Hường Hưng Học đứng dậy cụng ly với Hường Hưng Bang, tiếng thủy tinh va chạm giòn giã, nước ngọt đang theo cuống họng trượt xuống thì “bộp” một tiếng, Hường Hưng Học suýt chút nữa bị sặc.

Hường Nghiễm rót đầy rượu trắng cho mình, đem chai không đặt mạnh xuống bàn.

Hường Hưng Bang hí hí mắt, như không hề kinh ngạc, ông móc một chiếc chìa khóa xe từ trong túi ra, “Con trai của ba rất cục lớn rồi, đến, chiếc Mercedes ngoài kia là quà tết của ba cho con.”

Hường Nghiễm đứng phắt dậy, cầm cốc rượu nói với cha cậu: “Một năm nay, chuyện đáng ăn mừng nhất là ba tôi không dẫn mẹ kế về cho tôi.”

Hường Hưng Bang mặt vẫn mang ý cười, ông tựa như từ lâu đã quen với tính cáu kỉnh của Hường Nghiễm, nhàn nhả tự đắc mà uống rượu, khẽ gật đầu ra hiệu cho Hường Nghiễm uống.

Hường Nghiễm đem một cốc rượu trắng rót hết vào bụng, cậu uống rất nhanh, rượu còn sót lại theo cằm chảy xuống quần áo.

Hường Hưng Học nhỏ giọng nói với cậu: “Cậu uống chậm một chút.”

Hường Nghiễm liếc nhìn anh, mắt diếc tai ngơ mở ra một chai rượu mới, lần thứ hai đổ đầy cốc mình.

“Ly này vẫn là mời ba tôi, ba tôi năm nay lại kiếm được không ít tiền, đến, chúc mừng ông ấy, hy vọng ba năm sau kiếm được càng nhiều tiền, chơi được phụ nữ càng trẻ trung!” Nói xong uống hết cốc thứ hai, lại tiếp tục rót đầy cốc mình.

“Ly thứ ba, vẫn là mời ba tôi, cảm ơn ông ấy đã cho tôi chiếc Mercedes! Hường Hưng Bang là người cha tốt, ông ta chơi gái, không để lại con hoang.”

Hường Hưng Bang sắc mặt trầm xuống, ông ném chiếc chìa khóa xe cho Hường Hưng Học, sau đó nói: “Nó chỉ uống được ba ly, lập tức sẽ say.”

“Tôi không có say.” Hường Nghiễm nói.

Hường Nghiễm rót cho mình cốc rượu thứ tư, nâng cốc nói với Hường Hưng Học: “Đến, chú, tôi mời chú.”

Cậu không nói lý do nâng cốc, nhưng thái độ tha thiết, Hường Hưng Học uống với cậu một cốc Sprite.

Hường Nghiễm uống bốn cốc rượu, ánh mắt vẫn sáng như cũ.

Cậu ngồi xuống, yên tĩnh dùng bữa, không nói một câu.

Hường Hưng Học vẫn chú ý động tĩnh của Hường Nghiễm, không để ý anh trai anh nói cái gì.

Hương Hưng Bang đọc diễn văn liên tục, chuông điện thoại di động vang lên đệm nhạc cho ông.

“Hương Nghiễm, di động của cậu kêu.” Hương Hưng Học nhắc nhở.

Hương Nghiễm nhỏ giọng: “Không muốn nghe.”

“Để xem là ai đã.”

Hương Nghiễm móc điện thoại ra nhìn màn hình. Hương Hưng Học cũng đến gần xem, là một dãy số cố định.

“Bệnh viện gọi.”

“Cái này nghe không?”

Hương Nghiễm “Ừm” một tiếng, đặt điện thoại di động lên tai.

Một nữ y tá bên kia lo lắng nói: “Bác sĩ Hương! Đồng Đồng đột ngột thiếu máu, nghi là xuất huyết nội tạng, đã đưa vào phòng cấp cứu. Chủ nhiệm Triệu bây giờ không có ở đây, chủ nhiệm Lý đã vào phòng mổ, ông ấy nói tình huống không tốt lắm. Bác sĩ Hương, cần đến xem một chút không?”

Giọng của y tá rất lớn, Hương Hưng Học cũng nghe thấy.

Điện thoại di động của Hương Nghiễm từ trên tay tuột ra, rơi xuống đất, bên kia vẫn đang nói: “Bác sĩ Hương? Bác sĩ Hương?”

Hương Nghiễm nghiêng đầu, ngây ngẩn một lúc, sau đó đẩy ghế đi ra ngoài.

“Chú đưa nó đi đi.” Hương Hưng Bang nói.

Hương Hưng Học nắm chặt chìa khóa xe, theo Hương Nghiễm xông ra ngoài.

Hương Nghiễm dọc đường đều rất trầm mặc, lúc chờ đèn đỏ, cậu bỗng nhiên nói: “Chú biết không, bệnh này, nguyên nhân tử vong đều là xuất huyết nội tạng, xuất huyết rất nặng, mổ bụng ra, tất cả đều là máu, cái gì khác cũng không thấy được, dùng băng gạc cầm máu, băng gạc lập tức đỏ hết...”

Hương Hưng Học liếc nhìn cậu, trên mặt Hương Nghiễm không biểu hiện gì, không lo lắng, không căng thẳng, dường như bị rượu làm tê dại thần kinh.

“Tôi nên sớm biết, bệnh này, căn bản không trị hết.” Cậu nói tiếp.

Hương Nghiễm lúc ở trên xe bình tĩnh cực kỳ, xe dừng trước cửa bệnh viện, cậu liền mở cửa xe chạy ra ngoài, lảo đảo một mạch, suýt nữa tông phải xe cứu thương. Hương Hưng Học ngồi ở ghế tài xế nhìn cậu chạy đến cầu thang mới đi về bãi đậu xe.

Lúc xuống xe, trong tay Hương Hưng Học toàn là mồ hôi.

Đồng Đồng sẽ chết sao? Có thể vượt qua không? Cô bé kiên cường như vậy, nhất định sẽ tốt lên. Có tốt lên được không?

Lúc đi tới trước cửa phòng mổ, Hương Hưng Học nhìn thấy Hương Nghiễm ôm tay giữa đầu gối trên ghế dài, có chút ngây ngốc nhìn trần nhà, cha Đồng Đồng hai mắt đỏ hoe, dựa vào góc tường, mẹ Đồng Đồng ngồi cách Hương Nghiễm một ghế, ôm mặt khe khẽ khóc.

Đêm trừ tịch trong bệnh viện yên tĩnh dị thường, Hương Hưng Học có thể nghe được tiếng khóc lóc của người phụ nữ đó.

Hương Nghiễm nhắm hai mắt lại, giống như đã ngủ, nhưng cậu đột nhiên lại mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Khóc cái gì mà khóc.”

Người phụ nữ bị máng ngây ngẩn cả người, sau đó khóc như mưa.

Hương Nghiễm rất không bình tĩnh, cau mày đi tới cửa phòng mổ.

Cửa lớn phòng mổ đóng chặt, không có cửa sổ, Hương Nghiễm đứng trước cửa, không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Hương Nghiễm không mặc blouse trắng cũng giống như cha mẹ Đồng Đồng, cũng giống như Hương Hưng Học, tuyệt vọng mà lại không cách nào ra sức.

Hương Hưng Học cảm giác được một số tin dữ sắp sửa đến, nhưng anh vẫn đang cầu khẩn.

Cầu khẩn kỳ tích phát sinh.

Bác sĩ bước ra, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Hương Nghiễm nhìn đồng hồ, sau đó hỏi: “Tử vong khi nào?”

“23 giờ 49 giây.”

Hương Nghiễm lại hỏi: “Khâu bụng chưa?”

Chủ nhiệm Lý ngăn ra, trả lời: “Tiểu Trương đang khâu.”

Mẹ Đồng Đồng quỳ trên mặt đất, khàn cả giọng gọi: “Đồng Đồng!”

Cha Đồng Đồng run run nói cảm ơn với bác sĩ.

Hương Nghiễm bỗng nhiên quay đầu rời đi, Hương Hưng Học đi theo.

Hương Nghiễm đi tới phòng vệ sinh, đến bồn rửa tay liền bắt đầu nôn.

Trong không khí tràn ngập mùi rượu hôi tanh.

Hương Nghiễm nôn rất lâu, Hương Hưng Học đứng một bên nhìn. Hương Nghiễm vịn vòi nước to nhất, đem những thứ dơ bẩn xối xuống cống hết, sau đó bụm nước súc miệng.

Cả khuôn mặt cậu đều ướt, trong hốc mắt lại không có nước mắt.

Hương Hưng Học cảm thấy Hương Nghiễm đang rất khó chịu. Hương Nghiễm không khóc, nhưng Hương Hưng Học cảm thấy cậu rất khó chịu.

“Cũng không phải Tường Lâm tẩu (*), Đồng Đồng sao có thể chết trong đêm trừ tịch đây?” Hương Nghiễm mở miệng.

“Đồng Đồng thích đẹp dễ, bác sĩ Trương khâu xấu như vậy, sao lại là bác sĩ Trương khâu bụng cho cô bé?”

“Nội tạng xuất huyết rất đau.”

“Đồng Đồng rất đau.”

- -

(*) Tường Lâm tẩu: Nhân vật chính trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn, một người đàn bà cả đời gặp toàn bất hạnh khổ đau.

17. Chương 17: Pháo Hoa

Hương Nghiễm ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật rất lâu, sau đó thay y phục đi vào phòng mổ.

Mẹ Đồng Đồng khóc lóc rời khỏi bệnh viện, còn lại một mình cha Đồng Đồng dựa vào góc tường.

Hương Hưng Học trầm mặc nhìn bên ngoài cửa sổ bóng đêm dần tan hết, mặt trời lên.

Đồng Đồng không thể nhìn thấy ánh nắng đầu tiên của năm mới. Sau này mỗi một ánh nắng, Đồng Đồng đều không thấy được.

Đồng Đồng mới 5 tuổi, cô bé chưa có nhiều bạn bè; trên thế giới còn rất nhiều cảnh đẹp chờ cô bé đến xem; còn có rất nhiều bộ váy đẹp để chờ cô bé đến mặc. Tử vong kết thúc tất cả chờ đợi.

Hướng Hưng Học không ngờ, anh tuyệt vọng cáo biệt năm cũ, lại bị thương ghênh tiếp năm mới.

Lúc bệnh viện bắt đầu bận rộn, cha Đồng Đồng nói: “Anh Hướng, nhờ anh giúp tôi cảm ơn bác sĩ Hướng. Cậu ấy sau này nhất định sẽ trở thành bác sĩ giỏi, cậu ấy sẽ cứu sống rất nhiều người.”

Hướng Hưng Học gật đầu, sau đó theo bản năng mà hỏi: “Anh định đi đâu?”

Hướng Hưng Học rất sợ người đàn ông trung niên này không sống nổi.

Cha Đồng Đồng hai mắt đỏ hoe, muốn cố gắng nặn ra một nụ cười nhưng không thành công, lộ ra một vẻ mặt rất khó coi: “Hôm nay là tết, không biết có làm lễ tang được không, tôi muốn nhanh chóng đón Đồng Đồng ra ngoài, nó... Nó không thích nơi này.”

Hướng Hưng Học không biết nên nói gì với người cha này, trong một đêm mà anh ta đã già đi rất nhiều.

Hướng Hưng Học vỗ vỗ lưng người đàn ông, người đàn ông khẽ gật đầu một cái, sau đó chậm rãi rời khỏi tầm mắt Hướng Hưng Học.

Lúc chạng vạng tối, Hướng Nghiễm tìm Hướng Hưng Học lấy chìa khóa xe.

Hướng Nghiễm một đêm không ngủ, lại ngồi trong phòng làm việc cả ngày, Hướng Hưng Học sợ cậu có chuyện, liền hỏi: “Cậu lái xe đi đâu?”

“Hàm Châu.”

Hàm Châu là một mảnh đất giữa sông, chưa bị khai thác, hiếm có người đến.

“Đi đến đó... Làm gì?”

Hướng Nghiễm nhìn kỹ Hướng Hưng Học, nói: “Đốt pháo hoa cho Đồng Đồng.”

Trái tim Hướng Hưng Học như bị Hướng Nghiễm bóp chặt, đau đến thỉnh thoảng đập, “Tôi đi cùng cậu.”

Đêm ở Hàm Châu so với thành thị tối hơn, bên kia sông đèn đuốc sáng choang, càng làm nổi bật vẻ âm đạm nơi đó.

Hướng Nghiễm tìm một quầy hàng, mua hết pháo hoa đắt tiền nhất, còn mua một chiếc bật lửa.

Ông chủ quầy hàng cao hứng cực kỳ, giúp Hướng Nghiễm chuyển hết pháo hoa vào cốp xe, Hướng Nghiễm đứng một bên đường như thất thần.

Hướng Hưng Học nói với bà chủ: “Cho tôi thêm một hộp Đồng Hoa, với bật lửa.”

Hướng Nghiễm không hề liếc mắt nhìn Hướng Hưng Học, cậu vẫn đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Hướng Hưng Học lái xe đến nơi trống trải nhất, từ nơi đó, vượt qua mặt sông đen kịt, vượt qua tầng tầng lớp lớp cao ốc, chính là bệnh viện Đồng.

Phòng bệnh Đồng Đồng ở lầu mười bảy, tầm nhìn trống trải, là phòng một người. Cha Đồng Đồng có lẽ không chịu nổi chi phí phòng bệnh, Hướng Hưng Học nghĩ phòng bệnh có lẽ cũng do Hướng Nghiễm an bày.

Hướng Hưng Học ngồi trong xe, giữa gió lạnh đốt một điếu Đồng Hoa.

Khói thuốc lượn lơ bốc lên, Hướng Hưng Học đột nhiên không còn hứng thú, anh miễn cưỡng hút một hơi, nicotin đâm thẳng ngực chui vào phổi, bị thương trong lòng không giảm mà tăng lên.

Đồng Đồng chết, không giống Hướng Nghĩa Vũ chết.

Hướng Nghĩa Vũ bị bệnh rất lâu, mỗi một viên thuốc, mỗi một lần hóa trị đều là kéo dài tính mạng. Ông sống hơn 70 tuổi, uống cạn nhân tình thế thái; ông và con cháu ông đều biết ông không còn sống lâu nữa. Hướng Hưng Học chuẩn bị hai năm, không hề từ bỏ, nhưng vẫn xem là bình tĩnh đưa cha đi.

Còn Đồng Đồng? Cô bé còn chưa bắt đầu nhận thức thế giới, cô bé còn có mấy chục năm chưa kịp sống. Cô bé ngây thơ, thích cười. Cô bé vượt qua phẫu thuật, mẹ cô tin tưởng cô khỏe rồi.

Hướng Hưng Học cũng cho rằng cô bé khỏe rồi.

Đường như tất cả mọi người đều hy vọng, mọi người đều nín thở, muốn nhìn Đồng Đồng đi nhà trẻ, học tiểu học, lên sơ trung, lên cao trung, lên đại học, hẹn hò, kết hôn, có con.

Nhưng tuyệt vọng lớn nhất trên đời, chính là đã từng có hy vọng.

Hướng Hưng Học nghĩ đến nhập thần, không nghe thấy gì, pháo hoa “ầm” một tiếng khiến Hướng Hưng Học giật mình run tay.

Pháo hoa vang một tiếng, tim Hướng Hưng Học dừng một nhịp, tàn thuốc lá trong tay bị chấn động đến mức lâ chĩa rơi xuống.

Anh đứng dậy, quay đầu lại, pháo hoa trong đêm đen biến thành hình tròn no đủ, như sao trời tăn ra, mỗi một đóa nhỏ đều ra sức mà lấp lánh, sau đó biến mất không còn dấu vết.

Bóng lưng Hướng Nghiễm bị ánh sáng chớp tắt rọi sáng, cậu một tay siết bật lửa, một tay buông thông, như một cái cây.

Hướng Hưng Học lại đốt một điếu thuốc, vừa hút vừa nhìn động tác của Hướng Nghiễm - cậu ngẩng đầu xem pháo hoa, chờ đốt hết một hộp lại chậm chậm đi tới ven sông, đốt hộp thứ hai, lại từ từ đi về chỗ cũ, tiếp tục ngẩng đầu xem pháo hoa.

Không ngừng đốt, ngẩng đầu nhìn, đốt, ngẩng đầu nhìn, đốt.

Giống như người máy.

Đồng Đồng nói muốn mẹ dẫn cô bé đi đốt pháo hoa, Hướng Nghiễm không phải mẹ cô bé, nhưng lại đốt pháo hoa cho cô bé.

Đồng Đồng đi rồi, Hướng Nghiễm hẳn là khổ sở. Hướng Hưng Học nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Hướng Hưng Học đem thuốc bỏ vào gạt tàn trong xe, đi tới chỗ Hướng Nghiễm. Anh không biết mình có thể giúp gì cho Hướng Nghiễm, chỉ có thể từ sau lưng che tai Hướng Nghiễm lại. Đôi tai này là để chẩn bệnh, nghe tim đập, không nên nghe tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Hướng Hưng Học cảm nhận được thân thể Hướng Nghiễm cứng lại một lúc.

Pháo hoa tàn hết, Hướng Nghiễm muốn đi đốt thêm, Hướng Hưng Học buông lỏng tay.

Hướng Nghiễm bước rất chậm, cơ hồ là từng bước từng bước đi về phía trước, Hướng Hưng Học gọi cậu lại: “Tiểu Nghiễm, nếu khổ sở, cậu có thể khóc, cũng có thể hét lên, ở đây không có ai khác.”

Hướng Nghiễm tiếp tục đi về phía trước, nửa ngồi nửa quỳ trên đất mà châm lửa, sau đó đi trở về, mặt không cảm xúc.

Cậu không đi đến bên cạnh Hướng Hưng Học mà đổi một chỗ mới, đứng nghiêm.

Pháo hoa lại bắt đầu vang lên, Hướng Hưng Học lại một lần nữa từ sau lưng bưng kín tai cậu, lần này Hướng Hưng Học đem Hướng Nghiễm ôm vào lòng mình.

Hướng Nghiễm có thể là một người trưởng thành kiên cường, nhưng Hướng Hưng Học hy vọng lúc này Hướng Nghiễm có thể yếu đuối một chút.

Hướng Nghiễm yên tĩnh đứng một lúc, sau đó tránh thoát cái ôm của Hướng Hưng Học.

Tiếng nổ mạnh vang lên, Hướng Nghiễm hướng về mặt sông gọi: “Đồng Đồng”

“Em đi thông thả”

“Đồng Đồng, em”

“Đi thông thả”

“Đồng Đồng”

Hạt tuyết ẩm ướt theo tiếng gọi của Hướng Nghiễm, rơi xuống.

Ánh sáng lấp lánh soi rõ từng bông tuyết đang rơi.

Tuyết càng rơi càng lớn.

Hướng Nghiễm bị gió lạnh thổi, âm thanh như bị bông tuyết hút đi, càng lúc càng nghẹn ngào.

Lúc pháo hoa tan hết, giọng Hướng Nghiễm cũng ngừng lại. Cậu tiếp tục đi tới bờ sông châm lửa, lúc trở lại lệ đã rơi đầy mắt.

Hướng Nghiễm nói: “Chú, tôi lạnh quá.” Sau đó nghẹn ngào như con thú nhỏ.

Hướng Hưng Học ôm cậu vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ lưng cậu, thấp giọng dịu dàng an ủi: “Chúng ta vào xe, xe không lạnh, chúng ta mở điều hòa...”

Áo măng tô của Hướng Nghiễm dính rất nhiều giọt nước, tuyết phương Nam, rơi xuống liền tan thành nước.

Hướng Hưng Học muốn ôm cậu từ từ đưa cậu về xe, Hướng Nghiễm lại chôn đầu rất chặt, đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

“Không được... Còn chưa đốt xong.”

“Tôi thay Đồng Đồng đốt, Đồng Đồng cũng gọi tôi là anh, tôi đốt cho cô bé.”

Hướng Hưng Học để Hướng Nghiễm ngồi vào ghế phụ lái, chạy vào trời tuyết, anh đem mười mấy hộp pháo hoa xếp thành một hàng, đốt từng cái.

Lúc hộp thứ nhất vang lên tiếng nổ, Hướng Hưng Học quay đầu lại, liếc mắt nhìn Hướng Nghiễm.

Trên mặt cậu đều là nước mắt.

“Che tai lại!” Hướng Hưng Học gọi cậu.

Mười mấy đóa pháo hoa bung nở trên bầu trời.

Xán lạn nhưng ngắn ngủi.

Như cuộc đời của Đồng Đồng.

Hướng Hưng Học lấy tay áp lại thành loa, bắt chước dáng vẻ của Hướng Nghiễm, gọi: “Đồng Đồng”

“Anh yêu em”

“Anh Hướng Nghiễm cũng yêu em”

“Em phải thật thanh thản”

“Đồng Đồng, em đi thông thả”

- — -

Editor: Một người đàn ông trẻ tuổi ưu tú như Hướng Nghiễm lại yêu Hướng Hưng Học, một người đàn ông bình thường, bị vợ bỏ, không nhà, không tiền, không nghề nghiệp, có lẽ là vì sự dịu dàng không toan tính này của anh.

18. Chương 18: Nước Mắt

“Mẹ tôi, cũng đi như vậy.”

Hướng Nghiễm chỉnh điều hòa ghế phụ xuống mức rất thấp, một cánh tay che lên ngang mắt.

Áo măng tô của cậu không hút nước, nước mắt xuyên thấu lông dề cùng các sợi hoa văn, không giấu được mà trào ra.

Hướng Hưng Học nhìn nước mắt nhỏ từng giọt từ cằm của Hướng Nghiễm, liền lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau đi.

“Sắp mười năm, vẫn là không trị hết.”

“Tôi cho rằng Đồng Đồng có thể khỏi bệnh.”

“Tôi lại dường như biết cô bé sẽ không khỏi được.”

“Tôi không biết.”

Hương Nghiễm rơi nước mắt, trong giọng nói có thể nghe được tiếng hít từ mũi, giọng còn có một chút khàn, nhưng vẫn ổn.

Hương Hưng Học trầm mặc nghe cậu nói, trong lồng ngực dường như bị rút hết không khí, tim từng chút từng chút bành trướng, muốn xé rách da thịt.

Hương Hưng Học không phải một trưởng bối đúng chuẩn, anh không hiểu Hương Nghiễm, không thấu được nỗi đau của cậu. Lúc mẹ Hương Nghiễm đi, cậu nhóc mới 15 tuổi, vừa chuẩn bị thi lên cao trung, vừa chăm sóc mẹ. Mà lúc ấy, Hương Hưng Học bận rộn thực tập, cũng bận rộn yêu đương. Anh có đi bệnh viện thăm chị dâu, thăm không ít lần, chỉ biết chị dâu mắc phải một loại bệnh không chữa được.

Hương Hưng Học cho rằng Hương Nghiễm chỉ là đau lòng Đồng Đồng.

Anh vừa mới biết được, Hương Nghiễm 24 tuổi đối xử tốt với Đồng Đồng 5 tuổi, không chỉ xuất phát từ thương tiếc cùng đau lòng. Hương Nghiễm đang tìm một loại hy vọng, cậu thay cho chính mình năm 15 tuổi tìm kiếm một khả năng - mẹ sẽ không chết, mẹ vẫn có thể ở bên cạnh cậu.

Vốn dĩ Hương Hưng Học cũng cảm thấy mình khó vượt qua, rất đau lòng, nhưng anh cũng vừa phát hiện, anh không thể hiểu thấu nỗi đau của Hương Nghiễm, không cách nào đồng cảm được.

“Tôi không nên như vậy.” Hương Nghiễm dùng cánh tay chà chà đôi mắt, động tác rất mạnh.

Hương Hưng Học giữ tay cậu lại, “Tiểu Nghiễm, cậu có thể khóc, có thể khổ sở. Bác sĩ có thể vì bệnh nhân tử vong mà khổ sở, cậu cũng có thể vì mẹ cậu mà khổ sở.”

“Bác sĩ chỉ là bác sĩ, chỉ có thể làm được những việc bác sĩ nên làm, cậu không nên lấy sự hạn chế của y học mà trách tội mình.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng cậu muốn cùng thế giới tiến bộ, cậu phải vĩnh viễn tràn đầy hy vọng. Trong lòng có hy vọng cũng không có gì sai.”

Hương Hưng Học cầm lấy cổ tay Hương Nghiễm, lấy cánh tay cậu ra khỏi gương mặt, “Còn nữa, lúc khổ sở đừng cố gắng kìm nén, đối với thân thể không tốt.”

Hai mắt Hương Nghiễm đỏ hoe khiến Hương Hưng Học đau lòng, vì vậy Hương Hưng Học nhìn vào đôi mắt ấy, hứa: “Tôi sẽ ở bên cậu.”

Anh nở nụ cười, nói tiếp: “Tuy không cách nào vĩnh viễn ở bên cậu, nhưng trước khi cậu tìm được người có thể ở bên cậu, tôi sẽ vẫn ở bên cạnh cậu.”

Nghĩ đến Hương Nghiễm trước đây bảo đừng xem cậu là trẻ con, Hương Hưng Học còn nói: “Không nhất định là dùng thân phận trưởng bối, chỉ là bạn bè thôi.”

Hương Nghiễm không trả lời.

Lúc tiếng động ngoài xe ngừng hết, cậu mới lắc lắc đầu: “Chú sẽ không đâu.”

Ánh mắt tràn đầy không tin tưởng.

“Không tin phải không?” Hương Hưng Học dùng khăn giấy lau khô nước mắt trên mặt cậu: “Vậy thì thử một chút đi. Tôi sẽ không rời đi.”

Hương Nghiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa sổ xe trong màn đêm biến thành một chiếc gương, tất cả bóng tối cùng bị quan ưu phiền đều bị nén thành mặt gương mỏng manh, trong gương chỉ có ánh mắt ấm áp cùng dịu dàng nhìn nhau.

Hướng Hưng Học nhìn Hướng Nghiễm trong gương, Hướng Nghiễm cũng qua chiếc gương mà nhìn chăm chăm hình ảnh phản chiếu của Hướng Hưng Học.

“Về nhà đi, tôi mệt mỏi.” Hướng Nghiễm cúi đầu thắt dây an toàn.

Hướng Hưng Học cũng thắt dây an toàn, lúc đạp chân ga, anh nói: “Chúng ta về nhà.”

Hướng Hưng Học đi ngang qua quầy hàng, nói với ông chủ: “Chúng tôi đốt pháo hoa ở bãi sông, phiền ngài sáng mai giúp đỡ dọn dẹp một chút.” Anh muốn lấy tiền từ trong ví da ra.

Ông chủ phất phất tay: “Được được, lần sau trở lại nhé.”

Mùng hai, mạng xã hội nóng lên bởi một chủ đề, “pháo hoa Đồng thành.”

Xán lạn của đêm hôm đó, lưu lại trong màn ảnh của rất nhiều người, cuối cùng trở thành vĩnh hằng.

Hướng Hưng Học cho rằng cha Đồng Đồng sẽ rất sớm đón Đồng Đồng đi, nhưng Đồng Đồng vẫn ngủ ở nhà xác lạnh lẽo.

Anh lại có một linh cảm rất nguy hiểm, mỗi ngày đều ngồi chờ tin.

Hướng Nghiễm về nhà mang theo tin xấu, rồi lại trấn an Hướng Hưng Học.

“Một đám người tụ tập ở cửa bệnh viện, nói phải đòi lại công bằng cho Đồng Đồng.”

Hướng Hưng Học rót cốc nước cho Hướng Nghiễm, “Là ba cô bé sao?”

“Không phải, người dẫn đầu nói mình là cậu của Đồng Đồng.”

“Mẹ của cô bé có ở đó không? Ba Đồng Đồng đâu?”

Hướng Nghiễm uống một hộp nước, “Bị người nhà dây dưa không thể ra cửa.”

“Bọn họ đến đòi tiền?”

Hướng Nghiễm nhướn mày: “Không phải vậy thì là gì? Thân thích xưa nay chưa từng đến thăm Đồng Đồng, bây giờ lại chạy tới bệnh viện, không phải đòi tiền còn có thể đòi mạng sao?”

“Mẹ cô bé đâu?”

“Không biết.”

Hướng Hưng Học thở dài, “Người phụ nữ này, nên nói cô ta lòng dạ ác độc hay là mềm yếu đây?”

Hướng Hưng Học đại khái có thể đoán được đầu đuôi câu chuyện - Đồng Đồng bị bệnh, người nhà mẹ Đồng Đồng bảo cô ta ly hôn với chồng, cô ta đại khái cũng thỏa hiệp. Sau đó bệnh Đồng Đồng có một ít khởi sắc, mẹ Đồng Đồng mới xuất hiện. Hiện tại Đồng Đồng tạ thế, cô ta cũng không thể ngăn người nhà gây sự. “Phụ nữ nhu nhược, mà nhà mẹ lại cường.” - lời này không thích hợp dùng cho mẹ Đồng Đồng.

Đồng Đồng lúc hoạt bát sẽ rất kiêu ngạo mà tự giới thiệu mình, ngữ khí vui vẻ, khuôn mặt mang nụ cười toe toét:

“Em tên Ngô Đồng, là Đồng trong đồng tâm.”

Đồng Đồng còn chưa học ghép vần Hán ngữ, càng chưa học viết chữ, có khi cô bé còn chưa từng viết tên của mình, nhưng cô bé biết “Đồng” trong tên cô là chữ “đồng” trong “huề thủ đồng tâm”.

Nhưng mà, ai dắt tay ai, ai cùng ai đồng tâm?

Hướng Hưng Học tiếc nuối thương hại mình từng dành cho người mẹ này, anh nghĩ, cô ta không đáng.

Chỉ ít từ lúc Đồng Đồng nằm viện tới nay, tình thương cô ta dành cho Đồng Đồng còn không sánh bằng Hướng Nghiễm. Cái này cùng với điều kiện vật chất không có liên quan, cô ta chỉ là không dám cho, hoặc là nói, không muốn cho.

Hướng Nghiễm mặc áo lông cao cổ màu đen, màu đen khiến cậu rất gầy, cũng rất bí ẩn. Cậu trước đây rất lâu đã nhìn thấu người phụ nữ này, điều này khiến Hướng Hưng Học cảm thấy có chút kinh ngạc, Hướng Nghiễm so với mình nhỏ hơn 6 tuổi, nhưng mắt nhìn người đặc biệt chuẩn.

“Cậu...” Hướng Hưng Học vốn muốn hỏi “Cậu sao có thể”, lời chưa kịp ra khỏi miệng lại chuyển thành: “Công việc của cậu có bị ảnh hưởng không?”

“Tạm thời không. Sau này thì không biết, những người đó không biết ai tham gia phẫu thuật.” Hướng Nghiễm không biểu lộ vẻ mặt gì, dáng vẻ chỉ như đang thuật lại bệnh tình.

“Để tôi đi trực với cậu.” Hướng Hưng Học chợt buột miệng.

Lời của anh khiến Hướng Nghiễm nở nụ cười, Hướng Nghiễm cười rất khắc chế, ra vẻ tin cậy của người trưởng thành, khóe miệng hơi cong lên, hơi lộ ra một chiếc đồng tiền, nhưng đôi mắt cong cong lại bán đứng cậu - trong mắt lóe lên ánh sáng lấp lánh.

Hướng Nghiễm như vậy khiến Hướng Hưng Học nghĩ đến một loại chocolate có nhân, cắn lớp vỏ cứng là có thể nếm được nhân mềm mại bên trong.

Nhưng Hướng Nghiễm đang cười như vậy lại lạnh lẽo cứng rắn mà trả lời, “Tôi không cần chú bảo vệ.”

Hướng Hưng Học đoán cậu muốn nói: “Tôi là người lớn, không phải trẻ con, không cần bảo vệ tôi như vậy.” liền cắt ngang câu trả lời của Hướng Nghiễm, “Tôi cũng muốn đi bệnh viện xem thử.”

Hướng Nghiễm chưa bao giờ biết dáng vẻ cậu cường điệu mình là người lớn có bao nhiêu đáng yêu.

Trong lòng Hướng Hưng Học có một bảng danh sách, đại khái tên là những thứ đáng yêu xuyên tim. Đứng đầu danh sách là dáng vẻ Thẩm Văn Mộng làm nũng, thứ hai là Hướng Nghiễm nhỏ bé bị bỏ gọi “chú ơi”, sau đó là mèo nhỏ chó nhỏ.

Bây giờ hạng nhất là Hướng Nghiễm đã lớn.

Hướng Nghiễm đã lớn trong mắt Hướng Hưng Học cũng vẫn là trẻ con, cậu nên ở bên trong pháo đài bằng kẹo, dưới chân là mây mềm mại, nên nhận được rất nhiều rất nhiều yêu thương cùng bảo vệ. Hướng Nghiễm mạnh mẽ quá lâu, tự xây tường đồng vách sắt bao lấy mình. Hướng Hưng Học là chú, muốn cho Hướng Nghiễm rất nhiều rất nhiều yêu thương, rất nhiều rất nhiều bầu bạn, như dung nham bao lấy cháu anh, để kim loại lạnh lẽo nóng chảy.

Khi đó Hướng Hưng Học không biết, có vài thứ đã thay đổi.

- —

Editor: Ông yêu cmnr ông eiiiiiiii

19. Chương 19: Náo Loạn Bệnh Viện

Cậu của Đồng Đồng là một tên lưu manh, gã dẫn một đám lưu manh vây chặt cửa bệnh viện gây sự.

Bọn họ in băng rôn lớn, miệng nói lời khó nghe, bệnh nhân vây xem ngày càng nhiều, trong đám người có mấy tên bắt đầu há mồm gào khóc, nói Ngô Đồng chết không minh bạch, nói bệnh viện Đồng là bệnh viện hắc tâm.

Bác sĩ điều trị chính là chủ nhiệm Triệu, người cuối cùng phẫu thuật cho Đồng Đồng là chủ nhiệm Lý, còn có Hướng Nghiễm, thái độ của bọn họ đều rất rõ ràng, chấp nhận điều tra, nhưng quyết không thỏa hiệp.

“Người nhà” há mồm đòi 3 triệu.

3 triệu đối với Hướng Hưng Học mà nói là một khoản tiền lớn, dù sao anh vẫn còn thiếu hơn 30 vạn tiền mua nhà.

Nhưng đối với Hường Nghiễm mà nói, cha cậu cho cậu một chiếc xe sẽ không dừng ở giá này. Hường Nghiễm không để ý đến tiền bạc, việc này không đại biểu cho việc cậu đồng ý vung tiền.

Cậu là người phản đối nghị hòa nhất.

Một buổi tối, cậu của Đồng Đồng uống say chạy vào bệnh viện.

Gã cầm chai bia trong tay, đi tới khu trẻ con đang tiếp nước, truyền dịch, bắt đầu đập.

Tiếng kính vỡ vụn khiến bọn trẻ vừa truyền dịch xong đang băng vết kim hoảng sợ.

Tiếng khóc thút thít đầu tiên báo hiệu, sau đó tất cả vừa sợ sệt vừa đau đớn tùm tùm lại một chỗ.

Tiếng khóc liên tiếp vang lên.

“Triệu Trác Lâm ở đâu?” Gã đàn ông một đá gạt ngã cột truyền dịch, túi thuốc bên trong đổ tung tóe.

Người mẹ dựa vào cửa ôm lấy đứa trẻ, đem đầu đứa trẻ chôn vào vai mình, miệng nhỏ giọng “đừng khóc đừng khóc”, vội vã đi ra ngoài, tiếng bước chân nhẹ như mèo.

“Đều đứng lại cho ông.”

“Triệu Trác Lâm ở đâu?”

Tiếng gào vang vọng cả khu. Người mẹ dừng bước, bé đứa trẻ không biết làm sao.

Cô y tá trẻ sợ đến hoảng hồn, vẫn đang run rẩy dỗ dành mấy đứa trẻ đang gào khóc.

Hường Hưng Học đứng trên lầu nhìn thấy tất cả, cất bước chạy xuống lầu một, nửa đường gặp Hường Nghiễm đang gọi điện thoại.

“Bệnh viện Đồng lầu một, cổng Bắc, khu truyền dịch nhi đồng, tại hiện trường có không ít trẻ nhỏ, phiền các anh đến nhanh một chút, có rất nhiều trẻ con.”

Hường Nghiễm gặp được Hường Hưng Học, gương mặt nhìn anh một chút như có lời muốn nói, cuối cùng không nói gì, bước nhanh xuống lầu một.

Lúc bọn họ đến khu truyền dịch, y tá trưởng đang từ từ tới gần gã đàn ông đang phát điên, miệng nói: “Bác sĩ Triệu lập tức tới ngay, ông ấy đang chạy đến.”

Cậu của Đồng Đồng vội ngồi xuống cầm chai bia lên, dùng nửa bên bị vỡ chỉ vào y tá: “Bọn mày chính là vì mưu tài mà sát hại người khác.”

“Ngô Đồng nhà bọn tao là ở bệnh viện của bọn mày bị trị chết!”

“Ngô Đồng mới 5 tuổi! Bọn mày thật mẹ nó độc ác.”

“Mẹ nó, mẹ con bé còn chưa ký tên, bọn mày đã làm phẫu thuật...”

Y tá trưởng nhấc tay làm động tác động viên, “Hình như ngài đối với bệnh viện chúng tôi có hiểu lầm gì đó...”

“Là anh Trương đúng không, cậu của Ngô Đồng? Có chuyện gì chúng ta ngồi xuống cẩn thận mà nói, đừng dọa đến trẻ con.”

Gã đàn ông họ Trương bỗng nhiên cúi kính, đem rổ thuốc phía sau hất xuống đất, “Mẹ nó Ngô Đồng không phải trẻ con sao, mạng của nó ai đền?”

Tiếng vỡ loảng xoảng cùng tiếng gã đàn ông gào thét phá tan đêm dài yên tĩnh.

Hường Nghiễm bởi vì lời nói quá mức hoang đường lại còn buồn cười mà cười lạnh một tiếng, sau đó từ từ tiến đến bên cạnh gã.

Y tá trưởng còn đang nỗ lực động viên, cô chạy tới bên cạnh gã đàn ông, “Anh Trương, bệnh viện là nơi cứu người...”

Gã đàn ông xô y tá trưởng lên mặt đất đầy thủy tinh vỡ.

Bên tai Hường Hưng Học đầy rẫy tiếng rít gào, nhưng phản ứng đầu tiên của anh là giữ lấy Hường Nghiễm đang muốn lao ra.

Hường Nghiễm vẻ mặt đầy hung ác, cậu rống Hường Hưng Học: “Con mẹ nó chú buông tôi ra!”

“Cậu không thể đi.” Hường Hưng Học kéo cậu ra sau.

“Cô ấy chảy máu!”

“Bác sĩ Hường,” Hường Hưng Học xoa đầu Hường Nghiễm một cái, “Cứ để tôi.”

Hường Hưng Học đâm một đâm vào mặt của gã đàn ông, khiến gã cũng loạng choạng ngã lên những mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất.

Hường Hưng Học luôn luôn tự xưng là người ôn văn nhĩ nhĩ, anh sống đến 30 tuổi, đừng nói là đánh nhau, anh thậm chí còn chưa từng cãi vã kịch liệt với ai.

Đàn ông phải có sức chiến đấu của đàn ông, lúc Hường Hưng Học còn trẻ, bạn bè cùng phòng vì muốn xứng danh nam sinh viên viện văn học, đều chạy đi tham gia câu lạc bộ Taekwondo, lúc đó đang độ tuổi hăng hái, giữa bầu không khí sôi động đó, Hường Hưng Học cũng không đi học Taekwondo, anh đi luyện bắn cung.

Hường Hưng Học không thích đánh nhau. Đắm xong một đâm anh cũng có chút ngẩn ra, một mặt là kinh ngạc vì sức chiến đấu của mình, mặt khác cũng là bởi vì anh có chút không biết làm sau. Mu bàn tay hình như sượt qua răng của gã đàn ông, hơi hơi đau đớn.

Hường Hưng Học cũng không hiểu chiến, anh không có thừa thắng xông lên, mà gần như ngây ngốc chờ gã đàn ông bị đánh tỉnh táo lại.

“Chú ——”

Lúc nghe được giọng Hường Nghiễm, cậu của Đồng Đồng đang nâng cánh tay muốn dùng khuỷu tay thúc vào sườn Hường Hưng Học, bị Hường Hưng Học trông thấy, động tác tránh né quá nhanh, Hường Hưng Học bị vấp cái gì đó trên mặt đất, anh ý thức được không thể tránh khỏi bị ngã, liền dùng chân phải trượt về phía trước, dời trọng tâm nhào lên người gã đàn ông.

Hường Hưng Học vóc dáng cao, trên người cũng có chút cơ bắp, động tác nhào tới trước của anh khiến gã đàn ông vóc dáng trung bình không chống đỡ được, thẳng đờ ngã ngửa ra sau, Hường Hưng Học thuận thế ngồi trên người gã đàn ông, dùng hai tay ghì chặt gã xuống đất không cho gã đứng dậy.

Gã đàn ông còn đang giãy dụa, bàn tay Hường Hưng Học lập tức trượt xuống đồng kính vỡ.

“Không được nhúc nhích, cảnh sát đây!”

Hường Hưng Học thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy phẩy tay một cái, lúc hai tay chạm vào nhau mới phát hiện lòng bàn tay mu bàn tay đều có máu dính dính.

Anh thở dài, cảm giác đau đớn lập tức truyền tới huyết thái dương.

“Tao đ** mẹ mày! Lũ chó chết, ông đây với mày đồng quy vu tận!” Hường Hưng Học cho rằng gã đàn ông còn muốn gây chuyện, căng thẳng ngẩng đầu lên, lại phát hiện tay gã điên nọ không biết từ lúc nào cầm một cái chai vỡ, mục tiêu của gã đổi thành bàn tay đang đặt trong túi của Hường Nghiễm.

Đ** mẹ ai?

Ai?

Hường Hưng Học gấp đến độ ngưng thở, căng thẳng dùng hết toàn lực khom người đẩy gã đàn ông ra ngoài, “Con mẹ nó mày đ** ai?!”

Xoảng!

Nửa cái chai thủy tinh cuối cùng cũng vỡ nát.

Cảnh sát chế ngự cậu của Đồng Đồng, Hường Hưng Học cũng được Hường Nghiễm đỡ dậy.

Lúc cục cảnh sát ghi chép xong đã hơn 12 giờ, họ ra đến cửa cục cảnh sát thì Hượ́ng Hượ̀ng Bạ̣ng gọi điện đến, tay Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c đau, liền để Hượ́ng Nghị̃em mở hands-free.

“Chú xảy ra chuyện gì? Lần trước bởi vì chuyện công việc mà ầm ĩ xôn xao anh còn chưa nói, bây giờ lại đánh nhau với người ta, anh mặc kệ chú có phải thấy việc nghĩa hạ̃ng hái làm hay không, thẳng nhọ́c chú đến mạng cũng không cần à?”

“Anh ——”

Tay Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c còn đau, giọng nói cũng run lên.

Anh muốn giải thích, điện thoại lại bị Hượ́ng Nghị̃em gác máy.

Hượ́ng Hượ̀ng Bạ̣ng lại gọi tới, lần này Hượ́ng Nghị̃em trực tiếp tắt máy.

Hượ́ng Nghị̃em chưa bao giờ lễ phép với cha cậu.

Hai người một đường trầm mặc về đến nhà, Hượ́ng Nghị̃em trầm mặc giúp Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c xử lý vết thương, động tác của cậu không tính là nhẹ nhàng, Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c cố nén không kêu ra tiếng.

“Đau không?” Hượ́ng Nghị̃em mặt không thay đổi, ngắt đầu hỏi.

Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c mồ hôi lạnh cũng toát ra rồi, nhưng vẫn cố nén nói không đau.

Lần này Hượ́ng Nghị̃em trực tiếp dùng tấm bông chọt chọt vết thương, “Như vậy thì sao?”

“Đau —— đau quá đau quá, cậu đừng dè nữa.”

Hượ́ng Nghị̃em nghiêm mặt, trào phúng nói: “Chú còn biết đau sao?”

“Còn chỗ nào bị thương không?”

Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c không nói lời nào, anh rất ầm ỹc, chính mình rõ ràng là anh hùng bảo vệ cậu nhọ́c, vậy mà cậu nhọ́c lại không cảm kích một chút nào.

- — -

Editor: Chú à, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng phải nhìn lại mình là ai chứ =)))))) Thư sinh trời gà không chặt mà cứ nghĩ mình là siêu nhân Gao thì em nó giận dữ là đúng rồi. =))))))))))

Anw, mình rất thích Hượ́ng Hượ̀ng Bạ̣ng, cảm thấy ông thương Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c và Hượ́ng Nghị̃em vô cùng, dù một đứa chỉ là em trai nuôi, một đứa là đứa con trai ngỗ nghịch chẳng mấy khi biết lễ phép với ông. Ông chỉ có mỗi một khuyết điểm là lạ̃ng nhạ̃ng thôi.

20. Chương 20: Trọ́i Buộ̣c

“Còn chỗ nào đau không?” Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c cảm giác được Hượ́ng Nghị̃em vừa cố nén cảm xúc vừa đặt câu hỏi lần thứ hai, nhưng anh vẫn không trả lời.

Hượ́ng Nghị̃em ném tấm bông vào thùng rác, trực tiếp trở về phòng.

Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c cảm thấy nản lòng thoái chí.

Không phải anh muốn Hượ́ng Nghị̃em vì anh mà cảm động rơi nước mắt, à, có thể có một chút ý đồ này, nhưng bảo vệ Hượ́ng Nghị̃em hoàn toàn là lựa chọn bản năng.

Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c không chờ mong Hượ́ng Nghị̃em lấy cái gì báo đáp, giữa bọn họ không cần báo đáp gì cả, nhưng anh ít nhiều vẫn hy vọng Hượ́ng Nghị̃em có thể khắc ghi.

Hượ́ng Hượ̀ng Hợ̣c có chút không rõ mình muốn cái gì.

Nhưng anh biết Hướng Nghiễm là người duy nhất không tức giận với mình.

Hướng Nghiễm lại trở về, cầm một sợi thắt lưng trong tay, trực tiếp đi về phía Hướng Hưng Học, trói hai tay anh lại.

Hướng Hưng Học không hề giãy dụa, trong lòng lại vì Hướng Nghiễm quay lại mà vui mừng.

Anh nhắc tay lên cho có, “Cậu làm gì?”

“Kiểm tra thân thể.”

“Đầu gối có bị thương không?”

Hướng Nghiễm trực tiếp xốc áo lông anh lên, ngón tay thon dài đặt lên thắt lưng.

Hướng Hưng Học cảm giác được động tác của cậu dừng lại hai giây, đang muốn thở ra một hơi.

“Lách cách”, dây thắt lưng mở ra.

Hướng Hưng Học co chân lại, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên, “Tôi chỉ mặc có một cái quần.”

Anh cởi quần cho Hướng Nghiễm rất nhiều lần, anh biết Hướng Nghiễm có thói quen mặc quần short bên trong quần ngoài, lúc cởi cũng không cảm thấy lúng túng.

Nhưng bây giờ Hướng Hưng Học lại cảm thấy trên gáy cũng sắp bốc khói rồi.

“Chân à, kiến thức của tôi cũng không ít.” Hướng Nghiễm kéo quần anh xuống, thoa thuốc lên đầu gối, lần này động tác nhu hòa đi rất nhiều.

Hướng Hưng Học xấu hổ đến không nói ra lời.

Hướng Nghiễm thoa thuốc xong không giúp Hướng Hưng Học mặc quần, cũng không mở trói cho anh, ngược lại còn đặt mông ngồi xuống cạnh Hướng Hưng Học, cậu hỏi: “Lúc đó sao không cho tôi tự mình tới?”

“Cậu là bác sĩ, bác sĩ tranh chấp cùng người nhà bệnh nhân, truyền đi không hay lắm.”

Hướng Nghiễm bỗng nhiên nở nụ cười: “Tôi cứ nghĩ chú ít nhiều cũng có một chiêu nửa thức. Không ngờ cái gì cũng không biết.”

Hướng Hưng Học sừng sốt một chút, “Không lẽ cậu biết?”

“Khi còn nhỏ, chú còn đưa tôi đi học Taekwondo.” Giọng Hướng Nghiễm nhỏ dần, nhưng rất nhanh lại trở nên sắc bén, “Chú thật thảm, Hướng Hưng Học.”

“Tôi không phải... Không muốn để cậu bị thương sao.”

Hướng Nghiễm nghiêng đầu nhìn lướt qua Hướng Hưng Học: “Đàn ông thẳng cũng sẽ buồn nôn như vậy sao? Chắc, buồn nôn quá.”

Cậu đứng dậy, mở trói trên tay Hướng Hưng Học, “Vết thương không nên dính nước, chú muốn quần băng không? Kỳ thực không cần thiết.”

“Không cần. Không dính nước tôi làm sao đánh răng rửa mặt, tôi còn phải tắm rửa.”

Hướng Nghiễm cúi đầu nhìn hạ thân anh, “Chú muốn tôi tắm cho chú? Thôi khỏi cần tắm rửa, chú đừng ra ngoài, sẽ không ai chê chú.”

Hướng Hưng Học nhìn theo bóng Hướng Nghiễm quay trở về phòng, lại bắt đầu ảo não.

Chính mình 30 tuổi, à đã 31, đối mặt Hướng Nghiễm hơn 20 tuổi, lại giống như xưa nay không từng chiếm được thượng phong.

“Hướng Nghiễm.” Hướng Hưng Học gọi cậu nhóc lại, “Cậu đang tức giận à?”

Hướng Nghiễm xoay người lại, “Không.”

“Cậu đang tức giận.” Hướng Hưng Học rất cố chấp.

“Không có.”

“Cậu giận rồi.”

“Hương Hưng Học, chú đừng chọc tôi.”

Hương Nghiễm nói xong, nhanh chân trở về phòng.

Hương Hưng Học bắt đầu dĩ cười, Hương Nghiễm khi giận dữ thật sự rất cáu gắt.

Bi thương vốn là một loại cảm xúc thâm lặng, nó từ từ vây lấy mọi người.

Mà giận dữ lại tới như gió.

Vốn dĩ Đồng Đồng đi khiến cho Hương Hưng Học cảm thấy bi thương, vừa nhìn thấy bé gái ngây thơ rạng rỡ, vừa nhìn thấy váy trong cửa hàng, trong siêu thị giới thiệu quả dưa nhập khẩu, nhìn thấy pháo hoa, thậm chí chỉ vì Tết âm lịch không có một ngày trời trong, Hương Hưng Học đều sẽ cảm thấy khó chịu như đang hứng gió lạnh.

Nhưng từ một khắc cậu của Đồng Đồng xuất hiện, cảm xúc giận dữ sinh ra, nó khiến lòng Hương Hưng Học như dung nham nóng bỏng.

Lòng đang sôi trào bị không khí rét lạnh làm biến hóa.

Trong tang lễ của Đồng Đồng, anh thậm chí còn cảm thấy Đồng Đồng đến một thế giới khác có khi còn vui vẻ hơn ở lại nhân gian.

Có Hương Nghiễm đốt pháo hoa đưa cô bé, có cha cô bé chọn lễ phục, cô bé đi, vẫn còn được yêu thương.

Có khi đi lại tốt hơn.

Ở lại - cô bé sớm muộn sẽ phát hiện mẹ mình không tốt như vậy, người nhà của mẹ cô bé, rất xấu.

Cha Đồng Đồng khom người thật sâu trước Hương Hưng Học, vì em vợ mà xin lỗi.

Hương Hưng Học đỡ anh ta, “Tôi không sao.”

“Sau này định làm gì?”

Anh Ngô nói: “Đi kiếm một ít tiền.”

Hương Hưng Học cảm thấy dễ chịu hẳn lên, gió lạnh thổi trên đất rộng như ngựa hoang tùy ý lao nhanh.

Hương Hưng Học học văn học, anh không có tâm hồn nhạy cảm đến thế, vì vậy chỉ có thể làm học thuật, thế nhưng ở một khắc đó, anh dường như sinh trưởng trong lòng cha Đồng Đồng, hoặc giả là một con sâu nhỏ, đem tâm tình của người đàn ông ấy hòa vào cảm giác của mình. Anh biết người đàn ông kiên cường này sẽ quật cường sống tiếp - sống thay cả phần con gái mình, anh còn biết cha Đồng Đồng sẽ giống như Hương Nghiễm, vĩnh viễn hy vọng tương lai sẽ có phương pháp chữa trị căn bệnh ấy.

Hoàng Đào thở dài, “Cô bé tốt như vậy, mệnh lại không tốt.”

“Anh Nghiễm, thật là... Nói thế nào đây, em muốn dùng từ lãng mạn, nhưng lại cảm thấy không thích hợp lắm. Thế nhưng, đốt pháo hoa...” Lục Mân trở mình nhìn Hương Hưng Học, “Có thể gọi là lãng mạn không nhỉ?”

Mộc Lạp Đề cả ngày hôm nay giúp lột phân dê bên dưới chuồng dê để giữ ấm, mệt ngáy như sấm, khiến Hương Hưng Học gần như không nghe thấy giọng Lục Mân.

“Cậu ấy là vai chính trong tiểu thuyết lãng mạn.” Hương Hưng Học mở to mắt, anh nằm trên giường, mắt nhìn thẳng chính là nóc lều, nhưng trong bóng tối, anh căn bản không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Anh Nghiễm là hiệp sĩ của Đồng Đồng.” Lục Mân kết luận, lại nằm ngửa trở lại.

“Thầy Hương, thầy dạy văn học, chắc cũng rất lãng mạn nhỉ? Đọc thơ tình cho anh Nghiễm, viết thư tình, lúc nói lời yêu đương còn có thể trích dẫn trong sách...” Ngữ khí của Hoàng Đào có chút ghen tỵ, “Bạn trai em sẽ không nói lời yêu đương, mỗi ngày chỉ toàn hỏi ăn chưa, no chưa, lạnh không?”

Hướng Hưng Học nhàn nhạt “ừm” một tiếng thay câu trả lời.

Anh nhắm mắt lại, vì lời nói dối của chính mình mà chột dạ.

Lúc chột dạ, nằm gác quan đều rất nhạy cảm, trong tiếng ngáy, Hướng Hưng Học tựa hồ còn có thể nghe ra được tiếng gió bên ngoài.

Ấn tượng về cái lạnh đã khắc cốt ghi tâm, Hướng Hưng Học chỉ nghe tiếng gió đã cảm thấy lạnh thấu xương, nhưng rõ ràng anh đang ở trong chăn, ấm áp trong chăn khiến Hướng Hưng Học cảm nhận được dòng máu từ lạnh chuyển sang nóng.

Mặt anh không biết là bị gió thổi lạnh, hay bị nhiệt làm ấm, lại thấy nóng cực kỳ.

“Thầy rất ít nói lời yêu đương, cũng chưa từng viết thư tình. Thầy và cậu ấy cũng giống như những cặp tình nhân bình thường khác thôi, chủ yếu là thầy không lãng mạn.”

Hướng Hưng Học từng đọc rất nhiều sách, từng viết rất nhiều báo cáo, nhưng anh không giỏi ăn nói.

Có lúc muốn nói lời tâm tình, anh sẽ căng thẳng, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng nghĩ không ra.

Anh phải dựa vào rượu, hoặc bầu không khí nồng nàn, mới có thể thăng thán ca ngợi tiểu Nghiêm của anh.

Anh chỉ là một học giả, không phải thi nhân, cũng không phải tác gia.

Thân phận như thế cứ như một nhà giam nhỏ giam cầm anh lại, anh thậm chí không thể học theo người bình thường mà yêu đương.

Lục Mân như cảm nhận được Hướng Hưng Học thất thần, rất đúng lúc nói tiếp một câu: “Tể thủy trường lưu (*) cũng tốt.”

Hướng Nghiêm là một người rất lãng mạn, Hướng Hưng Học không phải.

Hướng Hưng Học không biết tại sao anh lại từng chắc chắn mình và Hướng Nghiêm tuyệt đối hợp nhau.

Anh già như vậy, cứng nhắc như vậy, đối với tình cảm lại trì hoãn như vậy, anh sao có thể chắc chắn Hướng Nghiêm xấu tính như vậy là yêu anh? Nhưng không yêu, chẳng phải cậu sẽ đối xử bằng thái độ bình thường sao?

Hướng Nghiêm luôn biết cách nguy trang thành bạn tình hoàn mỹ, chỉ cần đối phương không ngoại tình, hoặc là nói, Hướng Nghiêm nghĩ bạn lữ của cậu không ngoại tình, cậu sẽ gìn giữ tình cảm này, sẽ duy trì cảm giác mới mẻ thật lâu.

Hướng Hưng Học muốn chờ dài, cuối cùng chỉ ở trong lòng hít một hơi.

Bản thân mình muốn cái gì?

Có được sự chung thủy của Hướng Nghiêm, Hướng Hưng Học lại muốn nhiều hơn, muốn thật nhiều, muốn ái tình của Hướng Nghiêm.

Nhưng bản thân anh vô vị như vậy, đáng để Hướng Nghiêm trả giá bằng ái tình sao?

- - -

(*) Tể thủy trường lưu: Theo chú giải của QT:

1. sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu; nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài (ví với việc dùng ít thì lâu hết, sử dụng sức người, sức của tiết kiệm thì không lúc nào thiếu)
2. làm một ít và kiên trì làm mãi; khe nhỏ sông dài (ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng)

21. Chương 21: Ngựa Con

Ba Tháp nói phải làm lễ cắt bờm cho một con ngựa non màu đỏ thẫm, thừa dịp gió tuyết chưa đến.

Đó là con ngựa non duy nhất trong đoàn, vừa tròn một tuần tuổi.

Trên hoang nguyên, dê bò là sản vật, ngựa và lạc đà là công cụ giao thông. Ngựa có thể chạy, có thể phóng nhanh, có thể vào lúc nguy hiểm kêu lên báo hiệu. Quan hệ giữa con người và ngựa so với những gia súc khác thân cận hơn rất nhiều.

Con ngựa đỏ thẫm này vóc dáng nhỏ, lớn không nhanh, nhưng sinh ra lớn lên ở bên người Ba Tháp, Ba Tháp coi nó như đứa con nhỏ nhất mà nuôi.

Gia Mã vì lễ cắt bờm mà chuẩn bị một tuần, chị chuẩn bị rất nhiều đồ ăn - thức ăn chiên, trái cây, thịt dê viên, thịt bò khô, chị còn may cho chú ngựa non một cái thảm màu sắc rực rỡ để lót dưới yên ngựa xem như áo hoa của ngựa nhỏ.

Ba Tháp và Mộc Lạp Đề cưới ngựa, lái xe đi xung quanh mời mục dân gần đó tới tham gia lễ cắt bờm.

Bữa tiệc này làm rất long trọng, các đoàn thể nghiên cứu khoa học khác cũng tới - bọn họ nhìn Ba Tháp cầm cây kéo trong tay, nhìn chú ngựa non trông có vẻ rụt rè, đuôi ngựa cùng bờm ngựa đã cắt xong mà không ngừng quay phim chụp ảnh. Cơ quan chính quyền còn đưa cho họ điện thoại vệ tinh cùng rất nhiều pin, các nhà khí tượng học dự đoán mùa đông năm nay sẽ gặp được cực hàn, chính phủ đặc biệt lo lắng cho sự an toàn của mục dân cùng các đoàn thể. Ngoài ra còn có bác sĩ thú y, bọn họ nhân lúc tụ họp làm kiểm tra cho bầy dê bò.

Rất nhiều người đi đến thung lũng nơi biên cương này, cả nhà Ba Tháp rất hưng phấn, nhóm Hường Hưng Học cũng rất hưng phấn. Đường như bọn họ cô quạnh quá lâu, suýt chút nữa thì cô đơn đến quên năm tháng.

Nhưng những người tới tham gia lễ cắt bờm lại rời đi lúc nắng chiều đỏ rực. Thung lũng một lần nữa cô quạnh trở lại.

“Kỳ thực hôm nay xem như sinh nhật một tuần tuổi của chú ngựa nhỏ.” Hoàng Đào ngồi bên đồng lửa đuổi người, “Thầy Hường kể đến đâu rồi?”

“Hôm nay lại kể một chút về chuyện sinh nhật đi.”

“Thầy lần đầu tiên nói chuyện với Tiểu Nghiễm, là trong bữa tiệc sinh nhật 5 tuổi của cậu ấy. Cha cậu ấy có tiền, hằng năm đều làm sinh nhật cho cậu, thầy cũng thích sinh nhật cậu ấy, bởi vì thầy một năm không có bao nhiêu lần được vào thành phố. Ngày đó một mình cậu ấy ngồi trong góc chơi xe hơi đồ chơi, thầy hỏi cậu, “Cháu tên gì? Cậu ấy nói cậu tên Hường Nghiễm, thầy hỏi là chữ Nghiễm nào, cậu ấy không nói được. Lúc ấy thầy cũng mới 11 tuổi, cái tuổi thích làm chuyện hung ác, thầy nói cậu ấy vài câu, cậu ấy sẽ khóc. Cậu ấy khi còn bé đẹp như con gái, lúc khóc như lê hoa đái vũ. Cậu khóc âm thanh không lớn, không phải khóc òa lên mà là khóc thút thít, ấn tượng của thầy đặc biệt sâu sắc.” Hường Hưng Học nói đến đây liền nở nụ cười: “Thầy hơn 10 tuổi lần đầu tiên bị cha đánh, cũng bởi vì chọc cậu ấy khóc.”

Khi còn bé sinh nhật rất vui, sau khi lớn lên sinh nhật không thể chia vui cùng người ngoài.

Lúc kết thúc kỳ nghỉ đông, Hường Hưng Học nhận được thông báo, anh được phân công đi giảng ngữ văn đại học.

Lúc đi đại học Đồng báo danh, Hường Hưng Học thử giảng qua mấy lần, hiệu quả vẫn còn không tệ.

Thế nhưng học kỳ xuân của khoa ngữ văn là khóa đầu tiên anh chủ giảng.

Hường Hưng Học chuẩn bị rất lâu, ngâm tập luyện không ít lần, đến lúc nhập học vẫn cứ hồi hộp.

“Chú giảng cho tôi nghe đi.” Hường Nghiễm ôm Cầu Tử, bắt chéo chân, thản nhiên nói.

“Cậu muốn nghe sao?”

Hướng Nghiễm chần chờ một chút, cuối cùng nói: “Dù sao cũng không có việc gì làm. Chú có ppt không? Tôi có máy chiếu.”

Trong phòng khách có một bức tường trắng trống, ppt chiếu lên đó, vậy mà lại có một chút không khí lớp học.

Hướng Nghiễm vì phối hợp với Hướng Hưng Học, đặc biệt mang một cái bàn nhỏ, một băng ghế nhỏ, ngoan ngoãn mà ngồi vào đó, trên mặt bàn còn có bút và sổ ghi chép.

Hướng Hưng Học đứng trong phòng khách chậm rãi giảng, Hướng Nghiễm vẫn nghiêm túc nhìn anh, thỉnh thoảng cúi đầu ghi chép.

“Thế nào, có được không? Có thể nghe ra trọng điểm không?”

Hướng Nghiễm thuận miệng trả lời “ừ”, ném bản ghi chép cho anh, trên đó chữ viết rất ngay ngắn, những chỗ quan trọng đều viết hết.

Hướng Hưng Học vẫn cho là Hướng Nghiễm viết tháo, chữ cậu viết trên bệnh án đều là viết tháo.

Trên sổ ghi chép lại là chữ viết rất cẩn thận.

Hướng Nghiễm có thể khiến người bất ngờ, dưới thái độ hồ hững của cậu cất giấu rất nhiều chú tâm, mà sự chú tâm này đặc biệt gây cảm động.

Hướng Hưng Học nhìn chữ, như nhìn thấy đèn màu trong đêm.

Loại cảm giác đó khó có thể hình dung.

Anh là một lữ khách cô độc, lúc tha hương nơi đất khách quê người trên quảng trường dùng đàn violon tấu lên nỗi nhớ nhung da diết, anh kéo đàn, dùng tiếng đàn bao bọc chính mình, nhưng trong chớp mắt, tiếng chuông lễ đường vang lên ——

“Boong —— boong —— boong ——”, lập tức bỏ câu trắng tung bay, đài phun nước phun ra bọt nước trắng xóa.

Náo nhiệt đến mức khiến anh mặt đỏ tim đập.

Anh không hề thân đơn bóng chiếc.

Anh ở trung tâm quảng trường.

“Nghĩ gì đó?” Hướng Nghiễm đẩy anh một cái, “Thế nhưng tôi có một chút ý kiến, sinh viên đại học kỳ thực không để ý chú giảng thế nào, thứ quan trọng nhất bọn họ muốn nghe luôn thực tế hơn, tỷ như cuối kỳ thi thế nào, điểm quá trình chiếm bao nhiêu...”

“Vậy tôi giảng lại một lần nữa, được không?” Hướng Hưng Học như trẻ nhỏ thăm dò sự nhẫn nại của Hướng Nghiễm, anh khắc chế không được chính mình —— có một học sinh nghiêm túc nghe giảng bài như thế, thật sự sẽ khiến người muốn giảng không ngừng.

Hướng Nghiễm nhú nhú mày nhưng vẫn ngồi xuống.

Lần thứ nhất giảng 90 phút.

Lần thứ hai giảng vẫn là 90 phút.

Suốt một buổi tối, Hướng Nghiễm dính lấy ghế nhỏ, cẩn thận nghe Hướng Hưng Học giảng bài.

“Tuần sau, tôi sẽ giảng buổi thứ hai. 6 giờ tuần sau, cậu có thể nghe không?”

Hướng Nghiễm híp híp mắt, rất miễn cưỡng nói: “Được thôi. Chú chuẩn bị cẩn thận, tôi chỉ nghe một lần.”

Nhưng lúc Hướng Hưng Học chuẩn bị xong, Hướng Nghiễm phải ra ngoài.

Cậu ăn mặc rất đẹp đẽ, còn xịt nước hoa.

Hướng Hưng Học rất không thoải mái, nhưng anh không tức giận - trên thực tế anh không có lập trường trách móc Hướng Nghiễm, lời hứa đầu môi không tính là lời hứa, Hướng Nghiễm có thể chỉ là nhất thời hứng khởi mà thôi.

“Cậu định đi đâu à?”

“Quán bar.”

Hướng Hưng Học lập tức nói: “Không được.”

Hướng Nghiễm đang khom lưng xỏ giày, nghe vậy bỏ chiếc giày còn lại xuống, cậu ngồi thẳng lên, chăm chú nhìn Hướng Hưng Học nói: “Chú, hôm nay tôi tổ chức sinh nhật, chú muốn đi cùng sao?”

Hướng Hưng Học quên, mấy năm qua chưa bao giờ nhớ tới. Chuyện này kỳ thực không sao cả, bởi vì Hướng Nghiễm cũng chưa chắc nhớ sinh nhật anh.

Nhưng Hướng Hưng Học cảm thấy mình rất ích kỷ, anh cùng Hướng Nghiễm lúc đó bỗng nhiên chỉ còn sót lại mối quan hệ lợi dụng từ một phía, anh cần Hướng Nghiễm đóng vai sinh viên, đây là một loại cho đi, nhưng anh vẫn chưa trả lại. Anh hứa làm bạn với Hướng Nghiễm, chưa tới một tháng, làm bạn lại sơ sẩy như thế.

Hướng Hưng Học lúng túng cực kỳ, anh cứng ngắc nói: “VẬY CHÚC CẬU SINH NHẬT VUI VẺ, TÔI KHÔNG ĐI ĐƯỢC.”

Hướng Nghiễm gật đầu nói được.

Ngay lúc Hướng Nghiễm đẩy cửa, Hướng Hưng Học đổi ý rồi.

Anh rất muốn đi.

“Tôi đi. Tôi và cậu cùng đi.”

Lần trước Hướng Hưng Học đi quán bar là lúc vẫn còn đi học, anh nhắm mắt cả một buổi tối giữa tiếng nhạc ầm ĩ, anh không thích bầu không khí quán bar, không thích tiếng trống ồn ào, cũng không biết uống rượu cho lắm.

Hướng Hưng Học gần như từ nhỏ đã không hợp với quán bar.

Nhưng lần này anh muốn đi.

- — -

Bắt đầu chuỗi ngày thất nghiệp thành thoi =))))))))))

22. Chương 22: Quán Bar

“Lát nữa tới đó, tôi sẽ nói với bọn họ chú là bạn tôi.” Hướng Nghiễm một tay đỡ vô lăng, một tay gạt cần số, xe bắt đầu tăng tốc, “Tôi không muốn làm họ mất hứng.”

“Ừ.”

Quán bar nằm trong một tòa nhà giữa thành phố, bảng hiệu “Đào Nguyên Hương” cao đến ba tầng, ánh đèn màu hồng đỏt mắt, lại khiến người ta tâm loạn.

Hướng Nghiễm dẫn Hướng Hưng Học đi tới ghế dài lầu hai, vài thanh niên nam nữ nhìn thấy bọn họ liền bắt đầu hoan hô.

Bọn họ gọi Hướng Nghiễm “A Nghiễm”, cười đến kỳ quái lạ lùng, miệng lung tung nói chúc mừng sinh nhật.

Một cậu nhóc như yêu tinh chen vào bên cạnh Hướng Hưng Học, Hướng Hưng Học còn chưa phản ứng lại, cậu đã nhanh nhẹn ngồi lên đùi Hướng Nghiễm, quấy nhiễu mà vịn vịn vòng eo.

Lầu hai ánh sáng vốn tối tăm, ánh đèn từ sàn nhảy lầu một lại thường xuyên chiếu đến, ánh sáng mờ hắt lên gò má cậu nhóc, khiến da thịt trắng như tuyết như bị nhuộm sắc sỡ.

Hướng Hưng Học đối với đàn ông không mấy hứng thú, nhưng vẫn như cũ cảm thấy ngồi trên đùi Hướng Nghiễm là một vụ vật.

Hướng Hưng Học bỗng cảm thấy ử rữ không rõ nguyên do.

Cậu nhóc muốn hôn lên môi Hướng Nghiễm, Hướng Nghiễm nghiêng mặt né tránh, đúng lúc đối mặt với Hướng Hưng Học, cậu cau mày cười cười với Hướng Hưng Học như muốn nói xin lỗi, cũng như muốn nói xin cứ tự nhiên.

“Ngoan, đến ngồi bên cạnh anh đi.” Hướng Nghiễm sờ sờ hai vành tai cậu bé, cậu bé lập tức xuống khỏi đùi cậu, ngồi bên cạnh Hướng Nghiễm, cầm tay Hướng Nghiễm khoác lên hông mình. Như một con mèo, cậu tìm một tư thế thích hợp ngồi xuống, lại nghiêng đầu qua chỗ khác bắt chuyện với Hướng Hưng Học: “Anh trai, tôi trước đây chưa từng gặp anh.”

Hướng Nghiễm xoa nhẹ eo cậu nhóc, “Bạn anh”, rồi tựa hồ cảm thấy giải thích như vậy không thuyết phục, lại thêm một câu, “Đồng nghiệp.”

“Bảo bối, đi lấy cho bọn anh hai cốc rượu.”

Hướng Nghiễm thừa dịp cậu nhóc rời đi, nhích đến bên tai Hướng Hưng Học nói: “Xin lỗi, tôi không nghĩ cậu ta lại ở đây.”

“Tôi không uống rượu được không, lát nữa đưa cậu về.” Hướng Hưng Học có chút băn khoăn.

Hướng Nghiễm nở nụ cười, “Hôm nay tôi sợ là không về được.”

“Chú à, đừng biến thành ông già, chú còn rất trẻ đấy.”

Hướng Hưng Học từ trước tới nay chưa từng gặp qua Hướng Nghiễm như vậy.

Ở giữa tửu sắc sa đọa như yêu vật.

Hướng Hưng Học mím môi không nói lời nào, Hướng Nghiễm đợi anh một chút, sau đó gọi một người đàn ông khác: “Bảo Tiểu Lộc gọi một cốc rượu và một cốc nước trái cây.”

“Vậy được không?” Hướng Nghiễm nhẹ giọng hỏi, từ phía Hướng Hưng Học nghe ra lại là ngữ khí dễ dàng.

Hướng Hưng Học rất không cao hứng, anh bày ra uy nghiêm người làm chủ, “Tối nay cậu theo tôi về nhà, tình một đêm tôi không cho phép.”

“Sinh nhật, ngày mai tôi đền bù cho cậu.”

Hướng Nghiễm bĩu môi, không hề trả lời.

Hướng Hưng Học nhìn cậu, càng ngày càng cảm thấy mờ mịt, giờ khắc này Hướng Nghiễm chính là một tiểu công tử tiêu dao bên trong tửu trì nhục lâm, cậu biểu hiện sành sỏi như vậy, tuyệt nhiên không giống với trạng thái chăm chú nghiêm cẩn lúc làm việc.

Nhưng cả hai loại trạng thái Hướng Nghiễm đều gọi Hướng Hưng Học là chú, bọn họ rõ ràng là cùng một người.

Tiểu Lộc bưng hai cốc nước trở lại ghé dài, còn chưa kịp ngồi xuống, cậu ta đã ám muội nháy mắt với Hướng Nghiễm.

Hướng Nghiễm cười bưng cốc rượu lên định đưa lên môi thì Hướng Hưng Học kéo tay cậu lại.

“Tôi muốn ném thử cốc của cậu, tí nữa cậu lái xe đưa tôi về nhà.”

Hướng Hưng Học cầm lấy cốc rượu, hớp một hớp.

Chất lỏng rất ngọt, vị rượu không nặng, tỏa ra vị chua ngọt ngon miệng.

Hướng Nghiễm không chạm vào cốc nước kia, gọi một cốc nước lọc. Cậu trai gọi là Tiểu Lộc dường như không cao hứng, quần quít lấy Hướng Nghiễm nói chuyện, Hướng Nghiễm khoe miệng tươi cười, nhẹ giọng kể vào tai cậu đồ dành, tình cờ hôn hôn vành tai cậu.

Trong sàn nhảy nhiệt độ bốc lên, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười.

Trái tim Hướng Hưng Học nhảy theo nhịp trống càng lúc càng nhanh. Anh cảm thấy mình say rồi, trên mặt rất nóng, người cũng nóng, đầu óc lâng lâng. Anh nhìn quầy bar lâu một có hai cô gái vóc người nóng bỏng đang hôn môi, còn nhìn thấy một đôi nam nữ trên sàn nhảy quần lấy nhau, bọn họ không coi ai ra gì mà hôn, triền miên đến mức Hướng Hưng Học phải hít một hơi.

Anh cảm thấy nơi này không phải quán bar, “Đào Nguyên Hương” màu hồng càng giống như một cái động để phóng đảng, nam nam nữ nữ ở đây tìm kiếm, sau đó lấy lòng lẫn nhau.

Hướng Hưng Học cảm thấy mình cứng rồi. Trong nháy mắt, Hướng Hưng Học thấy xấu hổ vì bản năng của mình, không có bất kỳ kích thích nào, lại không thể kìm chế mà muốn, nhưng anh rất nhanh ý thức được vấn đề là ở rượu.

“Tôi có chút không thoải mái.” Anh cách Tiểu Lộc nói với Hướng Nghiễm.

Tiểu Lộc ôm cánh tay Hướng Nghiễm lắc lắc, đồng thời hung ác trừng mắt với Hướng Hưng Học.

Ám chỉ rất rõ ràng, nhưng Hướng Hưng Học ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tiểu Nghiễm, đưa tôi về nhà.”

Hướng Hưng Học cảm giác được Hướng Nghiễm đang do dự, anh lại bổ thêm một câu: “Tiểu Nghiễm, tôi không thoải mái, đưa tôi về nhà.”

Máu toàn thân anh như nước sông dâng trào, dục vọng cứ rần rần cách một tầng vải mỏng manh, gồ lên đằng sau dây khóa quần. Hướng Hưng Học tốn rất nhiều sức lực mới kìm chế được phần nộ cùng thú tính nguyên thủy, miễn cưỡng ổn định hơi thở, cứng rắn mà nói với Hướng Nghiễm.

“Bạn tôi không thoải mái, tôi đưa anh ấy về. Bàn rượu này tính vào trương mục của tôi.”

Có người oán giận Hướng Nghiễm vừa tới đã đi, Hướng Nghiễm vừa nhận sai lầm vừa cười nói muốn mời khách.

Giữa tiếng mọi người giữ lại, Hướng Hưng Học không quay đầu lại, đi ra cửa. Hướng Nghiễm vội vã đi theo.

“Chú làm sao vậy?” Đi tới cửa quán rượu, tốc độ Hướng Nghiễm chậm lại, cậu không nhanh không chậm kéo Hướng Hưng Học, hỏi: “Chỗ nào không thoải mái?”

“Cứng rồi.”

“Xem ra trong rượu có thuốc.”

Hướng Hưng Học hít một hơi, không khí lạnh mùa đông không làm anh thư thái thêm chút nào, anh nhìn chăm chăm Hướng Nghiễm, từng chữ từng chữ hỏi: “Cậu có phải đã sớm biết?”

Hướng Nghiễm “ừ” một tiếng, lại giải thích: “Cốc rượu đó là của tôi mà.”

Ý của cậu là “Ai bảo chú uống bậy.”

“Tôi đ**.” Hướng Hưng Học nhắc chân muốn đập tường nhưng một vài thứ bí ẩn bất tiện ngăn trở động tác của anh. “Cậu mẹ nó hôm nay là lấy cớ chúc mừng sinh nhật để tới chỗ này ước phước?”

“Tôi chỉ tới uống rượu, Tiểu Lộc trùng hợp cũng ở đây thôi.” Hướng Nghiễm lần này trả lời hết sức thành khẩn, sau đó bù đắp một câu: “Xin lỗi.”

Hướng Hưng Học nhận ra dục vọng đang tăng cao, đỡ nóc xe đem mình nhét vào ghế sau xe.

Hướng Nghiễm đang định mở cửa ghế lái, bị Hướng Hưng Học kêu ngừng: “Cậu đừng vào.”

“Cố nhịn một chút, tôi lái xe đến chỗ ít người cho chú.”

Hướng Nghiễm lái xe vào trong một con hẻm nhỏ sâu thẳm, sau khi dừng hẳn Hướng Hưng Học liền bảo cậu ra ngoài.

“Bên ngoài lạnh, tôi tắt đèn được không, tôi không nhìn chú.”

Cậu nói xong liền tắt đèn đi.

Một thời gian dài sau đó, Hướng Hưng Học luôn hối hận vì quyết định của chính mình, Hướng Nghiễm dùng ngữ khí hiếm thấy cầu xin anh, Hướng Nghiễm nói bên ngoài lạnh, Hướng Hưng Học liền mềm lòng. Có thể anh cũng không nhẹ dạ, chỉ vì bị dục vọng làm choáng váng đầu óc nên mới cho rằng bóng tối có thể che lấp đi tất cả.

Nhưng những tháng ngày sau này, Hướng Hưng Học lại cực kỳ vui mừng vì bản thân đã không để Hướng Nghiễm rời đi. Hướng Nghiễm ngồi ở ghế tài xế, vì cậu ngồi đó, Hướng Hưng Học mới có thể dây dưa cùng cậu nhiều hơn.

Hướng Hưng Học mở khóa kéo, đem quần ngoài cùng quần lót đều cởi đến bắp đùi, ghé ngồi bằng da thuộc lập tức chạm vào làn da, tạo ra một chút khoái cảm.

Đêm ở thành thị thực ra rất sáng, trong hẻm nhỏ không có ánh sáng, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy dương vật mình đứng thẳng.

Anh thở dài, đặt tay lên chăm sóc dục vọng của mình.

Hướng Hưng Học chưa bao giờ cảm thấy anh là ngoại lệ, anh chỉ là một người đàn ông bình thường, thích làm tình, thích cảm giác cao trào. Anh có nhu cầu, lúc học cao trung xem AV, sau khi có bạn lữ càng không khác chế nhu cầu ở phương diện này, anh từng đặt Thẩm Vân Mộng lên giường XXX rất nhiều lần. Thế nhưng sau khi ly hôn dục vọng của anh liền trở nên rất nhạt nhòa, mà ly hôn cũng không phải là thời điểm chính xác, sau khi anh biết Thẩm Vân Mộng đã yêu người khác thì sẽ không làm với cô nữa, cũng rất ít khi dùng tay thay mình làm.

Dục vọng vẫn khắc chế bị làm dâng lên, thế như mãnh hổ xuống núi, Hướng Hưng Học không khống chế được, cũng dừng không được.

Anh dùng tay ve vuốt cho mình, nhưng khoái cảm chỉ nhẹ như lông tơ, như có như không bay lả tả trên mặt đất.

Dục vọng của anh là một búp măng, cần đầy đủ nguồn nước, cần sớm mùa xuân đưa mưa rào tới, xối bùn đất mềm đi, mới có thể chui lên từ lòng đất.

Anh tăng tốc độ, cũng tăng sức mạnh lên.

Hướng Hưng Học nhớ tới Thẩm Vân Mộng, trước mắt anh hiện ra đôi mắt cô, đôi môi, đầu nhũ cô, những ký ức này như mảnh vỡ không ghép lại được một cuộc giao hợp hoàn chỉnh, anh có thể nhớ được tiếng rên rỉ của cô, nhưng âm thanh ấy so với gió còn muốn nhạt nhẽo hơn.

Âm hành của anh cứng đến mức sưng lên, nhưng nghĩ đến Thẩm Vân Mộng, Hướng Hưng Học liền bắn không ra. Anh mới phát hiện anh chán ghét người phụ nữ này từ tận đáy lòng.

Hướng Hưng Học lại bắt đầu nhớ lại những cuộn phim anh từng xem, tưởng tượng đến đầu nhũ của nữ diễn viên, nhưng anh không có cách nào đem mình đặt vào cảm giác của diễn viên nam trong đó.

Hướng Hưng Học từ đầu đến cuối bắn không ra.

Anh có chút ử rữ, dừng lại động tác trên tay.

Hướng Hưng Học vừa ngẩng đầu liền thấy được kính chiếu hậu, nhìn thấy con người sâu thẳm của Hướng Nghiễm.

Trong hẻm nhỏ tối đen, trong xe lại dường như có ánh sáng, ánh mắt của anh cùng Hướng Nghiễm gặp nhau.

- — -

And then they fucked =))))))))))))))))))))))))))))))))))))))

23. Chương 23: Khoang Miệng

Hướng Hưng Học tự giận mình mà nói với Hướng Nghiễm: “Bác sĩ Hướng, tôi bắn không ra.”

“Vậy làm sao bây giờ? Tôi tìm phụ nữ cho chú?”

“Thôi.”

Bọn họ ở trong xe trầm mặc một hồi, Hương Nghiễm bỗng nhiên mở cửa xe đi ra ngoài.

Hướng Hưng Học còn chưa kịp cảm nhận được cô đơn, Hướng Nghiễm đã đẩy cửa sau xe đến bên cạnh anh.

“Khó chịu?”

“Û.”

Hương Nghiễm thở dài, “Chú gọi tôi thêm một tiếng bác sĩ Hương đi.”

“Bác sĩ Hương.”

“Đi bệnh viện đi.”

“Không đi.”

“Vậy nhắm mắt lại.”

Tay Hương Nghiễm cầm lấy cái kia của Hương Hưng Học.

Hường Hưng Học có thể cảm giác được đó là một đôi tay của đàn ông, rất lạnh, không thô ráp như tay mình, nhưng cũng không non mềm như tay phụ nữ.

Đôi tay kia chuyển động rất có kỹ xảo, một tay dịu dàng xoa tại vùng gốc cùi tay nhỏ, ngón tay cái của bàn tay còn lại lúc nặng lúc nhẹ giữ lấy lỗ nhỏ phía trên, không ngừng ma sát, các ngón tay khác dường như đang tìm kiếm đường gân xung quanh, sau khi tìm được liền giữ lấy chỗ gồ lên mà vuốt ve.

Hướng Hưng Học như rơi vào trong thủy triều, khoái cảm không ngừng tiến đến thân dưới.

Anh nhắm mắt mạnh mẽ thở dốc, bên tai vang lên tiếng vang lớp lớp, là tiếng cây khô bị lửa đốt.

“Nằm xuống.”

Hướng Hưng Học bị dục vọng sai sử, phúc tùng mệnh lệnh, anh co chân, nghiêng người nằm lên ghế sau.

“Nhích ra bên ngoài một chút.”

Hướng Nghiễm sau khi ra lệnh không có thêm động tác nào nữa, Hướng Hưng Học khó nhìn mà mở mắt ra.

Anh nhìn thấy Hương Nghiễm quỳ gối trong buồng xe chật hẹp, dùng một tay đỡ dương vật anh lên, sau đó liếm chỗ bên trong gốc rễ.

Hương Hưng Học hít một hơi khí lạnh, mắt anh từ lâu đã thích ứng hoàn toàn với bóng tối, nhìn thấy rõ ràng hết thảy.

Hướng Nghiêm liếm đồ vật của anh.

Hướng Hùng Học cơ thịt toàn thân đều căng thẳng, anh mơ hồ cảm thấy luồng cuống, nhưng dục vọng vẫn cứ đứng thẳng.

“Thả lỏng một chút, tôi không muốn thương chú.”

“Để bác sĩ Hương tri bệnh cho chú.”

Hương Hưng Học nhớ tới Tiểu Lộc, nghĩ đến vòng eo như rắn nước của cậu ta, còn nghĩ tới cậu bé trai ngồi xổm trước cửa nhà, môi hồng răng trắng, đôi mắt như nước mùa xuân. Hương Nghiễm thích những cậu bé nhỏ bé yếu đuối nhưng dẻo dai.

Khoang miệng nóng ướt ngậm lấy phía trước.

Hương Nghiễm không có nuốt vào toàn bộ, chỉ là liên tục nhiều lần mút vào miệng nhỏ phía trước, có lúc sẽ dùng đầu lưỡi đâm đâm vào trong lỗ nhỏ.

Hương Hưng Học lần thứ hai nhắm mắt lại, anh nhìn thấy mưa rơi, nhìn thấy vạn vật sinh trưởng.

Búp măng ướt nhẹ phá tan mặt đất.

Hương Nghiễm đem nhiệt dịch của Hương Hưng Học nhỏ vào giấy vệ sinh, lại vòng tới ghé phụ lái lấy một chai nước nhỏ súc miệng.

Cậu xử lý cho mình xong mới khởi động ô tô.

Hương Hưng Học kéo quần, lúng túng không biết nên nói “cảm ơn” hay là “xin lỗi”.

Sau khi về nhà Hương Nghiễm lại dùng miệng cho anh một lần.

Lần này ánh đèn trong phòng sáng sủa, anh nhìn thấy khoe miệng Hương Nghiễm có nước bọt tràn ra. Hương Nghiễm nuốt sâu vào, cổ họng bật ra tiếng nôn khan.

Hương Hưng Học cảm thấy hết thấy đều không đúng lắm. Cơ quan sinh dục, nước bọt, tiếng nôn khan, vốn dĩ thứ nào cũng vô cùng dơ bẩn nhưng anh lại dường như cảm nhận được mỹ học chí cao vô thượng. Dương vật là chày sắt hung mãnh, nước bọt dưới ánh đèn óng ánh long lanh, Hương Nghiễm kiên cường quỳ trên mặt đất, khoe mắt ửng hồng, cổ họng không chịu nổi vật to lớn thâm nhập, thê thê thăm thăm mà ghen ngào.

Hương Hưng Học nhìn thấy Hương Nghiễm như vậy, dục vọng càng cháy càng mãnh liệt.

Bàn tay vốn đặt trên sô pha bây giờ luồn vào tóc của cậu nhóc.

Anh giãy dụa trong nước biển, Hương Nghiễm là phao, là thiết bị cứu hộ, là thuyền nhỏ trong mưa gió. Hương Hưng Học bắt được Hương Nghiễm, dục vọng cầu sinh khiến anh không dám buông tay.

Anh chuyển động hạ thân, lại một lần nữa ra trong miệng Hương Nghiễm.

Chất còn khiến Hương Hưng Học choáng váng, anh nhìn đôi mắt ướt nhẹ của Hương Nghiễm, bỗng nhiên sinh ra thôi thúc muốn làm nhục.

“Nuốt xuống.”

Hương Nghiễm sửng sốt một chút, dùng tay giữ lấy gò má Hương Hưng Học, đem những thứ trong miệng trút hết qua miệng anh.

“Nuốt mẹ chú.”

Hương Hưng Học dường như mất hết thần trí, anh cảm thấy Tiểu Nghiễm nói lời thô tục cũng có thể đáng yêu chết được, hạ thân lại một lần nữa cứng lên.

Anh nhìn Hương Nghiễm, cậu bé khe cau mày, lông mi dài mà cong, theo động tác chớp mắt mà khe khàng rung động, run rẩy đến tận trong lòng Hương Hưng Học. Anh giữ chặt gáy Hương Nghiễm, làm sâu hơn nụ hôn lúc nãy.

Bọn họ liên tục hôn môi, Hương Hưng Học thủ dâm cho mình. Anh dường như lại bắn, sau đó ngơ ngác ngác ngủ thiếp đi, trước khi ngủ ý niệm duy nhất chính là hậu quả của cốc rượu kia thật lớn.

Hương Hưng Học dứt quãng mà nằm mộng cả đêm.

Anh mơ thấy mình rong ruổi bên trong thân thể phụ nữ, sau đó bị hạ thân hùng hực căng đau đốt tỉnh, thế nhưng không mở mắt nổi, đầu lại nhớ rất rõ ràng dáng vẻ Hương Nghiễm vì anh mút liếm, Hương Nghiễm

cùng anh hôn môi... Anh xấu hổ vì làm loại hành vi bội đức này, nhưng lại không nhận được nhớ lại tư vị kỳ diệu lúc đó.

Sáng sớm, Hường Hưng Học rót cuộc tỉnh táo lại, quần lót vừa ướt vừa lạnh, dán vào người rất khó chịu, nhưng anh không dám mở mắt. Anh thực sự không biết nên làm sao đối mặt với cháu anh.

Nguyên bản Hường Nghiễm chỉ là tốt bụng, nhưng hành vi gần như giao hợp giữa bọn họ lại phát triển đến mức càng lúc càng sắc tình. Hường Hưng Học hoảng sợ vì dáng vẻ thô bạo của chính mình, anh muốn đổ lỗi cho thuốc cùng rượu, thế nhưng người muốn Hường Nghiễm nuốt tinh dịch là anh, người giữ lại Hường Nghiễm mà hôn môi cũng là anh. Anh rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt Hường Nghiễm, nhìn thấy ngũ quan của cậu bởi vì tới gần mà phóng to ra, Hường Hưng Học biết rõ ràng người trước mắt là Hường Nghiễm, là đứa cháu lớn lên dưới mắt anh, nhưng anh vẫn bị dục vọng điều khiển...

Hường Hưng Học không dám nghĩ sâu hơn, vẫn là đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết cho cốc rượu kia - nếu như anh không uống cốc rượu kia, giữa bọn họ sẽ không phát sinh hành vi như vậy, Hường Nghiễm sẽ cùng Tiểu Lộc hô mưa gọi gió bên ngoài, mà bản thân mình sẽ về nhà, rửa mặt, sau đó ngủ.

Trong nhà rất yên tĩnh.

Quá mức yên tĩnh.

Hường Hưng Học lấy dũng khí mở mắt ra, phát hiện cả người được đắp kín chăn, quần áo rải rác khắp mặt đất cũng không thấy nữa, phòng khách rất gọn gàng. Anh đi một vòng trong nhà, áp tai lên cửa phòng Hường Nghiễm nghe động tĩnh bên trong, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, anh đoán Hường Nghiễm vẫn chưa tỉnh lại, nhưng lại càng nghiêng về suy nghĩ Hường Nghiễm đã ra ngoài.

Hường Hưng Học tắm rửa sạch sẽ, xuống lầu mua thức ăn.

Anh cần phải xin lỗi Hường Nghiễm.

Hường Hưng Học không có cách nào nhìn thẳng vào hành vi của mình, lại nghĩ đến Hường Nghiễm là một đứa trẻ rất tốt, có lẽ cậu có một ít khuyết điểm, cậu sẽ đùa bỡn với cảm tình, cuộc sống riêng tư của cậu rất hỗn loạn, nhưng cậu chưa từng thất lễ với Hường Hưng Học.

Hường Nghiễm là một đứa trẻ rất tốt.

Hường Hưng Học uống nhầm rượu, Hường Nghiễm xin lỗi anh, thư giải cho anh, cùng anh dây dưa, sau đó dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề tất cả, ngoan đến chết được, khiến Hường Hưng Học cảm thấy xấu hổ.

Người chú mà Hường Nghiễm tôn kính là người như thế nào?

Còn là người sao?

Hường Hưng Học làm một bàn toàn những món Hường Nghiễm thích ăn, chuẩn bị kĩ càng lời xin lỗi.

Lúc kim giờ chỉ đến 6 giờ, tìm Hường Hưng Học như nổi trống.

Anh sợ hãi, khiếp đảm, anh cảm thấy lúng túng đến cực điểm, nhưng anh vẫn muốn xin lỗi.

Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra lúc Hường Nghiễm nghe anh xin lỗi, sẽ khinh bỉ mà trào phúng, sau đó hững hờ nói: “Không có gì.”

Hường Hưng Học cảm thấy tình huống bất ngờ này Hường Nghiễm sẽ không để trong lòng, Hường Nghiễm quen với việc làm tình cùng đàn ông, cậu quá quen thuộc bộ dáng đàn ông lúc ý loạn tình mê.

Thế nhưng Hường Hưng Học nhất định phải xin lỗi, không có một câu xin lỗi nghiêm túc là không được, bọn họ không quay về được quan hệ chú cháu. Hường Hưng Học muốn tìm bậc thang cho mình bước xuống.

Hường Nghiễm không về.

6 giờ không về, kim giờ chỉ tới 9 giờ, cậu vẫn không trở về.

Hường Hưng Học gọi điện thoại cho cậu, không ai nghe máy.

Gọi điện thoại cho bệnh viện, y tá nói bác sĩ Hường và chủ nhiệm Lý vào phòng mổ rồi.

Hướng Hưng Học thở phào nhẹ nhõm, anh đã không còn biết mình bây giờ là muốn gặp Hướng Nghiễm hay là chưa muốn gặp cậu.

- - -

Đam mê's logic: Thằng công dù tính tình dịu dàng tới đâu lên giường cũng là cầm thú.

24. Chương 24: Lớp Học

Hôm sau lúc rời giường, Hướng Nghiễm vẫn chưa về.

Hướng Hưng Học ở nhà đi qua đi lại rất lâu, muốn chờ Hướng Nghiễm trở về thay quần áo.

Không đợi được người.

Hướng Hưng Học đi vào phòng học, theo thói quen nhìn xung quanh một vòng, sau đó liếc nhìn Hướng Nghiễm ngồi ở hàng thứ ba từ dưới đếm lên, bên cạnh cửa sổ.

Phòng học ở tầng năm, ngoài cửa sổ có cái cây rất lớn, lá rất xanh, trong gió treu đùa ô cửa kính.

Giảng đường rất dài, Hướng Nghiễm ngồi rất xa, khiến Hướng Hưng Học không thấy rõ vẻ mặt của cậu.

Hướng Hưng Học sắp điên rồi, ngạc nhiên vui mừng xen lẫn chống cự.

“Chào mọi người ——”

Giọng anh hơi run, “Hôm nay chúng ta học bài ”Sơn Hải Kinh“.”

Hướng Hưng Học từ từ ổn định giọng nói, nhưng tim vẫn đập rất nhanh.

Hướng Nghiễm ngồi trong lớp một nửa thời gian là nằm nhoài ra bàn, mặt hướng về ánh mặt trời.

Lúc tan học, sinh viên lớp cộp thu dọn đồ đạc, tạo ra tiếng vang rất lớn, Hướng Nghiễm vẫn nằm dài dưới ánh nắng.

Cậu ngủ rất say, khiến Hướng Hưng Học không đành lòng đánh thức.

Hướng Hưng Học ngồi xuống bên cạnh, nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu cậu. Anh không biết cậu nhóc nghĩ gì về mình, Hướng Nghiễm có lúc gọi anh là “chú”, có lúc lại gọi Hướng Hưng Học, thật giống như không có quan niệm tôn ti gì, nhưng thời điểm mấu chốt lại rất ngoan ngoãn.

Hướng Nghiễm vừa qua sinh nhật 25 tuổi, cậu thật sự không phải trẻ con, biểu hiện của cậu so với người lớn còn thỏa đáng hơn, cậu là bác sĩ thực tập được người kính yêu, có thể cậu đã trải qua không ít tình ái, Hướng Nghiễm là người lớn, nhưng vẫn như cũ khiến Hướng Hưng Học thấy đáng yêu, thấy yêu thích.

Vừa nghĩ tới yêu thích, Hướng Hưng Học đã cảm thấy nóng mặt.

Người trưởng thành không dễ dàng nói thích, nhưng anh thật sự thích Hướng Nghiễm, thích Hướng Nghiễm ngày còn nhỏ, cũng thích Hướng Nghiễm bây giờ.

Thích đứa cháu Hướng Nghiễm, cũng thích Hướng Nghiễm nhấn mạnh mình là người lớn.

Thỉnh thoảng cũng ghét bỏ cậu.

Không thích dáng vẻ phóng đảng của cậu.

Cũng không thích cậu mút liếm cho mình - Hướng Hưng Học trên thân thể thoải mái, thế nhưng trong lòng lại rất bài xích, Hướng Nghiễm sao có thể tùy tiện như vậy? Cậu từng làm như vậy cho bao nhiêu người đàn ông rồi?

(Editor: Ghen rồi =))))))))))))))))))

“A... Tôi ngủ quên à.” Hường Nghiễm sau khi tỉnh ngủ nhìn thấy Hường Hưng Học, đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Xin lỗi... Tôi quên mất... Tôi không có nghe...”

Cậu lần đầu tiên lộ ra dáng vẻ luống cuống mờ mịt, khiến Hường Hưng Học lòng mềm như nước.

Hường Nghiễm rốt cuộc là người như thế nào?

Đối với tình dục, cậu không quan tâm một chút nào.

Đối với lời hứa, so với ai cũng rất quan tâm.

“Cảm ơn cậu đã đến. Tiểu Nghiễm, nghe tôi nói, tôi rất xin lỗi. Khuya ngày hôm trước ép buộc cậu...” Hường Hưng Học nuốt nước miếng một cái.

“Kỳ thực chú không cần phải xin lỗi, bởi vì tôi dẫn chú đi, vì vậy...” Hường Nghiễm tỉnh táo rồi, “Chú không cần nói, tôi cũng rất xin lỗi, đã để chú bị chuốc thuốc.” Cậu dường như không quen nói như vậy, vẻ mặt rất quái lạ.

“Tiểu Nghiễm, tôi xin lỗi cậu, là bởi vì tôi cảm thấy tôi đã mạo phạm cậu, cậu không thích, tôi... Mặc kệ trạng thái lúc đó thế nào, tôi làm chú cũng không nên cùng cậu phát sinh hành vi như vậy. Tôi không khống chế được chính mình, tôi có lỗi với cậu. Tuy rằng hiện tại tôi không có lập trường gì, nhưng tôi hy vọng cậu đừng lại đi loại chỗ đó, cậu nên có trách nhiệm với thân thể chính mình, cũng nên có trách nhiệm với tình cảm của mình.”

Hường Hưng Học nghĩ hết biện pháp để không nhắc đến mấy chữ “ước phảo”, “tình một đêm”, nhưng không tránh khỏi ngữ khí giằng dụa.

Hường Nghiễm cười cợt: “Thoải mái xong mới biết mình là chú? Hường Hưng Học, chú hay lắm.”

“Lúc đó ai đòi uống rượu của tôi?”

“Ai nói mình khó chịu?”

“Ai không đi bệnh viện?”

“Chú tỉnh táo sao, Hường Hưng Học?”

“Chú bảo tôi nuốt xuống.”

“Được, xin lỗi, tôi không nên đem thứ của chú trả lại cho chú. Nhưng sau đó, là chú chủ động.”

“Hiện tại chú thoải mái xong, ăn mặc ra dáng đứng trên bục giảng dạy học, bảo tôi đừng như vậy không nên như vậy, chú quản được sao?”

“Chú không cảm thấy buồn cười sao?”

Hường Nghiễm một loạt từ ngữ đều là trào phúng, sau đó đột nhiên ngừng một chút, sau đó chậm rãi nói: “Không có trách nhiệm, là chú mới đúng.”

Hường Hưng Học ghen lời, không nói được điều gì.

Hường Nghiễm vỗ vỗ lưng anh, “Không sao cả, tôi không trách chú, còn chú, sau này cũng đừng quản tôi.”

Cậu nói xong định đi ra ngoài, Hường Hưng Học không cho, chặn cậu lại bên trong.

Hường Nghiễm chống bàn, nhanh nhẹn dời một loạt bàn ghế bỏ không, quay gót định đi, Hường Hưng Học nắm được cánh tay cậu.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Anh theo bản năng buộc miệng, nói xong cũng có chút hối hận.

Hường Nghiễm nhú nhú mày: “Chịu trách nhiệm như thế nào?”

Hường Hưng Học không biết.

Anh cảm thấy không thể để Hường Nghiễm rời đi, không thể để mất Hường Nghiễm, cái người đêm hôm đó nghiêm chỉnh nghe anh giảng bài. Nhưng anh thật sự không biết nên chịu trách nhiệm như thế nào.

Lần này Hường Nghiễm dùng hai tay chống lên mặt bàn trước mặt Hường Hưng Học, nghiêng người về phía trước, môi kề sát vào tai anh: “Tôi dùng miệng cho chú hai lần, chú dùng miệng trả lại tôi đi.”

Hường Hưng Học hoài nghi mình vừa ảo thính, Tiểu Nghiễm sẽ nói lời tình dục lộ liễu như vậy sao? Hường Nghiễm sẵn sàng như vậy, cẩn thận như vậy sẽ làm khó anh sao?

Anh vừa thẹn vừa giận, mặt đỏ lên, “Tôi là chú cậu.”

“Là loại chú nào? Người chú cùng cháu mình hôn môi? Hay người chú không có liên hệ máu mủ?”

Hường Hưng Học tức đến môi cũng run rẩy.

Hường Nghiễm lại cười đến đắc ý, “Tôi không làm khó chú, bye bye.”

Hường Hưng Học không phải chú ruột Hường Nghiễm. Lúc Hường Hưng Học được Hường Nghĩa Vũ dắt tay đưa vào nhà lớn ở nông thôn, mọi người đều biết anh không phải con ruột của Hường Nghĩa Vũ. Anh sau đó gọi Hường Nghĩa Vũ là ba, gọi Trần Minh Hương là mẹ, Hường Hưng Bang là anh trai anh, anh còn có hai người chị gái. Khi còn nhỏ Hường Nghiễm hỏi anh: “Tại sao ba cháu lớn như vậy còn chú nhỏ như vậy? Hai người sao lại không lớn như nhau? Hai người sao lớn lên không giống nhau?” Hường Hưng Học nói với Hường Nghiễm: “Vì chú không phải em ruột của ba cháu nha.” Lời này nói ra không khó, người trong nhà tốt với Hường Hưng Học, anh không có chấp niệm phải có loại ràng buộc của liên hệ máu mủ.

Hường Nghiễm nhỏ bé cảm thấy khó hiểu: “Chú không phải chú của cháu sao?”

“Phải.”

“Vậy chú là anh trai của cháu à?”

“Chú là chú của cháu.”

Thiếu niên tự mãn với bối phận cao hơn một cấp, dường như được gọi một tiếng chú là trở thành người lớn thứ thiệt.

Hường Hưng Học vẫn cho rằng mình là chú.

Nhưng Hường Nghiễm không thừa nhận.

Hường Hưng Học ngơ ngẩn nhìn Hường Nghiễm biến mất ở cửa phòng học.

Không phải chú, có thể là cái gì?

Hường Nghiễm nói không làm khó anh, ý cậu là trước đây đều là đùa giỡn hay sao? Câu chuyện cười này từ khi nào bắt đầu? Dùng miệng trả lại có phải là chịu trách nhiệm không?

Hường Hưng Học đặt móng ngồi trên bàn học, ảo não dùng tay vò vò đầu, mình quả thật không có trách nhiệm, Hường Nghiễm muốn anh dùng miệng trả lại, lại nói rất nghiêm túc, từng câu từng chữ không giống như nói đùa.

Anh bất giác nhớ tới câu nói kia của Hường Nghiễm, “Để bác sĩ Hường trị bệnh cho chú.” lập tức nóng mặt nóng tai.

- —

Yêu hay không yêu, không yêu hay yêu nói 1 lời thôi =)))))))))))))

25. Chương 25: Hoa Hồng

Hường Nghiễm nói không làm khó chính là thật sự không làm khó.

Cậu xem sự cố lần đó như chuyện nhỏ ngẫu nhiên không đáng kể, không nhắc lại thất thố lúc đó của Hường Hưng Học, cũng không đòi hỏi “thù lao”, để cơn say cùng mê tình cuối đông theo giá lạnh biến mất ở mùa xuân.

Nhưng đêm hôm ấy, còn có khiêu khích của Hường Nghiễm sau đó, như một cánh hoa rơi xuống mặt nước, từng vòng từng vòng sóng nhỏ tỏa ra ngoài, đẩy hết cô độc cùng yên tĩnh, đánh vào lòng Hường Hưng Học. Sức mạnh không lớn, nhưng đủ để lòng anh chua xót.

Sương khói ngày xuân, mưa phùn lất phất khiến cho trần thế mơ màng trong ướt át cùng kiêu diễm, vạn vật như được tắm nhuận, tâm tình cũng như được quán trong khăn lụa tắm sương, khiến cho Hường Hưng Học ở độ tuổi nhī lập một lần nữa cảm nhận được phiên muộn của tuổi mười bảy mười tám.

Anh không hiểu tại sao, chỉ cảm thấy tất cả đều hỗn loạn cùng mơ hồ.

Buổi chiều Thanh Minh, mưa xuân đã rơi hồi lâu đột nhiên dừng lại.

Hường Nghiễm ôm một bó hồng trắng lớn đi tảo mộ mẹ cậu, Hường Hưng Học cũng đi.

“Sao lại là hồng trắng?” Hường Hưng Học đi theo Hường Nghiễm trên con đường đi bộ giữa lưng chừng núi, không nhận được hỏi.

Hường Nghiễm không lên tiếng, cũng không quay đầu lại. Hường Hưng Học cho rằng cậu không trả lời, người phía trước lại đột nhiên nói: “Bởi vì đẹp.” Hường Hưng Học thường được trả lời qua loa như vậy, anh không quá tin tưởng câu trả lời của Hường Nghiễm.

Trước bia mộ của Hứa Hi Minh đã đặt sẵn hoa hồng đỏ, Hường Nghiễm từ bó hoa trong tay lấy ra mấy đóa, cắm vào giữa bó hồng đỏ.

Màu đỏ rất kích thích ký ức, Hường Hưng Học hồi tưởng lại lúc chị dâu bệnh, trong phòng bệnh hầu như lúc nào cũng có hoa hồng đỏ. Anh từng thấy anh trai mình mua hoa, lần nào cũng như cần quét cướp đoạt, những đóa hồng xinh đẹp nhất rực rỡ nhất, đều sẽ xuất hiện tại đầu giường Hứa Hi Minh.

Hường Hưng Học không hiểu tại sao anh trai anh lại tặng hoa hồng cho bệnh nhân, nhưng anh nhìn thấy chị dâu cười thì hiểu - trên thế giới vốn không ai quy định nên tặng bệnh nhân hoa gì, bệnh nhân có thể mang thân phận bệnh nhân, nhưng cũng có thể mang thân phận người yêu.

“Ba cậu đã tới đây.”

Hường Nghiễm không nói tiếp, cậu ngồi xổm xuống lấy vài cành hoa đỏ ra.

Số lượng hoa hồng trắng rốt cuộc lại thiếu, không lẫn át được vẻ tươi tắn của hoa hồng đỏ.

“Mua thiếu rồi.” Hường Nghiễm thở dài một hơi.

Hường Nghiễm cùng Hường Hưng Bang chiến tranh khắp mọi nơi, từ một cốc rượu tới một bó hoa.

Hường Nghiễm không thường thắng lợi, Hường Hưng Bang cũng chưa từng thực sự thắng nổi.

“Ba cậu từng nói với tôi, mẹ cậu là người duy nhất anh ấy yêu thật lòng.” Hường Hưng Học không muốn vì anh trai anh biện giải cái gì, anh cũng không hiểu được ái tình của anh trai anh. Hường Hưng Bang là một người đàn ông phức tạp, Hường Nghiễm cũng vậy, nhưng Hường Nghiễm tuổi còn nhỏ, Hường Hưng Học cảm thấy trên bản chất, cậu vẫn còn non nớt - vì ghét cha mình quá trốn nên tuyệt đối không làm những chuyện giống cha mình. Cậu không ngoại tình, nhưng lại không chung tình. Hường Hưng Bang nhiều lần quá trốn, nhưng chỉ yêu một mình Hứa Hi Minh. Hường Hưng Học không nói được giữa hai cha con họ, ai sai nhiều hơn.

“Thật sao?” Hường Nghiễm đứng dậy.

Hường Hưng Học lạy trước bia mộ một lạy, sau đó mới lui sang một bên nói với Hường Nghiễm: “Cậu tin không?”

“Không biết.”

“Ái tình là thứ gì đó rất hư ảo, yêu thật lòng lại càng khó nói, ông ấy nói vậy thì chính là vậy.” Hường Nghiễm dùng khăn tay lau giọt mưa dính trên bia mộ, vừa lau vừa nói: “Mẹ tôi cả đời chỉ yêu một mình Hường Hưng Bang, ông ta tốt nhất cũng nên như vậy.”

Hường Nghiễm lau xong cả tấm bia, khăn tay nhìn qua vẫn rất sạch sẽ, cậu đem chiếc khăn màu xanh lam gấp kỹ, nhét vào trong túi.

Hường Hưng Học nhìn động tác của cậu, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Anh nghĩ rất lâu, mới nhớ lại lần trước nhìn thấy Hường Nghiễm dùng khăn tay là trong tang lễ của Hường Nghĩa Vũ, Hường Nghiễm dùng một chiếc khăn tay giống như vậy lau giày cao gót cho Thẩm Vân Mộng. Khăn tay dính bùn, sau đó bị ném vào đồng lửa.

“Tôi tưởng khăn tay của cậu đều là dùng một lần.”

“Rất đắt.”

Hường Nghiễm nói thẳng mà thật, trái lại khiến Hường Hưng Học cảm thấy buồn cười.

“Cậu rất kỳ quái, Tiểu Nghiễm.” Hường Hưng Học muốn sờ đầu Hường Nghiễm, anh giơ tay lên, lại cảnh giác đặt tay xuống, vì che giấu bối rối của mình, anh lặp lại lần nữa: “Cậu rất kỳ quái.”

Hường Nghiễm làm rất nhiều chuyện khiến Hường Hưng Học cảm thấy kỳ quái, nhưng nguyên nhân của những việc kỳ quái Hường Nghiễm làm lại có vẻ rất bình thường.

Hường Nghiễm là phú nhị đại, dùng xe mấy triệu, gọi rượu giá năm con số, nhưng ở trong một chung cư hai phòng ngủ bình thường, ở bệnh viện bận bịu tứ phía lãnh mấy ngàn đồng tiền lương thực tập, nói khăn tay rất đắt.

Cậu có mấy thân phận - con trai, cháu trai, bác sĩ, công tử nhà giàu, không hề liên quan với nhau, nhưng lại hài hòa thống nhất cùng nhau.

Có gió thổi qua, cỏ xanh kêu xào xạc, Hường Nghiễm trong cơn gió nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Tôi cũng cảm thấy tôi rất kỳ quái.”

Cậu đem hoa mãn thiên tinh màu tím trang trí trong bó hoa bó lại thành một bó, sau đó giơ lên trước mắt Hường Hưng Học, “Cái này cho chú, cảm ơn đã khích lệ.”

Hường Hưng Học không dám nhận, anh nhìn đôi mắt đen láy của Hường Nghiễm, lại không dám không nhận.

Trên cành hoa nhỏ có nước, Hường Hưng Học nhận hoa, lòng bàn tay cũng ướt.

Tay anh cầm hoa, lòng lại nổi sóng.

“Tôi lần đầu tiên được nhận hoa.” Hường Hưng Học nói.

“Ừ.” Hường Nghiễm gật gù, “Tôi cũng là lần đầu tiên đưa hoa cho đàn ông.”

Mấy đóa mãn thiên tinh nhẹ như không, Hường Hưng Học nghe lời Hường Nghiễm nói xong lại cảm thấy nắm không được bó hoa trong tay.

“Chú biết hoa mãn thiên tinh ý nghĩa là gì không?”

“Là gì?”

“Là anh nói rất có đạo lý.”

Hường Nghiễm lại nói đùa, Hường Hưng Học lòng đang căng thẳng như dây đàn mới giật mình thả lỏng.

Hường Nghiễm thích đùa với thái độ lạnh nhạt như vậy.

Tỷ như đặt tên con chó ở nhà là “Cẩu Tử”, tỷ như trả lời bữa một câu hỏi nhưng hệt như đã biết đáp án rồi.

Lại tỷ như, “Chú dùng miệng trả lại tôi.”

Hài hước đến khiến Hường Hưng Học lạnh cả sống lưng, lại khiến anh cảm thấy mình đang tự mình đa tình.

“Mẹ, chú nói mẹ là người ba yêu thật lòng.” Hường Nghiễm sờ sờ bìa mộ, “Vui vẻ không?”

“Ba tặng mẹ 99 đóa hồng đỏ, con chỉ mua 48 đóa.” Lần sau con biết nên mua bao nhiêu rồi.

“Quên đi, con vẫn chỉ mua 48 đóa.”

“Hy vọng mẹ ở nơi đó vĩnh viễn trẻ trung đẹp đẽ.”

Trên đường về nhà, Hường Nghiễm cầm hoa ngồi ghé phụ lái, bỗng nhiên hỏi: “Thầy Hường, một đời chỉ yêu một người, có thật không?”

“Có thể ngày xưa là vậy.”

“Vậy mẹ tôi là người xưa sao?”

Hường Hưng Học liếc Hường Nghiễm qua khóe mắt, vấn đề của cậu ngây thơ hiếm thấy, lại khiến cho Hường Hưng Học khó mà đỡ được.

Hường Hưng Học không biết cậu nhóc hiện tại có thấy khổ sở không, anh đoán, “Có vài người, cả đời chỉ có thể yêu một người, tỷ như mẹ cậu. Nhưng có mấy người, theo tuổi tác, hoàn cảnh thay đổi, sẽ yêu người khác. Như tôi lúc còn trẻ cảm thấy mình cả đời chỉ có thể yêu một mình Thẩm Vân Mộng, nhưng bây giờ ngẫm lại, tôi không thể chỉ yêu một mình cô ấy.”

“Kỳ thực trái tim chúng ta lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, nó có thể bao dung rất nhiều đoạn tình cảm.”

“Nếu như một người hết lòng tin vào chuyện ”cả đời chỉ có thể yêu một người“, anh ta có khả năng chỉ có thể yêu một người, chỉ có thể đem tình cảm dành cho duy nhất một người. Nếu anh ta không có niềm tin đó, anh ta cũng có thể sẽ yêu rất nhiều người.”

“Đều không sai.”

“Đều rất tốt.”

Hường Nghiễm không trả lời, Hường Hưng Học lại bổ thêm một câu: “Cảm thấy vui vẻ là được rồi.”

Anh rất muốn nói với Hường Nghiễm, “Thế nhưng trong mỗi đoạn tình cảm, đều phải có trách nhiệm”, ba chữ “có trách nhiệm” kiêng kỵ như trời, Hường Hưng Học làm thế nào cũng không nói ra miệng được.

- —

Tui không có kiên nhẫn để đọc văn chậm nhiệt, nhưng không hiểu sao lại cực kỳ thích bộ này.

26. Chương 26: Mãn Thiên Tinh

Bó mãn thiên tinh nhỏ này được Hường Hưng Học cắm vào bình hoa, nó chỉ kiên trì được một tuần, sau đó hoàn toàn héo tàn.

Lúc nhận được hoa, Hường Hưng Học hết sức lo sợ.

Lúc đem bó hoa khô héo ném vào thùng rác, anh lại thấy thất vọng mất mát.

Anh ra tiệm hoa mua bó mãn thiên tinh mới, cô bé bán hoa nói mãn thiên tinh xưa nay đều dùng để trang trí cho hoa khác trong bó hoa, cô gợi ý cho Hường Hưng Học mua một ít hoa khác rực rỡ hơn.

Hường Hưng Học cảm thấy mãn thiên tinh đáng yêu là đủ rồi.

Hướng Nghiễm nhìn thấy bó hoa khởi tử hoàn sinh không có nhiều biểu hiện, điều này khiến Hướng Hưng Học hoài nghi Hướng Nghiễm có biết bó hoa này là mới không, Cầu Tử thì vui sướng tiến đến bên cạnh bàn ngồi ngồi.

Cuộc sống ngày xuân cứ trôi qua như thế, Hướng Hưng Học trải qua rất mơ màng, nhưng cũng cảm thấy hạnh phúc.

Anh thu được một khoản tiền, là đại học S bởi thường kinh phí nghiên cứu. Tiền không nhiều, vừa vặn đủ trả tiền mua nhà còn đang nợ, Hướng Hưng Học do dự một lúc, vẫn là lấy nó trả hết tiền vay.

Anh lập tức trở thành người tự do, mặc dù không có gửi vào nhưng cũng không còn mắc nợ, mỗi tháng lãnh lương cố định, cùng Hướng Nghiễm ở chung, cũng có thể dư dả một ít.

Thẩm Vân Mộng hẹn Hướng Hưng Học ra tâm sự, Hướng Hưng Học chọn một buổi xế chiều không có lớp rồi đến chỗ hẹn.

Cô mặc váy liền ngắn tay, mang giày cao gót, cả người tươi cười rạng rỡ, phong thái yểu điệu. Hướng Hưng Học chú ý tới móng tay được sơn đỏ thắm của cô - lúc cô và Hướng Hưng Học còn cùng nhau, cô chưa bao giờ sơn màu tươi thế này, cũng không xịt nước hoa quá nồng, bởi vì Hướng Hưng Học không thích.

Cô bước đến mang theo làn gió thơm mùi hoa quả khiến Hướng Hưng Học gay mũi.

Hướng Hưng Học không hẹp hòi cho rằng Thẩm Vân Mộng định khoe khoang cái gì, cũng không cảm thấy cô đang thị uy, Hướng Hưng Học chỉ cảm thấy Thẩm Vân Mộng đã trở về làm chính mình, ly hôn đối với cô mà nói là hoàn toàn giải thoát.

“Gần đây sống thế nào?” Thẩm Vân Mộng hé miệng uống một ngụm cà phê nhỏ, rụt rè như lần đầu gặp gỡ.

“Tốt vô cùng, có thể dạy học, cũng có thể làm nghiên cứu, không ai chèn ép tôi, rất tự tại.”

“Vây tốt rồi... Anh, ở chỗ nào?”

Hướng Hưng Học nở nụ cười, “Cùng Tiểu Nghiễm ở chung.”

“Tiểu Nghiễm - là cậu nhóc kia à?”

“Ừ.”

Hướng Hưng Học cùng Thẩm Vân Mộng sống chung rất nhiều năm, anh rõ ràng từng thói quen nhỏ của Thẩm Vân Mộng, ngón tay cô như đàn dương cầm đặt lên cốc sứ trắng, sơn móng tay phản chiếu ánh đèn. Hướng Hưng Học biết cô đang sốt ruột.

Màu đỏ thắm thực ra là một màu sắc rất đẹp, Hướng Hưng Học cũng không phải không thích loại màu sắc này, anh chỉ là không hy vọng bạn lữ của mình trông quá mức diễm lệ.

Anh nhìn móng tay sơn đỏ nhảy nhót dưới ánh đèn màu, lại cảm thấy rất đẹp đẽ.

Thẩm Vân Mộng không còn là bạn lữ của anh, cô chỉ còn là một người phụ nữ có quen biết, Hướng Hưng Học có thể dùng thị giác của đàn ông thuần túy - không phải là thị giác của người chồng để nhìn kỹ người phụ nữ này, bây giờ Thẩm Vân Mộng trước mắt Hướng Hưng Học rất xinh đẹp, đẹp hơn phần lớn phụ nữ anh có thể gặp được.

“Anh ấy... Anh ấy muốn cầu hôn em, Hưng Học, anh còn yêu em không?”

Hướng Hưng Học ngàn lần không nghĩ tới cô đang vì chuyện như vậy mà căng thẳng, anh uống một hớp cà phê, sau đó hỏi: “Cùng một chỗ với anh ta không hài lòng sao?”

“Không phải không hài lòng, chỉ là em cảm thấy em quen yêu anh rồi.”

Thẩm Vân Mộng rất đẹp. Thẩm Vân Mộng nói yêu anh.

Thẩm Vân Mộng đẹp để nói yêu Hướng Hưng Học, mặc dù chỉ là một thói quen, nhưng đủ để lòng tự ái của Hướng Hưng Học được thỏa mãn trọn vẹn.

“Vây em yêu anh ta sao?”

“Em không biết, anh ấy có thể cho em rất nhiều lãng mạn, em hình như yêu anh ấy, nhưng lại không buông xuống được anh.”

Hương Hưng Học không đáp lời.

Ly hôn rõ ràng khiến hai người đều sống tự tại hơn, “không bỏ xuống được” lại là gông xiềng mới.

Thẩm Vân Mộng không bỏ xuống được, Hương Hưng Học bỏ xuống được.

“Mộng Mộng,” Hương Hưng Học lại gọi Thẩm Vân Mộng là “Mộng Mộng”, anh dường như bị Hương Nghiễm làm hỏng rồi, há mồm ra liền đổ dành người, “Thói quen và yêu không giống nhau. Em bây giờ như vậy, so với lúc cùng tôi còn tự tại hơn nhiều, không có ai ngăn em sơn móng tay, còn có thể xịt loại nước hoa em thích...”

“Chúng ta bây giờ rất tốt, anh không có gánh nặng, em cũng không có gánh nặng, chúng ta có thể cẩn thận mà cùng nhau, không có nhiều buồn phiền như trước nữa.” Thẩm Vân Mộng ngắt lời Hương Hưng Học.

“Sở dĩ tôi có thể sống ung dung, không phải một mình tôi là có thể làm được, tôi cần dũng khí rất lớn để phản kháng, người cho tôi dũng khí là Tiểu Nghiễm. Lúc cùng em, tôi luôn luôn lo lắng một quyết định đơn giản sẽ dẫn tới một thay đổi rất lớn, em sợ không yên ổn, tôi cũng sợ em cảm thấy không yên ổn. Nói thật, một số chuyện em cho là gánh nặng đều là do gia đình mang đến, chúng ta chia tay, trên người không còn gánh nặng trách nhiệm với người đối diện, tôi mới có thể làm chuyện tôi muốn làm, em cũng càng tự do hơn. Quan hệ hôn nhân là ràng buộc đôi bên, chúng ta một khi rơi vào đó, thì không thể không chịu trách nhiệm được...”

“Nhưng anh còn yêu em, đúng không? Anh để lại nhà cho em, vẫn còn đang vay tiền...”

Nhưng nhà chưa trả hết tiền vay cũng không có nghĩa là Hương Hưng Học vẫn yêu Thẩm Vân Mộng như trước.

Hương Hưng Học cơ hồ không nhớ ra được lúc đó tại sao lại quyết định như vậy.

Anh cau mày nhớ lại rất lâu, mới nhớ Hương Nghiễm nói đem nhà cho Thẩm Vân Mộng. Hương Nghiễm nói như vậy xem như “trước sau vẹn toàn”.

“Để nhà cho em - lúc quyết định như vậy tôi có hơi kích động, Tiểu Nghiễm nói cho em tốt hơn, tôi liền quyết định cho.”

“Sao lại nhắc tới cậu ta,” đôi lông mày thanh tú của Thẩm Vân Mộng nhướng lên, “Cậu ta chỉ là trẻ con, cậu ta biết cái gì?”

“Cậu ấy không nhỏ, năm nay 25 rồi.”

Hương Hưng Học vì chính mình mà thấy buồn cười, mà anh cũng thật sự mỉm cười.

Vấn đề của anh và Thẩm Vân Mộng không liên quan tới Hương Nghiễm, anh lại không nhận được muốn vì Hương Nghiễm mà phản bác.

Hương Hưng Học không thích Thẩm Vân Mộng nói “cậu ta chỉ là trẻ con”, cô nói như vậy ý tứ là Hương Nghiễm không đủ trưởng thành, chuyện này cùng chuyện Hương Hưng Học cho rằng “cậu ấy chỉ là trẻ con” không giống nhau, Hương Hưng Học nói Hương Nghiễm là trẻ con, là muốn nâng cậu trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Đứa nhỏ anh muốn đặt ở đầu quả tim mà cưng chiều bị vợ cũ dùng phương thức Hương Nghiễm không thích nhất mà “bôi nhọ”, điều này khiến Hương Hưng Học không quá thoải mái.

Thẩm Vân Mộng hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi hỏi: “Chúng ta có phải không có khả năng nữa?”

Hương Hưng Học không muốn tổn thương lòng tự ái của cô, cho dù người phụ nữ này đã từng dùng rất nhiều phương thức làm tổn thương tự tôn của Hương Hưng Học, “Em cùng anh ta tốt hơn cùng tôi, anh ta có tài hoa, có tiền, trẻ hơn tôi, còn rất lãng mạn. Anh ta muốn cầu hôn em, em nên vui vẻ mới phải. Cầu hôn dưới góc nhìn của tôi là một quyết định rất trọng đại, anh ta đồng ý cùng em sống hết quãng đời còn lại, đây là một cam kết rất lớn lao.”

“Anh yêu người khác.” Thẩm Vân Mộng nở nụ cười, ngón tay hoàn toàn dừng lại.

Hướng Hưng Học có thể cảm giác được sự khẳng định trong giọng nói của Thẩm Vân Mộng, cô tin chắc Hướng Hưng Học đã yêu người khác.

“Bên cạnh tôi chưa từng có người phụ nữ khác xuất hiện. Mộng Mộng, tôi yêu em, tôi thấy chúng ta không hợp, mà em đang được một người đàn ông so với tôi còn thích hợp hơn yêu, đây là chuyện rất tốt. Tôi chân thành hy vọng em có thể hạnh phúc. Em không nên để quá khứ của chúng ta ràng buộc, thói quen cùng luyện tiếu không thể giống như ái tình, tôi hy vọng em có thể một lần nữa gả cho ái tình, cũng như lúc đó em nhận lời cầu hôn của tôi vậy.”

Lúc cầu hôn, ai cũng cảm thấy vĩnh viễn sẽ là vĩnh viễn.

Hướng Hưng Học đã từng tin tưởng anh có thể cùng Thẩm Vân Mộng đến bạc đầu.

Nhưng mà mây nát, mộng tan.

Hướng Hưng Học trở về với thực tế, một lần không còn gì cả, anh một lần nữa tìm lại được cuộc sống của chính mình, mới phát hiện giấc mơ từng mơ cũng không nhất định phải là lý tưởng.

Anh thật sự không cảm thấy ở cùng một chỗ với Thẩm Vân Mộng có thể sánh được với hiện tại - cùng với Hướng Nghiễm thân thiết.

Có thể anh cũng để ý chuyện Thẩm Vân Mộng mây mưa cùng người đàn ông khác.

Thẩm Vân Mộng từng có trăm nghìn chỗ tốt, Hướng Hưng Học từng đối với cô có ngàn vạn yêu thích, nhưng những thứ này không ngăn nổi hiện thực cùng phản bội.

Duyên phận hết chính là hết rồi.

Hướng Hưng Học không muốn lại tiếp tục.

- —

Cỏ bên kia đồi lúc nào cũng xanh hơn.:3

27. Chương 27: Bài Tập

Thẩm Vân Mộng nói một câu xin lỗi với Hướng Hưng Học rồi thướt tha đi mất, gót giày lộc cộc gõ lên nền gạch men. Hướng Hưng Học nhìn bóng lưng cô, không biết có “xin lỗi” chuyện gì.

Lúc ý xuân đang nồng, Hướng Hưng Học giao bài tập thứ nhất - một bài tiểu luận 2000 chữ, nội dung không giới hạn, cách trình bày không giới hạn, không thể sao chép, chỉ cần dùng tâm viết ra. Anh dạy chuyên ngành điện khí công trình và kiến trúc, sinh viên phần lớn là nam, học toán lý quen rồi, không thích cách học của khoa văn. Hướng Hưng Học cất lực hạ thấp yêu cầu, nói với lớp: “Các em viết tiểu thuyết viễn tưởng cũng được, viết tự truyện cũng được, dù viết qua loa thầy cũng sẽ đọc cẩn thận, nhưng không được sao chép, cũng đừng dùng luận văn chuyên ngành lừa phỉnh thầy, thầy đọc không hiểu sẽ đi tìm giảng viên chuyên ngành của các em ——”

Phía dưới bục giảng cười ồ lên.

Hướng Hưng Học cho kỳ hạn một tháng phải hoàn thành, sau khi bố trí bài tập liên lục tục nhận được bưu kiện sinh viên gửi tới, chất lượng trung bình của bài tập không cao. Hướng Hưng Học lúc đầu còn dùng cả một buổi chiều ngồi trong phòng làm việc sửa bài, sau khi sửa vài bài văn không thông ý không thuận liền cảm thấy đầu óc choáng váng, anh không cố gắng tra cứu những bài văn này nữa, chỉ xem một chút rồi chấm điểm xem như đã duyệt xong.

Hướng Nghiễm xem qua mấy bài văn, xem một chút liền nở nụ cười, sau đó nói Hướng Hưng Học làm giảng viên đại học cũng không dễ dàng gì.

Hướng Hưng Học hầm canh chờ Hướng Nghiễm tan tầm, ở trong nhà bếp tiện tay mở ra một phong bưu kiện mới, chủ đề là bài tập, bên trong có một bài văn.

Tiêu đề bài văn là —— Ngọn lửa dục vọng.

”Tôi đã từng yêu một người, đã từng chỉ là một khởi điểm.

Tôi đã từng yêu một người, từ quá khứ đến hiện tại. Tôi yêu một người, anh ấy cao gầy mà anh tuấn, hoàn mỹ như thần.

...

Anh ấy là ngọn lửa dục vọng của tôi, là ánh sáng của đời tôi. Anh ấy là toàn bộ tội lỗi cùng linh hồn tôi.

...”

Văn chương ngay từ đầu đã nhuộm đắm cảm giác cháy bỏng cùng ngọt ngào, khiến Hướng Hưng Học tê cả da đầu.

Hơi nước chui vào máy hút khói, canh xương sùng sục sùng sục nổi bọt khí, Hướng Hưng Học chỉnh bếp gas thành lửa nhỏ, mở laptop một lần nữa download bài văn.

Phần bài tập này kể về tình yêu đơn phương cuộn cuộn mênh mông - nhân vật “tôi” trong đó nhất kiến chung tình với đàn anh phát biểu trên đài chủ tịch, “tôi” vẫn đứng từ xa nhìn đàn anh, nhìn cậu chơi bóng, tán gẫu với bạn bè, nhìn cậu trong ngày hội thể thao của trường nhận huy chương vàng huy chương bạc, nhìn cậu đại diện cho toàn bộ học sinh phát biểu trong lễ tốt nghiệp. “Tôi” đối với đàn anh một chuyện nhỏ cũng không bỏ sót, nhưng chưa từng thật sự tham gia vào cuộc sống của cậu ấy. “Tôi” rất nhát gan, luôn theo sau cậu ấy, lại không dám tới gần.

Lúc đầu Hướng Hưng Học cho rằng tác giả là sinh viên nữ, nhưng toàn bộ câu chuyện rất kỳ lạ, nó chứa đầy cảm giác cách trở, cùng với cảm giác cảm kỵ nặng nề, “tôi” luôn không thể phá tan trôi buộc vô hình, trôi buộc không đến từ bản thân “tôi”, mà do một loại quy tắc cổ xưa nào đó.

Việc “tôi” không dám nói cùng không thể nói khiến Hướng Hưng Học phiền muộn trong lòng, anh ở trong phòng khách đi qua đi lại một vòng, chợt nhớ tới lời kịch Lolita - Lolita, ánh sáng của đời tôi, ngọn lửa dục vọng của tôi; tội lỗi của tôi, linh hồn của tôi.

Sau khi tư duy được mở ra, Hướng Hưng Học lập tức minh bạch khởi nguồn của hết thảy cảm kỵ, người tự thuật câu chuyện căn bản không phải là nữ. Tính cách của “tôi” có nam tính mạnh mẽ, “tôi” ái mộ đàn anh, có lẽ “tôi” cũng biết tình yêu của “tôi” không được người đời ủng hộ, vì vậy “tôi” đã không nói ra.

Hướng Hưng Học như giải được một câu đố, có một chút đắc ý, anh ngồi lại lên sơ pha, một lần nữa lấy thân phận thầy giáo mà thẩm duyệt bài tập này, anh đọc đi đọc lại từng chữ, lại lần nữa bị tình cảm thấm thiết trong văn chương làm cho cảm động, có thể thấy được người cậu ấy yêu thâm trải qua rèn giũa mà tiến về phía trước, người được yêu dịu dàng mà lấp lánh.

Hướng Hưng Học muốn chấm điểm bài văn này thật cao, bài văn có hơn 3000 chữ, bên trong xốc nổi ẩn giấu chân thành, bên trong thẳng thắn lộ ra nhút nhát, tựa hồ có không ít chỗ cần sửa lại, nhưng Hướng Hưng Học lại cảm thấy không có chỗ nào có thể sửa, mỗi một mảy may sai lệch đều sẽ ảnh hưởng tới tình cảm muốn biểu đạt. Anh chỉ là có chút không hiểu tác giả vì sao phải thêm vào một câu ở đoạn cuối: “Mà mộ quân tử, hướng chi tâm thiết, vọng chi nghiễm nhiên, cầu chi bất đắc, ngụ mị tự phục.”(*), mà dùng thị giác của một giảng viên ngữ văn đại học, câu nói này hoàn toàn là cứng nhắc rập khuôn, hoàn toàn không hợp với đoạn văn trên.

Hướng Hưng Học đem đoạn cuối đọc lại mấy lần, thấy thế nào cũng có chút dư thừa, liền bấm nút xóa từ dấu chấm tròn kia, lúc xóa đến chữ “Nghiễm”, anh dừng tay lại.

Chữ Nghiễm trong tên Hướng Nghiễm cũng là Nghiễm trong “nghiễm nhiên”.

Hướng Hưng Học sinh ra một loại suy đoán ly kỳ.

Tác giả bài văn nói, “tôi” thi đậu trường đại học của đàn anh - Hướng Nghiễm cũng là sinh viên đại học Đồng.

Cậu còn nói - “tôi” ở bệnh viện nhìn thấy đàn anh chẩn bệnh cho bệnh nhân, anh ấy rũ mắt, khiến người ta có cảm giác ấm áp nhưng xa cách.

...

Chờ Hường Hưng Học phản ứng lại, lông mày của anh đã nhíu lại hồi lâu, cơ thịt dẫn dắt thần kinh, khiến anh cảm thấy thân thể cùng tinh thần đều không khỏe.

Hường Hưng Học đem lời văn đã xóa bỏ gõ trở lại, lúc gõ lại cảm thấy trí tưởng tượng của mình quá phong phú.

Sinh viên đại học Đồng đến từ trời Nam biển Bắc, làm sao vừa vặn khiến anh gặp được một sinh viên vốn ở Đồng thành, lại còn thăm mến cháu mình?

Hường Hưng Học thậm chí hoài nghi bài văn này chỉ là một câu chuyện được bịa ra, hoặc là nói tác giả chính là một cô bé quá mức nhát gan.

Hường Hưng Học chấm cho bài văn 85 điểm, 15 điểm còn lại trừ vào phần cuối.

Trong nháy mắt, anh cho là mình quá mức nghiêm khắc, nhưng nghĩ tới điểm của các sinh viên bình thường đều là 60, 70 điểm, lại cảm thấy mình vẫn xem là công bằng.

“Thơm quá.” Hường Nghiễm vừa đổi dĩa xong, theo mùi thơm mà đi vào nhà bếp, “Hường Hưng Học, canh này đã chín chưa?”

“Chín rồi, chờ tôi xào thêm một món rồi ăn cơm tối.” Hường Hưng Học đóng máy tính lại đi vào nhà bếp, Hường Nghiễm đang xắn tay áo lên, cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, áo sơ mi trông nghiêm túc, cổ áo lại mở ra tùy ý.

Hường Hưng Học đuổi Hường Nghiễm ra khỏi phòng bếp, dặn cậu thay quần áo, lại múc một chén canh cho cậu.

Hường Nghiễm sẽ là vị đàn anh “hoàn mỹ như thần” kia sao? Cũng có thể. Hường Nghiễm ưu tú từ nhỏ đến lớn, trở thành ánh sáng của ai, tình yêu của ai, Hường Hưng Học một chút cũng không cảm thấy bất ngờ. Thế nhưng Hường Hưng Học lại không hy vọng Hường Nghiễm được người như vậy yêu. Còn nói tại sao, Hường Hưng Học chỉ cảm thấy loại mền mộ quá mức nặng nề hơn nữa không thấy được ánh sáng này là không cần thiết.

Hường Hưng Học bưng canh ra bàn cơm, gọi người bên trong phòng ngủ: “Tôi múc một chén canh cho cậu, đặt trên bàn rồi.”

Hường Nghiễm không đáp, nhưng Hường Hưng Học trong nhà bếp nghe được cậu kéo ghế tựa trong phòng khách.

Rau cải bỏ vào chảo dầu, nghe “xèo” một tiếng.

Hường Hưng Học cảm thấy mình cũng giống như dầu sôi, buồn bực cực kỳ.

“Cậu lúc học cao trung, có phải từng ở đài chủ tịch phát biểu dưới quốc kỳ?” Hường Hưng Học vẫn nói với mình rằng không nên hỏi, nhưng lúc bưng bát cơm lên ăn nhìn thấy Hường Nghiễm ngồi ở đối diện lại nhin không được.

“Chuyện đã lâu lắm ai còn nhớ nổi, chú hỏi cái này làm gì?”

“Suy nghĩ một chút.”

Hường Nghiễm liếc mắt nhìn Hường Hưng Học, đặt đũa xuống nghĩ một hồi, “Hình như từng làm, còn rất thường xuyên.”

“Lúc tốt nghiệp, cậu có đại diện cho học sinh toàn trường phát biểu không?”

“Trong hội thao có phải cậu chạy xong 3000 mét lại chạy tiếp 100 mét chung kết?”

“Lúc đánh bóng rổ, đội các cậu không giành được hạng nhất, sau đó suýt chút nữa đánh nhau với đối thủ...”

“Năm lớp 12 nghỉ đông học bù cậu dẫn cả lớp lên thao trường ném tuyết, náo loạn cả một buổi nghỉ trưa, bị nêu tên phê bình.”

Hướng Hưng Học lúc đầu là dùng câu hỏi, sau khi nghe câu trả lời khẳng định liền từ từ đổi thành câu trần thuật.

Anh chưa từng tham dự vào cuộc sống của Hướng Nghiễm mười bảy mười tám tuổi, từ thị giác của nhân vật “tôi” kia, Hướng Hưng Học như nhìn thấy được quãng thời gian anh đã bỏ qua.

- —

(*)“Mà mộ quân tử, hướng chi tâm thiết, vọng chi nghiễm nhiên, cầu chi bất đắc, ngụ mị tự phục.”: Câu này theo tuổi hiểu là “mà ái mộ quân tử, đến gần thì sốt ruột, nhìn thì nghiễm nhiên, cầu thì không được, thức ngủ đều nhớ mong.” Chỗ này chơi chữ, hướng trong hướng chi tâm thiết là chữ Hướng trong họ của Hướng Nghiễm, chữ Nghiễm trong nghiễm nhiên cũng là tên của Hướng Nghiễm. Nên chuyện tác giả ám chỉ Hướng Nghiễm đã là chuyện không còn phải bàn cãi nữa.

Tình địch của thầy Hướng đã xuất hiện, spoil một chút là cậu này thanh tú sáng sủa đúng style Tiểu Nghiễm thích, và thầy Hướng sẽ có một màn giả nai dần mặt tình địch một cách xút sắc =))))))))))))))))))

28. Chương 28: Trang Sinh

“Sao vậy, chú mới gặp giáo viên chủ nhiệm thời cấp ba của tôi à?” Hướng Nghiễm uống hết chén canh, cười như không cười nghe Hướng Hưng Học nói về chuyện thời trung học của mình.

Hướng Hưng Học lắc đầu. Anh còn chưa nghĩ kĩ có nên nói với Hướng Nghiễm anh thu được một bài tập như vậy không.

Anh thu dọn chén đĩa xong, đi tới phòng bếp, lúc rửa chén lại không nhịn được nhớ tới Hướng Nghiễm mấy năm trước - trong bài văn miêu tả chỉ là một thiếu niên bình thường, cậu so với những người bình thường khác ưu tú hơn một chút, những chuyện cậu trải qua chỉ là trải nghiệm mà bất cứ thiếu niên mười mấy tuổi nào cũng có. Nhưng Hướng Hưng Học lại biết, trải nghiệm trưởng thành của Hướng Nghiễm cũng không phổ thông, năm cậu thi trung học, mẹ cậu tạ thế, quan hệ với cha cậu tệ đến mức đóng băng. Mười sáu mười bảy tuổi, mười bảy mười tám tuổi, vốn là thời điểm gian nan nhất trong quá trình trưởng thành của một đứa trẻ, Hướng Nghiễm lại cô đơn như con thạch hầu, mất đi mẹ, cũng không có cha làm bạn.

Dù vậy, cậu vẫn rạng ngời rực rỡ trong trí nhớ người khác.

Hướng Hưng Học thở dài.

Người như vậy không nên được yêu sao?

“Tiểu Nghiễm, tối nay xem phim đi.” Hướng Hưng Học đi tới trước sofa, nhét vào trong ngực Hướng Nghiễm một cái gối.

“Xem phim gì?” Hướng Nghiễm đem gối ôm trước ngực, hai chân co lại ngồi trong góc.

“Lolita.”

Hướng Hưng Học kéo rèm cửa sổ phòng khách, đem máy chiếu nối với máy tính của mình.

Trong phòng tối đen, chỉ có hình ảnh bộ phim được chiếu lên tường trắng.

Đây không phải lần đầu tiên bọn họ ở trong bóng tối xem “Lolita”, Hướng Hưng Học thời cấp ba đã từng xem cùng Hướng Nghiễm học tiểu học một lần.

Hướng Nghiễm dường như không nhớ rõ đoạn đó, cậu chăm chú nhìn vào mặt tường.

Ô tô chạy trên đường nhỏ vòng quanh vùng nông thôn, nam chính một tay cầm kẹp tóc, một tay cầm súng lục.

"She was Lo, plain Lo, in the morning.....

"Lolita, light of my life, fire of my loins. My sin, my soul."

Hướng Hưng Học bấm tạm ngưng.

Hướng Nghiễm chăm chú nhìn tường trắng bất động, nhẹ nhàng chớp mắt.

Cậu nhìn hồi lâu mới nghiêng mặt sang bên nhìn về phía Hướng Hưng Học: "Sao vậy?"

Hướng Hưng Học biết Hướng Nghiễm đang nhìn mình, nhưng anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, há miệng, nói không ra lời.

Anh không muốn nói cho Hướng Nghiễm, rồi lại cảm thấy Hướng Nghiễm cần phải biết.

"Ánh sáng của cuộc đời tôi, ngọn lửa dục vọng của tôi." Hướng Hưng Học vừa nói vừa nghiêng đầu, đối diện với tầm mắt Hướng Nghiễm, trong đôi mắt Hướng Nghiễm có ánh sáng, là ánh sáng màn hình, giống như tình cầu cô quạnh bốc cháy trong vũ trụ, "Tội lỗi của tôi, linh hồn của tôi."

Hướng Hưng Học dừng một chút, nặng nề gọi tên Hướng Nghiễm.

Đồng tử Hướng Nghiễm hơi to ra, chứa đựng nhiều ánh sáng hơn.

Trong nháy mắt đó, Hướng Hưng Học không biết mình nói là lời kịch, lời viết bên trong bài tập của sinh viên, hay là khát vọng từ sâu trong linh hồn anh - anh nhìn vào mắt Hướng Nghiễm, chỉ cảm thấy tất cả ngôn ngữ đều hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, không liên quan tới bộ phim, cũng không liên quan tới người ái mộ Hướng Nghiễm, chỉ liên quan tới chính anh.

Hướng Nghiễm ngây ngẩn cả người, giật mình chăm chú nhìn Hướng Hưng Học, khiến tim anh đột ngột tăng tốc.

Hướng Hưng Học luống cuống tay chân đem máy tính đặt lên bàn trà, vội vã chạy đến tiền sảnh bật đèn, suýt chút nữa bị dây điện làm vấp té.

Trong phòng khách đột nhiên sáng ngời, Hướng Nghiễm chưa kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột, cậu dùng tay che mắt một lúc.

"Tôi... tôi có sinh viên thích cậu."

Lúc Hướng Nghiễm bỏ tay xuống, trong mắt liền có ý cười, "Cũng không phải chú thích tôi, chú căng thẳng cái gì?"

Cứ như cậu bị Hướng Hưng Học pha trò, lập tức cười ra tiếng.

Hướng Hưng Học lúng túng cực kỳ, lên giọng nói "không phải." Anh mở bài văn ra, đẩy máy tính đến trước mắt Hướng Nghiễm, tự giận mình mà nói: "Cậu xem đi."

"Ừ."

Hướng Nghiễm lúc vừa bắt đầu đọc còn đang cười, đọc một chút lông mày liền nhíu lại, càng lẩn chuột xuống, cậu dường như nhớ lại quá khứ của mình, lông mày thả lỏng, khóe miệng lại mỉm cười.

Hướng Hưng Học thấy cậu dùng ngón giữa lẩn chuột lên trên, sau đó tỉ mỉ đọc lại lần thứ hai.

"Bài văn này viết không tệ." Hướng Nghiễm rốt cuộc cũng đọc xong, "Chú làm nhiều trò như vậy chính là vì muốn tôi xem một lá thư tình sao?"

Cậu một chút cũng không thấy kinh dị với tình yêu sâu nặng trong đó, chỉ khen ngợi văn chương viết rất không tồi.

Việc này có chút nằm ngoài dự liệu của Hướng Hưng Học, lại khiến anh bỗng nhiên yên lòng.

“Viết về cậu đúng không?” Hường Hưng Học nhận lại máy vi tính, loáng thoáng nhìn vài câu văn cảm thấy tê cả da đầu, “Cậu ấy chắc là một cậu trai.”

“Cậu ta tên gì?” Hường Nghiễm tiến tới, cùng xem với Hường Hưng Học.

“Cậu muốn làm gì?”

Hường Nghiễm ngả đầu vào ghế sofa, có chút quái lạ nói: “Còn có thể làm gì? Đi xem một chút xem cậu ta là ai.”

“Không được.”

Hường Nghiễm nhú mày, “Tôi nghĩ đó là ý chú.”

“Không phải.”

Hường Nghiễm cười, “Cậu ta thích tôi, lại là học trò của chú, xem ra rất trong sạch... Tôi có thể sẽ gặp cậu ta, sau đó thử một lần...”

Hường Hưng Học không biết lời nói của Hường Nghiễm có mấy phần thật giả, anh theo bản năng mà cảm thấy Hường Nghiễm không có hứng thú với cậu nhóc này, nhưng cậu lại thể hiện thái độ hứng thú.

“Tôi cho cậu biết chỉ là bởi vì tôi cảm thấy cậu nên biết có một người yêu cậu. Nhưng cậu không thể đi tìm cậu ta.”

“Tại sao?”

Hường Hưng Học trong lòng rối loạn lung tung, anh có chút hối hận vì đã để Hường Nghiễm biết, rồi lại không giải thích được nguyên nhân Hường Nghiễm không thể đi tìm cậu nhóc này, anh chỉ là không muốn Hường Nghiễm đi tìm cậu ta.

“Bởi vì... Cậu ta là học trò của tôi.”

“Thôi, chú không nói tôi cũng có thể tìm được, dù sao chú một tuần cũng có 5 tiết thôi.” Hường Nghiễm đứng lên, “Chấm điểm cao vào, bảo bối này thích tôi, tôi không thể để cậu ấy nhận điểm thấp được.”

Hường Hưng Học cảm thấy xoắn xuýt vô cùng, anh ở trong lòng đem 85 điểm đổi thành 86 điểm, nể mặt Hường Nghiễm một phần.

Cậu nhóc không viết lớp, chỉ để lại họ tên.

Cậu gọi là Trang Sinh - tên rất dễ nghe.

Sau đó lúc Hường Hưng Học lên lớp lòng đều sợ hãi, anh rất sợ Hường Nghiễm sẽ xuất hiện tại lớp học.

Nhưng thứ hai Hường Nghiễm không xuất hiện.

Thứ ba cũng không.

Cậu lại không đề cập đến chuyện muốn tìm Trang Sinh nữa, ngày nghỉ cũng chỉ ở nhà.

Bài văn của Trang Sinh cũng như đêm mùa đông hoang đường, bị Hường Nghiễm vứt trong một góc không muốn người biết.

Hường Hưng Học trước khi dạy học sẽ nhìn sổ điểm danh một chút, vẫn không thấy hai chữ Trang Sinh. Anh dạy 500 học sinh, trong đó không ai họ Trang.

Bài tập hôm đó cùng hai chữ Trang Sinh, giống như một giấc mộng dài.

Hường Hưng Học đem sổ điểm danh tỉ mỉ nhìn thêm một lần, rốt cuộc xác định Trang Sinh chỉ là một cái tên giả, anh lại liên tục so với phong cách làm bài, rồi nhận định trong các sinh viên của anh không có tác giả bài văn kia.

Trang Sinh này rốt cuộc là ai?

Hường Hưng Học không muốn biết cậu ta là ai đến thế, nhưng không biết Trang Sinh là ai anh lại cảm thấy không cam lòng, anh vẫn là muốn biết Trang Sinh lớn lên trông thế nào, trí tưởng tượng của Hường Hưng

Học miêu tả ra một thiếu niên gầy yếu trắng nõn, trông bình thường thôi, nhưng trong mắt lại có một ngọn lửa.

—
Chú ơi tỏ tình lẹ đi chú ơi!”(

29. Chương 29: Trang Thu Bạch

“Cậu ta gọi là Trang Sinh.”

Hướng Nghiễm mua một đôi ghế mây đặt ở ban công, lúc khí trời trở nên ấm áp, bọn họ có lúc sẽ ngồi ngoài ban công tán gẫu.

Hướng Nghiễm nằm nhoài trên lan can, cốc rượu trong tay lơ lửng giữa trời đêm, rượu đỏ được ánh đèn thành phố chiếu đến long lanh.

Hướng Hưng Học nói chuyện không đầu không đuôi, nhưng Hướng Nghiễm cũng nghe rõ ràng, Hướng Hưng Học thấy cậu nở nụ cười, sau đó nhấp một ngụm rượu.

“Cậu ta không phải học trò của tôi. Tôi nghĩ một lúc, cậu ta là đàn em của cậu, có thể thấy cậu diễn thuyết trên đài chủ tịch, vì vậy so với cậu chỉ nhỏ hơn một hai tuổi, tôi dạy sinh viên năm thứ nhất - nhưng Trang Sinh, cậu ta hiện tại có lẽ đang học nghiên cứu sinh, hoặc là học năm thứ tư, chắc chắn cậu ta biết tôi là chú cậu nên mới gửi bài tập cho tôi.”

“Cậu ta có thể cũng không phải tên Trang Sinh, cái tên này quá mê huyễn rồi.”

Hướng Nghiễm ngồi xuống ghế mây, vừa uống rượu vừa lẳng lặng nghe anh nói.

“Rất quan trọng sao?” Hướng Nghiễm mở miệng.

“Cái gì?”

“Cậu ta là ai rất quan trọng sao?”

“Cậu không muốn biết cậu ta là ai à?”

“Lúc đầu không phải chú không cho tôi đi tìm cậu ta sao?”

Đúng rồi.

Hướng Hưng Học không trả lời được, trầm mặc hồi lâu.

“Tôi thừa nhận văn chương của cậu ta rất cảm động, nhưng tôi không muốn biết cậu ta là ai. Lúc đầu cũng có muốn một chút, nhưng một chút đó không đủ để tôi đi tìm cậu ta. Chú biết nếu tôi muốn tìm một người sẽ làm thế nào không? Có lẽ tôi sẽ xem hết danh sách học sinh tốt nghiệp của Hoa An và danh sách sinh viên đại học Đồng, phạm vi này không lớn, ba mươi, bốn mươi người, nếu tôi sẵn lòng, tôi sẽ tiếp xúc với từng người, nhất định sẽ biết được cậu ta là ai. Như vậy rất phiền phức, cũng có cách đơn giản hơn, trực tiếp tra IP cậu ta. Nhưng tôi không muốn như vậy, cậu ta yêu tôi, cậu ta nên từng bước từng bước đi đến bên cạnh tôi, không nên trốn sau một cái tên giả, không nên dùng phương pháp lén lút như thế này. Cậu ta không dám. Yêu như vậy có gọi là yêu không? Cậu ta không hề làm gì cả, tôi chỉ có thể tôn trọng sự nhút nhát của cậu ta.”

Hướng Hưng Học cười cười, “Không phải ai cũng có dũng khí đem tình yêu nói ra.”

Hướng Nghiễm nhướng mi mắt, nhẹ nhàng nhìn lướt qua Hướng Hưng Học, lại rũ mắt nhìn rượu trong cốc.

Ánh mắt thản nhiên như không, lại khiến Hướng Hưng Học trong lòng ngứa ngáy.

“Chú cũng là kẻ nhát gan sao?” Hướng Nghiễm hỏi.

Hướng Hưng Học chưa bao giờ cảm thấy mình là kẻ nhát gan, nhưng gần đây anh luôn ở trong một trạng thái hỗn độn.

Có rất nhiều câu hỏi anh không trả lời được, anh thậm chí còn không dám nghĩ đến đáp án.

“Phải.” Anh nói.

Hướng Nghiễm dùng cốc rượu chạm vào cốc trà trong tay Hướng Hưng Học, thủy tinh và gốm sứ chạm vào nhau nghe “cộp” một tiếng, “Tôi cũng vậy.”

Cậu uống cạn rượu trong cốc, đem cốc rượu về lại phòng khách, Hướng Hưng Học gọi cậu lại: “Trang Sinh... Bài văn hôm đó tôi xem lại nhiều lần mới nhận ra người được đề cập đến là cậu, nếu tôi không nhìn ra, cậu sẽ không biết... Làm như vậy rất mạo hiểm, tôi không biết cậu ta rốt cuộc nghĩ như thế nào. Nếu như cậu ta đồng ý dừng cảm hơn một chút, cậu sẽ chấp nhận cậu ta sao? Sẽ cùng một chỗ với cậu ta sao?”

“Tôi không có nghĩa vụ đáp lại tình cảm của cậu ta.”

Hướng Hưng Học lần nữa nhắc nhở mình không nên đi dò xét cuộc sống của Trang Sinh, Trang Sinh và anh kỳ thực không có quan hệ gì, biết Trang Sinh là ai đối với anh cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Thế nhưng Hướng Nghiễm lại cho Hướng Hưng Học một lối suy nghĩ mới.

Muốn tìm một người kỳ thực rất dễ dàng.

Hướng Hưng Học là giảng viên, anh có quyền vào kho hồ sơ sinh viên.

“Mình chỉ xem một lần, không tìm được thì thôi.” Anh quay về văn phòng, nói thầm, “Chỉ một lần.”

Hướng Hưng Học tra xét hết thấy sinh viên họ Trang của trường, anh không muốn để ý đồ của mình bại lộ quá rõ ràng, chỉ có thể theo một manh mối rất không đáng tin cậy mà điều tra - Trang Sinh là Trang Sinh mộng hồ điệp (*), cậu ta lấy danh tự này cho mình có khi chỉ là ẩn ý, cậu ta không nhất định họ Trang.

Thế nhưng Hướng Hưng Học thật sự tra được một sinh viên họ Trang tốt nghiệp Hoa An, nhỏ hơn Hướng Nghiễm một tuổi, đang học nghiên cứu sinh năm hai.

Cậu ta tên là Trang Thu Bạch, tấm ảnh trên hồ sơ là chụp lúc nhập học năm thứ nhất, khi đó cậu còn rất ngây ngô, đeo một cặp kính gọng đen, nổi bật làn da rất trắng.

Trực giác của Hướng Hưng Học nói cho anh biết Trang Thu Bạch chính là Trang Sinh.

Để chứng minh suy đoán của mình, anh lại lên diễn đàn trường tìm tên cậu Trang Thu Bạch này.

Trang Thu Bạch đang học tài chính, lúc còn học đại học từng làm chủ nhiệm câu lạc bộ văn học Kiềm Gia, trên diễn đàn có vài tấm ảnh của cậu ta, dáng vẻ cậu rất được nữ sinh yêu thích, có cô bé nhiệt tình mở chủ đề oán giận Trang Thu Bạch không dính khói bụi nhân gian, bên cạnh cậu chưa từng có bạn gái.

Trên lý trí Hướng Hưng Học cảm thấy Trang Thu Bạch xứng với Hướng Nghiễm, dáng vẻ cậu không tệ, năng lực cũng tốt, chỉ thích một mình Hướng Nghiễm. Nhưng anh lại tâm thường và ác ý mà nhận định Trang Thu Bạch là kẻ thua cuộc, bởi vì Hướng Nghiễm đã nói “Tôi không có nghĩa vụ đáp lại tình cảm của cậu ta.” Hướng Nghiễm từ khi bắt đầu đã không muốn cho cậu ta cơ hội.

Hướng Hưng Học thấy chưa xót cực kỳ.

Anh lại tìm tên mình trên diễn đàn, sinh viên mở chủ đề nói “Thầy Hướng mới tới rất đẹp trai”, trong chủ đề có người nói “Ông ấy chính là người trước đây tố cáo Triệu Trường Vân”, sinh viên trong chủ đề biểu thị “độ thiện cảm nổ tung” đối với bình luận này, sau đó có người nói tiếp: “Vị giảng viên này tuổi còn trẻ đã ly hôn, tuy rằng không biết vì sao, thế nhưng cảm thấy nhân phẩm ông ấy tốt vô cùng”, bình luận phía dưới lại có rất nhiều ý tứ sâu xa “Ông ấy vậy mà vẫn còn độc thân nha

”, có sinh viên đại học S vào quấy rối, bị sinh viên đại học Đồng mắng đến máu chó đầy đầu.

Hướng Hưng Học xem xong, nở nụ cười, tâm trạng đột nhiên tốt lên.

Anh tiện tay tìm “Hướng Nghiễm”, Hướng Nghiễm bởi vì ngoại hình rất đẹp nên trong diễn đàn có rất nhiều bài thảo luận, sau đó Hướng Nghiễm bị phát hiện là thích đàn ông, nhiệt độ chỉ tăng lên mà không giảm.

Hướng Hưng Học cảm thấy Trang Thu Bạch không thể nào không biết Hướng Nghiễm thích đàn ông, nếu đã biết mà vẫn không quang minh chính đại tranh thủ, không có cơ hội là đáng đời.

Anh không muốn nói cho Hướng Nghiễm biết thân phận của Trang Sinh, lại không kiềm chế nổi cảm giác phẫn khích khi giải được câu đố, cũng như cảm giác vui mừng của kẻ đứng bên ngoài nhìn người khác đau khổ.

“Tôi biết Trang Sinh là ai rồi.” Anh không nhận được nói với Hướng Nghiễm.

Hướng Nghiễm ngẩn ra, lập tức phối hợp hỏi lại: “Là ai?”

Hướng Hưng Học cong khóe miệng, “Là một người không có gì đặc sắc cả.”

“Thật sao?”

Hướng Nghiễm nở một nụ cười gần như dung túng - bên trong bất đắc dĩ lộ ra một ít cứng chiu, Hướng Hưng Học xưa nay chưa từng thấy cậu cười như vậy, lập tức đầu vầng mắt hoa.

Hướng Hưng Học còn chưa say mê đủ, Hướng Nghiễm đã thu nụ cười lại, “Hướng Hưng Học, sao chú lại chấp nhất chuyện Trang Sinh là ai như vậy? Tôi nói rồi, cậu ta là ai không có gì quan trọng cả.”

Cậu lười nhác tựa vào tay vịn sofa, tay đưa lên chậm rãi xoa xoa huyệt thái dương, “Nếu như chú không phải đàn ông thẳng, tôi sẽ cho rằng chú thích tôi... Chú trông như đang ghen vậy. Hôm trước lúc xem phim cũng vậy, lời kịch nói cứ như thật... Nhưng chú hẳn là thích phụ nữ, đúng không?”

Hướng Hưng Học bị nói đến bối rối.

Nhưng Hướng Nghiễm cứ như đang độc thoại, cậu căn bản không cần Hướng Hưng Học trả lời cái gì, “Như vậy rất nguy hiểm, sẽ làm tôi hiểu lầm, lần sau đừng như vậy nữa.”

Cậu nhắm mắt lại, vẻ mặt rất nhu hòa, giọng nói cũng không có ý trách cứ, dường như chỉ là đang nói “Đồ ăn hôm nay hơi nhạt, lần sau bỏ nhiều muối một chút.”

Hướng Hưng Học vốn nên cẩn thận nghĩ lại, nhưng thái độ Hướng Nghiễm quá mức bao dung khiến anh không ý thức được sai lầm của mình.

Anh vừa mở miệng, lời nói ra lại biến thành, “Vậy cậu sẽ động lòng sao?”

Hướng Nghiễm đột nhiên mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt Hướng Hưng Học, ánh mắt cậu rất phức tạp, miệng lại nói: “Sẽ không đâu, đẳng cấp không đủ cao.”

- —

(*) Trang sinh mộng hồ điệp: Một đoạn văn trong sách của Trang Tử. Đoạn văn này rất nổi tiếng, trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa của Trung Quốc và Việt Nam.

Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê: Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là “vật hoá”.

30. Chương 30: Cầu Hôn

Ngữ khí khinh bỉ của Hướng Nghiễm khiến Hướng Hưng Học chán nản buồn rầu đến cuối học kỳ.

Có sinh viên tìm Hướng Hưng Học nhờ anh phụ trách lớp học tình nguyện mùa hè, anh không biết trường học có sắp xếp khác hay chưa, liền bảo học trò chờ, anh sẽ trả lời sau.

Tháng sáu ánh mặt trời gay gắt, tiếng ve râm rân dưới phiến lá. Giữa mùa hè nóng hừng hực, cuộc đời sinh viên của Hướng Nghiễm cũng sắp kết thúc.

Cậu sẽ đại diện tất cả sinh viên khoa y tuyên thệ trong lễ tốt nghiệp.

“Có căng thẳng không?” Hường Hưng Học mở một hộp kem Rum cho Hường Nghiễm.

“Không biết nữa.”

Hường Nghiễm cắt kem trong hộp thành chín khối, dùng nĩa ghim một khối đưa đến gần Hường Hưng Học.

Kem chảy rất nhanh, động tác trên tay Hường Nghiễm không thể nhanh hơn tốc độ tan chảy của kem, vài giọt kem nhỏ xuống mặt bàn lấm tẩm.

Hường Nghiễm nhìn thấy chất lỏng nhỏ xuống liền nhú mày, Hường Hưng Học không muốn khiến tâm trạng cậu tệ hơn, dùng muỗng múc kem ngậm vào miệng, hàm răng bị lạnh đến ê buốt. Anh nuốt nguyên khối kem, không nếm ra được vị gì, mùi rượu lại ngoan cường đọng lại trong cổ họng.

“Ngon không?” Hường Nghiễm hỏi.

“Rất ngon.”

Hường Nghiễm cười cười, kéo đĩa sứ trắng đến trước mặt mình, từng miếng nhỏ ăn hết tám khối còn lại.

“Ngày mai tôi sẽ đến dự lễ tốt nghiệp của cậu.” Hường Hưng Học nhìn Hường Nghiễm ăn, toàn bộ ngọt ngào lúc này chưa kịp cảm nhận nay đã trở về miệng anh.

“Ừm.”

“Thời gian trôi nhanh quá, Tiểu Nghiễm của chúng ta hiện tại đã trở thành bác sĩ chính thức rồi.”

Trời chiều trong trung tâm thành phố trở tối bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, ngọn đèn nhỏ bên cạnh bàn sáng lên.

“Tôi tặng cậu thứ gì đó được không?”

Lúc Hường Nghiễm tốt nghiệp tiểu học, Hường Hưng Học tặng cậu một chiếc đồng hồ thể thao, không phải loại đắt tiền, nhưng cậu đã đeo một thời gian dài.

Hường Nghiễm tốt nghiệp sơ trung, Hường Hưng Học tặng cậu một hòn đá, ngụ ý bình an trôi chảy.

Sau đó Hường Hưng Học không tặng gì cho Hường Nghiễm nữa, bọn họ đột nhiên trở nên xa cách.

Hiện tại Hường Nghiễm đã học xong bác sĩ chính quy, Hường Hưng Học muốn tặng quà tốt nghiệp cho cậu, còn muốn bù lại món quà thành niên chưa tặng.

“Tặng cái gì?” Hường Nghiễm đem khối kem cuối cùng ngậm vào miệng, trong đĩa còn lại một mảng kem lớn đã tan chảy.

“Hắn là tôi hỏi cậu.” Hường Hưng Học mở tin nhắn ngân hàng trong điện thoại, đưa đến trước mặt Hường Nghiễm, “Tôi chỉ có nhiều đây tiền, quá đắt mua không nổi.”

“Đều cho tôi hết?” Hường Nghiễm hơi cong khóe miệng, “Quá nghèo rồi, còn không bằng số lẻ trong tài khoản của tôi.”

“Này cậu bạn nhỏ, chúng tôi là tầng lớp làm công ăn lương đó, kiếm tiền không dễ dàng gì. Hiện tại cậu biết rồi đó.”

Hường Nghiễm không lên tiếng, dùng giấy ăn lau miệng, đôi mắt sáng lên.

“Chờ chút nhiều tiền hơn một chút rồi tặng, chút tiền này không đáng chú ý.”

Hường Hưng Học đi trả tiền, chớp mắt bữa cơm tối này đã hơn 500, anh thấy số dư lại giảm xuống, “Cậu xem, hiện tại chỉ có 47 ngàn 982 khối 1 mao 3, đủ để mua một bộ âu phục cho cậu sao?”

“Không đủ.” Hường Nghiễm cất lực nín cười, âm thanh cũng thay đổi, cuối cùng vẫn là nhin không được bật cười, “Chú thật nghèo.”

Quảng trường trước nhà hàng có không ít người, màn ảnh bốn phía bỗng nhiên đồng loạt sáng lên.

Hướng Nghiễm dừng bước, ngẩng đầu nhìn màn hình.

Những người trên quảng trường cũng lục tục dừng lại.

Màn ảnh xuất hiện dòng chữ, “Marry me, Vivian.”

Hướng Hưng Học không tin sẽ có chuyện trùng hợp như thế - trước lễ tốt nghiệp của Hướng Nghiễm một ngày, có một Vivian được cầu hôn trước mặt mọi người.

“Vivian này chắc không phải là Thẩm Vân Mộng đâu.” Anh lẩm bẩm.

Màn ảnh lớn nhất đang chiếu trực tiếp, người đàn ông quỳ một chân trên đất, tay đưa hộp nhẫn, người phụ nữ được cầu hôn không thấy rõ mặt, hai tay hạnh phúc hợp lại cùng nhau.

Sơn móng tay màu đỏ rất chói mắt, Hướng Hưng Học có thể nhận ra đó là tay Thẩm Vân Mộng.

“Đ*”.*”

Anh còn chưa cảm thán xong, người từng là người bên gối anh đã xuất hiện trong màn hình.

Hướng Hưng Học không biết Thẩm Vân Mộng diễn xuất cao siêu hay là bị chân thành làm cảm động, cô biết rõ mình sẽ được cầu hôn, vẫn kinh ngạc dùng bàn tay với những móng tay sơn đỏ che miệng lại.

Người trên quảng trường đều hô lớn: “Đồng ý đi, đồng ý đi.”

Âm thanh chấn động đến mức Hướng Hưng Học thấy đau cả đầu.

Thẩm Vân Mộng đưa tay ra, người đàn ông đeo cho cô một chiếc nhẫn kim cương sắc sỡ lóa mắt.

Bọn họ ở trong một phòng riêng, tác gia phú nhị đại kia hẳn là bao trọn, màn ảnh đều là người phục vụ đeo nơ, bọn họ lễ phép đồng loạt nói to: “Hôn đi, hôn đi!”

Người đi lại trên quảng trường cũng bị sự lãng mạn làm cảm động, cao giọng hô: “Hôn đi, hôn đi!”

Lúc đôi tình nhân kia hôn nhau, ống kính quay gần hơn, bầu không khí lại bị tiếng hoan hô làm cho sôi nổi dị thường.

Hướng Hưng Học dùng giọng nói chỉ đủ để Hướng Nghiễm nghe thấy, nói: “Lại còn hôn lưỡi.”

Nghi thức cầu hôn kết thúc, màn ảnh lớn của nhà hàng vẫn còn dòng chữ “Marry me, Vivian.”

Hướng Hưng Học ngẩn ngơ, đoàn người đã tản ra hết, anh vẫn còn nhìn chăm chú màn hình.

Việc không còn yêu vợ trước cùng với việc tâm không nổi sóng mà chứng kiến vợ trước được đối tượng quá trớn cầu hôn là hai loại trạng thái tâm lý tuyệt nhiên không giống nhau.

Hướng Hưng Học không hối hận lúc ấy từ chối Thẩm Vân Mộng cầu hòa, nhưng bỗng nhiên chứng kiến nghi thức cầu hôn hoàn thành vẫn khiến anh cảm thấy khổ sở như trước. Anh và Thẩm Vân Mộng kết hôn năm năm, trong đó thời gian gần mặt cách lòng mất khoảng hai năm, Thẩm Vân Mộng gặp chồng chưa cưới của cô bây giờ, sau đó muốn cùng Hướng Hưng Học ly hôn, ly hôn được nửa năm, Thẩm Vân Mộng nói cô vẫn yêu anh như trước, Hướng Hưng Học khuyên cô nên yên ổn ở cùng đương nhiệm, sau đó vãn vẹn hai tháng trôi qua, cô nhận lời cầu hôn của tác gia kia.

Hướng Hưng Học cảm thấy toàn bộ quá trình có hơi quá nhanh, nhưng cẩn thận nghĩ lại hẳn là Thẩm Vân Mộng cũng đã xoắn xuýt rất lâu.

Hướng Nghiễm từ nãy vẫn không lên tiếng bỗng nhiên nói: “Cô ta mang thai có hơn bốn mươi ngày.”

Hướng Hưng Học rót cuộc cúi đầu, anh từ từ hít thở không khí đêm hè, nghe được mùi thơm cây cỏ trên người Hướng Nghiễm, nghe được mùi hoa quả ngọt ngào trên người cô gái đi qua, còn nghe được mùi mỹ phẩm các cô gái hay dùng. Mùi trên người Hướng Nghiễm rất nhạt, Hướng Hưng Học nghĩ được lại thấy nồng đậm an ủi, mặc dù cậu bạn nhỏ vừa nói lời tổn thương người.

“47 ngàn 982 khối 1 mao 3, không đủ để cô ta sinh con cho tôi.” Hướng Hưng Học cảm thấy mình đúng là rất nghèo.

“47 ngàn 982 khối 1 mao 3 cũng không phải của chú, là của tôi.” Hường Nghiễm lạnh lùng mở miệng.

“Ừ, là của cậu.” Hường Hưng Học xoa xoa đầu Hường Nghiễm, anh lại nghĩ tới Thẩm Vân Mộng, nghĩ tới móng tay sơn đỏ của cô, “Lần sau cô ấy đi bệnh viện kiểm tra, nếu cậu có gặp, nói với cô ấy, mang thai rồi, đừng sơn móng tay nữa, không tốt cho sức khỏe, cũng đừng xịt nước hoa, cái đó cũng không tốt.”

Hường Nghiễm không lên tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Trong màn ảnh lại bắt đầu chiếu trực tiếp pháo hoa ở Hàm Châu.

“Chúng ta ra bờ sông một chút đi, xem anh ta đốt pháo hoa cho tiền nhiệm Tiểu Thẩm của chú.”

Sông nước mênh mông phản chiếu pháo hoa bung nổ, mặt nước đen như mực thỉnh thoảng lấp lánh ánh sáng.

Lần này Hường Hưng Học không phải là người đốt pháo hoa, tâm trạng khổ sở cũng không giống như trước, nhưng vẫn là khổ sở.

“Uống rượu không?” Hường Nghiễm hỏi.

Hường Hưng Học lắc đầu, “Tôi sẽ say, ngày mai còn muốn đi cùng cậu.”

“Hút thuốc không?”

Anh lại lắc đầu.

Hường Nghiễm mua nửa cốc nước đá cùng hai chai nước ngọt vị quýt, cậu vặn nắp chai đưa nước ngọt cho Hường Hưng Học: “Uống với tôi một chút đi.” Cậu mở lon bia, bọt từ miệng lon trào ra. Hường Nghiễm lúc uống bia rất yên tĩnh, không giống đàn ông trung niên uống vào là sảng khoái thở ra một hơi.

Hường Hưng Học nhìn cậu uống bia rượu như uống nước, không khỏi nhú mày: “Sao cậu hay uống rượu vậy?”

“Bởi vì trong lòng tôi đau khổ, muốn mượn rượu tiêu sầu.” Hường Nghiễm cười cười trả lời.

“Nghiễm túc chút đi.”

Hường Nghiễm nghiêm mặt nói: “Tôi uống rượu chơi thuốc, nhưng tôi là một đứa trẻ ngoan.”

Hường Hưng Học nở nụ cười: “Cậu có thể để tôi yên tĩnh khổ sở một chút không?”

“Có thể.” Hường Nghiễm ngậm miệng.

Giữa trời đất chỉ còn âm thanh sót lại của pháo hoa, không có Hường Nghiễm pha trò, Hường Hưng Học lại cảm thấy cô đơn.

“Hồi tháng tư, Thẩm Vân Mộng có đến tìm tôi, muốn quay lại với tôi. Tôi không đồng ý.”

Hường Nghiễm trông rất ngạc nhiên, nhưng cậu không lên tiếng.

“Cô ấy nói người kia muốn cầu hôn cô ấy, hỏi tôi còn yêu cô ấy không, tôi đã không còn tình cảm với cô ấy, tôi còn nói với cô ấy cô ấy nên học cách phân biệt cái gì là tình yêu, cái gì là thói quen.”

Hường Nghiễm nói: “Vậy chú không phải là tự làm tự chịu sao?”

Hường Hưng Học uống một hớp nước ngọt lớn, anh nhìn Hường Nghiễm như nhìn kẻ ngốc: “Cậu cho rằng tôi khổ sở vì cái gì?”

“Người đàn bà chú yêu sắp kết hôn cùng người khác.”

“Sai sai sai!” Hường Hưng Học dùng động tác uống bia uống nửa chai nước ngọt, “Tôi khổ sở vì trong tài khoản chỉ có 47 ngàn 982 khối 1 mao 3.”

“Là của tôi.” Hường Nghiễm sửa lưng anh.

“Được, tôi sai rồi, tôi khổ sở vì trong tài khoản của tôi chỉ có 47 ngàn 982 khối 1 mao 3, mà 47 ngàn 982 khối 1 mao 3 này là tiền mua quà cho Tiểu Nghiễm của chúng ta. Còn tôi, một mao tiền cũng không có.”

“Hương Hưng Học, chú phải hiểu rằng” Hương Nghiễm thấp giọng, giọng nói bỗng nhiên dịu dàng hẳn đi. Hương Hưng Học cho rằng cậu sẽ nói gì đó an ủi, quay đầu nhìn vào mắt Hương Nghiễm.

“Chú không chỉ một mao tiền cũng không có, chú còn nợ tôi 6 khối tiền, hai chai nước ngọt cũng tốn tiền.”

“Mẹ nó, cậu là phú nhị đại mà sao keo kiệt vậy?”

Hương Nghiễm mím mím môi, “Chú dám không trả không?”

“Không dám.”

Hương Nghiễm nở nụ cười, nằm xuống sườn dốc bờ sông.

Vóc dáng Hương Nghiễm rất cao, nằm xuống lại trông nhỏ bé, cậu được cõ mìn vây quanh như vãi nhưng bao xung quanh vật quý giá. Hương Hưng Học từ từ ngồi xổm xuống, theo thị giác nhìn xuống, Hương Nghiễm nhỏ nhỏ từ từ lớn lên, gương mặt vẫn là gương mặt đó, một chút thay đổi cũng không có, Hương Hưng Học cũng xem như chứng kiến cậu lớn lên - rõ ràng là lớn rồi, nhưng vẫn đáng yêu như lúc ban đầu.

Một đóa pháo hoa lớn như rồng bay lên trời, Hương Hưng Học bị tiếng nổ vang trời làm giật mình lão đảo.

Pháo hoa hồng rực nhảy nhót trên bầu trời đêm.

Hương Hưng Học trước đó vẫn xem thường trận pháo hoa này, lãng mạn thì lãng mạn thật, nhưng trò này Hương Nghiễm đã làm qua. Nhìn một đóa pháo hoa thế này, anh rốt cuộc thấy được dụng tâm của tác gia kia, lúc tình nồng ai lại không dễ tâm? Muốn đem tất cả sao trên trời tặng hết cho người yêu, chạm không tới những vì sao sẽ tặng pháo hoa cho cô ấy, Hương Hưng Học cũng từng dễ tâm, mười năm trước, hoặc là mười mấy năm trước, anh còn nguyện ý vì Thẩm Vân Mộng đi tìm mây trên trời. Nhưng anh không còn là người mười mấy hai mươi mấy tuổi, ái tình của anh đã bị năm tháng bào mòn thành một tia khói xanh - tàn tích của pháo hoa cháy rực, nhưng làn khói này không chịu nổi gió thổi——

Nhẹ nhàng như gió đêm đầu hạ, cũng có thể đem hình dạng cuối cùng thổi tan.

Hương Hưng Học rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, anh dùng tay luồn vào tóc Hương Nghiễm, cảm nhận nhiệt độ trên da đầu cậu, cảm nhận mạch đập của cậu.

Anh cảm thấy mình cần phải giải thích một đôi lời, liền nói với Hương Nghiễm: “Tiểu Nghiễm, tôi không còn yêu cô ấy nữa.”

31. Chương 31: Hôn

“Ừ.”

Hương Hưng Học nói tiếp: “Tôi từ rất lâu trước đây đã không còn yêu cô ấy.”

“Tôi vừa nãy chỉ là khổ sở vì chính mình, đã đến tuổi trung niên lại một chuyện không thành. Rất thảm đúng không?”

Hương Nghiễm nhắc mi mắt lên, nắm góc áo Hương Hưng Học kéo anh ngồi lên cỏ, “Chú không phải đẩy đổ Triệu Trường Vân sao? Hiện tại cũng là giảng viên, nghèo thì có hơi nghèo, nhưng không đến nỗi một chuyện cũng không thành.”

Hương Hưng Học ngồi xuống mới phát hiện trên cỏ có chút ẩm ướt, “Cậu đứng lên đi, cỏ ướt rồi.”

Hương Nghiễm không nhúc nhích.

Hương Hưng Học có chút bất đắc dĩ, nằm xuống bên cạnh cậu.

Anh không cần ngẩng đầu đã nhìn thấy mười mấy trái tim nhảy lên không trung, pháo hoa vang một tiếng, trái tim Hương Hưng Học liền nhảy theo một nhịp, anh ở giữa hỗn độn đuổi theo tần suất của pháo hoa.

Anh tựa hồ chưa bao giờ trải qua một đêm đẹp dễ như vậy - dưới thân là hơi thở ướt át của cỏ xanh, trong mắt là trời đêm vừa xán lạn vừa sâu thẳm, dưới chân là nước sông dâng trào, thiếu niên bên cạnh nói anh cũng không phải một chuyện không thành.

Hướng Hưng Học nghiêng người quay sang Hướng Nghiễm, gối đầu lên tay, anh nhìn Hướng Nghiễm, chợt nhớ tới nụ hôn đêm mùa đông.

Hôm đó trong nhà ánh đèn sáng trưng, anh uống một cốc rượu, trong rượu có thuốc thúc tình, anh biết người trước mắt là cháu anh, nhưng vẫn hôn cậu.

Thời điểm động tâm càng sớm hơn - hình như là vào cái ngày Hướng Nghiễm đốt pháo hoa.

Hoặc là thật lâu trước đó.

Anh nhớ không rõ nữa.

Thẩm Vân Mộng nói không sai, Hướng Hưng Học yêu người khác.

Một người chú, yêu phải cháu của mình.

Anh vẫn không dám nghĩ, không dám tìm hiểu tâm tình của Hướng Nghiễm, nhưng thích cũng đã thích rồi, thích một người, nhìn người ấy cười híp mắt ăn kem cũng có thể cảm nhận được vị ngọt, thấy người khác thích người ấy trong lòng liền chua xót, nhận được một bó hoa, hận không thể khiến nó mãi mãi không tàn.

Thích, là không tránh khỏi.

Hướng Hưng Học lắc lắc đầu, xác định một hộp kem Rum, một chai nước ngọt vị quýt không đủ để anh mất đi lý trí, anh rất tỉnh táo.

“Tiểu Nghiễm, tôi muốn nói với cậu chuyện này.”

Hướng Nghiễm quay đầu về phía anh, “Chú nói đi.”

Hướng Hưng Học ngồi dậy, lòng bàn tay ẩm ướt vì cỏ xanh, cũng vì mồ hôi ẩm áp, anh ôm đầu gối mình, nhìn hòn đảo nhỏ chìm trong bóng tối, “Tôi hiện tại không muốn làm chú cậu nữa rồi.”

Anh không biết phải làm gì để thoát khỏi quan hệ chú cháu này, cũng không biết nên nói thế nào với anh trai anh, cha của Hướng Nghiễm, nhưng anh không muốn làm chú nữa rồi.

“Tôi muốn...” Hướng Hưng Học vốn định nói thẳng “Tôi muốn làm bạn trai em”, nhưng anh lại không biết Hướng Nghiễm có thể đồng ý hay không, anh cùng với bạn trai cũ của Hướng Nghiễm, cùng với Tiểu Lộc không giống nhau lắm, anh không biết Hướng Nghiễm có nguyện ý thay đổi phong cách hay không.

“Tôi mặc dù không có tiền... Đã lỳ dị... Không hiểu tình thú... Nhưng tôi sẽ không ngoại tình.” Hướng Hưng Học phát hiện mình thật sự không có ưu thế gì, anh chôn đầu, âm thanh ngày càng nhỏ đi, “Tôi thích em.”

Anh chờ một lúc, không đợi được Hướng Nghiễm trả lời, liền nghiêng đầu nhìn sang Hướng Nghiễm.

Cậu bạn nhỏ nhìn bầu trời đêm, không lộ ra vẻ mặt gì, “Chú muốn làm gì?”

“Tôi muốn cùng với em.”

Hướng Nghiễm liếc mắt, “Chú đoán tôi muốn làm gì?”

“Tôi không biết. Đừng muốn từ chối tôi là được.”

“Nếu như tôi từ chối?” Hướng Nghiễm cũng ngồi dậy, nghiêng đầu đối diện với Hướng Hưng Học.

Hướng Hưng Học chỉ tỏ tình hai lần, lần đầu tiên thành công, lần thứ hai đang làm, anh không có kinh nghiệm thất bại, “Vậy tôi cũng không có cách nào khác, tôi chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của em.” Anh thở dài, “Tôi sẽ khó mà vượt qua, sẽ khổ sở hơn lúc này.”

Hướng Hưng Học lấy một chai nước quýt khác, “Nhưng tôi vẫn là chú của em, sẽ không bởi vì bị từ chối mà không đến dự lễ tốt nghiệp, không tặng quà tốt nghiệp cho em, vì vậy không cần phải đặt nặng vấn đề.”

Hướng Nghiễm lúc này rất vui vẻ, cậu cười đến thoải mái, đôi mắt híp thành trăng lưỡi liềm, “Tôi không từ chối anh.”

Hướng Hưng Học có chút thụ sủng nhược kinh, ngón tay chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Hướng Nghiễm: “Là ý đó sao? Hai chúng ta, yêu đương?”

Hướng Nghiễm gật gù: “Hiện tại anh nợ tôi, hơn bốn vạn nhỉ? 47 ngàn 982 khối 1 mao 3, cộng thêm 6 khối, 47 ngàn 988 khối 1 mao 3, trả hay không trả?”

Hướng Hưng Học từ trong túi lấy ví tiền ra, trình trọng đưa thẻ cho Hướng Nghiễm, “Tôi tranh thủ học kỳ sau dạy thêm vài tiết tự chọn, viết thêm vài luận văn...”

“Tôi không muốn.” Hướng Nghiễm bỏ thẻ vào ví, kéo khóa kéo lại, “Tôi muốn quà tốt nghiệp.”

“Người có tiền chúng tôi, chưa bao giờ hiếm lạ thẻ ngân hàng.”

Cậu đứng dậy, đưa tay cho Hướng Hưng Học, “Về nhà đi.”

Hướng Hưng Học chà chà tay vào quần, hơi gợn lên một chút, lại hạ xuống. Anh có chút căng thẳng, vừa nói yêu xong, tay cũng không dám nắm.

Cổ tay Hướng Nghiễm giật giật, ra hiệu Hướng Hưng Học nhanh một chút. Hướng Hưng Học nhìn đôi tay khớp xương rõ ràng kia, nuốt nước miếng một cái, “Tôi lần đầu tiên hẹn hò cùng đàn ông, không quá biết...”

“Thầy Hướng cũng có thứ không biết sao, đừng sợ, bác sĩ Hướng dạy anh.” Hướng Nghiễm đỡ đầu gối cúi xuống, đặt tay mình vào trong tay Hướng Hưng Học, “Đây là tay tôi, tôi muốn kéo anh lên, anh nắm chặt tay tôi là được, không khó đúng không?”

“Tôi không phải ý đó.” Hướng Hưng Học bị bản thân mình làm cho thẹn đỏ cả mặt, anh nắm chặt tay Hướng Nghiễm, cả người một chút sức lực cũng không dùng, toàn bộ tùy theo Hướng Nghiễm kéo mình dậy.

Hướng Nghiễm giả vờ không nghe thấy lời giải thích của anh, bỗng nhiên cảm thán: “Rất tuyệt, học rất nhanh, vậy có phải là đã học được không nhỉ?”

Cậu ngẩng đầu nhìn trời một chút, nói tiếp: “Thật tiếc, bầu không khí tốt như vậy.”

Hướng Hưng Học theo không kịp tiết tấu của cậu, ngốc nghếch hỏi: “Tiếc cái gì?”

“Vừa nãy không phải anh nói Thẩm Vân Mộng hôn lưỡi sao? Bầu không khí tốt như vậy, tôi cũng muốn hôn, là cái loại hôn lưỡi kia.” Hướng Nghiễm từ trên xuống dưới đánh giá Hướng Hưng Học một chút, “Nhưng anh hẳn là không biết nhỉ? Sau này tôi sẽ chậm rãi dạy...”

Hướng Hưng Học chặn môi Hướng Nghiễm lại - anh biết.

Hướng Nghiễm vừa mới uống không ít bia, môi rất trơn, lại ướt át mềm mại, Hướng Hưng Học sa vào xúc cảm ấy, không nhịn được vuốt nhẹ bờ môi, anh dùng đầu lưỡi chen vào giữa môi cậu, tới tới lui lui mà thăm dò.

Hướng Nghiễm không tiếng động nở nụ cười, cậu như vệ binh lưỡi biếng, mặc cho Hướng Hưng Học đánh vào giữa hàm răng.

Pháo hoa còn đang nhảy nhót trên nền trời, Hướng Hưng Học hôn không nhanh không chậm, cẩn thận đuổi theo đầu lưỡi Hướng Nghiễm, nếm vị bia đắng chát.

Anh nhắm mắt lại, thính giác trở nên nhạy cảm dị thường - pháo hoa hình trái tim vang lên âm ỉ, lớp lớp bùng nổ trên nền trời, soi rõ hình dáng từng người, lại vỡ ra từng đóa nhỏ như hạt đậu rồi rơi xuống.

Anh nghe được pháo hoa nổ thêm vài lần nữa, cười dừng động tác, lúc mở mắt, vừa vặn đối diện với ánh mắt Hướng Nghiễm đang cười.

Hướng Nghiễm đưa tay nắm lấy cằm Hướng Hưng Học, hôn lên môi anh một cái, dùng giọng mũi nói: “Anh ngọt quá.”

Nước quýt rất ngọt, ánh sáng màu vàng cam trên trời đêm cũng ngọt.

Bia có chút chất, cũng có chút đắng, thế nhưng đắng chất đều bị vị ngọt che lấp.

Em chờ ngày này lâu lắm rồi thầy Hường ạ:“(:(:“(:(:“(

32. Chương 32: Lễ Tốt Nghiệp

“Thầy Hường, cười tươi quá rồi đó.” Hoàng Đào thêm một đồng than đá vào trong lò sưởi, vui tươi hơn hỏ mà chỉ khoe miệng mình, “Khỏe miệng điên cuồng cong lên kìa.”

Hường Hưng Học căn bản không ý thức được mình đang cười, điều chỉnh lại vẻ mặt mới phát hiện mặt có chút cứng ngắc.

Nụ hôn đó, nụ hôn dính ước, ngọt đến khó tin, nó khiến Hướng Hưng Học ấn tượng rất sâu. Anh đang ở trên hoang nguyên âm hai mươi, ba mươi độ, nhớ tới nụ hôn kia, lại có thể nhớ rõ ràng gió đêm đầu hạ, pháo hoa cùng nước ngọt vị quýt, hồi ức vô cùng ấm áp.

Anh cười, “Xin lỗi.”

Bác Nhĩ Tháp Mộc Tập đang nghênh đón giai đoạn cực hàn của năm, gió thổi như hình cụ, tuyết đánh vào người cũng có thể gây ra tiếng vang.

Đám người trong thung lũng không hề ra ngoài, hết thấy rúc trong nhà tránh rét.

Ba Tháp dùng sắt tây dựng lều tạm cho gia súc, mỗi ngày cho ăn một ít gạo cùng lúa mì, cầu nguyện dê bò không bị lạnh chết.

Hướng Hưng Học đổi chiếc áo ấm dày nặng nhất - một chiếc áo nhồi lông vũ màu đỏ thẫm, là Hướng Nghiễm mua.

Hướng Nghiễm rất ít mua quần áo màu tươi cho Hướng Hưng Học, đại khái là bởi vì biết Hướng Hưng Học lớn tuổi không hợp với quần áo màu tươi sáng, thế nhưng chiếc áo này lại có màu đỏ. Bọn họ mỗi ngày xóc màn cửa lên đều thấy màu trắng vô cùng vô tận, màu trắng gây cảm giác lạnh, giá lạnh khiến người hoảng sợ, màu trắng cũng làm cho người hoảng sợ, nhưng màu đỏ lại là màu rất nóng.

“Bộ đồ này rất đắt.” Hoàng Đào hăm mộ nhìn chăm chăm chiếc áo nhồi lông vũ của Hướng Hưng Học, “bạn trai em đi du lịch, nằm mơ cũng muốn có một cái, tiếc là mua không nổi. Có người nói đội nghiên cứu ở Nam Cực cũng mặc nhãn hiệu này.”

Hướng Hưng Học an ủi cô, nói: “Chờ em cùng cậu ấy có việc làm chính thức là có thể mua được rồi.”

Hướng Hưng Học không hỏi cụ thể giá cả, lấy mức lương của anh, cộng thêm các loại trợ cấp cùng kinh phí, tích góp mấy tháng cũng chưa chắc có thể mua được bộ quần áo như vậy, anh đã quen với sự chênh lệch kinh tế giữa anh và Hướng Nghiễm rồi.

Hướng Hưng Học đứng trước gương đeo cravat, nghe được Hướng Nghiễm nói: “Không nóng sao, còn mặc áo khoác nữa.”

“Hội trường chắc chắn có điều hòa nhiệt độ.”

Đây là lễ tốt nghiệp cuối cùng của Hướng Nghiễm, cậu còn lên đài tuyên thệ. Hướng Hưng Học muốn trang trọng mà tham gia.

Hướng Nghiễm tháo cravat của anh xuống, “Cái này không hợp, quá già rồi.”

Cậu từ trong tủ quần áo lấy ra một cái cravat màu xanh xám, đưa đến tay Hướng Hưng Học, “Cái này mới là cái bạn trai tôi nên đeo.”

Hướng Hưng Học sắp điên mất rồi, cùng Hướng Nghiễm nói chuyện yêu đương căn bản không cần phải thích ứng, mà Hướng Nghiễm lại thích ứng với thân phận người yêu rất nhanh, một chút cũng không giấu diếm. Hướng Hưng Học bỏ cả đêm tính toán “làm cách nào để chuyển đổi thân phận”, Hướng Nghiễm lại trực tiếp làm rối loạn kế hoạch anh định ra.

Thế nhưng như vậy rất tốt.

Anh thăm dò mà hỏi: “Em thất cho tôi sao?”

Hướng Nghiễm muốn cầm lại cravat, lúc chạm vào lại chần chừ một chút rồi buông tay ra, “Cái này tôi thật sự không biết, ngược chiều.”

Hướng Hưng Học nhú mày, tự mình thắt cravat, lúc thắt lên cổ áo lại có chút đắc ý - Hướng Nghiễm không biết thắt, nghĩa là sao, nghĩa là cậu chưa từng thắt cravat cho ai cả.

“Nhớ lời thề chưa?” Hướng Hưng Học thấy Hướng Nghiễm đang đội mũ tốt nghiệp, anh dùng ngón tay vuốt thẳng tua rua màu đỏ treo ở phía trước bên phải chiếc mũ.

Hội trường mở điều hòa nhưng vẫn nóng, áo sơ mi trên người Hướng Hưng Học bị mồ hôi làm ướt, dính vào lưng, nhưng anh vẫn không cởi áo khoác.

Hướng Nghiễm khẽ “này” một tiếng, hỏi: “Nóng không?”

“Không sao, không quá nóng.” Hướng Hưng Học lại vuốt lại tua rua, “Đi chỗ bạn học của em đi, tôi ở đây nhìn em.”

Hướng Hưng Học vốn muốn tặng Hướng Nghiễm một bộ âu phục, nhưng Hướng Nghiễm bình thường mặc blouse trắng, không thể thường xuyên mặc âu phục, Hướng Hưng Học liền bỏ ý định này.

Tặng cái gì thì được nhỉ? Anh nghĩ, lẽ tốt nghiệp đã bắt đầu.

Đầu tiên đều là lãnh đạo nói chuyện, Hướng Hưng Học hơi hơi phân tâm, anh hơi quay cổ, liếc mắt liền thấy khuôn mặt quen thuộc.

Trang Thu Bạch cũng tới, không chỉ tới, trong tay còn cầm một bó hoa.

Hướng Hưng Học bỗng nhiên thấy sốt ruột, Trang Thu Bạch đến làm gì? Hoa này là tặng Hướng Nghiễm sao? Cậu ta không đi con đường yêu thầm sao, bài tập hôm đó, chẳng lẽ lại là chiến thư à?

Anh có cảm giác mình bị lợi dụng, lại âm thầm vui mừng lúc đó đã không tiết lộ toàn bộ thông tin của Trang Sinh cho Hướng Nghiễm.

Trang Thu Bạch tham dự rất chăm chú, cũng rất yên tĩnh. Không giống các khán giả khác vỗ tay, chỉ chuyên chú ôm hoa.

Hướng Nghiễm bước lên đài, viện trưởng học viện y khoa dùng tay đem tua rua chuyển sang bên trái, sau đó đem chứng chỉ trao vào tay Hướng Nghiễm, Hướng Nghiễm cúi đầu cảm ơn ông, viện trưởng đỡ cậu dậy.

Quá trình rất nhanh, nhưng ý nghĩa phi phàm.

Trong thánh phòng, tiếng vỗ tay bùng lên, Hướng Hưng Học mỉm cười. Đối với học viện y khoa đại học Đồng, đối với đàn em lớp dưới của Hướng Nghiễm mà nói, một đoạn truyền kỳ bảy năm đã kết thúc, thế nhưng Hướng Hưng Học lại nhìn thấy một ngôi sao mới từ từ mọc lên.

Đáng để vui mừng nhất là, ngôi sao này thuộc về anh.

“Tôi tuyên thệ, tôi tình nguyện hiến thân cho sự nghiệp y học, tuân thủ nghiêm ngặt y đức, cứu sống, chăm sóc người bị thương, thừa hành chủ nghĩa nhân đạo.”

“Tôi quyết tâm dốc hết toàn lực bài trừ ốm đau của nhân loại, trợ giúp cho hoàn mỹ kiện khang, giữ gìn sự thánh khiết cùng vinh dự của y thuật.”

“Lấy sức khỏe làm căn bản, nỗ lực giữ lấy tính mạng bệnh nhân, lấy bệnh nhân làm trung tâm, rèn luyện kỹ năng cho thành thực, giúp số sinh mệnh khỏe mạnh tăng lên, vì sự phát triển của sự nghiệp y dược của tổ quốc cùng sức khỏe của nhân loại mà phấn đấu cả đời.”

“Người tuyên thệ: Hường Nghiễm.”

Hường Nghiễm ghi nhớ từng câu từng chữ, các sinh viên tốt nghiệp đọc theo lời cậu, lời thề trang nghiêm vang vọng cả lễ đường.

Cậu đọc xong, nghiêng đầu nhìn Hường Hưng Học, không cười, đôi mắt chớp chớp.

Đôi mắt đó từng rơi nước mắt vì Đồng Đồng, từng thấm qua đau khổ.

Nhưng trong đôi mắt ấy cũng có hy vọng thánh khiết.

Hường Hưng Học nở nụ cười với Hường Nghiễm, bọn họ cách nhau rất xa, nhưng Hường Hưng Học chắc chắn Hường Nghiễm có thể nhìn thấy anh.

Lúc nghi thức kết thúc, Trang Thu Bạch gọi một tiếng: “Thầy Hường.”

Hường Hưng Học làm bộ không biết gì cả, gật đầu với cậu: “Muốn tặng hoa sao? Bạn gái tốt nghiệp?”

“Tặng cho đàn anh Hường Nghiễm.”

“Vậy thì không phải bạn gái rồi,” Hường Hưng Học nở nụ cười hiền lành, “Không ngờ Tiểu Nghiễm còn có một đàn em lớp dưới trẻ như vậy.”

“Em... Em kỳ thực không tính là sinh viên của thầy, nhưng em đã từng nộp bài tập cho thầy.”

“Em còn rất chịu khó, rất tốt.” Hường Hưng Học vỗ vỗ lưng Trang Thu Bạch.

Trang Thu Bạch đỏ mặt, “Bài tập, cái bài tên Ngọn lửa dục vọng, là em viết, không biết thầy còn nhớ hay không.” Giọng cậu ngày càng nhỏ.

“À –” Hường Hưng Học kéo dài âm điệu, tỏ ra thái độ bỗng nhiên nhớ ra, “Bài văn đó viết rất tốt! Chỉ là đoạn cuối viết không tốt lắm, có chút cứng nhắc. Thầy không tìm được tên em, cứ tưởng là học trò của giảng viên khác. Thầy rất thích bài văn đó, em rất có tiền đồ.”

Trang Thu Bạch rất hồi hộp, tay đang cầm hoa run rẩy, nước trên cánh hoa theo cành hoa chảy vào trong giấy bọc, “Em là viết về đàn anh Hường Nghiễm.”

Hường Hưng Học có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến người đứng trước mặt là tình địch của mình liền quyết tâm, anh nhỏ giọng, biểu diễn vẻ mặt ngạc nhiên, “Em thích Tiểu Nghiễm sao?”

Cậu nhóc gật đầu, gật đầu xong liền không ngẩng lên nổi, lỗ tai đỏ như sắp bốc cháy.

“Ôi,” Hường Hưng Học thở dài, “Thầy thật sự coi trọng em, thế nhưng Hường Nghiễm có bạn trai rồi, yêu nhau rất nghiêm túc, đã gặp gia đình rồi.”

“Đừng khổ sở, thầy cũng cảm thấy rất tiếc.” Anh chặc một tiếng.

Sắc mặt Trang Thu Bạch từ đỏ chuyển sang xanh, cuối cùng thành trắng bệch, “Xin lỗi.”

“Em xin lỗi thầy làm gì, hoa này, nếu không thì thầy giúp em tặng cậu ấy?” Hường Hưng Học dùng tay khoác lên vai Trang Thu Bạch, “Hay là em tự mình tặng?”

Trang Thu Bạch đem hoa đưa đến tay Hường Hưng Học, “Vây phiền thầy Hường rồi.”

Cậu không tiếng động mà thở dài, vai không còn sức, “Hy vọng anh ấy vĩnh viễn hạnh phúc.”

“Em nên dừng cảm một chút.” Hường Hưng Học nói, “Lấy dũng khí sớm một chút thì tốt rồi.”

Lời này của Hường Hưng Học không có lừa người, Hường Nghiễm đã nói, nếu yêu cậu thì nên từng bước đi tới bên cạnh cậu, Trang Thu Bạch do dự quá lâu, đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

- - -

Thầy Hường ngẫu nhiên luôn, mà sao trước mặt Tiểu Nghiễm lại không có tí hình tượng nào vậy?

33. Chương 33: Đồng Hồ

Đợi đến lúc Hường Nghiễm trở lại, trên tay Hường Hưng Học có thêm một bó hoa.

“Cho em.” Anh đem hoa nhét vào lòng Hường Nghiễm.

“Hoa diên vĩ?”

“Tôi không biết đây là hoa gì, Trang Sinh đưa.”

Hường Hưng Học vừa nãy còn như một con sư tử bảo vệ lãnh thổ, nói đến hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, đến lúc gặp được Hường Nghiễm liền sợ sệt như con mèo con, không dám tiếp tục che giấu nữa: “Cậu ta muốn từ tôi mà tiếp cận em, nhưng tìm sai cách rồi.”

Hường Nghiễm cười nói: “Anh làm gì cậu ta rồi?”

“Không làm gì cả, chỉ nói cậu ta biết em có chủ rồi.”

Hường Nghiễm dường như tâm trạng không tệ, nhỏ giọng ngâm nga suốt quãng đường, có lúc còn vuốt vuốt cánh hoa.

“Hoa này, em nhận sao?” Hường Hưng Học không thích bó hoa này, anh hiểu rất rõ hoa là tâm ý người tặng, phải đối xử lễ độ, nhưng nhìn Hường Nghiễm ôm nó vào ngực, anh sẽ không cao hứng.

“Rất đẹp, đem về cắm vào trong bình.”

“Đẹp chỗ nào, đẹp đẽ mà tầm thường.”

Hường Nghiễm không để ý đến anh, tiếp tục ngâm nga.

Hường Hưng Học lái xe vào ga ra, nói với Hường Nghiễm: “Em lên trước đi, tôi đi mua quà tặng cho em.”

“Có cần gấp như vậy không?”

“Gấp chứ, em đến hoa cũng nhận rồi.”

“Vậy tôi và anh cùng đi.”

“Không được, sao có thể mua quà như vậy được.”

Hường Nghiễm xuống xe, “Đúng là đàn ông thẳng, quy củ nhiều như vậy.”

Hường Hưng Học cười cười, thăm trả lời một câu, cong lâu rồi.

Hường Hưng Học quyết định lại mua một chiếc đồng hồ cho Hường Nghiễm, anh muốn tặng Hường Nghiễm một món quà mà thời khắc nào cậu cũng có thể nhìn thấy, như vậy cậu nhìn thấy món quà sẽ nhớ tới mình.

Hường Hưng Học không biết gì nhiều về đồng hồ. Lúc học cấp ba anh muốn tặng quà cho Hường Nghiễm, nam sinh trong lớp đều thích đồng hồ thể thao, Hường Hưng Học nhìn đồng hồ thể thao thấy cũng không tệ, đi cửa hàng hỏi mới biết giá đến ngàn khối, anh chỉ có mấy trăm đồng tiền, vì tích cóp tiền, anh đi quán ăn bụng thức ăn hết mấy ngày. Hường Hưng Học không thường về nhà, chị dâu Hứa Hi Minh len lén hỏi Hường Hưng Học có phải thiếu tiền không, Hường Hưng Học nói anh muốn tự mình kiếm tiền mua quà tặng, Hứa Hi Minh cho rằng anh đang hẹn hò, bèn dùng cách khác, len nhét tiền vào ví anh. Cuối cùng Hường Hưng Học dựa vào đôi tay cần lao của mình cùng tiếp tế của Hứa Hi Minh, mua cho Hường Nghiễm một chiếc đồng hồ.

Lúc đó Hường Nghiễm rất thích đồng hồ Hường Hưng Học tặng, lúc ngủ vẫn còn đeo.

Trong nhận thức của Hường Hưng Học về đồng hồ đeo tay loại xa xỉ, Rolex là nhãn hiệu duy nhất. Anh đi vào quầy chuyên kinh doanh đồng hồ, lập tức bị ánh sáng phản chiếu qua đá quý đốt mắt.

“Tiền sinh là mua để mình mang hay là tặng?”

“Tặng, cậu nhóc hai mươi mấy tuổi.”

Cô nhân viên bán hàng chọn cho Hướng Hưng Học một chiếc đồng hồ cơ học mặt màu xanh đen, “Chiếc này hợp với người trẻ tuổi, màu sắc lại khá năng động.”

Anh nhìn giá trên khay kim loại, chần chừ một chút, “Dự tính của tôi chỉ có chừng năm vạn.”

Hướng Hưng Học cảm thấy mình thật sự rất nghèo.

Đồng hồ Rolex 50 ngàn khối tất nhiên không tinh xảo bằng Rolex 300 ngàn khối, anh nhìn hồi lâu, vẫn là thích chiếc đầu tiên.

“Ngài có thể đi đến quầy bên cạnh xem thử,” Cô bé giới thiệu đồng hồ cho Hướng Hưng Học lúc này tuổi cũng không lớn, cười rất ngọt ngào, “Thanh niên hai mươi mấy tuổi có lẽ cũng không thích đeo đồng hồ kim loại, IWC hợp hơn, giá cũng vừa phải.”

“Cảm ơn cô, cảm ơn cô.” Hướng Hưng Học thở phào nhẹ nhõm, “Đã làm phiền cô.”

“Không phiền, tặng quà chính là một phần tâm ý mà.”

Hướng Hưng Học có câu nói này khích lệ, đi vào IWC cũng không rụt rè, anh nhanh chóng chọn được một chiếc đồng hồ cơ học màu xanh lam dây da cá sấu. Chiếc đồng hồ này giá gốc hơn 53 ngàn, Hướng Hưng Học định dùng thẻ tín dụng, lúc thanh toán cô nhân viên lại nói cho anh biết trung tâm thương mại có chương trình giảm giá, còn lại 47 ngàn 500, Hướng Hưng Học liền dùng thẻ tiết kiệm trả tiền.

Vừa quét thẻ xong, tin nhắn ngân hàng liền đến, tài khoản của anh còn lại hơn 400 khối.

Anh lại vào tiệm hoa mua một bó hoa hồng xanh lam - không có nguyên nhân nào khác, Trang Thu Bạch tặng hoa diên vĩ xanh lam, Hướng Nghiễm lúc này đã cẩn thận ngắm nghía.

Tin nhắn lại đến, Hướng Hưng Học chẳng thèm xem, 33 đóa hoa hồng xanh lam tiêu của anh 398, anh tính nhầm cũng có thể tính được tài khoản của mình chỉ còn 84 khối 1 mao 3.

“Tốt nghiệp vui vẻ.” Hướng Hưng Học đem hoa trao vào tay Hướng Nghiễm, “Em đoán xem còn có gì nữa.”

“Không phải hộp lớn, là đồng hồ đeo tay?”

...

Hướng Hưng Học chịu thua mà lấy hộp ra, Hướng Nghiễm cười: “Đoán đúng rồi.”

Hướng Nghiễm da trắng, người gầy, cổ tay cũng nhỏ, đeo chiếc đồng hồ xanh lam trông càng thuận mắt.

“Đeo đi, đừng lấy ra.” Hướng Hưng Học hí hí mắt, trong lòng vui mừng vô cùng, “Đẹp không?”

Hướng Nghiễm trêu chọc liếc Hướng Hưng Học một cái, lại giơ tay về phía ban công ngắm dưới ánh nắng, “Cũng được.”

“Thích không?”

“Tạm tạm.”

Hướng Hưng Học nắm lấy bàn tay vừa mới đeo đồng hồ, đặt trong lòng bàn tay mình, tỉ mỉ ngắm nghía: “Tôi cảm thấy rất đẹp.”

“Đồng hồ anh mua, anh có thể nói xấu sao?” Hướng Nghiễm giật tay lại, lại bị Hướng Hưng Học nắm kéo trở về.

Hướng Hưng Học cầm tay trái Hướng Nghiễm, nói: “Chiếc đồng hồ này đeo vào tay em mới đẹp, đeo lên tay tôi không dễ nhìn đâu.”

Anh vỗ vỗ mu bàn tay Hướng Nghiễm, nói tiếp: “Đeo lên tay người khác cũng khó nhìn.”

Hướng Nghiễm nở nụ cười, “Thật không ngờ, anh cũng rất linh hội, tôi coi thường anh rồi, Hướng Hưng Học.”

“Động tâm chưa?”

Hướng Nghiễm lắc đầu, “Một chiếc đồng hồ hơn bốn vạn mà thôi.”

Hướng Nghiễm từ trong phòng lấy ra một chiếc hộp nhung, Hướng Hưng Học đối với Rolex ký ức chưa phai, trong hộp là một chiếc đồng hồ màu bạc, mặt đồng hồ so với chiếc đồng hồ Hướng Hưng Học tặng lớn hơn một chút, nạm 12 viên kim cương. Hướng Nghiễm cầm đồng hồ tiện tay chỉnh chỉnh, kim đồng hồ chậm rãi nhích lên, cậu chỉnh đúng thời gian rồi đeo lên cổ tay Hướng Hưng Học: “Đáp lễ.”

Hướng Hưng Học biết chiếc đồng hồ này, hôm nay anh vừa mới thấy qua - nó được đặt trong tủ kính trưng bày, một chiếc tủ lớn chỉ đặt duy nhất một chiếc đồng hồ này, không hề giá bán, bên dưới tủ trưng bày lại có lỗ khóa.

Hướng Nghiễm dùng khăn tay lau lau mặt đồng hồ vốn đã sạch sẽ, hỏi Hướng Hưng Học: “Động tâm chưa?”

Hướng Hưng Học trợn mắt ngoác mồm, một lúc lâu sau mới nói: “Em đây là chủ trương tôn thờ đồng tiền.”

Hướng Nghiễm nhíu mày, lộ ra vẻ mặt “không sao cả”: “Nhà giàu mới nổi đưa.”

Hướng Hưng Học đại khái có thể đoán được chiếc đồng hồ này là Hướng Hưng Bang cho Hướng Nghiễm, Hướng Hưng Bang rất thích tặng đồ đắt tiền.

“Em giữ đi, có bán tôi cũng không được nhiều tiền đến vậy.” Hướng Hưng Học định cởi dây đồng hồ, bị Hướng Nghiễm giữ tay lại, “Anh đeo đẹp hơn tôi, thật sự.”

Cậu ngồi xuống bên người Hướng Hưng Học, nhích lại gần anh, dùng tay trái đeo đồng hồ nắm lấy cổ tay phải của Hướng Hưng Học, sau đó hơi nghiêng người hôn lên khóe môi anh: “Anh sẵn sàng dùng tất cả tiền của mình mua cho tôi một chiếc đồng hồ, tôi rất vui. Chiếc đồng hồ này tuy có đắt tiền, có quý giá một chút, nhưng đối với tôi, nó không đáng kể chút nào. Cảm ơn anh. Tôi rất thích.”

Hướng Hưng Học đỏ mặt, dường như đầu sắp bốc khói, tim đập thành thịch.

Hướng Nghiễm hôn tỉ mỉ, dịu dàng, mềm mại như tơ, quần quýt giữ lấy gáy Hướng Hưng Học, khiến anh nghẹt thở, qua một lúc lâu anh mới có thể hít vào luồng không khí mới mẻ.

Anh ổn định lại hơi thở, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì.

Hướng Nghiễm buông tay anh ra, chặc một tiếng, “Mạch đập hơi nhanh, biết cái gì gọi là động tâm chưa?”

Hướng Hưng Học, ngoài 30, vừa bắt đầu tình yêu thứ hai của mình, anh không có kinh nghiệm, bị cậu bạn trai nhỏ 25 tuổi của mình một đường xếp đặt.

Thảm nhất là, anh còn không biết Hướng Nghiễm bắt đầu chinh anh từ khi nào.

Hướng Nghiễm thừa dịp anh ngẩn người lấy đồng hồ xuống, cậu nói: “Lúc nào muốn mang thì nói với tôi.”

“Em thật quá đáng!” Hướng Hưng Học có chút cáu, lại không có cách nào trị được con tiểu hồ ly này.

Loại cảm xúc vừa yêu vừa hận chỉ giằng co năm phút đồng hồ, bởi vì Hướng Nghiễm đeo đồng hồ anh tặng, đem hoa hồng xanh lam cắm vào bình hoa trên bàn, xen lẫn với mận thiên tinh. Bình hoa miệng hẹp, nhiều lắm chỉ có thể cắm được hai, ba cành hồng, Hướng Nghiễm nói với Hướng Hưng Học: “Chúng ta phải mua một bình hoa mới.”

Hoa diên vĩ bị bỏ ngoài bàn công, trong một chiếc hồ cá bỏ không.

Hướng Hưng Học vừa mới hận chết tiểu hồ ly, bây giờ lại thích cực kỳ, chỉ còn lại thích mà thôi.

Hướng Hưng Học được thầy giáo đề cử, bài trừ muôn vàn khó khăn tiếp nhận nhiệm vụ phụ trách dạy học trong đội tình nguyện.

Tuy rằng không nỡ xa Hướng Nghiễm, nhưng anh cũng muốn vì tương lai cả hai mà nghĩ một chút.

“Lục Dương? Chẳng phải chỗ đó vừa mới động đất cách đây không lâu sao?” Hướng Nghiễm ngồi trên sofa, TV đang mở bản tin thời sự.

“Hồi tháng ba có xảy ra một trận động đất nhỏ, không có thương vong gì.” Hướng Hưng Học cầm cây lăn lông chóc trên sofa, “Nhích móng lên một chút.”

Hướng Nghiễm nhích qua chỗ Hướng Hưng Học vừa lặn xong, “Đám sinh viên này của anh thật biết chọn địa điểm.”

“Chờ tôi trở về, Cầu Tử chắc cũng đến thời kỳ động dục, lúc tôi về sẽ tìm thời gian đem nó đi triệt sản. Hiện tại bệnh viện bận không, tiểu tổ tông này mỗi ngày đúng giờ đều đòi đi dạo, nếu em không rảnh tôi sẽ nhờ giảng viên khác đưa nó đi một thời gian.”

“Cầu Tử!” Hướng Nghiễm gọi một tiếng, Cầu Tử hí ha hí hửng gối đầu lên đầu gối Hướng Nghiễm, “Chú Hướng nói muốn người khác dắt mày đi dạo, mày đồng ý không?”

Cầu Tử “gâu gâu” sủa hai tiếng.

“Đồng ý sủa một tiếng, không đồng ý sủa hai tiếng, trả lời một lần nữa.”

“Gâu —— gâu ——”

Hướng Nghiễm nhìn Hướng Hưng Học, “Tôi không dắt, đưa đi đi.”

Hướng Hưng Học có chút cạn lời, Hướng Nghiễm thích nhất là đùa giỡn tình cảm của Cầu Tử.

Sau khi Cầu Tử về nhà, Hướng Nghiễm tổng cộng dắt nó đi dạo được hai lần, lần đầu tiên là lúc Cầu Tử vừa mới về, Hướng Nghiễm còn chưa hết nhiệt tình, cầm dây dắt Cầu Tử ra ngoài, lúc trở lại mặt đỏ thỏ hồng hồng, lần thứ hai là sau khi bọn họ cùng nhau, Hướng Nghiễm tượng trưng mà theo Hướng Hưng Học dắt chó đi dạo, xem như hoàn thành một nghi thức.

Thế nhưng con chó vàng này lại như cuồng ngược đãi, dính lấy Hướng Nghiễm, không dính Hướng Hưng Học.

Hướng Hưng Học có lúc thật sự hoài nghi Hướng Nghiễm nhà anh có phải là Hướng Nghiễm chạy xong 3000 mét còn có thể chạy 100 mét chung kết mà Trang Thu Bạch viết trong bài văn kia không, thể năng hai bên chênh lệch nhiều lắm. Anh biết Hướng Nghiễm làm việc trong bệnh viện rất khổ cực, anh đau lòng nhưng cũng muốn cho cậu bạn nhỏ rèn luyện nhiều một chút, thân thể không khỏe mạnh làm sao đối phó với những ca phẫu thuật lớn cùng với những ca trực đêm?

“Chỉ một tháng thôi, dẫn nó đi được không?”

Hướng Nghiễm bắt đắc dĩ đồng ý.

- — -

Ngọt sâu răng.

34. Chương 34: Lớp Học Tình Nguyên

“Tôi đi đây.” Hướng Hưng Học mang túi đứng trước cửa.

“Bye bye.”

Hướng Nghiễm vừa dậy, đang đánh răng trong phòng tắm, miệng hình như vẫn đang ngậm kem đánh răng, giọng nói ậm ừ.

Cầu Tử ngồi xổm ở cửa, đuôi thỉnh thoảng phe phẩy, Hướng Hưng Học ngồi xổm xuống sờ sờ đầu Cầu Tử, chăm chú lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Tiếng nước vang lên một lúc rồi dừng lại.

Hướng Hưng Học lại gọi một tiếng: “Tôi đi đây.”

Hướng Nghiễm vẫn nói bye bye.

Hướng Hưng Học chưa đi.

“Sao anh còn chưa đi?” Hường Nghiễm rút cuộc cũng xong việc, từ trong phòng tắm đi ra, “Có thể bắt kịp xe không?”

“Em không tiễn tôi sao, một tháng tới không được gặp mặt mà.” Hường Hưng Học có chút tủi thân, giọng nói còn mang theo hờn dỗi.

Hường Nghiễm nở nụ cười, “Tôi sắp đi làm, làm sao đưa anh đi đây?”

Hường Nghiễm nói rất đúng, nhưng thái độ kia của cậu hoàn toàn không phải là thái độ người mới hẹn hò nên có. Hường Nghiễm cũng không tiếp tục là Hường Nghiễm lúc hỏi Hường Hưng Học “nóng không” nữa rồi.

Hường Hưng Học thở dài, kéo ngăn cao nhất của tủ giày ra, “Dây dắt chó ở đây, báo cũng ở đây, cái xăng đặt bên cạnh cửa. Thẻ cơm của tôi ở dưới bàn trà, em nếu như chán ăn ở nhà ăn bệnh viện thì đi nhà ăn trường học đổi khẩu vị, không thì gọi thức ăn ngoài. Không được bỏ cơm. Tôi làm đồ ăn để trong tủ lạnh, đủ để em ăn hai, ba ngày.”

“Tôi trước đây toàn ở một mình.”

Hường Hưng Học hiểu ý của Hường Nghiễm, lúc Hường Nghiễm sống một mình cũng có thể chăm sóc tốt cho bản thân.

Anh xoa xoa tóc Hường Nghiễm, “Uống ít rượu thôi.”

“Còn gì muốn nói không?” Hường Nghiễm cười hỏi.

Hường Hưng Học do dự một lúc, hỏi: “Em có nhớ tôi không?”

“Lúc rảnh rồi có thể sẽ nhớ đấy.”

Đáp án này đã nằm ngoài mong muốn của Hường Hưng Học, khiến trái tim cũ kỹ của anh một lần nữa rộn rã lên. Hường Hưng Học vì câu nói này mà nghiêm túc hứa hẹn: “Tôi mỗi ngày đều sẽ nhớ em, lúc bận rộn sẽ nhớ em, lúc rảnh rồi cũng sẽ nhớ.”

Hường Nghiễm như suy nghĩ điều gì, nhìn Hường Hưng Học, nói: “Cái miệng nhỏ thật ngọt, hôn một cái đi, hôn lưỡi.”

Cậu ngẩng đầu, Hường Hưng Học có thể ngửi thấy mùi nước cạo râu bạc hà cùng kem đánh răng mùi trà cậu dùng.

Hường Hưng Học ném túi du lịch xuống đất, một tay ôm lấy lưng Hường Nghiễm, một tay nâng gáy cậu bạn nhỏ, môi bọn họ vừa chạm vào nhau, Hường Nghiễm liền chen vào giữa hai hàm răng Hường Hưng Học, quần lấy lưỡi anh, đem toàn bộ mùi thơm chuyển sang miệng anh.

Hường Nghiễm hôn rất hung hăng, như đang luyến tiếc điều gì. Hường Hưng Học được cậu cổ vũ, dùng đôi môi ngậm lấy bờ môi Hường Nghiễm, đem môi cậu hút đến vừa hồng vừa sưng.

“Đến nơi điện thoại cho tôi.” Hường Nghiễm đẩy anh ra, giơ tay liếc nhìn thời gian, “Tôi cũng sắp trễ rồi.”

Hường Hưng Học lưu luyến vuốt nhẹ môi Hường Nghiễm, “Rảnh rồi thì nghĩ đến tôi nhiều thêm một chút.”

“Còn ai chưa tới?” Hường Hưng Học cầm danh sách, còn thiếu vài học sinh.

Lần này bọn họ đi bằng tàu hỏa, tập hợp tại trạm xe lửa, trong sảnh đầy ắp người cùng hành lý.

“Lão Hắc, lão Hắc tới chưa?” Có sinh viên gọi, những sinh viên khác bỗng nhiên bật cười.

Hường Hưng Học hỏi: “Lão Hắc tên thật là gì?”

“Thịnh Phi Văn.”

“Ai có số điện thoại của Thịnh Phi Văn, gọi điện thoại cho cậu ta, sắp soát vé rồi.”

“Tôi đến rồi!”

Một cậu trai vọt tới trước mắt Hường Hưng Học, toàn thân tỏa ra hơi nóng, đem nhiệt độ gay gắt giữa hè vào sảnh đợi, trên tay cậu chỉ ôm một túi nhựa.

Ngũ quan Thịnh Phi Văn kỳ thực rất đẹp, nhưng màu da như chocolate của cậu ta khiến người ta nhìn không rõ tướng mạo cậu.

“Chứng minh thư có mang theo không? Lấy vé chưa?” Hường Hưng Học cơ bản có thể chắc chắn trong túi nhựa của Thịnh Phi Văn không có quần áo để thay giặt.

“Có mang theo! Vé lấy rồi, tôi còn đem theo sạc điện thoại và cáp sạc nữa.”

Hường Hưng Học cảm thấy trên cậu ta cũng khá vui, hỏi thêm một câu: “Quần áo đâu?”

“Đến đó rồi mua.”

Hường Hưng Học phì cười, anh lấy danh sách điểm danh thêm lần nữa, vừa điểm danh xong loa phát thanh của nhà ga liền thông báo soát vé, Hường Hưng Học nói với Thịnh Phi Văn: “Cậu tới thật đúng lúc.”

“Tôi đã nói với anh tôi suýt chút nữa là không đi được, chuyện quá kịch tính luôn...”

Thịnh Phi Văn nói nhiều, vừa lên tàu hỏa đã liên tục bắt chuyện với Hường Hưng Học, cậu ta hình như không biết Hường Hưng Học là thầy giáo, vẫn cứ gọi “đại ca đại ca”, những sinh viên khác cũng không nhắc nhở, im lặng chờ xem trò cười của cậu ta.

“Đại ca anh học chuyên ngành nào vậy? Tôi thấy anh rất cao, biết đánh bóng rổ không? Tôi chơi bóng giỏi lắm nhé, là chủ lực của đội bóng trường, anh không biết đánh cũng không sao, tôi dạy anh. Bóng rổ trò này, học thì nhanh lắm, nhưng muốn chơi giỏi không dễ dàng đâu, tôi từ tiểu học đã bắt đầu chơi rồi...”

“Tôi là thầy giáo của viện văn học, tên là Hường Hưng Học.”

Thịnh Phi Văn lập tức ngây dại, sau đó lí nhí nói: “Chào thầy Hường.”

“Ha ha ha ha ha...” Trừ cậu, tất cả sinh viên đều bật cười.

“Thầy đã lâu không chơi bóng rổ, em đồng ý chơi với thầy không?” Hường Hưng Học nhin cười, biểu hiện ra dáng vẻ thành khẩn.

“Có thể có thể có thể có thể đương nhiên có thể.”

Tàu hỏa lắc lư trên đường hơn 30 tiếng, chạng vạng ngày hôm sau đã tới thành phố Thục Xuyên.

Thịnh Phi Văn thừa dịp mọi người ăn cơm tối, thuê xe đi cửa hàng mua túi xách cùng với quần áo để mặc.

Cậu ta nói rất nhiều, chỉ không nhắc đến nguyên nhân chỉ xách theo một cái túi nhựa, ngoài Hường Hưng Học ra, các sinh viên đều cảm thấy lão Hắc không đáng tin, Hường Hưng Học lại mơ hồ cảm thấy trong chuyện này vẫn còn cất giấu huyền cơ.

Cả đoàn lại lên xe buýt, lúc đến Lục Dương trời đã chuyển sang ngày mới. Trường học bọn họ nhận dạy ở trong núi sâu, Hường Hưng Học thừa dịp còn tín hiệu gọi cho Hường Nghiễm, cuộc hành trình khiến anh uể oải không thể tả, Hường Nghiễm nghe anh khổ cực, hiếm thấy mà nói vài câu dễ nghe.

“Ở đây không khí thật tuyệt.” Lão Hắc về ký túc xá rách nát, chậm rãi xoay người.

Trường học tổng cộng có ba gian nhà trệt, hai gian làm phòng học, một gian làm ký túc xá, ký túc xá có ba gian phòng, trong phòng chỉ có đồng đất bằng phẳng đắp cao, không có giường. Đoàn tình nguyện từ đại học Đồng đến đây có năm người, Hường Hưng Học làm thầy giáo trưởng đoàn một mình ở phòng nhỏ nhất, bốn nam sinh khác ở hai phòng còn lại.

Người dân trong thôn đem ga trải giường cùng đệm chăn đến cho cả đoàn.

“Em vốn dĩ không cảm thấy nơi này nghèo khổ nào hết.” Một nam sinh viên nói, “Lúc ở trên thị trấn, nhìn thấy quán ăn cùng nhà nghỉ - cảm thấy rất hiện đại, nhưng đến lúc muốn mua nước, nhìn thấy Sprite... Em mới biết chỗ này không như em nghĩ.”

Lục Dương là ngọn núi lớn, cây cối vây quanh, trong núi có suối nhỏ có thác nước, phong cảnh so với nhiều khu du lịch còn đẹp hơn.

Thế nhưng ở đây rất nghèo.

Trước khi bọn họ đến, thầy giáo duy nhất ở đây là một người đàn ông trung niên da ngăm đen, nói giọng địa phương, rất nhiều bài giảng giảng không đúng tiêu chuẩn.

Bọn trẻ không giống những đứa trẻ bình thường có nghỉ đông và nghỉ hè, giữa mùa hè cùng giữa mùa đông là cơ hội duy nhất để bọn trẻ tiếp xúc với nền giáo dục chất lượng tốt.

“Em rất thương bọn họ”, Hạ Quan Niên, sinh viên liên hệ Hướng Hưng Học lúc đầu, nằm trong hội sinh viên, cậu biết đại học Đồng bằng năm đều sẽ sắp xếp sinh viên về đây dạy học, liền tự lập một đội ngũ, “Vì vậy em tới đây, nhưng em không có dũng khí cả đời ở lại trong ngọn núi này.”

“Năm nào những đứa bé này cũng phải đi tiễn giáo viên tình nguyện. Các em ấy vẫn hy vọng các thầy cô trở về thăm các em, nhưng không bao nhiêu thầy cô trở lại. Thầy cô trở lại cũng chưa chắc đã gặp được các em, các em ấy lớn một chút là phải ra ngoài làm công, bé gái có khi sẽ bị cha mẹ bắt ở nhà trông chừng em trai em gái, đủ tuổi thì gả cho người đàn ông thích hợp... Có lúc em nghĩ, chúng ta tới đây, giúp được bọn họ bao nhiêu? Có bao nhiêu người có thể dựa vào học hành mà đi ra khỏi núi? Em từng cho rằng em có thể tạo ra một chút thay đổi, nhưng thực ra em không thay đổi được gì cả.”

Hướng Hưng Học vỗ vỗ lưng Hạ Quan Niên, “Em tới đây, dạy học là một mặt, đem thế giới bên ngoài vào đây là một mặt khác. Đến đây để nói cho những đứa trẻ này rằng các em ấy còn có rất nhiều rất nhiều kiến thức phải học. Em đã mang hy vọng vào đây.”

Anh chỉ có thể nói như vậy.

Hướng Hưng Học cảm thấy mình là một người rất may mắn, anh không biết vì sao mình lại được Hướng Nghĩa Vũ mang về nhà, nhưng Hướng Nghĩa Vũ mang anh về nhà, cho anh tiếp xúc với chương trình giáo dục tốt nhất có thể, Hướng Hưng Học lại dựa vào sự cố gắng của mình, từ trường tiểu học nông thôn thi vào trường trung học thị trấn, lại thi vào trường cấp ba thành phố, rồi đỗ đại học hạng nhất, học thạc sĩ, học tiến sĩ, mỗi bước đi dường như không dễ dàng, nhưng từng bước đều có anh trai anh làm gương, anh xưa nay chưa từng phải ôm đá qua sông.

Anh có thể mang đến điều gì cho bọn trẻ trong núi đây?

Hướng Hưng Học không nghĩ mình là người cao thượng, anh đến Lục Dương làm tình nguyện viên dạy học cũng chỉ vì làm đẹp lý lịch của mình, anh nhất định sẽ quay lại thành phố, tiếp tục làm giảng viên đại học, anh không thể bám trụ ở nơi này.

Anh biết những mảnh nhỏ tri thức không thể tạo nên sự nghiệp học tập của một người, anh chỉ có thể dùng kinh nghiệm của chính mình nói cho những đứa trẻ này biết, tri thức không có giới hạn, nghề nghiệp cũng không chỉ có nghề nông cùng làm thuê.

Anh không cách nào trải đường cho những đứa trẻ này, anh chỉ có thể chỉ ra một hướng đi cho bọn trẻ.

Lúc đầu, đội tình nguyện nhìn ký túc xá cũ nát, nhìn bọn trẻ ngây thơ có rất nhiều cảm khái. Nhưng ở đây được một tuần, bọn họ dần dần cũng thấy tâm bình yên – vốn dĩ ai cũng không thể làm đáng cứu thế.

Các sinh viên nhiệt tình giảng bài, Hướng Hưng Học nghe bọn họ giảng, thỉnh thoảng chỉ dạy vài câu.

Hướng Hưng Học dẫn Thịnh Phi Văn đi xuống thị trấn dưới chân núi mua đồ.

Thịnh Phi Văn tranh thủ đem điện thoại di động đi sạc.

Hướng Hưng Học đoán cậu ta muốn gọi điện thoại, thừa dịp đó trốn đến một góc gọi điện cho Hướng Nghiễm.

Hướng Hưng Học chưa nói trong núi điều kiện kém, thế nhưng Hướng Nghiễm lại đoán được, cậu nói: “Không có điện, không có sóng đúng không”, lúc này, Hướng Hưng Học mới kể cho cậu biết hoàn cảnh ở Lục Dương. Anh không dám nói chuyện với Hướng Nghiễm quá lâu, dùng một câu “nhớ em” mà kết thúc cuộc nói chuyện.

“Ngu Mộng Thu, anh cho rằng anh nhốt được tôi sao?”

“Ông đây bây giờ tự do như một con chim.”

“Ha ha anh làm sao biết tôi ở đâu được.”

“Tôi cho anh biết, tôi ở trong núi.”

“Đến đây đến đây đến đây, anh mà tìm đến được tôi chổng mông lên cho anh đ*.”

Hướng Hưng Học không nghĩ lão Hắc có thể nói ra lời như vậy, anh vốn cũng không muốn nghe, nhìn thấy Thịnh Phi Văn đem cái cây ven đường đập đến rớt lá rào rào, Hướng Hưng Học mới đi về phía cậu, muốn nhắc nhở một câu.

“Được, anh mà tới, tôi gọi anh là ba.”

Hướng Hưng Học nghe được những lời không nên nghe, cảm thấy có chút bất tiện, lui lại cách tàng cây mười mấy mét.

Thịnh Phi Văn âm ỉ với người bên kia đầu dây thêm một lúc lâu rồi mới cúp điện thoại, thu chân quay đầu nhìn thấy Hướng Hưng Học, đột nhiên đỏ mặt. Hai vệt đỏ ửng nổi bật trên làn da sẫm màu, thậm chí trông còn có chút xinh đẹp.

“Xin lỗi thầy Hướng, để thầy chờ lâu rồi.”

“Không sao.” Hướng Hưng Học không hỏi nhiều.

Thế nhưng Thịnh Phi Văn thật sự dẫn “ba” cậu tới.

Lúc Ngu Mộng Thu tới còn dẫn theo một đoàn người, chỗ không ít bàn ghế vào trong trường học.

Bọn trẻ cùng dân trong thôn đều hoan nghênh hẳn đến, người duy nhất không vui vẻ là Thịnh Phi Văn. Chiều cao của Thịnh Phi Văn tương đương với Hướng Hưng Học, khoảng 1m85, Ngu Mộng Thu thấp hơn cậu ta một chút, nhưng phổng chùng cũng khoảng 1m8, tương đương với Hướng Nghiễm. Khí chất cùng chiều cao không liên quan, Ngu Mộng Thu khoảng 30 tuổi, da dẻ trắng xanh, nhìn lịch sự nho nhã, vừa đến đã dùng tay tóm lấy gáy Thịnh Phi Văn, Thịnh Phi Văn sợ đến mức nói cũng không dám nói.

Ngu Mộng Thu nói với bạn bè lão Hắc hẳn là anh trai của Thịnh Phi Văn, nhưng Hướng Hưng Học cho rằng hai người hẳn là tình nhân.

Thịnh Phi Văn thách Ngu Mộng Thu tới, thấy người tới thật thái độ rất bất đắc dĩ, lúc tiễn người đi lại không nỡ, dính lấy Ngu Mộng Thu suốt con đường đưa hẳn xuống núi.

Hướng Hưng Học lúc đầu chỉ nhớ Hướng Nghiễm, nhìn thấy Ngu Mộng Thu đến, nhớ nhưng mới bắt đầu lên men.

Trong núi ve sầu ồn ào, khiến Hướng Hưng Học buồn bực mất tập trung, suối chảy róc rách, thác âm âm chảy xuôi, chảy vào lòng anh, khiến anh ngứa ngáy không nhịn được.

Hướng Hưng Học quá nhớ Hướng Nghiễm, anh muốn chạm vào làn da cậu, muốn hôn lên môi cậu, muốn cậu vào trong núi, như Ngu Mộng Thu vậy. Nhưng Hướng Hưng Học không phải Thịnh Phi Văn, anh không thể tùy hứng mà nói: “Em tới đây đi”, Hướng Nghiễm làm việc trong bệnh viện rất bận rộn, thời gian rảnh rỗi rất ít, Hướng Nghiễm nói rảnh rỗi sẽ nhớ anh, Hướng Hưng Học cảm thấy có thể được nhớ nhưng cũng đã đủ rồi, anh không muốn Hướng Nghiễm vào trong núi chịu khổ.

Hướng Hưng Học ở trong núi không có gì làm, thừa dịp rảnh rỗi, anh nghĩ đến rất nhiều chuyện khác - trước đây anh chưa cần thận cần nhắc phương pháp phá vỡ quan hệ chú cháu, anh và Hướng Nghiễm cùng họ, không ít người biết bọn họ có quan hệ thân thích, chú và cháu ở cùng một chỗ là loạn luân, loạn luân so với thích đồng tính còn nghiêm trọng hơn nhiều. Hướng Hưng Học không thể chấp nhận anh và Hướng Nghiễm cùng nhau, chị của anh, Hướng Dung và Hướng Phong, càng không thể chấp nhận. Hướng Hưng Học muốn ở cùng Hướng Nghiễm, là muốn quang minh chính đại sống cùng nhau, không phải che che giấu giấu, anh không muốn để Hướng Nghiễm chịu thiệt thòi dưới thân phận cháu trai.

Có lúc Hường Hưng Học cũng sẽ cảm thấy, có phải anh lo xa quá rồi không, mới cùng nhau chưa được một tháng đã nghĩ này nghĩ nọ, từ 30 tuổi nghĩ tới 80 tuổi, rõ ràng cái gì cũng không chắc chắn cả. Nhưng anh lại muốn chịu trách nhiệm, lúc trước nghĩ không ra thì thôi, khi đã minh bạch rồi thì không thể xem như chưa minh bạch được.

Anh phải chịu trách nhiệm.

Anh chính là người như vậy, lần đầu tiên làm tình với Thẩm Vân Mộng liền muốn cùng Thẩm Vân Mộng kết hôn, anh và Hường Nghiễm chưa từng dao thật súng thật làm qua, nhưng đêm đông ý loạn tình mê đó luôn luôn khắc sâu trong lòng Hường Hưng Học, từng khẩu giao, đã là chuyện cả đời rồi.

35. Chương 35: Hồ Nước

“Thầy Hường, hình như lại có một đội người vào núi, mang theo không ít vali.” Thịnh Phi Văn dậy sớm đi dạo vòng vòng trong núi, sau khi trở về tán gẫu với Hường Hưng Học: “Năm nay chuyện tốt đều ừn ừn đến.”

Hường Hưng Học cười, “Không phải lại là Ngu tổng chứ?”

“Không thể là anh ta được, anh ta keo kiệt cực kỳ.” Lão Hắc lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

Hường Hưng Học không biết Thịnh Phi Văn trong lòng thấy thế nào. Anh và Ngu Mộng Thu không chênh lệch nhiều, rất hiểu tâm tình của Ngu Mộng Thu. Thịnh Phi Văn vẫn tức giận Ngu Mộng Thu giam cầm cậu ta, thế nhưng Ngu Mộng Thu nếu thật sự muốn giam cầm cậu, Thịnh Phi Văn sao có thể mang toàn bộ giấy tờ chạy vào trong núi được?

“Tiểu Hắc, Ngu Mộng Thu là gì của em?”

Thịnh Phi Văn không trả lời được, mắt nhìn đông nhìn tây.

Hường Hưng Học nói: “Anh ta hẳn là rất thích em.”

Mặt lão Hắc lại đỏ.

Âm thanh ngoài phòng lớn dần, Hường Hưng Học sửa sang quần áo, thay mấy đứa học trò nhỏ tiếp đón thêm một người tốt bụng nữa.

Người chuyển thùng tới đều là người quen trên thị trấn, trong rừng toàn là sách.

Hường Hưng Học kéo một bác lại, hỏi: “Bác ơi, sách này là ai đưa tới vậy?”

“Một cậu họ Hường.”

Hường Hưng Học tim như nổi trống, anh hơi gật đầu tỏ ý hiểu rồi, toàn thân tê như có điện chạy qua.

Cậu họ Hường không nhất định là Hường Nghiễm, nhưng Hường Hưng Học từng mơ thấy Hường Nghiễm đến.

Anh mơ thấy Hường Nghiễm một mình đeo túi xách lên núi, lặng lẽ từ cửa sau phòng học đi vào. Phòng học trong mơ không phải phòng học vách đất, là giảng đường đại học. Hường Hưng Học đang dạy, không hiểu sao miệng lại gọi tên Hường Nghiễm, sau đó Hường Nghiễm đứng lên, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của anh.

Lúc nhìn thấy Hường Nghiễm, Hường Hưng Học dụi mắt một cái - anh sắp không trông rõ trước mắt anh là Hường Nghiễm thật hay là Hường Nghiễm trong mơ rồi.

“Là tôi.” Hường Nghiễm cười nói.

Mặt cậu vẫn còn ửng đỏ vì vừa leo núi, trên cổ có mồ hôi, T-shirt màu trắng bị mồ hôi thấm ướt, dính sát vào ngực.

Cậu bạn nhỏ 25 tuổi, vẫn trẻ như ngày còn 18, như mặt trời chói chang thấp thoáng giữa cây xanh trong núi, đem nhớ nhung của Hường Hưng Học nướng thành mật ngọt, khiến anh toàn thân đều ngọt ngào.

“Nóng quá, tôi muốn thay quần áo.” Hường Nghiễm nói.

“Mặc của tôi được không?”

“Ừ.”

Hường Hưng Học nói với Thịnh Phi Văn vài câu, sau đó lấy quần áo dẫn Hường Nghiễm đi tắm.

Nơi tắm rửa nằm bên dòng suối, ban ngày không có nước nóng, Hường Hưng Học sợ Hường Nghiễm cảm lạnh, đem cho cậu một bình nước ấm.

“Dòng suối nhỏ này đầu nguồn ở đâu vậy? Hường Nghiễm cởi giày bước xuống nước, ”Lạnh thật.”

“Đi lên đi, đừng để bị cảm.”

Hường Nghiễm không nghe theo, mãi miết đi ngược lại hướng nước chảy.

Hường Hưng Học cầm giày đi theo cậu, bọn họ rất nhanh đã đi xa nhà tắm.

“Chân đau không? Đá trong nước cứng lắm.”

Dòng suối không lớn, không ngập quá mắt cá chân của Hường Nghiễm. Da Hường Nghiễm vốn trắng, đôi chân quanh năm mang giày, mặt trời không chiếu tới, mu bàn chân trắng như tuyết. Hường Hưng Học đoán bàn chân cậu bị đá dưới đáy suối mài đỏ, xuyên qua dòng nước nhìn thấy đầu ngón chân Hường Nghiễm ửng hồng. Hường Hưng Học vốn không có đam mê đặc thù nào, nhìn đôi chân này lòng lại có chút thay đổi.

“Tôi có thể... Tôi rất nhớ em.”

Hường Nghiễm ừm một tiếng, cúi đầu đi về phía trước, cậu bỗng nhiên lên bờ, đập lên mu bàn chân Hường Hưng Học, “Muốn làm gì thì làm đi, tôi không phải tới chỗ này để nghe anh nói nhớ tôi, mấy câu như vậy trong điện thoại cũng nói được.”

Hường Hưng Học muốn ôm cậu, thế nhưng hai tay đều đang cầm đồ đạc.

“Tôi...”

Hường Nghiễm hôn lên môi Hường Hưng Học một cái, lại bước xuống suối, “Sau này muốn hôn một cái cũng không cần xin phép nữa, có thấy mệt không?”

Bọn họ một mạch đi tới đầu nguồn nước - một hồ nước lớn bằng nửa cái sân bóng đá. Người trong thôn nói hồ nước này bên dưới là mạch nước ngầm, nước nhìn không chảy, kỳ thực đều là mối. Hường Hưng Học từng tới đây tắm, nước chỉ sâu ngang eo.

Hường Nghiễm ngồi trên tảng đá bên bờ hồ, lòng bàn chân ngâm trong nước, Hường Hưng Học dùng nước nóng thấm khăn lông cho Hường Nghiễm lau mặt và cổ, “Sao lại tới đây? Xin nghỉ sao?”

“Không xin nghỉ, trực ban hai ngày.”

Cậu bạn nhỏ mắt thâm quầng, khiến Hường Hưng Học đau lòng muốn chết, anh nhẹ nhàng chạm vào mi mắt Hường Nghiễm, “Sách là chuẩn bị lúc nào?”

“Lúc ở trên máy bay, tôi nghĩ tôi không thể đến tay không được, đến Thục Xuyên liền liên lạc với nhà in...”

Hường Hưng Học không để cậu nói tiếp, nâng mặt Hường Nghiễm mà hôn lên, Hường Nghiễm đang cười, nhắm hai mắt lại, lông mi khẽ khàng run rẩy.

Anh vừa cướp lấy không khí trong miệng Hường Nghiễm, vừa nhớ lại.

Lần thứ nhất, vị nước quýt, Hường Nghiễm nói muốn hôn.

Lần thứ hai, Hường Nghiễm trêu chọc anh, hôn lên môi.

Lần thứ ba, nụ hôn tạm biệt, có mùi kem đánh răng, Hường Nghiễm khen Hường Hưng Học dẻo miệng, thưởng anh một nụ hôn cuồng nhiệt.

Lần thứ tư, Hường Nghiễm giẫm chân anh, trên môi anh không nhẹ không nặng hôn một hồi, Hường Hưng Học muốn xin một cái hôn, lời chưa kịp ra khỏi miệng lại thành nhớ em, Hường Nghiễm lại biết.

Hường Hưng Học lúc muốn hôn đều dè dặt biểu hiện, như trẻ con trong nhà trẻ, ngoan một chút là có thể nhận được một hoa hồng.

Anh không đếm lần đầu tiên, lần kia anh hoàn toàn không khắc chế thú tính trong người, hôn kịch liệt lại triền miên.

Trên tảng đá có rêu xanh, Hường Nghiễm ngồi không vững liền đi xuống, bấp chân đi vào trong nước, khiến nước dấy lên một vòng sóng gợn, Hường Hưng Học ôm lấy eo của cậu, không ngăn nổi hứng thú hung ác trong lòng, anh nhìn ống quần đùi của Hường Nghiễm, lúc ống quần sắp sửa chạm vào mặt nước, giữ chặt eo Hường Nghiễm, kéo cậu lại.

Hường Hưng Học không thể thật nghiêm túc mà hôn, anh ôm Hường Nghiễm trong lòng, hơi thở có thể cảm nhận được mùi vị trên người Hường Nghiễm, loại mùi mồ hôi nhàn nhạt không thường có, lẫn vào mùi hương của cây cỏ khiến anh muốn ngừng mà không được. Trong núi chim hót, gió lay cành lá nghe xào xạc, ve kêu râm ran dưới ánh mặt trời, còn có tiếng nước róc rách, âm thanh tự nhiên treu chọc dục vọng nguyên thủy, khiến Hường Hưng Học cứng đến khó chịu.

Anh thấy Hường Nghiễm cũng cứng rồi, quần đùi màu đen nhô lên thành một túp lều nhỏ.

Hường Hưng Học kéo Hường Nghiễm ngồi xuống đất, mở chiếc quần đùi căng cứng của cậu, luồn tay vào, anh vừa mới đụng tới xương hông của Hường Nghiễm, tay đã bị đè lại.

“Không thể sao?” Hường Hưng Học hỏi.

“Là tôi muốn hỏi anh, anh có thể không?” Hường Nghiễm nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt nghiêm túc hiếm thấy.

“Có gì mà không thể.”

Hường Nghiễm vẫn ngăn anh lại, Hường Hưng Học dùng lực một chút trực tiếp kéo quần đùi cậu xuống, cách quần lót xoa nắn, khiến Hường Nghiễm nhỏ giọng thở gấp.

Quần lót của cậu bạn nhỏ ướt một khoảng nhỏ phía trước, cảm giác ẩm ướt này đun nóng dục vọng của Hường Hưng Học, anh đem quần lót của Hường Nghiễm cởi đến đùi, để cậu ngồi trên khăn lông, Hường Hưng Học từ phía sau ôm lấy cậu, tay nắm lấy dương vật cậu, trên dưới vuốt ve.

“Em trước đây, đều là người ở trên đúng không?” Hường Hưng Học nhẹ nhàng hôn lên gáy Hường Nghiễm, một đường hôn đến tai, kề bên tai cậu thì thảo.

“Ừm.” Hường Nghiễm từ trong mũi bỏ ra một chữ, như trả lời, cũng như rên rỉ.

Hường Hưng Học không nói nữa, chuyên tâm chăm sóc dục vọng của Hường Nghiễm.

Trong núi ngày tháng quá dài, dài đến mức quyết định cái gì cũng rất đơn giản.

Hường Hưng Học lúc đầu rất chống cự, ở nhà cũng từng tra nhiều tư liệu, trên internet nói tình nhân đồng tính lúc làm chuyện đó thường là tương hỗ lẫn nhau, thế nhưng Hường Hưng Học cảm thấy tính cách Hường Nghiễm không phải là người sẽ chịu nằm dưới người khác.

Lúc còn ở thành phố, Hường Hưng Học về mặt tư tưởng còn muốn tranh thủ một chút, sau khi xa Hường Nghiễm, anh đã không tính toán những chuyện này nữa. Ở trên hay ở dưới không khác biệt nhiều lắm, người anh nhớ nhưng có thể xuất hiện trước mắt, có thể thật sự chạm vào da thịt người ấy - đây chính là chuyện tốt nhất trên đời, những chuyện khác không còn ý nghĩa gì nữa.

Anh dừng động tác trên tay, “Em muốn thượng tôi sao?”

“Muốn.”

Hường Nghiễm cúi khụy quần Hường Hưng Học, đem dục vọng của anh thả ra, “Còn anh?”

Hướng Hưng Học mơ hồ cảm thấy Hướng Nghiễm đang cho anh cơ hội, tạm thời quên mất những gì đã chuẩn bị trong lòng, thành thật mà nói: “Muốn.”

Tay người bạn nhỏ lúc vừa lên núi vẫn nóng ẩm, lúc này đã bớt nóng, đôi tay này an ủi dương vật của Hướng Hưng Học, một chút cũng không giảm bớt nhiệt ý của anh.

“Thôi xong, thuộc tính không thích hợp làm sao nói chuyện yêu đương.” Hướng Nghiễm không dừng động tác trên tay, trong mắt lộ ra ý cười xảo quyệt, “Chơi oẳn tù tì đi, một trận phân thắng thua, tôi muốn ra kéo.”

- — -

Spoil chương 36:

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm. Cả đời đều chịu trách nhiệm.”

36. Chương 36: Tiếp Tục

Hướng Hưng Học từng nghe một câu chuyện về trò oẳn tù tì, một đôi tình nhân gặp rủi ro, một người tàn nhẫn một người nhẹ dạ, kết quả lại là người tàn nhẫn phải chết.

Anh ra kéo, Hướng Nghiễm ra bao.

“A, thua rồi.”

Bàn tay mới vừa ra bao nắm lại thành vòng đem dương căn của Hướng Hưng Học nắm trong tay, cậu không nắm hết được thứ đó của Hướng Hưng Học, giữa kẽ tay lộ ra da dẻ sung huyết. Hướng Nghiễm dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ lỗ nhỏ phía trên, khoe miệng mỉm cười, “Anh nhường tôi?”

“Con vật nhỏ, em tính tới?” Hướng Hưng Học cười, vùi mặt vào gáy Hướng Nghiễm, hít lấy mùi vị của cậu.

Hướng Hưng Học bị Hướng Nghiễm sờ đến bốc lửa, tựa như trả thù mà nắm lấy túi nhỏ của cậu.

“Tôi làm sao biết anh ra cái gì?”

Hướng Nghiễm gấp gấp thở hổn hển, thân thể run rẩy hơi cứng lại, bắn vào lòng bàn tay Hướng Hưng Học.

Cậu xoay người lại đối mặt với Hướng Hưng Học, ngực phập phồng tiếp tục tuốt hành thân anh, “Được thôi, đàn ông đích thực chấp nhận thua cuộc.”

Hướng Hưng Học bị cậu moe đến đau thấu tim gan, thả lỏng tinh quan, bắn vào tay cậu.

Hướng Nghiễm mặc lại quần, thay áo T-shirt của Hướng Hưng Học rồi đi xuống núi, không chính thức xuất hiện trong trường học, để cậu họ Hướng thiện tâm trở thành ẩn số trong mắt bọn nhỏ.

Ngày tháng trong núi bỗng nhiên qua rất nhanh, Hướng Hưng Học cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị kỹ càng thì ngày về đã đến.

“Các thầy còn trở lại nữa không?” Một cô bé nho nhỏ hỏi, dáng vẻ chờ mong.

Bốn cậu nhóc nhìn nhau, không ai lên tiếng.

“Các anh cũng bận việc học của mình, nghỉ hè sang năm thầy Hướng quay lại đây được không?” Hướng Hưng Học ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu cô bé.

“Được!”

Lúc đi, Hướng Hưng Học đã nghĩ mình chỉ tới đây một lần, nhưng lúc này lại cảm thấy có lẽ anh sẽ tới thêm nhiều lần nữa.

Hướng Hưng Học dẫn đoàn năm năm liên tục, chứng kiến trong núi làm đường, mắc điện, xây dựng trạm phát tín hiệu điện thoại.

Càng lúc càng nhiều du khách đến thăm Lục Dương, ký túc xá đã trắng xi măng, nhà tắm xây bằng lá đã ốp gạch men, hồ nước nơi anh cùng Hướng Nghiễm quyết thắng bại đã trở thành một địa điểm du lịch ăn khách.

Hết thấy đều từ từ tốt lên.

Hướng Hưng Học vẫn cứ kiên trì, mãi đến tận khi ngôi trường tiểu học nông thôn này không cần đến giáo viên tình nguyện dạy hè nữa.

Hướng Hưng Học nghĩ, nếu lần đó Hướng Nghiễm không đến, tháng ngày anh ở trong núi phải chăng vẫn cứ mờ mịt tối tăm, anh phải chăng sẽ giống như tất cả các thầy cô giáo tạm thời ở đây, chỉ tới một lần rồi đi mất. Nhưng chữ nếu này cũng không có ý nghĩa gì nữa, bởi vì Hướng Nghiễm đã đến.

Lúc trở lại Đồng thành, Hướng Hưng Học lại không vội trở về nhà.

Anh mượn chìa khóa của Hướng Dung, mở cửa nhà cũ ở quê.

Hướng Hưng Học năm mười mấy tuổi bởi vì bị đứa nhỏ cùng thôn nói là con riêng mà xé tập của cậu ta. Hướng Nghĩa Vũ dẫn anh đi xin lỗi, Hướng Hưng Học sống chết quật cường, chấp nhận chịu đòn, không chịu cúi đầu.

Hướng Nghĩa Vũ đóng cửa phòng ông lại, đưa cho anh một xấp tài liệu, “Ba vĩnh viễn là ba con, nhưng con cũng có quyền biết người sinh con ra là ai.” Chỗ tài liệu đó bị Hướng Hưng Học bỏ vào ngăn kéo khóa lại, vẫn không mở ra xem.

Anh cùng thân thể của mình đấu tranh hơn hai mươi năm, bởi vì Hướng Nghiễm, lần đầu tiên có ý định tìm lại nguồn cội.

Hướng Hưng Học là chú của Hướng Nghiễm, người trong tài liệu kia không phải.

Thân thể của anh cũng không có gì đặc biệt - Hướng Hưng Học tên cũ là Bách Uẩn Hòa, cha ruột anh cũng là quân nhân, đã hi sinh trên chiến trường, anh mò côi từ trong bụng mẹ, mẹ anh mang theo anh không tái giá được, liền đem anh bỏ trước quán doanh, đúng lúc Hướng Nghĩa Vũ về quán doanh làm việc nhìn thấy, liền đem anh về nhà.

“Bách Uẩn Hòa.” Hướng Hưng Học cầm lấy tờ giấy đã ố vàng, nhỏ giọng đọc tên cũ của mình. Anh nói không được trong lòng là cảm giác gì, bị mẹ ruột vứt bỏ chắc chắn phải đau, nhưng cảm giác đau bị thời gian làm cho suy yếu, như giấy trắng hơn hai mươi năm, chất giấy vốn rất dai lại bị năm tháng bào mòn đến giòn tan, Hướng Hưng Học không dùng bao nhiêu sức lực giấy đã nát, huyết thống tình thân cũng giống như vậy. Thứ khiến anh càng thống khổ hơn là ơn dưỡng dục, vợ chồng Hướng Nghĩa Vũ nuôi anh thành người, còn chưa kịp hưởng thụ con cái báo hiếu đã buông tay nhân gian, Hướng Hưng Học không chỉ không có báo đáp, còn cùng với hậu bối của ông làm loạn...

Người đến 30, 31 tuổi cần nhất là chín chắn, Hướng Hưng Học lại bắt đầu phản nghịch. Nhưng anh đã quyết định cùng một chỗ với Hướng Nghiễm, đứa cháu trai so với Hướng Hưng Học nhỏ hơn 6 tuổi kia đã trở thành khối thịt mềm trong lòng anh, đem thịt trong lòng cắt xuống, Hướng Hưng Học cảm thấy mình cũng không sống nổi. Anh là người rất ích kỷ, nếu như ái tình cùng luân thường đạo lý không có cách nào song toàn, anh chỉ có thể bỏ đi danh tự Hướng Hưng Học này - đem sinh mạng 30 năm đầu của anh xóa đi, xin lỗi cha mẹ dưới hoàng tuyền, vong ân phụ nghĩa, ly kinh bạn đạo, đổi lấy nửa đời sau cùng Hướng Nghiễm gắn bó keo sơn.

Hướng Hưng Học đem tài liệu về nhà, đặt ở trong ngăn kéo đầu giường.

Anh từ phía sau giữ lấy eo Hướng Nghiễm, hôn lên vành tai cậu. Hướng Hưng Học thù rất dai, anh trước sau đều nhớ tới cảnh tượng Hướng Nghiễm hôn tai của Tiểu Lộc.

“Hôm nay có thể không?”

Vành tai cậu bạn nhỏ bị nút đến đỏ lên, Hường Hưng Học vẫn còn thấy chưa đủ, anh dùng răng nanh nhẹ nhàng cọ cọ, mãi đến tận khi chỗ đó của Hường Nghiễm bị gặm đến kiêu diễm ướt át, “Lời em nói hôm đó, còn tính không?”

Hường Nghiễm hít một tiếng, thở dài một hơi, “Tính đi. Nhưng anh đừng làm tôi đau quá, tôi xưa nay không khiến người khác quá đau.”

Bình dấm chua của Hường Hưng Học bị lời này làm cho vỡ vụn, anh cắn lấy bên tai còn lại của Hường Nghiễm, lúc cắn định làm cho người trong lòng đau, nghe được Hường Nghiễm hít một hơi khí lạnh, Hường Hưng Học lại không đành lòng ra sức nữa, “Tôi sẽ nhẹ nhàng.”

Hường Nghiễm mở mấy ngón tay bên hông cậu ra, “Tôi đi tắm.”

Hường Hưng Học lại dính lấy cậu, “Tắm chung đi.”

“Không được.”

Nghe tiếng nước trong phòng tắm vang lên rồi dừng một chút, Hường Hưng Học mới nhớ ra, Hường Nghiễm có bệnh ưa sạch sẽ, cậu quen làm cho mình sạch sẽ từ trong ra ngoài mới thôi. Hường Hưng Học không nhận được cười, đột nhiên cảm thấy cái tên Bách Uẩn Hòa này cũng rất được.

Anh đợi trong phòng đã lâu, từ trong khe giường của Hường Nghiễm tìm được một mớ bao vị hoa quả. Hường Hưng Học không thích cái loại màu mè này, lại lật qua lật lại mới tìm được một chiếc bao 0.01 bình thường. Anh cầm chiếc bao trong tay, lòng hẹp hòi mà cảm thấy bất mãn - Hường Hưng Học không biết cậu trước đây thích chơi bởi cỡ nào mà tựa như nghiện sưu tập, khe giường giấu rất nhiều loại bao, muôn hình muôn vẻ.

Hường Nghiễm lúc ra ngoài không mặc quần áo, bụng bốn múi cơ, bắp thịt còn mang theo giọt nước, được ánh đèn chiếu đến lóa mắt. Hạ thân cậu quấn một cái khăn tắm màu xanh, khăn tắm bị nước văng ướt, biến thành mấy cái hoa văn sẫm màu. Toàn thân cậu trên dưới đều rất thuận mắt, sự chú ý của Hường Hưng Học một mực bị ngón chân ửng hồng hấp dẫn, anh nhớ tới đôi chân ngâm dưới suối của Hường Nghiễm ngày đó, chỗ cằn trảng thì trắng, chỗ cằn hồng thì hồng, màu sắc hòa lẫn vào nhau, đẹp hơn bất cứ thứ gì.

Hường Hưng Học đem lời ca ngợi nói ra miệng, Hường Nghiễm cũng không xấu hổ, nói: “Tôi biết tôi đẹp mà.”

Một câu nói trái lại khiến Hường Hưng Học mặt đỏ tới mang tai.

Hường Hưng Học mặt nóng, hạ thân cũng nóng, anh cởi khăn tắm của Hường Nghiễm ra, nhìn hai chân để trần của cậu - Hường Nghiễm chân dài mà thẳng, cơ thịt một chút cũng không gồ ghề.

Hường Hưng Học bỗng nhiên thành kính, “Tôi sẽ chịu trách nhiệm, cả đời đều chịu trách nhiệm.”

“Tôi cũng không phải thiếu nữ khuê các gì,” Hường Nghiễm cởi quần Hường Hưng Học, kéo học tử đầu giường đem đầu bôi trơn nhét vào tay anh, “Anh nếu có thể khiến tôi thoải mái, tôi liền để anh làm, làm cho tôi đau...”

Hường Nghiễm nở nụ cười, “Tôi lập tức làm anh.”

Cậu như con bạch hổ nhỏ tàn bạo uy hiếp, trong mắt Hường Hưng Học lại thành đáng yêu quá mức, đáng vẻ giường nanh múa vuốt như thấp lên một ngọn đuốc trong lòng anh. Anh ôm eo Hường Nghiễm đẩy cậu ngã xuống giường, “Sẽ không làm đau em đâu, tôi làm sao nữa.”

Hường Nghiễm đã tự mở rộng cho mình, miệng huyệt vừa mềm vừa ướt át hút lấy ngón tay Hường Hưng Học. Dù vậy, Hường Hưng Học cũng không dám tùy tiện tiến vào, anh hơi cong ngón tay, học như bên trong AV, khuấy động vách tường mềm mại ẩm áp.

Thân thể Hường Nghiễm lúc đầu cứng cực kỳ, theo động tác của Hường Hưng Học, đôi chân hơi co lên bắt đầu yên tĩnh lại, đập ga trải giường chậm rãi thẳng ra, cuối cùng kề sát mặt giường mềm mại. Cơ quan sinh dục đẹp đẽ kia cũng từ từ tĩnh lại, phần chần mà ngẩng đầu, Hường Hưng Học rất thích nhìn dáng vẻ nó phun trào.

Hường Hưng Học bị thân thể ửng hồng này làm hoa mắt, cảm thấy chỗ nào cũng thật đáng yêu.

“Tôi vào đây.” Anh mở chân Hường Nghiễm ra, dùng phía trước ma sát miệng huyết ẩm ướt.

Hường Nghiễm ngẩng đầu nhìn một chút, hiềm thấy then thùng mà cắn môi dưới quay đầu đi chỗ khác, trên mặt hiện lên một tầng đỏ ửng mỏng manh.

Đầu cậu vẫn nghiêng, ánh mắt lại như đuối giết Hường Hưng Học không tha, ánh mắt không có chút uy hiếp nào tựa như nhắc nhở, khiến Hường Hưng Học toàn thân đều thấy ngọt, “Sẽ không đau.”

Hường Hưng Học hôn lên trán cậu, hôn lên mi mắt, hôn chớp mũi cậu, anh bỏ qua đôi môi, hôn lên cằm cậu, mỗi cái hôn đều rất nhẹ nhàng, như con bướm đậu lên cánh hoa.

Hường Nghiễm quay mặt lại, hơi hé miệng ra, hai phiến môi lưu luyến tạm biệt nhau tạo ra tiếng vang nho nhỏ gần như tiếng muỗi kêu, làm gợn sóng cả một ao nước mùa xuân, khiến Hường Hưng Học hoàn toàn mất hết bình tĩnh, anh đem thứ đó cả cây đẩy vào trong thân thể Hường Nghiễm.

Cậu bạn nhỏ cau mày nhưng cũng không có kêu đau, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ thu lại móng vuốt.

“Cố nhịn một chút.”

“Anh động đi, như vậy quá căng rồi.”

Hường Hưng Học hai tay chống giường, cúi người hôn lên môi Hường Nghiễm, thân dưới chầm chậm mà mạnh mẽ chuyển động.

“Tôi đã nghĩ...” Hường Hưng Học muốn đem dự tính sau này nói cho người dưới thân nghe, lại sợ cậu bị dọa sợ, cuối cùng không nói gì nữa, “Em quá gầy, trên người không có bao nhiêu thịt.”

Cái hông cũng nhỏ nhỏ, nhưng Hường Hưng Học thấy như vậy là đủ rồi.

Hường Nghiễm không đáp lời, đôi mắt dần mơ hồ, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập, cậu kẹp chặt eo Hường Hưng Học, tay vẫn đặt lên lưng anh, cả người vút lấy anh.

Hường Hưng Học ôm cậu dậy, lồng ngực dán vào lồng ngực, hai trái tim kề cùng một chỗ, nóng rực mà nhảy lên.

“Không được —— sâu quá rồi.”

Hường Nghiễm rốt cuộc cũng kêu lên, nước mắt sắp rơi xuống, đáng vẻ lại như hối hận mà cắn chặt môi dưới.

“Đừng cần.”

Hường Hưng Học muốn bảo cậu đừng cần môi, cậu bạn nhỏ lại hiểu sai ý, hung ác lườm anh một cái, Hường Hưng Học biết nghe lời, bên dưới thúc vào một nhịp, khoe miệng mang theo ý cười, “Đừng cần môi.”

Lần này Hường Nghiễm thật sự xấu hổ, dụi đầu vào vai Hường Hưng Học, mặc cho anh hung ác mà làm.

Làm cùng đàn ông so với làm cùng phụ nữ rất không giống nhau. Hường Hưng Học nói không được chỗ nào không giống, dương vật cứng ngắc của Hường Nghiễm đánh lên bụng anh, chỗ đó là chỗ phụ nữ không có, da thịt Hường Hưng Học bị chỗ đó nhẹ nhàng đánh vào, như Quan Vũ lúc nghe cổ nhạc, vũ cơ thân thể mở ra, tiếng nhạc cũng nhanh chậm nhịp nhàng, khiến khắp người Hường Hưng Học mỗi lỗ chân lông đều cảm thụ được vẻ đẹp cực đoan.

Cậu bạn nhỏ không rên rỉ, chỉ hỏn hển thở mạnh, thở mạnh một cái lại bị Hường Hưng Học đâm rút một hồi.

Hường Nghiễm rốt cuộc không chịu được va chạm kịch liệt, rên lên một tiếng, tinh dịch toàn bộ xuất ra giữa thân thể hai người, dịch trắng sền sệt dính lên cơ bụng, chảy lên không được mà từ từ chảy xuống, cậu bạn nhỏ cả người rũ xuống, miệng huyết siết chặt, Hường Hưng Học muốn giữ nách cậu rồi nhắc cậu lên nhưng động tác khiến dương vật càng bị siết chặt hơn, anh bất đắc dĩ cười cười, vỗ vỗ gáy cậu, bảo rằng anh ra.

Anh đem người đặt lên giường, dùng khăn ướt lau bụng cậu, “Đau không?”

Hường Nghiễm dùng cánh tay che kín mặt, nước mắt vẫn cứ theo gò má chảy xuống, bị Hường Hưng Học hôn vào miệng, “Đau à?”

Cậu lắc đầu, “Anh làm không tời.”

Hướng Hưng Học nhìn miệng huyết một chút, thấy hơi sưng, vừa mặc quần áo vừa nói với Hướng Nghiễm: “Tôi đi mua thuốc cho em.”

Hướng Nghiễm dời cánh tay, nhìn chăm chăm Hướng Hưng Học, nhỏ giọng đáp một tiếng.

Anh lại nửa quỳ trên giường hôn lên môi cậu.

Hướng Hưng Học cả đời nhớ mãi đêm hôm đó, đèn đường trong khu phố chỉ mở một nửa, anh mặc áo đen ngắn tay, quần thể thao ngắn bước nhanh dưới đèn đường, bóng người đồ dài, hai hàng cây bên đường còn trùng kêu rỉ rả. Anh đi rất gấp, vòng qua đường cũ, thân thể ngâm trong hơi nước bão hòa giữa đêm hè.

Không khí ẩm ướt như vậy, trong lòng Hướng Hưng Học lại thấy ẩm áp mà khô ráo.

“Hướng Hưng Học nghĩ, nếu lần đó Hướng Nghiễm không đến, tháng ngày anh ở trong núi phải chẳng vẫn cứ mờ mịt tối tăm, anh phải chăng sẽ giống như tất cả các thầy cô giáo tạm thời ở đây, chỉ tới một lần rồi đi mất. Nhưng chữ nếu này cũng không có ý nghĩa gì nữa, bởi vì Hướng Nghiễm đã đến.”

Cả chương, tui nghĩ giá trị nhất là đoạn này. Trong con mắt của người đang yêu thì chỉ cần có người mình yêu bên cạnh, những thứ bình thường nhất cũng trở nên đẹp đẽ. Như Mark Twain đã từng nói, “nơi nào có em, nơi đó là thiên đường.”

37. Chương 37: Lạc Đường

Bão tuyết tàn phá Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tạt rông rã một tuần, bất kể ngày đêm.

Giá rét nghiêm trọng khiến Ba Tháp tổn thất mười mấy con dê, con ngựa non màu đỏ thẫm trong một đêm tuyết lớn chạy ra khỏi chuồng.

Gia đình mục dân tựa hồ đã rất quen với tổn thất như vậy, Ba Tháp đem mười mấy con dê lột da, giao cho Gia Mã làm thức ăn, nhưng anh không từ bỏ con ngựa non, nói phải đợi lúc tuyết ngừng rồi đi xung quanh hoang nguyên tìm xem.

“Tuyết dày như vậy, không biết nó có ăn được cỏ hay không... Lỡ như bị đông chết thì sao...” Lục Mân có chút lo lắng.

“Phỉ phui, không nên nói điều không may.” Hoàng Đào cắt lời Lục Mân, “Dù sao cũng là một con ngựa lớn lên trên thảo nguyên hoang dã, không có kỹ năng sinh tồn nó dám chạy sao?”

Mộc Lạp Đề rót cho mình một cốc trà nóng, “Loại thời tiết này mất một hai con ngựa cũng rất bình thường, bị đông chết cũng rất bình thường.”

“Đi tìm một chút đi, chờ lúc trời trong chúng ta cùng đi tìm xem sao.” Hướng Hưng Học nói, “Mặc dù nói trời đất bao la, nhưng ở đây không có chỗ nào ẩn nấp, tìm một con ngựa tuy rằng khó, nhưng cũng không khó như vậy.”

Có thể tìm được là duyên, tìm không được, hoặc tìm được một thi thể, đó chính là mệnh.

Anh nhớ tới con mèo trong nhà - con mèo tên là Miêu Miêu, lúc anh đem Cầu Tử đi triệt sản, Cầu Tử oan ức làm phẫu thuật xong, đi ngang qua lồng sắt nhốt mèo con, bỗng nhiên không nhúc nhích nữa, ánh mắt đáng thương nhìn chăm chăm Hướng Hưng Học, Hướng Hưng Học liền đem con mèo về nhà. Miêu Miêu từ nhỏ được cưng chiều, được Hướng Hưng Học cưng chiều, được Hướng Nghiễm cưng chiều, được Cầu Tử cưng chiều, nuôi thành rất xấu tính. Có một lần nó len lén trốn đi, từ ban công nhảy ra ngoài, khiến Hướng Hưng Học và Hướng Nghiễm tìm hết mấy ngày, cuối cùng vẫn là Cầu Tử tìm được nó trong bụi rậm, sau đó nó mới bớt xấu tính. Hướng Hưng Học gần như cho rằng tìm không được, anh in thông báo tìm mèo phát hết

khu phố, nhưng không ai nhìn thấy nó cả. Tìm được con mèo như một chuyện vui to lớn, Hường Nghiễm vì chuyện này đặc biệt mời Hường Hưng Học đi nhà hàng xoay ăn một bữa tối dưới ánh nến - cũng không chỉ là vì con mèo, càng giống vì hai người bạn họ hơn.

Hường Hưng Học nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng lại đau.

Bữa cơm đó có thể là vì Hường Nghiễm ân hận, thế nhưng Hường Hưng Học cũng tự trách mình.

“Đi tìm đi, nhất định có thể tìm ra.” Anh kéo mình ra từ trong ký ức đau lòng, lặp lại một lần đề nghị đi tìm ngựa.

Ba người còn lại đều gật đầu.

Thung lũng sau cơn bão tuyết, rốt cuộc cũng có một ngày trời trong.

Ba Tháp hươu hươu tay, vừa phân công tìm ngựa vừa dặn dò, Mộc Lạp Đề ở bên cạnh anh phiên dịch: “Nếu như trời tối sầm, hoặc là có tuyết nhỏ, phải mau mau trở về, không thể tiếp tục ở bên ngoài. Bão tuyết vẫn có thể trở lại.”

Ba Tháp đi phía Đông, Mộc Lạp Đề đi phía Nam, Lục Mân đi phía Tây, Hường Hưng Học dẫn Hoàng Đào đi về phía Bắc.

“Đi không được nữa thì trở về.” Câu này không phải Ba Tháp mà là Mộc Lạp Đề dặn dò nhóm người Hán, “Trong mục trường có rất nhiều tình huống bất ngờ, không thể cậy mạnh được.”

Hoàng Đào xoay người lên ngựa, Hường Hưng Học nắm dây cương đi về phía trước.

Trên hoang nguyên tuyết rơi rất dày, một bước đạp xuống không chạm được đến đất, Hường Hưng Học cúi đầu, từ từ dùng chân mở ra một con đường nhỏ.

“Chiếc áo ấm này thực sự càng nhìn càng thấy ấm áp.” Hoàng Đào trên lưng ngựa bỗng nhiên cười thành tiếng, “Màu đỏ thắm... Chờ em về lại thành phố, em cũng mua một cái áo màu đỏ.”

Hường Hưng Học dùng khăn quàng cổ che mũi miệng mình lại, mới trốn sau khăn len vù vù trả lời: “Nhà em chỗ đó trời rất nóng, em mặc màu đỏ thắm, người khác nhìn em đều thấy nóng nực.”

“Cũng phải, chỉ có ở trong tuyết, màu đỏ thắm mới dễ nhìn nhất.” Cô nói xong lại thở dài, “Ồi, sao em lại không có một người bạn trai hiểu chuyện như vậy chứ. Anh Nghiễm thật sự rất tinh tế.”

Hường Hưng Học không lên tiếng, dắt ngựa đi thẳng một đường. Hoàng Đào mặc một chiếc áo ấm màu xanh quân đội, Hường Hưng Học lúc ở trong phòng không thấy màu này lạnh, đi trong tuyết nhìn áo ấm của cô mới thấy u ám. So với chiếc áo anh đang mặc thì áo anh trông ấm áp hơn nhiều - anh không biết cảm giác này là thật, hay là bị Hoàng Đào làm ảnh hưởng. Hoàng Đào chưa từng gặp mặt Hường Nghiễm, chỉ dựa vào một tấm ảnh liền cảm thấy Hường Nghiễm là anh trai nhỏ ấm áp tri kỷ, Hường Hưng Học cũng một mực củng cố khái niệm này cho cô, thế nên trong mắt Hoàng Đào, Hường Nghiễm làm cái gì cũng đúng, làm cái gì cũng tốt. Dùng lời của người trẻ mà nói, Hoàng Đào cũng coi như mê muội Hường Nghiễm.

Lúc Hường Nghiễm mua chiếc áo ấm này thật sự cảm thấy màu đỏ ấm áp sao? Hay là loại này không có màu khác?

Hường Hưng Học không biết được, nhưng anh cũng chấp nhận tin Hường Nghiễm cố ý mua màu đỏ.

Khi xuất phát gió chưa lớn, đi một lúc gió mới bắt đầu gào thét, gió thổi qua núi, núi vọng lại tiếng gió, tiếng gió vi vu khiến lòng người hốt hoảng.

Hoàng Đào lúc đầu còn có thể nói vài câu với Hường Hưng Học, sau khi gió lớn cô cũng trầm mặc lại.

Gió tuyết có thể cắt cổ họng người, so với nói chuyện mà đau đón, trầm mặc lại dễ chịu đựng hơn.

Hường Hưng Học yên lặng mà đi một lúc lâu, cơ thịt bắt đầu căng thẳng đau nhức, sau đó bắt đầu nhũn ra, anh sắp đi không nổi nữa.

Ánh sáng được tuyết phản xạ dần dần u ám đi, bầu trời bị gió thổi dần chuyển xám.

“Thầy Hường!” Hoàng Đào vui mừng lên tiếng, “Thầy xem sườn núi phía trước, có phải là có gì đó đang cử động không?”

Hường Hưng Học ngẩng đầu, tầm nhìn của anh không trông trải như Hoàng Đào, không trông thấy gì cả. Anh đỡ lấy ngựa, vươn mình trèo lên, nhìn thấy một chấm màu đỏ thẫm.

Là con ngựa non đó.

“Thầy thấy rồi, nó còn sống!” Hướng Hưng Học cũng bắt đầu phấn khởi.

Anh dùng tay vỗ mông ngựa một cái, con ngựa lớn hí vang một tiếng.

Con ngựa non cách bọn họ quá xa, hình như không nghe thấy tiếng hí này.

Phấn khởi của Hướng Hưng Học rất nhanh bị gió thổi lạnh, bọn họ cách con ngựa nhỏ khoảng mấy cây số - nếu trên đất không có tuyết, ngựa có thể chạy, anh chỉ cần vài phút là có thể cưỡi ngựa đến chỗ con ngựa non. Nhưng ở trong tuyết, ngựa lớn cũng chỉ có thể đi một bước dừng một bước, nếu thời tiết tốt, anh đi từ từ cũng có thể tới, nhưng lúc này đúng lúc thời tiết thay đổi, anh không dám tiếp tục đi về phía trước.

Con ngựa nhỏ nhọc nhằn khổ sở tìm kiếm đang ở trước mắt, thế nhưng Hướng Hưng Học lại cảm thấy làm thế nào cũng không chạm tới được. Phương Bắc lại như một giới hạn không cách nào vượt qua, Hướng Hưng Học một mạch đi về hướng Bắc, cách đoàn viên xa dần từng bước.

Hoàng Đào biết anh do dự, “Thầy Hường, chúng ta lại đi thêm mấy phút, nếu thực sự không được thì trở về ngay được không? Hoặc là em đi, thầy xem em đi, em không mệt, đoạn đường mấy bước này em có thể đi được.”

Hướng Hưng Học quay đầu nhìn dấu vết của bọn họ một chút, dấu vó ngựa cùng dấu chân vẫn còn trên tuyết.

Anh nhú nhú mày, “Chúng ta lại đi thêm 10 phút, nếu sắc trời kém hơn, liền trở về.”

Con ngựa lớn dường như cũng nhận biết sự tồn tại của đồng bạn, không cần người dắt cũng bước đi về phía trước mấy bước.

Trời ngày càng u ám, tuyết bắt đầu rơi, bọn họ khó khăn tiếp tục đi về hướng Bắc, nơi vốn dĩ chỉ là một chấm đỏ nhỏ đã biến thành thân hình của con ngựa non.

Hướng Hưng Học lúi ngựa đi về phía trước, trong đầu dần dần cảm thấy bất an.

Anh nghe trong gió tiếng con ngựa con gào thét, âm thanh không hùng tráng mà rất nhỏ, khiến anh nghĩ rằng mình xuất hiện ảo giác.

“Hoàng Đào, em có nghe thấy không?” Anh dùng khăn quàng cổ che miệng, gân cổ nổi.

“Nghe thấy rồi ——”

Giọng Hoàng Đào bị gió tuyết nuốt hơn nửa, truyền tới tai Hướng Hưng Học chỉ lớn như giọng nói bình thường.

Bờm ngựa bị cuồng phong thổi đập vào mặt Hướng Hưng Học.

Từng tảng tuyết lớn cũng bị gió thổi đến.

“Chúng ta không thể đi tiếp, bây giờ nhất định phải trở lại!” Hướng Hưng Học nắm dây cương lúi ngựa lớn quay đầu lại, con ngựa lớn không động đậy, nó có thể nhìn thấy ngựa con đang chạy về phía bọn họ, vó ngựa giẫm xuống tuyết, không biết là bị vấp hay bị trơn, ngựa con từ trên sườn núi lăn xuống.

Hướng Hưng Học điều khiển không được ngựa, con ngựa bỗng nhiên lồng lên, hất Hoàng Đào xuống. Cô bé lập tức ngã xuống tuyết.

“Em không sao chứ?” Hướng Hưng Học thả dây cương, khuỵu gối trước mặt Hoàng Đào, “Có bị ngã không?”

Hoàng Đào cau mày, một lúc lâu sau mới lộ ra vẻ mặt nhận lỗi, “Thầy Hường, chân em hình như không động đậy được nữa.”

Hướng Hưng Học bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Anh lại nhìn con đường anh vừa đi, dấu chân lúc này còn rõ ràng giờ đã bị tuyết phủ hơn nửa, anh bây giờ còn có thể nhìn thấy đường, nhưng chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa thôi, tuyết rơi thêm một lúc thì làm gì còn dấu vết nào nữa.

Hướng Hưng Học không dám tùy tiện chạm vào chân Hoàng Đào, anh chỉ có thể đỡ Hoàng Đào ngồi dậy.

Mắt cô bé được khăn quàng cổ bao phủ, trong đôi mắt lại viết rõ ràng đau đớn, cô rất đau, nhưng tự trách mà nói: “Xin lỗi thầy Hướng, đều là lỗi của em, em không nên bảo thầy đi về phía trước.”

Hướng Hưng Học lắc đầu, “Không liên quan đến em.”

Con ngựa lớn vẫn đang chạy về phía ngựa con, trong gió tuyết, Hướng Hưng Học nhìn thấy con ngựa nhỏ từ trên mặt đất đứng dậy.

Sinh mệnh trên hoang nguyên có bao nhiêu kiên cường?

Con ngựa non này, từ trong chuồng ngựa lót mấy tầng phân dê giữ ấm chạy ra ngoài, lang thang trong gió tuyết, từ sườn núi ngã xuống, lăn rất nhiều vòng, ngã vào trong tuyết, nó vẫn có thể đứng dậy, từng bước đi về phía con ngựa lớn.

Chúng nó rút cuộc gặp nhau giữa tuyết lớn, hai con đi về phía loài người.

“Thầy Hướng, đợi lát nữa thầy liền dắt ngựa trở về đi. Tìm Mộc Lạp Đề, hoặc là tìm Ba Tháp, bảo bọn họ đưa em về.”

“Thầy làm sao có thể để em một mình trong tuyết được.”

Mắt cô bé bỗng nhiên đỏ lên, “Nhưng mà, thầy ở đây với em, em sẽ liên lụy thầy... Ở đây lạnh như vậy, chúng ta sẽ bị chết cứng.”

Hướng Hưng Học nâng mặt cô, “Hoàng Đào, đừng khóc, không thể khóc.”

Hoàng Đào hiểu rõ ý Hướng Hưng Học, trong thời tiết cực hàn, nước mắt không nóng được mấy giây, nước mắt rơi xuống sẽ đóng thành băng.

Cô bé nhịn khóc, Hướng Hưng Học vỗ vỗ lưng cô, “Em rất giỏi.”

Anh nói như vậy, trong lòng cũng không chắc chắn được.

Chết cứng, thật sự có khả năng.

Anh bây giờ còn chưa thấy lạnh, bởi vì chiếc áo ấm này giữ ấm rất tốt, cũng bởi vì anh vừa mới đi tới đây.

Nhưng gió tuyết có xu thế lớn dần, gió cũng càng thổi mạnh hơn, bọn họ không có chỗ trốn, một chút nhiệt độ trên người đều sẽ bị gió tuyết nhanh chóng hấp thu.

Có thể chống đỡ được tới lúc nhóm Mộc Lạp Đề và Ba Tháp trở lại nhà tránh rét, nhận ra hai người bọn họ chưa về rồi trở ra tìm hay không, là một vấn đề rất thực tế.

“Em đau ở đâu? Có thể đứng dậy không? Nếu không thầy công em?”

“Cẳng chân, cẳng chân bên trái.”

“Chúng ta thử một chút được không? Đau thì nói thầy ngay.” Hướng Hưng Học đỡ Hoàng Đào, từ trên mặt đất đứng dậy.

Hoàng Đào được Hướng Hưng Học đỡ, cố gắng đứng dậy, không bao lâu lại ngã vào lòng ngực Hướng Hưng Học.

Chân trái cô bé chắc chắn bị thương, đùi phải không chừng cũng bị thương rồi.

Hướng Hưng Học nhìn hai con ngựa đi tới bên cạnh anh, thật sự cảm thấy tuyệt vọng.

Loại tuyệt vọng vì không làm gì được này cùng với tuyệt vọng vì sợ hãi lúc trước không hề giống nhau, anh dường như chứng kiến nước lũ bất ngờ tích tụ, nước trong suối nhỏ đục dần, thế nước lớn dần.

Lúc có cơ hội chạy trốn anh không chạy, mắt thấy nước lũ làm vỡ tung vách núi thì đã không chạy được nữa rồi.

38. Chương 38: Âm Mưu

Hướng Hưng Học lấy khăn bố trên mình ngựa nhỏ xuống trải trên mặt đất, để Hoàng Đào ngồi lên.

Ngựa là động vật trung hậu, chú ngựa con phủ phục trên tuyết, để Hoàng Đào dựa vào. Ngựa lớn đi vòng quanh bọn họ, dường như muốn ngăn gió tuyết lại phía sau.

Hướng Hưng Học cũng cởi khăn quàng cổ xuống, quấn quanh cổ Hoàng Đào một vòng.

Làm xong những chuyện này, Hướng Hưng Học thật sự không biết anh còn có thể làm gì nữa.

Anh ôm Hoàng Đào vào lòng, nhẹ giọng an ủi, “Đừng sợ, Mân Mân sẽ đến tìm chúng ta, Ba Tháp và Mộc Lạp Đề sẽ không mặc kệ chúng ta, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ đến thôi.”

Anh nói vậy, lòng lại dâng lên oán giận – con ngựa non vì sao lại mất? Nó sao lại phải chạy ra ngoài? Sao mình phải ra ngoài tìm ngựa? Lúc nên dừng lại tại sao lại tiếp tục đi? Con ngựa lớn tại sao lại điên lên hất Hoàng Đào xuống tuyết?

Tại sao lại có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, cứ như cố ý đẩy Hướng Hưng Học vào chỗ chết, treo anh lên vách đá, thân thể lơ lửng, phía dưới là địa ngục cũng là bể khổ.

Anh cảm thấy rất tủi thân, hễ tủi thân lại nghĩ đến Hướng Nghiễm, vừa nghĩ đến Hướng Nghiễm, lại càng tủi thân.

Anh không muốn nghĩ đến chuyện khiến mình khổ sở, nhưng những ký ức khó vượt qua này, những chuyện anh vẫn luôn không muốn nhớ tới, tất cả lại hiện ra từ trong vực sâu tuyệt vọng, cứ như gió trên hoang nguyên, tựa như roi đánh vào mặt Hướng Hưng Học. Anh muốn trận gió này dừng lại, nhưng làm sao có thể dừng được gió?

Miêu Miêu vừa về nhà không bao lâu, Hướng Hưng Bang đã tới.

Hướng Nghiễm nằm trên tấm thảm, tay giơ con mèo lên, miệng gọi Miêu Miêu trêu nó, Cẩu Tử chôn đầu vào cổ Hướng Nghiễm, như tranh giành tình cảm mà dùng chóp mũi ướm nhẹp đẩy đẩy mặt cậu bạn nhỏ.

Hướng Hưng Học nhìn cảnh tượng này, đột nhiên cảm thấy mình đủ nết đủ tẻ rồi.

Lúc chuông cửa vang lên, Hướng Nghiễm từ dưới đất ngồi dậy, đem mèo nhét vào lòng Cẩu Tử, nhìn ra cửa.

Hướng Hưng Học cảm thấy cậu phản ứng có chút dữ dội, cười nói: “Tôi đi mở cửa.”

“Anh?”

Hướng Hưng Bang mặt sa sầm, liếc mắt nhìn Hướng Hưng Học, đẩy anh ra đi vào phòng khách.

Lúc anh đi theo vào phòng khách, Hướng Hưng Bang đã tát một bạt tai vào mặt Hướng Nghiễm, âm thanh chát chúa cộng hưởng với sóng não Hướng Hưng Học, khiến dây thần kinh đau đớn của anh căng lên.

Cái tát kia tát vào mặt Hướng Nghiễm, Hướng Hưng Học lại cảm thấy còn đau hơn đánh vào mặt mình.

Hướng Nghiễm bị đánh lệch mặt qua một bên, khóe miệng cũng chảy máu rồi, trên gương mặt dường như lập tức hiện ra dấu tay đỏ ửng, nhưng cậu lại dùng giọng điệu bất cần đời nói: “Ồi, đau quá đi.”

Trên mặt là nụ cười khiêu khích.

Hướng Hưng Học chắn trước người cậu, lại bị Hướng Hưng Bang đẩy ra.

“Thằng khốn! Ông đây dạy mày như vậy à? Con mẹ nó mày đến chú mày cũng dám làm, ai cho mày cái gan đó?” Hướng Hưng Bang thật sự tức giận, cả người run lên.

“Không phải lỗi của cậu ấy.” Hường Hưng Học nói, “Là lỗi của em.”

Anh trai anh tựa như không nghe thấy, gầm lên với Hường Nghiễm: “Tao đang nói với mày!”

“Có gì phải nói nữa, làm cũng làm rồi, muốn hỏi ai cho tôi cái gan đó, vậy khẳng định là ngài rồi, gần đây cô bé kia có khỏe không? Cô ta năm nay bao nhiêu tuổi, có lớn bằng tôi không...” Bên mặt còn lại của Hường Nghiễm lại bị đánh một bạt tai.

“Chú theo anh đi.” Hường Hưng Bang đánh xong, bình tĩnh nói với Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học liếc mắt nhìn Hường Nghiễm, về phòng lấy tài liệu, theo anh trai anh đi ra ngoài.

Anh mấy ngày trước mới vừa về nhà cũ ở quê, tự tay khóa cửa lại, ổ khóa này lại bị Hường Hưng Bang mở ra – bằng thái độ giận dữ run người, lúc Hường Hưng Học còn chưa chuẩn bị xong kết hoạch.

Anh mới từ trong núi trở về, đưa Cầu Tử đi triệt sản, lại mua một con mèo, còn chưa kịp thừa nhận cái gì, Hường Hưng Bang đã biết.

“Quý xuống.”

Hường Hưng Học không chút do dự quý xuống nền xi măng.

Trong thôn, nội thất trong nhà bày trí đều không khác nhau mấy, lầu một có phòng khách rất lớn, đối diện cửa lớn là bức tường treo một bức tranh sơn thủy lớn, bên tường là chiếc tủ thờ bằng gỗ, trên tủ là tượng Quan công, lư hương, bài vị tổ tiên, và ngọn nến to dài.

Người nông thôn mê tín, truyền thống khắc vào tận máu thịt, truyền thừa lại cho đời kế tiếp, vô tri nhưng lại thành kính.

Hường Hưng Học ngẩng đầu lên, còn có thể nhìn thấy khung ảnh cha mẹ anh ở phía trên bức tranh sơn thủy, gần như chạm vào trần nhà trên cao.

Anh trai bảo anh quý gối ở nơi này, so với bảo anh quý gối trước mộ cha mẹ còn hợp lý hơn – anh sống trong ngôi nhà này mười mấy năm, từ vài tuổi đến mười mấy tuổi, thời gian dài như vậy đủ để Hường Hưng Học nhuộm lấy hơi thở của nhà họ Hường.

Bức ảnh Hường Nghiã Vũ và Trần Minh Hương đều nhắc nhở Hường Hưng Học – “Con cũng là một đứa con”, con trai không thể ở cùng cháu trai, đó là thường thức.

Đối với Hường Hưng Bang mà nói, em trai không thể cùng con trai, cái này không hợp luân thường đạo lý.

Hường Hưng Học biết.

Hường Hưng Học vẫn ngẩng đầu nhìn bức ảnh cha mẹ anh.

Anh nghe thấy Hường Hưng Bang đóng cửa lớn lại, đi tới đi lui sau lưng anh, sau đó ngừng lại, tiếng hít thở bởi vì giận dữ mà trở nên rõ ràng.

“Hưng Học à, anh xem như chú bị thăng nhóc kia dụ dỗ. Anh không trách chú.” Hường Hưng Bang nhỏ giọng, sợ quấy rầy hàng xóm, thế nhưng ở nông thôn nhà lớn như vậy, mỗi nhà cách nhau vài mét, ông lại đóng cửa, hàng xóm làm sao nghe được.

Hường Hưng Bang còn nói: “Chú mau mau kiểm chế lại cho anh, tìm một người phụ nữ tốt, cần hẹn hò thì hẹn hò, cần kết hôn thì kết hôn.”

Ông hít sâu một hơi, “Anh lúc đó không nên để chú cùng cái cô Thẩm Vân Mộng kia ly hôn.”

Hường Hưng Học rút cuộc cảm thấy toàn bộ sự việc rất quái dị, Hường Hưng Bang đánh Hường Nghiễm hai bạt tai, chất vấn Hường Nghiễm, thế nhưng đối với anh, tuy rằng bắt quý, nhưng cũng không phải giọng điệu trách cứ.

Anh thăng người, đem tài liệu trong túi hồ sơ mở ra, đưa đến tay Hường Hưng Bang, “Em có thể đổi tên, em không làm chú Tiểu Nghiễm nữa. Em muốn cùng cậu ấy, em sẽ chăm sóc cậu ấy.”

Hướng Hưng Bang không thèm đọc tài liệu, ông vò nát xấp giấy trong tay, chất giấy đã kém cực kỳ, vò một cái đã nát thành mấy cánh hoa, từ lòng bàn tay của Hướng Hưng Bang lá tả rơi xuống.

“Họ tên: Bách Uẩn Hòa. Năm sinh:...” mảnh giấy nhỏ này rơi xuống trước mắt Hướng Hưng Học.

“Tên cũ của em là Bách Uẩn Hòa.” Hướng Hưng Học nhẹ nhàng nói, nhìn mảnh giấy vụn, cổ lấy dũng khí, phổi thở ra một hơi, khiến âm thanh trở nên nghiêm túc và kiên quyết, “Em vốn cũng không phải là chú của Hướng Nghiễm.”

Hướng Hưng Bang thở dài, “Anh cho chú một cơ hội, ngày mai hỏi lại chú, chú cứ quỳ ở đây, nhìn ba mẹ đã nuôi chú lớn, tự hỏi lương tâm chú, suy nghĩ xem chú có nên nói những câu thể này hay không.”

Hướng Hưng Học quỳ một đêm, cũng theo lời ông mà suy nghĩ một đêm, nhưng cái lạnh lẽo của sàn xi măng thấm vào tận xương cũng không thể thay đổi quyết định của anh. Anh đã từng nghĩ tới, từ sớm đã nghĩ tới rồi.

Hướng Hưng Học cảm thấy mình không có lương tâm gì, anh thật sự thích Hướng Nghiễm, thích đến nỗi có thể buông hết ân tình dưỡng dục cùng đạo lý luân thường.

Anh yêu thích cũng không phải không có nguyên nhân – Hướng Nghiễm là một đứa nhỏ cực kỳ tốt, nội tâm rõ ràng rất ấm áp mềm mại, lại tự bao bọc mình bằng một tầng vỏ cứng, mặc sức va chạm với thế giới bên ngoài. Cậu như một chiếc chìa khóa, để Hướng Hưng Học năm 30 tuổi một lần nữa tìm được quỹ đạo đời mình. Cậu giúp Hướng Hưng Học sống lại một lần nữa, cũng khiến anh trở nên hoàn chỉnh.

Không có Hướng Nghiễm, Hướng Hưng Học có thể vĩnh viễn chỉ là một người đàn ông trung niên ly hôn một lần, bị giáo sư chèn ép, âu sầu thất bại, có Hướng Nghiễm, anh cái gì cũng có, cái gì cũng hoàn mỹ.

“Hưng Học, chia tay với nó đi, anh là vì tốt cho chú.” Hướng Hưng Bang mang điểm tâm bánh trái đến cho Hướng Hưng Học, giống như lúc anh mới vừa vào nhà họ Hướng, khi đó Hướng Hưng Bang hơn hai mươi tuổi, học đại học trong thành phố, vẫn còn nghĩ đến đứa em trai vừa mới được nhật về.

Hướng Hưng Bang có lẽ không phải là một người cha tốt, nhưng ông là một người anh rất tốt.

Hướng Hưng Học xương đầu gối cùng eo đều ê ẩm, xương đùi cũng đau, đói bụng, lại mệt mỏi, nhưng anh quỳ rất thẳng, “Anh, em không muốn, em muốn ở cùng cậu ấy.”

Anh đang cầu xin.

“Chú hồ đồ rồi.” Hướng Hưng Bang từ trong lồng ngực cất tiếng than nhỏ.

“Chú và Hướng Nghiễm không giống nhau, chú chỉ biết học hành, không từng ra đời, chú tiếp xúc với xã hội được bao nhiêu, làm sao hiểu rõ lòng người? Hướng Nghiễm nó làm trong bệnh viện, bệnh viện là nơi thực tế nhất, nó tốt nghiệp trung học là đã cùng đám bạn kia – cái đám cũng có tâm tư như vậy cùng nhau chơi bời, chú lớn hơn Hướng Nghiễm, nhưng chú đơn giản hơn nó nhiều. Hưng Học, đối với nó mà nói chú rất dễ lừa, chú hiểu không?”

Hướng Hưng Học không hiểu.

“Nó là vì trả thù anh, mới cùng với chú.”

Hướng Hưng Học không tin, anh lắc đầu, “Tiểu Nghiễm không phải người như vậy.

Anh cảm thấy Hướng Hưng Bang rất buồn cười, cùng nhau là Hướng Hưng Học chủ động, trước đó Hướng Nghiễm chưa từng làm gì quá giới hạn, chuyện quán bar hôm đó, cũng là Hướng Hưng Học uống nhầm rượu. Hướng Nghiễm chẳng hề làm gì cả, sao lại lừa anh được? Hướng Hưng Học làm sao có thể tin một Hướng Nghiễm vì có thể vào trong núi nhìn anh một chút mà chấp nhận trực vài đêm lại vẫn luôn lừa anh?

Không thể nào.

“Cậu ấy rất tốt với em.”

“Chú có nghĩ tới vì sao nó lại tốt với chú chưa? Chú với nó mấy năm không gặp, nó bỗng nhiên cho chú vào nhà nó ở, chuyện này bình thường sao? Chú căn bản không phải là đối thủ của nó. Chú bị người ta lừa bán cũng không biết.”

Hướng Hưng Bang lấy điện thoại di động ra, cho anh xem tin nhắn của Hướng Nghiễm, “Gần đây chơi nữ sinh viên vui không ba? Tôi cũng nói cho ba một chuyện vui, tôi làm em trai ba rồi.”

Trong tin nhắn có kèm bức ảnh, Hướng Nghiễm nhìn vào ống kính hí mắt cười, anh trần nửa người trên đang ngủ trên giường.

Hướng Hưng Học bỗng nhiên quỳ không nổi nữa, đặt mông ngồi lên đùi chính mình.

Nền xi măng thật sự rất lạnh.

Anh nhớ tới Hướng Nghiễm từ dưới đất ngồi dậy, như gặp kẻ thù mà nhét mèo con vào lòng Cầu Tử – cậu biết người gõ cửa là Hướng Hưng Bang.

Mèo kia mới về nhà có mấy ngày, Hướng Nghiễm lại che chở nó như vậy.

39. Chương 39: Lạnh Chết

t

Hướng Hưng Bang đỡ Hướng Hưng Học dậy, ông không cau mày, trên trán lại lộ ra nếp nhăn thật sâu, ông nói, “Chuyện này anh không trách chú, là anh không dạy tốt con mình, chú cũng đừng khổ sở quá.”

Hướng Hưng Học cúi đầu xuống liền nhìn thấy tàn nhang xám trắng trong lư hương, giữa tàn nhang là mười mấy cây chân nhang ngắn ngắn.

Lúc Hướng Nghĩa Vũ tạ thế, thân thể đặt trong nhà chính tận ba ngày, nhang đốt liên tục, khói xanh lượn lơ quanh quẩn trong phòng, che đi mùi tử khí. Hướng Hưng Học cùng Hướng Hưng Bang thay nhau quỳ gối trên đệm mềm, canh giữ hồn cha bọn họ – họ rõ ràng không tin quỷ thần, nhưng vẫn làm theo tập tục.

Lúc tổ chức tang lễ, Hướng Nghiễm vẫn không vào nhà chính, Hướng Hưng Học lúc đầu cho rằng cậu không tới, sau đó phát hiện cậu vẫn ở đó.

Hướng Hưng Học nhìn thấy tàn nhang bỗng nhiên hiểu ra, mắt Hướng Nghiễm không chịu được khói, vì vậy vẫn luôn ở bên ngoài.

Cậu rõ ràng không chịu nổi khói, nhưng vẫn vọt vào phòng Hướng Hưng Học, mở cửa cho anh.

Một khắc ấy, là gạt anh sao?

Khi đó Hướng Nghiễm nói, “Chú, đêm nay ngủ cùng tôi đi”, loại sắc sảo ấy là gạt anh sao?

Hướng Nghiễm không thường gọi chú (*), một khi đã gọi thì sẽ rất ngoan ngoãn, cậu hỏi “Chú, chú khóc à”, cậu bưng rượu nói “Chú, tôi mời chú”, cậu ở trong lòng Hướng Hưng Học rơi nước mắt, vừa khóc vừa nói “Chú, tôi lạnh quá”, những tâm tình này đều là giả sao?

Đầu gối Hướng Hưng Học run rẩy, anh lại quỳ xuống.

Trong lư hương có một cây nhang đứng thẳng chưa rũ xuống, bột nhang tuy đã bị đốt thành tro, lại vẫn giữ nguyên hình dáng thẳng tắp.

Anh dùng bàn tay chống xuống đất, thẳng eo dậy.

Hướng Hưng Học nghĩ, nếu đã thích, có lừa dối cũng được, âm mưu cũng được, anh vẫn thích. Hướng chỉ nói đến lừa dối cùng tâm cơ, không phải đều là Hướng Hưng Bang nói sao? Cũng không phải Hướng Nghiễm thừa nhận. Hướng Nghiễm chỉ là gửi một tin nhắn đi thôi.

“Anh, cho dù cậu ấy gạt em, em cũng thích cậu ấy.” Hướng Hưng Học giọng run cầm cập, mũi ê ẩm, “Em thích Tiểu Nghiễm.”

Anh có thể làm gì bây giờ?

Anh thật sự thích Hường Nghiễm.

Dù cho Hường Nghiễm lợi dụng anh chọc giận Hường Hưng Bang, anh cũng không khổng chế được loại tình cảm kia.

Thích, dùng không được nữa rồi.

“Em thích cậu ấy.”

“Em thích cậu ấy.” Hường Hưng Học như tự nói với chính mình.

Hường Hưng Bang tát Hường Hưng Học một cái, “Chú còn ti tiện nữa không?”

Hường Hưng Học không lên tiếng, trong tai ong ong, mặt vừa đau vừa nóng, nhưng anh bỗng nhiên bình tĩnh lại.

“Anh, Tiểu Nghiễm là đứa trẻ ngoan. Lúc tốt nghiệp, cậu ấy đại diện sinh viên cả học viện y khoa tuyên thệ trên lễ đường. Có người nói cho em biết, lúc cậu ấy tốt nghiệp trung học, còn đứng phát biểu trên đài chủ tịch. Cậu ấy học tiểu học, em thấy cậu ấy học hành, cậu ấy luôn được hạng nhất. Cậu ấy là một đứa trẻ ngoan, bây giờ còn là một bác sĩ giỏi, cậu ấy trị bệnh cứu người, bệnh nhân yêu mến cậu ấy, mang ơn cậu ấy. Cậu ấy rất tốt, chỗ nào cũng tốt.”

“Anh, anh là một người anh tốt, sao không thể làm một người cha tốt? Hường Nghiễm tại sao lại trả thù anh, anh không hiểu sao? Lúc chị dâu còn sống — em đang học lớp mười, dẫn Tiểu Nghiễm đi xem phim, em nhìn thấy anh đi cùng một người phụ nữ, em kéo cậu ấy đi chơi điện tử, phim cũng không xem được. Đó là lần đầu tiên em biết anh quá trớn, em dẫn cậu ấy đi chỗ khác một lần, cậu ấy có thể không biết sao? Một đứa bé, học tiểu học đã biết ba mình ngoại tình... Chị dâu tốt như vậy, anh không phải đã nói chỉ thích một mình chị dâu sao, sao anh không thể sống với chị cho tốt? Thanh minh em cùng Tiểu Nghiễm đi thăm mẹ cậu ấy, em thấy hoa hồng anh mua, anh không phải yêu chị ấy sao? Sao anh có thể như thế được?”

“Em thích Tiểu Nghiễm, em muốn chăm sóc cậu ấy, em muốn thương yêu cậu ấy, muốn cậu ấy được cưng chiều cả đời... Cậu ấy là một người rất dịu dàng, là con trai anh, anh sao lại không hiểu cậu ấy? Anh sao có thể nói cậu ấy như vậy? Cậu ấy tốt như vậy mà.”

Hường Hưng Học lẩm bẩm lặp lại một lần, nói cho chính mình nghe, “Cậu ấy tốt như vậy mà.”

Hường Hưng Bang ngồi xổm xuống, Hường Hưng Học nhìn vào vùng giữa lông mày ông, đột nhiên cảm thấy ông lập tức già đi mười mấy tuổi.

“Chú vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, cần quỳ thì quỳ đi.”

Hường Hưng Học không nhớ được anh rốt cuộc quỳ bao lâu.

Trong nhà lạnh lẽo, chỉ có một mình anh quỳ gối giữa nhà chính.

Có thể không oán Hường Nghiễm sao?

Không thể.

Thế nhưng Hường Hưng Học vẫn thích cậu.

“Thầy Hường, Mân Mân thích thầy.” Giọng nói Hoàng Đào giữa gió tuyết nhẹ như tơ, “Thầy biết không?”

Hường Hưng Học gật đầu, dùng tay xoa xoa cánh tay Hoàng Đào.

“Thế nhưng thầy yêu anh Hường Nghiễm.” Cô bé lại nói.

Danh xưng “anh Hường Nghiễm” khiến Hường Hưng Học lập tức giật mình, Hường Nghiễm rất nhiều năm không được ai gọi như vậy, người gọi “anh Hường Nghiễm” gần nhất là Đồng Đồng.

Nhưng Đồng Đồng đi rồi.

“Có lạnh không?”

“Vẫn chịu được.”

“Đau đầu không?”

“Cứng rồi, không có cảm giác gì.”

Trái tim Hường Hưng Học như chìm vào tuyết, Hoàng Đào lạnh, chân cứng rồi.

“Cử động người một chút, cử động sẽ nóng lên.”

“Thầy Hường, em sẽ chết ở đây sao?” Hoàng Đào hỏi.

“Sẽ không đâu, có thầy ở đây, sẽ không để em chết đi.”

“Thầy thật tốt.” Tiểu nha đầu trầm mặc một lúc, “Em lúc đầu không thích Mân Mân, cảm thấy cậu ta không có chủ kiến, làm chuyện gì cũng phải hỏi thầy, sau đó... Lúc em theo đuổi bạn trai em, hầu như là em tìm anh ấy... Em cảm nhận được, Mân Mân thích thầy. Có lúc em nghĩ, cậu ta sao lại thấp hèn như vậy, thích thầy còn muốn thầy kể về anh Nghiễm, trong lòng không cảm thấy khó chịu sao? Thế nhưng con người lại thấp hèn như vậy đấy, bởi vì thích, cho nên muốn biết thầy thích người như thế nào. Yêu đơn phương thật sự rất khổ sở, Mân Mân cũng tốt vô cùng, một cậu nhóc rất tốt, trước mặt thầy lại thấp kém như vậy đấy. Em không phải muốn nói giúp cậu ấy, đơn phương thích một người thì phải chịu đựng khổ sở và thấp kém như vậy thôi.”

“Thế nhưng thầy xảy ra chuyện gì sao? Cùng với anh Nghiễm lâu như vậy, lại vẫn cứ đặt mình ở vị trí rất thấp, thầy kể về chuyện hai người, một mực khen ngợi anh Nghiễm tốt chỗ nào chỗ nào, nhưng em vẫn cảm thấy thầy không vui. Là em cảm nhận sai sao?”

“Vừa nãy em nghĩ, nếu em chết ở đây thì nguyện vọng của em là gì, em nghĩ nửa ngày vẫn cảm thấy không chết thì tốt hơn, ba mẹ em vất vả lắm mới nuôi em đến hai mươi mấy tuổi, em vất vả lắm mới theo đuổi được bạn trai em, em không thể chết sớm như vậy được. Thế nhưng nếu em thật sự chết, thầy nói với bọn họ một tiếng, em không hối hận đã tới nơi này, em mãi mãi cũng không muốn làm paparazzi, nhớ em thì nhớ, nhưng đừng nhớ quá, tượng trưng mà nhớ một hai năm là được rồi.”

“Ngoài ra, em hy vọng thầy và anh Nghiễm hạnh phúc, thế nhưng nếu thích anh Nghiễm quá khó khăn, thầy có thể xem xét Mân Mân một chút không... Nhưng em hy vọng nhất vẫn là thầy và anh Nghiễm hạnh phúc, hy vọng Mân Mân sẽ gặp được người thích hợp với cậu ấy.”

Hoàng Đào quần khăn quàng cổ rất dày, giọng nói yếu ớt kéo dài làm cho Hường Hưng Học khổ sở đến mức sắp ngạt thở.

Hường Hưng Học đã lâu không khóc, lúc cha qua đời không khóc, bị công kích trên mạng không khóc, lúc đưa Đồng Đồng đi không khóc, bị Hường Hưng Bang bắt quỳ gối bên trong nhà chính anh cũng không khóc, sau đó Hường Nghiễm nói xin lỗi với anh, anh khổ sở vô cùng nhưng cũng chỉ cảm thấy mũi ê ẩm.

Vào lúc này, nghe cô gái nhỏ chỉ mới đôi mươi liên miên nói lời tự đáy lòng — đem lo lắng cùng hoảng sợ, đem những gì không dám nói, không muốn đối mặt, sợ hãi, hy vọng hết thảy nói ra, nước mắt Hường Hưng Học lập tức tràn lên viền mắt.

Anh cũng không biết tại sao mình lại gặp khó khăn như vậy.

Anh không biết vì sao đời người lại có nhiều chuyện không cách nào làm gì được, đầu tiên là sinh tử, sau đó là yêu hận, hai thứ này dù trong hình thái nào cũng có thể khiến loài sinh vật nhỏ bé như loài người đau thấu tim gan, đau đến gần như chết đi.

Hoàng Đào bị thương có thể sẽ chết công, vẫn còn quan tâm đến tình cảm của Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học đường tình cũng gặp ghềnh, hiềm khích của anh cùng Hường Nghiễm có lẽ nảy sinh từ tin nhắn hôm ấy — quỳ thì quỳ, anh vẫn tin tình cảm của Hường Nghiễm không giả, anh cảm thấy Hường Nghiễm chỉ là nhất thời nảy ra ý xấu muốn chọc giận Hường Hưng Bang, nhưng sau đó Hường Nghiễm lại xuất hiện trong nhà chính, câu nói đầu tiên của cậu là “xin lỗi”, câu thứ hai chính là “nếu anh muốn, anh có thể quay lại.”

Quay lại nơi nào? Tim cũng mất rồi, còn có thể quay lại nơi nào nữa?

Hướng Hưng Học nói với cậu: “Đừng bảo tôi quay lại, chúng ta an ổn sống tiếp có được hay không?” Anh luôn cảm giác mình là người đến trước, chỉ cần cố gắng một chút là có thể có được tâm, nhưng Hướng Nghiễm vẫn nói “không có” yêu anh, năm năm, áo mưa dùng hết mấy chục hộp, vẫn nói “không có”.

Mí mắt Hoàng Đào dính tuyết, bông tuyết như nặng ngàn cân, khiến cô đến chớp mắt cũng khó khăn.

Lúc hai mắt cô sắp sửa đóng lại, Hướng Hưng Học nhìn cô, bỗng nhiên có một quyết định.

Anh kéo dây kéo áo ấm, gió lạnh từ kẽ hở xâm nhập vào thân thể.

Hướng Hưng Học sống lâu hơn Hoàng Đào mười mấy năm, cha mẹ đều đi.

Người anh mong nhớ nhất là Hướng Nghiễm, nhưng anh và Hướng Nghiễm lại gần như chia tay rồi.

Ngoài cậu ra, anh còn rất nhiều chuyện phải lo lắng, nhưng những thứ này dường như cũng không đáng nhắc đến.

Hướng Hưng Học không muốn phụ lòng cô gái nhỏ, thế nhưng điều kiện tiên quyết của Hoàng Đào là nếu như cô chết ở chỗ này, Hướng Hưng Học cũng đã nói sẽ không để cô chết ở chỗ này.

- —

(*) Hướng Nghiễm không thường gọi Hướng Hưng Học là chú, nhưng do tiếng Trung chỉ có ta - người, mà dùng anh - tôi cũng không hợp lý, nên mình đành để Hướng Nghiễm xưng hô với Hướng Hưng Học là chú - tôi từ đầu truyện. Về sau hai người xác định quan hệ rồi, mình mới sửa lại thành anh - tôi.

40. Chương 40: Ổ

“Không được.” Hoàng Đào lập tức mở mắt ra, lông mi còn dính hạt tuyết nhỏ, cô đè tay Hướng Hưng Học lại.

Hướng Hưng Học giữ lại hai lần mới mở dây kéo ra, “Trước tiên không cởi, em dựa vào thầy, thầy dùng áo ấm bọc em lại.”

Anh ôm Hoàng Đào vào ngực mới phát hiện cô bé gầy nhỏ, trên người mặc mấy lớp áo, ôm vẫn như một con búp bê vải.

Vì mở dây kéo, Hướng Hưng Học phải cởi găng tay. Hơi ẩm tích góp hồi lâu tan trong gió lạnh, cảm giác từ ẩm chuyển sang lạnh so với bị đông cứng còn khó chịu hơn, máu nóng trên tay chảy xuôi, lập tức va vào khí lạnh, bị chặn lại nơi cổ tay, vài giây sau, máu dường như đông lại, hơi lạnh đi vào thân thể, từ cổ tay dọc theo huyết quản đi thẳng đến não cùng tim.

Cởi cái bao tay đã đông thành như vậy, Hướng Hưng Học không dám nghĩ nếu anh trực tiếp cởi áo ấm thì sẽ thế nào.

Hướng Hưng Học kéo kéo hai bên vạt áo, quần mình và Hoàng Đào thật chặt. Áo khoác vừa mở bung lập tức được quần lại vô cùng chặt chẽ.

Hoàng Đào lấp kín chỗ hở ra nơi ngực anh, áo khoác của tiểu nha đầu vẫn còn hơi lạnh, nhiệt độ trên người Hướng Hưng Học lập tức giảm đi không ít.

Anh bị đông cứng, cảm vẫn đang run rẩy.

“Khá hơn chút nào không?”

“Ừm.”

Hoàng Đào trầm mặc một lúc, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Thầy Hướng, trong túi áo thầy hình như có cái gì.”

“Sao vậy? Trong túi thầy hình như không để cái gì cả.”

“Có thể là nhãn hiệu, đâm vào lưng em.”

“Chắc là nhãn hiệu rồi.” Đầu óc Hường Hưng Học bị gió thổi mù mịt, theo bản năng mà lặp lại suy đoán của Hoàng Đào.

Anh ngây ngẩn một lúc mới nhận ra Hoàng Đào nói túi áo không phải túi áo hai bên, “Cái áo này ngực có túi sao?”

“Hình như có, em nhớ là có.”

Hai người lại yên lặng một lúc.

“Em cảm thấy không giống như nhãn hiệu.”

“Đâm đau không?”

“Đau thì không đau...” Hoàng Đào chui ra khỏi áo ấm của Hường Hưng Học, cởi găng tay móc móc trong ngực áo.

Hường Hưng Học nghe thấy cô bé kéo dây kéo, lúc anh mặc áo thật sự không thấy cái dây kéo nào bên trong.

“Ôi mẹ ơi.” Cô bé hét lên, cả người không còn ủ rũ như trước.

Hường Hưng Học cúi đầu, nhìn thấy Hoàng Đào từ trong túi nơi ngực anh móc ra một miếng giữ ấm.

Lại một miếng giữ ấm.

Lại thêm một miếng.

...

Tổng cộng mười miếng giữ ấm.

Giữa nơi hoang dã, vài thứ màu đỏ hiếm hoi đều tụ tập với nhau, con ngựa non đỏ thẫm, áo khoác nhồi lông vũ đỏ thẫm, còn có vỏ miếng giữ ấm màu đỏ cam.

Hường Hưng Học nói không ra lời, cả người tê dại như có dòng điện chạy qua.

Anh dán lên ngực mình một mảnh, dán lên người Hoàng Đào bốn mảnh.

“Đợi lát nữa nguội lại đổi.” Hường Hưng Học chỉnh lại quần áo Hoàng Đào, đeo găng tay lại cho cô, đem tiểu nha đầu gói kín mít rồi mới mang găng tay mình lên.

“Ôi.” Hoàng Đào hưng phấn mà thở dài, “Đây là ái tình tuyệt mỹ cỡ nào nha, trên thế giới sao lại có thể có người bạn trai tốt như anh Nghiễm vậy.”

Hường Hưng Học cười cười, sau đó vì sơ suất của chính mình mà xấu hổ.

Chiếc áo ấm này anh mặc có đến hai tuần, vẫn cho là dày nặng là do đắt tiền, không nghĩ tới nặng là do miếng giữ ấm. Ngực anh vẫn kề cận tình cảm của Hường Nghiễm, anh lại không hề hay biết, vẫn cứ vì chính mình mà khổ sở.

Hường Hưng Học lại nghĩ đến, lần đó Hường Nghiễm là vì mừng Miêu Miêu mất mà lại tìm được, mời anh ăn tối dưới ánh nến, lúc chạm cốc, cậu bạn nhỏ mặc âu phục, bên dưới tay áo lộ ra mặt đồng hồ phản quang cùng dây đeo màu lam sẫm. Chiếc đồng hồ này không tính là quý giá, mua không tới 50 ngàn khối, không bằng bộ âu phục Hường Nghiễm đang mặc trên người, cũng không sánh được mấy chiếc đồng hồ khác của cậu bạn nhỏ, mặt đồng hồ không nạm kim cương, chói mắt đều dựa vào phản chiếu của ánh đèn trên trần.

Hường Nghiễm vẫn mang.

Hôm ấy rượu vang dường như đặc biệt say lòng người.

Khi về nhà, bọn họ sóng vai nhau đi trên lối đi bộ, Hường Hưng Học uống hơi nhiều rượu, bước thấp bước cao, chân nọ đá chân kia.

Cậu ấy thích chiếc đồng hồ này, anh có chút cao hứng, lại không dám cao hứng quá.

Anh bị gió thu thổi vào sát tường, được Hường Nghiễm nắm tay dắt ra giữa lộ.

Hường Nghiễm vẫn không buông tay, không nhẹ không nặng giữ chặt, Hường Hưng Học đánh bạo tìm lòng bàn tay cậu, đem ngón tay mình nhét vào kẽ tay. Đầu óc anh không nhanh nhạy, mất nửa ngày mới làm cho mười ngón đan vào nhau.

Rốt cuộc cũng nắm tay, lá cây ngô đồng khê khàng rơi xuống đất, tạo thành tiếng sột soạt nho nhỏ.

Hường Hưng Học nghĩ: “Thật tốt...”

Anh nhất thời không nghĩ ra được cái gì tốt, lắc lắc đầu tiếp tục suy nghĩ.

Anh dừng lại, cúi đầu nhìn lá cây, vẫn không nghĩ ra được cái gì tốt, nhất thời nghĩ đến ngựa tìm ngựa phối.

Hường Nghiễm dừng lại cùng anh, hỏi: “Sao vậy?”

Hường Hưng Học lắc đầu, nhưng anh bỗng nhiên lại cảm thấy một thứ tốt khác, “Thật tốt, mùa thu đến rồi.”

Hường Nghiễm “ừ” một tiếng, nắm tay anh tiếp tục bước đi.

Đường không dài, nhưng bọn họ đi rất chậm, đem thu gió mát, hai người nắm lấy tay nhau, lòng bàn tay ấm áp.

Hường Nghiễm sau đó hình như còn nói thêm cái gì, Hường Hưng Học không nhớ ra được. Hôm sau tỉnh rượu cũng không nhớ ra được, anh cảm giác hình như là “đi cùng nhau, thật tốt”, nhưng không có ký ức rõ ràng.

Miếng giữ ấm đuổi hết lạnh lẽo trong ngực, cũng làm cho suy nghĩ trong lòng Hường Hưng Học từng chút một ấm lên.

Anh nhớ ra rồi.

Hường Nghiễm nói: “Tôi sẽ không phụ lòng anh, mãi mãi cũng sẽ không phụ lòng anh.”

Hường Hưng Học thiếu chút nữa đã quên câu tình thề thốt nhất Hường Nghiễm từng nói ra.

Cậu nói: “Tôi sẽ không phụ lòng anh, mãi mãi cũng sẽ không phụ lòng anh.”

Lại một lúc lâu sau, Hường Hưng Học cảm thấy miếng giữ ấm không còn phát nhiệt nữa, hỏi: “Em có muốn dán tiếp mấy miếng không? Thầy không thấy nóng nữa.”

Hoàng Đào nói: “Vẫn còn chịu được.”

Hường Hưng Học cảm thấy “Vẫn còn chịu được” hẳn là không còn nóng, anh lại cố gắng tay dán thêm hai miếng cho Hoàng Đào.

“Còn ba miếng, hy vọng có thể chống đỡ được đến khi bọn họ đến.” Hường Hưng Học đem vỏ bao nhét vào túi.

“Thầy không dán sao?”

Hường Hưng Học lắc đầu, “Thầy không lạnh.”

Áo nhồi lông vũ rất ấm, trong lòng anh lại đốt hừng hực hy vọng, anh không cảm thấy lạnh.

Anh cảm thấy có chút tê nhạt, trong lòng cũng không có khái niệm thời gian, cách một lúc lại hỏi một câu “Có lạnh không”, Hoàng Đào lần nào cũng nói không lạnh, sau khi bị hỏi rất nhiều lần, cô nói: “Thầy Hường, em thật sự không lạnh.”

“Vậy em lạnh thì nói cho thầy biết.”

Hoàng Đào gật đầu.

Sau đó Hoàng Đào bảo lạnh, Hường Hưng Học lại dán thêm hai miếng.

Hướng Hưng Học nghe được tiếng trực thăng, cánh quạt quay đem hoa tuyết cuốn thành vòng xoáy, một người đàn ông từ trên phi cơ thả thang dây xuống, Hướng Hưng Học giúp anh đem dây an toàn thắt lên người Hoàng Đào.

Người kia trước khi đi nói: “Anh mặc màu này rất đúng đắn.”

Anh ngửa đầu nhìn đội cứu hộ mang Hoàng Đào bay lên không, lòng bỗng nhiên hơi xúc động.

Không có mấy miếng giữ ấm này, đoàn cứu hộ có tới phỏng chừng cũng chỉ có thể tìm được hai xác chết cứng đờ.

“Thầy Hướng” Giọng Hoàng Đào từ trên đầu truyền đến, “Em không đứng về phía Mân Mân nữa.”

Cô vẫy vẫy tay với Hướng Hưng Học, lớn tiếng hét lên: “Thầy và anh Nghiễm phải hạnh phúc đó.”

Giọng cô bé rất lớn, át cả tiếng gió cùng tiếng cánh quạt.

“Em vĩnh viễn thích màu đỏ!”

“Em vĩnh viễn thích anh Hướng Nghiễm!”

Xa xa, Hướng Hưng Học nhìn thấy Lục Mân, Mộc Lạp Đề cùng Ba Tháp ở đường chân trời, anh đoán Lục Mân không nghe được mấy tiếng hét này của Hoàng Đào.

Nghe được thì nghe đi.

Hướng Hưng Học còn rất tự hào.

Anh cũng có chút vui mừng vì mình không phát hiện ra mấy miếng giữ ấm này, nếu phát hiện anh không nhất định sẽ mang nó bên người.

Có thể sống sót, lại nhờ vào sự tỉ mỉ của Hướng Nghiễm và sự sợ ý của Hướng Hưng Học.

Hết thấy là kết hợp giữa tất nhiên và ngẫu nhiên.

- — -

Sắp tới là màn của lại vợ của Hướng trung khuyến =))))))))))))))))))))))))))))))

41. Chương 41: Quan Tâm

Hoàng Đào được đưa đến thành phố lớn chữa trị, kết thúc sớm đoạn lữ trình hoang dã này khiến Hướng Hưng Học rất ước ao, Hướng Hưng Học lại không bị thương gì, chỉ là tay bị thương một chút do giá rét, nổi lên một đám bọng nước nhỏ.

Anh nhìn tay mình thê thê thăm thẳm, muốn kể khổ với Hướng Nghiễm lại sợ cậu lo lắng. Anh do do dự dự, xoắn xuýt đến khi vết thương sắp kéo da non mới bấm điện thoại vệ tinh.

Hướng Hưng Học không trực tiếp gọi điện cho Hướng Nghiễm, sợ cậu đang phẫu thuật. Anh gọi tới bệnh viện, y tá nói bác sĩ Hướng bị bệnh mấy ngày, đang nghỉ bệnh.

Tiếng chuông điện thoại kéo dài từng hồi.

Hướng Hưng Học trong lòng bất an, nắm điện thoại trong lòng bàn tay, chỗ bị thương mới kéo da non bị đè đau đớn.

“Alo?” Giọng Hướng Nghiễm rất khàn, khiến người lo lắng.

“Sao lại bệnh rồi?”

Hướng Nghiễm không lên tiếng, tiếng hít thở rất nặng nề.

Hướng Hưng Học còn nghe thấy vài tiếng ho khan ngọt ngào.

Anh đi ra ngoài, rút dây anten, sau đó đem điện thoại kê sát lỗ tai.

Trận bão tuyết mà Hướng Hưng Học trải qua là trận bão cuối đông, sau đó nhiệt độ trong thung lũng tăng trở lại rất nhanh. Hướng Hưng Học vẫn mặc chiếc áo ấm đỏ, anh ngồi xồm trên mặt đất, cả người đều thấy nóng.

“Anh rất nhớ em.”

Hướng Nghiễm vẫn không đáp lời.

“Anh thấy miếng giữ ấm, rất tiện dụng. Ừm —— rất ấm áp.”

Mắt Hướng Hưng Học bỗng nhiên nóng lên, anh thật lâu chưa cùng Hướng Nghiễm nói chuyện, ròng rã ba tháng không nghe thấy giọng nói của Hướng Nghiễm.

Hướng Nghiễm hỏi: “Có khỏe không? Tôi nghe nói anh bị lạc giữa bão tuyết.”

“Không có chuyện gì, tìm được miếng giữ ấm.”

Bên kia điện thoại bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười giễu, tiếng cười cũng khàn khàn.

“Anh đừng về nữa, tôi thấy anh ở đó cũng tốt vô cùng.”

Hướng Hưng Học không bị câu nói đó đánh bại. Mạng của anh là được Hướng Nghiễm cứu về. Người trải qua sinh tử, sẽ không yếu đuối.

Anh cảm thấy Hướng Nghiễm chỉ là mạnh miệng.

“Anh sắp về rồi, tháng ba về, còn có hai tháng, không tới hai tháng, hơn một tháng thôi.” Hướng Hưng Học dùng tay tính tính ngày trên tuyết, “Bốn mươi, năm mươi ngày nữa.”

Bốn mươi, năm mươi ngày dường như cũng rất dài.

Mùa xuân ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tập bắt đầu từ tháng tư, nhưng Hướng Hưng Học không thể chờ đến tháng tư.

“Chờ anh được không, anh rất nhanh sẽ trở về.”

Hướng Nghiễm nghe như khắc chế không được tiếng ho, ho đến điện thoại cũng chấn động, cậu ho xong liền lạnh lùng nói một câu, “Chú à, sao tôi lại phải chờ chú?”

Hướng Nghiễm hình như giận rồi, bọn họ cùng nhau rất nhiều năm, cậu chỉ có lúc ở trên giường mới gọi “chú”.

“Anh yêu em.”

“Chúng ta chia tay rồi mà?” Hướng Nghiễm hỏi.

“Không phải.”

“Không phải anh nói Cầu Tử cho tôi, mèo cũng để cho tôi sao? Anh thật rộng rãi.”

Hướng Hưng Học khẳng định lại: “Không có.”

Hướng Nghiễm cũng không tiếp tục tranh cãi với anh nữa, cậu nói: “Anh thích nói thế nào thì nói, dù sao dưới góc nhìn của tôi là chia tay.”

“Em vẫn chờ anh mà?”

Lời này thốt ra, hai bên đều im lặng.

Hướng Hưng Học mặt già đỏ ửng, khịt khịt mũi, “Chờ anh về rồi hãy nói.”

Hướng Nghiễm không lên tiếng, Hướng Hưng Học cho rằng cậu nhận lời rồi, lại căn dặn Hướng Nghiễm phải uống nhiều nước ấm.

Mãi đến tận tháng ba, trong thung lũng tuyết mới ngừng rơi. Nhưng tuyết tan rất chậm.

Trời vẫn lạnh, nhiệt độ luôn luôn dưới 0.

Ba Tháp nói năm nay nước tuyết dồi dào, đợi đến đầu xuân mảnh đất hoang dã này sẽ mọc rất nhiều cỏ cùng hoa dại.

Bụng Gia Mã lớn lên từng ngày, nhô lên khỏi lớp quần áo dày trông như một gò núi nhỏ, đứa bé của Ba Tháp và Gia Mã sẽ sinh ra trong tháng năm — bọn họ càng hy vọng đây là một cô bé, vừa sinh ra đã được hoa cỏ vây quanh.

Hướng Hưng Học từng sờ bụng Gia Mã một lần, cách quần áo cũng không có xúc cảm đặc biệt gì, nhưng tay anh chỉ đặt lên bụng, tâm trạng liền kích động không thôi.

Sinh mệnh mới luôn khiến người ta cảm động.

Anh nhớ lúc Hướng Nghiễm ra đời, mình mới sáu tuổi, được thông báo là sẽ có một đứa cháu, đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Anh không hiểu chuyện, nhưng không hiểu sao lại chờ mong.

Hướng Hưng Học cảm thấy chuyện này giống như tiếng gọi của vận mệnh từ nơi xa xôi, rằng Hướng Nghiễm rồi sẽ trở thành một phần sinh mạng của Hướng Hưng Học.

Bọn họ lừa bò dê ra chợ.

Ba Tháp bán hết gia súc, chỉ để lại mấy con ngựa. Anh nói muốn ở rìa thành phố mở một trường nuôi ngựa.

Đất hoang dã và thảo nguyên của Bác Nhĩ Tháp Mộc Tập không thuộc về mục dân, hết thấy sinh mệnh đều phải trở về trạng thái nguyên thủy.

Hoa và cỏ sẽ mạnh mẽ sinh trưởng.

Hướng Hưng Học cùng Lục Mân lại trở về khách sạn ở Nhuế Lạc.

Hướng Hưng Học cắm sạc điện thoại, mở nguồn.

Anh ngồi xổm ở góc tường, nhìn thấy lời chào của hãng điện thoại, ngay sau đó điện thoại di động rung lên, tin nhắn không ngừng đổ về. Hướng Hưng Học nhìn từng tin từng tin quảng cáo hiện ra, lại bị tin mới thay thế, không biết mình đang chờ mong điều gì.

Hướng Nghiễm là người rất lý trí, biết anh ở vùng hoang dã, sẽ không gọi điện thoại cùng nhắn tin.

Hướng Hưng Học rất kiên trì, liên tục nhìn chăm chăm vào điện thoại, anh thấy mấy tin nhắn của trường học, sau đó thấy tin của hãng hàng không.

Điện thoại di động vất vả lắm mới hết rung, Hướng Hưng Học xem tin nhắn của trường trước, sau đó xóa từng tin quảng cáo.

Có mấy tin không phải quảng cáo.

Hướng Hưng Học đem số điện thoại của mình ghi vào thẻ thành viên Đông hàng, Hướng Nghiễm đôi lúc sẽ đặt vé máy bay qua mạng, hãng hàng không sẽ nhắn tin vào điện thoại di động của Hướng Hưng Học. Hướng Hưng Học gần như không dùng cách thức nào kiểm soát hành tung của Hướng Nghiễm, đây là cách duy nhất, nhưng ý nghĩa không lớn, bởi vì Hướng Nghiễm đi đâu cũng sẽ nói với Hướng Hưng Học một tiếng, giống như tin nhắn vậy.

“Hàng không Đông Phương 01-24 11: 55 sân bay Hoa Khê -14: 45 sân bay Trung Xuyên, số ghế T2-A Hàng không Đông Phương Trung Quốc chuyến bay MU2448, đơn đặt hàng 325421801241033 đã đặt trước thành công, hành khách: Hướng Nghiễm. Ngài vừa đặt vé khẩn cấp thành công, xin mời lập tức đến sân bay Hoa Khê đăng ký thông tin tại quầy.”

“Hàng không Đông Phương chào ngài, bởi vì Lan Châu xảy ra bão tuyết, thời tiết không tốt, thời gian cất cánh của MU2448 dời đến 13: 00. Đông Phương hàng không đã chuẩn bị thức ăn và thức uống cho ngài tại phòng chờ.”

“Hàng không Đông Phương 01-24 21: 30 sân bay Trung Xuyên -00: 10 (ngày kế) sân bay Hoa Khê, số ghế T1. Hàng không Đông Phương Trung Quốc số chuyến MU2452, đơn đặt hàng 325421801243894 đã đặt trước thành công, hành khách: Hướng Nghiễm, xin mời tới quầy giao dịch trước giờ bay ít nhất hai giờ để thực hiện đăng ký thông tin.”

“Hàng không Đông Phương chào ngài, bởi vì nguyên nhân thời tiết, thời gian cất cánh của MU2452 dời vô thời hạn.”

“Hàng không Đông Phương chào ngài, bởi vì nguyên nhân thời tiết, chuyến bay MU2452 bị hủy.”

Sân bay Hoa Khê là sân bay địa phương của Đồng thành.

Sân bay Trung Xuyên nghe có chút quen tai.

Hướng Hưng Học suy nghĩ hồi lâu, mới nhớ ra sân bay Trung Xuyên là sân bay anh hạ cánh khi đến Lan Châu.

Anh dừng lại trước một tin nhắn, thấy hai chữ bão tuyết liền nhú mày.

Hướng Nghiễm vội vã đặt vé máy bay đi Lan Châu, sau khi đến lập tức đặt trước vé về.

Tối làm phẫu thuật sao?

Hay là...

Anh cuống quýt gỡ sạc, cầm điện thoại đi gõ cửa phòng Lục Mân, không khống chế được sức mạnh trên tay, đem cửa gỗ nghe ầm ầm.

“Hôm ấy, ngày chúng ta đi tìm ngựa, là ngày mấy?”

Lục Mân có chút ngẩn ra, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, “Hình như giữa tháng một.”

“Ngày mấy tháng một?”

Lục Mân cau mày nghĩ hồi lâu không nhớ ra được, cậu có chút áy náy: “Xin lỗi thầy Hướng, em ở trong thung lũng không làm sao chú ý tới ngày tháng.”

Đúng rồi, những ngày mùa đông vừa lạnh vừa dài, không ai dám để ý cụ thể là ngày mấy tháng mấy. Hướng Hưng Học trước khi dậy lên hy vọng cũng từng chịu đựng qua, cố ý không xé lịch.

“Lúc các em tìm cứu hộ, có... Có gọi điện cho người nhà của thầy không?”

“Mộc Lạp Đề đi tìm người phụ trách châu tự trị, theo nguyên tắc đoàn đội ngoại lai gặp nguy hiểm, chính quyền sẽ thông báo với người thân...” Lục Mân cẩn thận nói, “Lúc đó tình huống rất nguy hiểm. Sao vậy thầy?”

Hướng Hưng Học khoát khoát tay nói không có gì, lúc trở về phòng nhớ lại Hướng Nghiễm có nói cậu biết anh lạc trong bão tuyết.

Anh không cần kiểm chứng thêm nữa.

Trái tim Hướng Nghiễm cùng sự thật đã rõ ràng như thế.

Cậu vào sáng ngày 24 tháng 1 vội vã bay đi Lan Châu, máy bay đến trễ, buổi chiều đến sân bay Trung Xuyên.

Hướng Hưng Học lại nhìn tin nhắn một chút, nhìn thấy cậu bạn nhỏ vào hơn năm giờ đặt trước vé máy bay về Đồng thành, sau đó chuyến bay của Đông hàng bị hủy, có thể cậu đã ngồi máy bay của hãng hàng không khác về lại Đồng thành.

Mà Hướng Hưng Học được cứu vào lúc chạng vạng.

Ngày Hướng Hưng Học ra ngoài tìm ngựa là ngày 24 tháng 1.

Hướng Nghiễm là người như thế, lúc Hướng Hưng Học chờ mong, cậu chưa bao giờ để anh thất vọng.

Hướng Hưng Học nằm vật xuống giường, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm trần nhà, cổ họng thất lại.

Cậu bạn nhỏ đến Lan Châu một chuyến, trở về liền bị bệnh, cậu mấy năm nay không bị bệnh, vừa bị đã khàn cổ họng, còn ho rất nhiều.

Hướng Hưng Học nghĩ, tới làm chi, cũng không giúp được gì, lại hại đến thân thể.

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt liền chảy xuống.

Anh vừa khóc vừa nghĩ, nếu như lúc đó anh thật sự chết trên hoang nguyên, chết trong gió tuyết, Hướng Nghiễm sẽ từ Lan Châu ngồi tàu hỏa hoặc ô tô, hoặc trực tiếp thuê một chiếc xe, chạy đến Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tập, đem thi thể anh lãnh về nhà.

Hướng Hưng Học lúc ở trong gió tuyết không sợ chết, anh nản lòng thoái chí, chỉ muốn để Hoàng Đào sống tiếp.

Anh cảm thấy Hướng Nghiễm không quan tâm đến mình.

Nhưng Hướng Nghiễm chưa từng không quan tâm.

Năm năm trước vào trong núi thăm Hướng Hưng Học là quan tâm.

Ngày 24 tháng 1 bay đi Lan Châu là quan tâm.

Miếng giữ ấm là quan tâm, áo ấm màu đỏ cũng là quan tâm.

Hướng Nghiễm nói vĩnh viễn cũng sẽ không phụ lòng Hướng Hưng Học, vĩnh viễn là một từ rất nặng nề, thế nhưng Hướng Nghiễm đã nói.

Cậu là một người rất coi trọng lời hứa.

Hướng Hưng Học từ trong cổ họng thốt ra âm thanh nghẹn ngào, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Anh hiện tại mới cảm nhận được sợ hãi khi ngôi sao tắt đi.

Anh sợ chết, rất sợ.

Nếu lúc đó chết đi, anh mãi mãi sẽ không biết được Hướng Nghiễm quan tâm anh bao nhiêu.

- —

Thầy Hướng, mau mau rình bác sĩ Hướng về nhà đi thôi

42. Chương 42: Về Nhà

Đồng thành là một thành phố ở Giang Nam, ở Giang Nam, tháng ba sẽ có oanh bay cỏ mọc cùng ánh mặt trời ấm áp.

Hướng Hưng Học mặc chiếc áo khoác mỏng nhất, ngồi máy bay một lúc đã bị nóng đến đổ mồ hôi đầy lưng, anh cởi áo khoác vắt trên tay, tay kia vẫy một chiếc taxi.

Lúc đi mang theo hai cái vali, khi về trên vali treo thêm một cái túi, trong túi để một ít vật dụng Gia Mã cho và quần áo không nhét đủ.

“Chào thầy, nhìn bộ dáng của thầy, chắc là từ phương Bắc về nhỉ?”

Tài xế taxi nói bằng chất giọng chuẩn Đồng thành, khiến Hướng Hưng Học tiếng phở thông cũng bốc hơi, “Sao anh biết tôi vừa về?”

“Tôi không biết, nhưng anh là người Đồng thành đúng không, trông rất giống.”

Hướng Hưng Học cười nói: “Đúng vậy.”

“Phương Bắc lạnh không?”

“Cũng lạnh, nhưng bây giờ không lạnh lắm, phương Bắc cũng sắp tới mùa xuân rồi.”

“Ôi, Đồng thành làm gì có mùa xuân, mùa hạ cũng sắp đến rồi, mấy ngày trước còn lạnh muốn chết, hôm nay đã hơn hai mươi độ, cái thời tiết quái quỷ này, cứ như dở hơi vậy.”

Hướng Hưng Học cười, ngoài cửa xe cây ngô đồng đều ra lá mới, xanh biếc như sóng nước.

Anh nghĩ, anh đào cùng hoa đào ở đại học Đồng chắc là nở hết rồi, có thể dắt Cầu Tử đi ngắm hoa.

Xe đến cổng khu phố, Hướng Hưng Học từ từ kéo vali về nhà. Anh không dám đi quá nhanh, bước đi từng bước một, đi về phía nhà anh và Hướng Nghiễm.

Cảm giác nhớ nhung cứ như nước sôi trong bình, không ngừng tỏa ra hơi nóng. Lúc vừa rời đi anh đã bắt đầu nhớ nhung, ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tập, anh liên tục nhớ nhung, mấy chục ml không khí ở trong thân bình chật hẹp bành trướng, bành trướng, bành trướng, bây giờ anh rút cuộc đã trở về – cách nhà vài bước đi bộ, hơi nóng rút cuộc cũng đầy được nắp bình gỗ, ngàn ngàn vạn vạn loại nhớ nhung toàn bộ lao ra miệng bình.

Trái tim Hướng Hưng Học bị bỏng đến đau đớn.

Nhớ nhung đến cực điểm, người liền nhập ma, tâm trạng không biết bay tới nơi nào. Anh muốn làm tình, muốn đi vào trong thân thể Hướng Nghiễm, muốn hôn cậu, muốn hút hồng môi người bạn nhỏ. Muốn đem Hướng Nghiễm làm đến nước mắt giàn giụa, không biết làm sao mà cầu xin anh dừng lại.

Hướng Hưng Học đi tới cửa nhà, chìa khóa cắm vào ổ khóa, mặt đồng hồ lạnh lạnh tạm thời làm giảm bớt nóng bỏng trong lòng bàn tay anh.

Anh cầm chìa khóa, nghĩ, thôi, trước tiên vào nhà đã. Hướng Nghiễm đi làm cũng mệt mỏi, chờ cậu trở về, trước tiên sờ sờ da dẻ trên tay cậu bạn nhỏ cái đã.

Hướng Hưng Học mỉm cười, mở khóa.

Trong nhà không có ai.

Cầu Tử không thấy.

Miêu Miêu cũng không ở nhà.

Rèm cửa sổ phòng khách kéo rất khít, đem hơn nửa cảnh xuân ngăn bên ngoài.

Hướng Hưng Học mở đèn, nhìn thấy trên bàn đặt một tờ giấy:

“Chia tay, bye bye. Mèo tôi mang đi, chó ở chỗ ba tôi. Nhà cùng đồ đạc trong nhà đều để lại cho anh, chúng ta không ai nợ ai.”

Hướng Hưng Học nhớ tới năm năm trước, Hướng Nghiễm đã nói: “Để nhà cho cô ta đi, cô ta không muốn cũng để cho cô ta, cô ta cùng anh nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng gì, như vậy xem như có đầu có đuôi, xem như trước sau vẹn toàn.”

Hướng Nghiễm để nhà lại, đây là cậu “có đầu có đuôi, trước sau vẹn toàn”.

Mấy tháng trước, Hướng Nghiễm nói với bạn: “Mèo theo ai chó theo ai, đồng tính luyện ái lại không hợp pháp, tôi không có cách nào lên tòa chia con được.”

Không cần tới tòa chia, hai con vật, hai người, về số lượng có thể chia đều.

Năm mươi mấy ngày trước, Hướng Hưng Học gọi điện thoại cho Hướng Nghiễm, anh nói: “Em vẫn chờ anh mà, chờ anh về rồi hãy nói.”

Hướng Nghiễm không lên tiếng, không phải là ngầm đồng ý, mà là không đồng ý.

Hướng Hưng Học đặt mộng ngồi lên sofa.

Anh tạm thời còn chưa nghĩ rõ ràng tại sao, thế nhưng anh và Hướng Nghiễm thật sự chia tay rồi – hơn nửa câu chia tay này dường như là anh nói, Hướng Nghiễm còn giữ anh lại, cậu nói: “Tôi không cho anh đi.”

Trí nhớ Hướng Hưng Học rất tốt, nhưng tình cảm lại không đủ nhạy cảm, tất cả những thứ này xảy ra quá nhanh, trong chớp lát anh ném không ra tư vị “chia tay”.

Anh chỉ là không quá rõ ràng tại sao Hường Nghiễm nói đi là đi.

Hường Nghiễm tháng một còn bay đi Lan Châu. Hường Hưng Học cách đây mấy ngày mới cảm nhận được Hường Nghiễm quan tâm chính mình, là yêu.

Vậy tại sao lại muốn chia tay?

Hường Hưng Học cầm mảnh giấy trong tay, xem đi xem lại rất nhiều lần.

Cậu bạn nhỏ viết chữ rồng bay phượng múa bao nhiêu năm, viết bệnh án, trong sinh hoạt kiểu chữ cũng phát sinh biến hóa, nét chữ vốn dĩ ngay ngắn cẩn thận đều tiến hóa thành hành thư, hoặc là hành thảo. Giấy dường như là từ sổ tay mấy năm trước xé ra, chất giấy không tốt, bị mực thấm xuyên qua. Hường Nghiễm không viết dấu chấm tròn của Hán ngữ, hết thấy dấu chấm tròn đều thay bằng dấu chấm, cậu theo thói quen cuối câu là đặt bút nặng tay, giấy mỏng bị ngòi bút đâm thủng, tất cả các dấu chấm tròn đều hở ra, ánh sáng xuyên qua. Nửa câu cuối cùng, “chúng ta không ai nợ ai” cách dấu phẩy phía trước hơi xa, chữ viết so với những câu không liên quan đến đau khổ mà cậu viết trước đó cũng nắn nót hơn.

“Chúng ta không ai nợ ai” – trong lòng Hường Nghiễm lẽ nào có một cái cân sao? Về tình cảm anh tới tôi đi, dùng vật chất trả lễ, hai chữ nợ nần, làm sao có thể tính cho rõ ràng?

Hường Hưng Học cảm thấy Hường Nghiễm thật sự nhẩn tâm, chỉ một chữ mà thôi, “Miêu Miêu” viết đơn giản thành mèo, “Cẩu Tử” bị viết thành chó, cậu ngay cả tên mèo tên chó cũng không muốn viết đầy đủ. Rõ ràng “Miêu Miêu” cùng “Cẩu Tử” đều là tên do Hường Nghiễm đặt, cậu lại không cần những cái tên này nữa rồi.

Hường Hưng Học lại đặt mảnh giấy lên bàn, lòng như bị mấy ngàn cây kim đâm.

Anh nở nụ cười, cảm giác đau đớn này rất giống một trái tim to bằng nắm tay, trên đó ghim rất nhiều kim, trông như một con nhím.

Anh đứng dậy, đi vào phòng Hường Nghiễm, mở tủ quần áo ra, bên trong trống rỗng. Giá sách bên cạnh tủ quần áo cũng không phải trống không, ba quyển sách bìa trắng Hường Nghiễm thích nhất vẫn còn đó, ngăn dưới tủ sách đặt hộp đồng hồ Rolex, Hường Hưng Học vẫn không rõ chiếc đồng hồ này có phải của anh hay không, anh từng mang nó mấy lần vào đại hội trường, nhưng Hường Nghiễm cũng không nói là cho anh mượn hay là cho anh. Chiếc đồng hồ mấy trăm ngàn khối nằm trong hộp, Hường Hưng Học sau khi chia tay mới biết chiếc đồng hồ này thật sự cho mình.

Anh lại kéo tủ đầu giường Hường Nghiễm, dầu bôi trơn còn lại nửa bình, bao cao su giấu trong khe giường cũng còn đó.

Hường Nghiễm chỉ mang theo quần áo rời đi, không nói là đi đâu.

Hường Hưng Học thay một bộ quần áo, lái xe đi tìm Hường Hưng Bang.

Anh ở siêu thị ven đường mua một bao “Đồng Hoa”, ngồi xổm trước biệt thự của Hường Hưng Bang hút, hút hai điếu không ra vị gì, đem tàn thuốc vứt vào thùng rác cách đó mấy trăm mét xong mới quay lại nhấn chuông cửa.

Cẩu Tử chạy ra đầu tiên, loạt xoạt loạt xoạt vây quanh Hường Hưng Học vây đuôi.

“Vào đi.” Hường Hưng Bang trong tay cầm hai quả óc chó, bảo Hường Hưng Học vào nhà.

Quan hệ của Hường Hưng Bang cùng Hường Nghiễm mấy năm nay hòa hoãn không ít, Hường Nghiễm bắt đầu chủ động đến thăm cha cậu, hai cha con chưa bao giờ đề cập đến chuyện trước đây, gặp nhau chỉ nói chuyện công ty Hường Hưng Bang cùng công việc của Hường Nghiễm, không giống quan hệ cha con, lại càng giống đối tác làm ăn hơn. Hường Nghiễm đồng ý cúi đầu có lẽ vì Hường Hưng Bang sau lần bộc lộ phong ba đó đã không còn đi tìm những người phụ nữ khác.

“Anh, Tiểu Nghiễm đi đâu vậy?” Hường Hưng Học hỏi.

“Nó sao có thể nói cho anh biết.” Hường Hưng Bang không ngừng động tác trên tay, quả óc chó màu đỏ sậm bắt đầu bóng loáng, “Hai đứa chia tay?”

Hướng Hưng Học không nói phải, cũng không nói không phải.

Hướng Hưng Bang thở dài, “Người lớn như vậy rồi còn ăm ỉ chia tay, năm đó còn nói với anh cái gì mà chăm sóc cậu ấy cả đời, chú xem chú có mất mặt không.”

“Cậu ấy không nói cậu ấy đi đâu sao?”

“Anh lừa chú làm gì.” Hướng Hưng Bang đem quả óc chó đặt lên khay gỗ, “Hưng Học à, để anh nói với chú vài câu, là chính anh thấy vậy, Hướng Nghiễm chắc chắn không vui về gì nếu anh nói cho chú nghe, nó vô cùng sĩ diện, biết được không chừng lại nổi giận với anh. Nhưng mà nó không nói cho chú, anh nếu cũng không nói, e là chú thật sự ngộ không ra. Anh sắp 60 tuổi rồi, cũng không biết mình có thể sống bao lâu, bỏ lại một đứa con trai trên đời, anh cũng hy vọng nó được người chăm sóc thật tốt.”

“Cả đời anh, chỉ yêu một người phụ nữ là chị dâu chú. Nhưng anh không biết nên yêu cô ấy như thế nào, lúc anh còn trẻ, cô ấy đứt đoạn con đường phía trước... Những chuyện này không nhắc tới cũng được.” Hướng Hưng Bang khoát tay áo một cái, “Anh cũng không phải muốn biện giải cho mình cái gì, để đứa con trai thiếu một gia đình bình thường là lỗi của anh, anh muốn nói là Hướng Nghiễm tính tình giống mẹ nó.”

Hướng Hưng Bang pha một bình trà, rót trà vào tách sứ, đẩy đến trước mặt Hướng Hưng Học.

Hướng Hưng Học nhìn tách trà nóng hổi, tâm tư như bị phủ sương mù.

Anh cảm thấy Hướng Hưng Bang sắp nói gì đó kinh thiên động địa lắm.

“Chuyện trước kia, Hướng Nghiễm gửi tin nhắn cho anh, lúc đầu anh thật sự cảm thấy nó là vì chộc giận anh, nhưng sau đó, thái độ của nó cũng quá kỳ quái. Con anh anh hiểu rõ, anh không cảm thấy nó là loại người lợi dụng tình cảm của người khác xong còn có thể khắc phục hậu quả, anh không truy cứu gì chú nữa là bởi vì anh cảm thấy hai đứa có thể chia tay, coi như chú đơn phương bám lấy nó, nó cũng không chấp nhận, chú hiểu ý anh chứ? Anh không nghĩ hai đứa còn có thể tiếp tục được. Sau đó anh dần dần hiểu ra, anh bị thằng nhóc kia một đường xếp đặt rồi.”

Hướng Hưng Bang nhấp ngụm trà, sau đó nói tiếp: “Sau đó, đại khái là lúc hai đứa ở cùng được một năm, anh nghĩ thế nào cũng thấy không đúng, lúc điều tra dòng tiền trong thẻ của nó anh mới bắt đầu rõ ràng, thằng nhóc kia từ đầu đã nghĩ cho chú. Nó dùng tiền ăn uống mua sắm xem như bình thường, thế nhưng có một khoản tiền chuyển vào tài khoản một công ty truyền thông mạng, sau đó còn chuyển cho vài người, đều là tài khoản cá nhân, gộp lại có gần hai trăm vạn. Tài khoản này là tiền tiêu vặt anh cho nó, năm này tháng nọ tích góp cũng lên đến gần hai trăm vạn, tiêu hết chỉ trong mấy ngày. Anh tìm người tra xét những tài khoản này, tất cả đều là lãnh đạo đại học S cùng các giảng viên trẻ tuổi, công ty truyền thông này, không chừng cũng là mua để tạo thế cho chú, chú hiểu chưa, gã Triệu gì đó, giáo sư của chú, gã có thể ngã ngựa là vì Hướng Nghiễm xuất tiền ra. Chuyện này chú biết không?”

Hướng Hưng Học không nói ra lời, chỉ có thể lắc đầu.

Anh hít một hơi, không khí khiến cổ họng run rẩy.

Cõi đời này làm gì có con đường nào trong sạch yên bình, Hướng Hưng Học nghĩ bản thân dựa vào nhiệt huyết đem danh lợi tấy thành ước mơ, bây giờ mới biết giữa phàm trần thế tục này con đường rộng rãi anh đi đều là do Hướng Nghiễm dùng tiền mở ra cho anh.

“Anh đoán chừng chú cũng không biết, chắc chắn nó sẽ không nói cho chú. Nó dùng cách đó khiến chuyện hai đứa cùng nhau lộ ra ngoài, chính là vì che chở chú, đem cái sai đổ xuống đầu mình, để anh không thể trách chú. Nó hạ bệ gã thầy kia giúp chú, cũng là vì không muốn chú chịu thiệt thòi, anh nghĩ nó hy vọng chú vĩnh viễn không bị nhuộm phải tanh hôi.”

Hướng Hưng Bang lại thở dài, “Chú thiếu thông minh, con trai anh thấy rõ ràng, nhưng nó thích chú thiếu thông minh, nó cũng thiếu thông minh.”

“Giữa hai đứa làm sao ở chung anh không biết, nhưng nó chắc chắn tính kế chú, ha ha, nó còn tính kế anh. Thằng nhóc thú vị kia, vừa bắt đầu đã đổ thêm dầu vào lửa, chỉ ước gì chú nhanh chóng ly hôn, anh con mẹ nó vậy mà cũng không nhìn ra, còn thả chú đến ở nhà nó, quả thực là đưa dê vào hang cọp.”

“Anh nói những chuyện này cho chú biết cũng là để báo thù, thằng nhóc con tính leo lên đầu ông đây rồi. Thế nhưng anh nói cho chú biết, để nó mất mặt, chính anh cũng mất mặt. Người sống đến tuổi này, mặt mũi là cái thá gì, anh lúc lẻ loi hiu quạnh mới tỉnh ngộ, anh không cùng Hi Minh an ổn mà sống, khi nhận ra thì quá muộn rồi, anh không muốn hai đứa giẫm lên vết xe đổ của anh.”

”Hưng Học à, Hường Nghiễm bề ngoài không thể hiện ra, bên trong lại là một đứa rất tình cảm. Năm lớp 11 nó muốn chọn văn, anh lén bảo thầy nó đổi thành khoa học tự nhiên, nó cãi nhau với anh, anh cũng không hiểu vì sao một đứa sở trường các môn tự nhiên như nó sao lại cứ nhất định phải chôn vùi tiền đồ ở khoa văn. Lúc thi đại học điền nguyện vọng, một học sinh khối tự nhiên năm cái nguyện vọng đều là Hán ngữ, trường tốt không chọn, đi chọn trường có khối tự nhiên tệ nhất. Anh cảm thấy anh không quản được nó, định mặc kệ rồi, nó lại nghĩ lại, đổi ngay thành y học, lúc nó và chú ở chung anh mới nghĩ rõ ràng, may là năm đó chú kết hôn, nếu không chắc nó sẽ học văn học thật.

“Có điều, nó khi đó không chừng tổn thương trong lòng, khó mà vượt qua được. Anh cứ nghĩ đó là thời kỳ phản nghịch lúc trưởng thành, nó cùng đám bạn làm loạn uống rượu chơi thuốc, mỗi ngày đều uống đến nôn ra mới về nhà, từ sáng đến tối làm khổ chính mình.” Hường Hưng Bang cười, “Người chưa lớn, trong lòng có thể có chuyện gì đây.”

“Hường Nghiễm chia tay chú, nhất định là do chú làm chuyện gì nó không vượt qua nổi, anh không tin nó đồng ý rời xa chú.”

Hường Hưng Bang uống cạn trà trong tách, “Hai đứa, một là em trai anh, đứa em trai anh xem như con trai mà nuôi, một là con trai ruột, ông đây đồng lõa với con trai, phạm tội kỵ của tổ tông, đây là làm bậy. Nhưng anh vẫn hy vọng hai đứa có thể an ổn đến già, có thể dựa vào nhau mà sống. Đi tìm nó đi, nhận sai, rồi an ổn mà sống tiếp.”

Hường Hưng Học từ Nhuế Lạc trở về, anh nghĩ là một người đàn ông thì không thể lại vì tình yêu mà khóc lóc.

Nhưng nước mắt anh lại dâng đầy viền mắt.

Trước đây anh vẫn cảm thấy, yêu một người, yêu một người không tim không phổi như Tiểu Nghiễm, là lưỡi dao đâm vào lòng mình.

Hiện tại mới cảm thấy được, được Tiểu Nghiễm “không tim không phổi” yêu, lòng cũng đau, so với dao đâm còn đau hơn.

Thịt trong lòng anh như bị đưa vào máy nghiền, nghiền nát.

Hường Hưng Học chưa bao giờ biết, “được yêu” so với “yêu”, lại còn đau hơn.

Cầu Tử thấy chủ nhân khóc, cũng ở bên cạnh ư ử ghen ngào.

Hường Hưng Bang nói hết lời liền gom quả óc chó đi lên lầu, không muốn nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của anh.

Hường Hưng Học từng nói cái gì mà chăm sóc cho Hường Nghiễm, chính anh lại luôn được Hường Nghiễm nhỏ hơn 6 tuổi che chở – đến lúc Hường Nghiễm quyết định rời đi, còn để lại nhà cho anh.

Để lại một ngôi nhà, để Hường Hưng Học quãng đời còn lại có nhà để về, không gió không mưa.

Cậu đến lúc đi cũng không nói ra sự thật, chỉ để lại một câu nhẹ nhàng, “chúng ta không ai nợ ai”.

Hường Hưng Học nợ cậu, nợ cậu sáu năm từ 18 tuổi đến 24 tuổi, còn nợ năm năm sau khi ở cùng nhau, nợ ba tháng chiến tranh lạnh hoàn toàn không tin tức, nợ anh không biết gì cả.

Lại nợ sự tử mỉ của Hường Nghiễm mới đổi lại được một cái mạng.

Thiếu nợ nhiều như vậy, nên trả thế nào đây?

43. Chương 43: Đau Lòng

Hướng Hưng Học dắt chó lên xe, ngồi trong buồng lái gọi điện cho Hướng Nghiễm.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Anh không xác định được Hướng Nghiễm là bạn rận hay cố tình không nhận điện thoại của anh.

Anh đặt điện thoại di động lên giá đỡ, mở hands-free gọi Hướng Nghiễm thêm một lần nữa.

Như dự liệu, không ai nghe máy.

Tiếng nhắc nhở tiếng Trung tiếng Anh không ngừng lặp lại, âm thanh lạnh lẽo hơn cả gió trên hoang nguyên.

Hướng Hưng Học nhìn vô lăng, cổ họng lại thấy lạnh lẽo — chiếc xe hơn ba triệu, Hướng Nghiễm cũng để lại.

Hướng Hưng Học chưa bao giờ nghĩ mình lại đáng nhiều tiền như vậy, anh cho là toàn thân anh không đủ mua một chiếc Rolex, Hướng Nghiễm lại bỏ ra mấy trăm vạn vì anh.

Nhà, xe, tiền, đồng hồ, quần áo. Tiêu tiền như nước.

Anh muốn khóc cũng không khóc nổi, chất lỏng trong thân thể toàn bộ từ đôi mắt chảy ra ngoài.

Cầu Tử chồm lên lưng ghế, dùng móng vuốt khều khều cánh tay Hướng Hưng Học, liếm mặt anh.

Hướng Hưng Học quay đầu đẩy nó về chỗ ngồi phía sau xe, sờ sờ đầu Cầu Tử, “Chúng ta phải tìm mẹ về nhà.”

Anh lái xe đến bệnh viện, tìm cô y tá quen.

“Bác sĩ Hướng à, quãng thời gian trước không phải anh ấy mới nghỉ bệnh sao, sau khi quay lại liền xin chuyển đi nơi khác — chuyển đi đâu à, bệnh viện thành phố S. Chắc là bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố S đấy, chuyển đến đó học tập. Sao vậy, anh là chú còn không biết anh ấy đi đâu sao?”

Hướng Hưng Học muốn cười, lại cười không nổi.

Cô y tá ý thức được mình nói sai, có chút không tự nhiên hắng giọng một cái, “Anh thử đi hỏi chủ nhiệm Triệu xem, chủ nhiệm Triệu bởi vì chuyện này mà phát hỏa mấy ngày, ông ấy chắc chắn biết bác sĩ Hướng đi đâu.”

Hướng Nghiễm chuyển tới bệnh viện thành phố S, từ Đồng thành lái xe đi mất khoảng ba tiếng. Chủ nhiệm Triệu nói, kiểu học tập này như một chiếc ván nhảy, bác sĩ trẻ tuổi nếu như được bệnh viện nhận rồi, sẽ có thể ở lại đó, đi rồi nghĩa là đi rồi, khó mà về lại.

Đi rồi là sẽ không trở về nữa.

Đại sảnh của khu vực khám bệnh vẫn như lúc trước, khu tiếp nước truyền dịch nhi đồng cũng không thay đổi. Hướng Hưng Học một mạch đi tới trước cửa kính đại sảnh, mũi không ngừng hít vào, bệnh viện có mùi bệnh viện, lúc Hướng Nghiễm làm việc trên người chính là mùi nước khử trùng này, không có mùi thơm dễ ngửi của cây cỏ, nhưng vẫn như trước làm cho Hướng Hưng Học muốn ngừng mà không được.

Nhưng anh đã rất lâu không ngửi thấy.

Trong không khí là mùi thường có trên người Hướng Nghiễm, lại không phải mùi của Hướng Nghiễm.

Hướng Hưng Học đẩy cửa kính, nhìn thấy cửa hàng hoa ven đường bày mấy thùng bách hợp và cẩm chương bên ngoài, còn có loại hoa mà Trang Thu Bạch tặng Hướng Nghiễm.

Hình như gọi là hoa diên vĩ, bên trong cánh hoa màu xanh tím có một trái tim màu vàng sáng.

Anh đột nhiên có chút tò mò, Trang Thu Bạch tặng hoa diên vĩ xanh lam là có ý gì.

“Chào cô, tôi muốn hỏi một chút, loại hoa này ý nghĩa là gì?”

“Vậy phải xem người tặng hoa hiểu thế nào, mỗi loại hoa đều có nhiều ý nghĩa, hoa diên vĩ xanh lam này có thể mang ý nghĩa sự ngưỡng mộ thầm kín, hoặc ca ngợi đối phương thanh lịch hào phóng.”

Khóe miệng cô bé bán hoa cong lên lộ ra lúm đồng tiền nhân nhật, “Phần lớn mọi người không biết ý nghĩa của hoa diên vĩ, tiệm chúng tôi đều dùng nó để trang trí cho bó hoa.”

Hướng Hưng Học gật đầu, “Ừ, tôi vốn cũng không biết nó tên gì...”

Anh chợt nhớ tới lúc Hướng Nghiễm nhận hoa, vừa nhìn đã gọi được tên.

Hướng Nghiễm am hiểu về hoa. Hướng Hưng Học vẫn không để ý đến chuyện này.

Anh trong vòng mấy ngày đã trải qua cảm giác tình cảm dâng trào, vào lúc này đối với cảm giác nóng bỏng truyền vào khoang ngực, dâng trào trong huyết quản đã không cảm thấy lạ lẫm nữa.

Hướng Hưng Học im lặng một lúc, sau đó hỏi: “Xin hỏi mãn thiên tinh ý nghĩa là gì?”

“Mãn thiên tinh bình thường dùng làm nền, ý nghĩa là nhớ nhung, mộng cảnh, vai phụ.” Cô bé nở nụ cười, “Còn có thật lòng yêu thích.”

“Cảm ơn cô, cho tôi một bó mãn thiên tinh đi.”

“Chỉ cần mãn thiên tinh thôi sao?”

“Đúng vậy.”

Hướng Hưng Học thường mua hoa, mua hoa hồng xanh lam duy nhất một lần, trong nhà trang trí phần lớn là mãn thiên tinh.

Hướng Nghiễm nói mãn thiên tinh nghĩa là “Anh nói rất có đạo lý”, Hướng Hưng Học không tin, nhưng anh cũng không có tra cứu.

Anh quá trì độn rồi.

Hướng Hưng Học đặt hoa lên ghế phụ lái, Cầu Tử lại đến gần ngủi ngủi.

“Ngồi xuống.”

Cầu Tử ngoan ngoãn ngồi thẳng người, ánh mắt lại ướt nhẹp.

“Mày cũng nhớ mẹ sao?”

“Tao cũng nhớ.”

“Mẹ đang ở thành phố S, cậu ấy có lẽ không cần tao nữa.”

Hướng Hưng Học thở dài, “Không sao cả.”

Anh thắt dây an toàn, dùng điện thoại mở ảnh Hướng Nghiễm ra.

“Hôm nay về đến nhà, Cầu Tử cũng đã đón về.”

“Nhớ em rồi.”

“Anh yêu em.”

Màn hình rơi xuống rất nhiều sao, còn có dòng chữ thoáng qua “đang trả lời...”

Thì ra Hướng Nghiễm đang xem.

Hướng Hưng Học đẩy lên một tia hy vọng, anh lại gửi tiếp một câu: “Tan làm chưa?”

Không ai trả lời.

Hướng Hưng Học khởi động xe, nghĩ về những ngôi sao kia.

Anh không biết chức năng này khi nào thì xuất hiện — anh chỉ biết là “nhớ em” không có sao, thêm vào chữ “rồi” thì lại có sao.

“Nhớ em” là có ý gì?

“Nhớ em” chuyện này đã xảy ra, mới phải thêm “rồi”.

Rõ ràng “nhớ em”, không thêm “rồi” — hiện tại đang nhớ em, lại càng có thể diễn đạt tình cảm.

Hướng Hưng Học cảm thấy công ty Tencent nợ mình một vạn ngôi sao lãng mạn.

Anh thừa dịp đèn đỏ lại nhấn cho Hướng Nghiễm một câu “nhớ em”, mới xóa đi loại oan ức kia trong lòng.

Hướng Hưng Học về nhà đem chuyện quá khứ nghĩ kỹ lại một lần, còn chưa biết chắc Hướng Nghiễm “tính kè” anh từ khi nào, anh chỉ đối với thắng bại bên hồ nước ngỡ ngàng có chút cảm giác, Hướng Nghiễm nói cậu muốn ra kéo, sau đó ra bao, logic này có chút đơn giản, bản thân anh cũng sẽ không ra như vậy.

Cậu bạn nhỏ là cố ý thua trận, có lẽ bởi vì Hướng Hưng Học nói muốn ở trên. Vì vậy mà Hướng Nghiễm nhường anh.

Hướng Hưng Học lại không hiểu được.

Anh quá ngu ngốc, như Hướng Hưng Bang nói, là thiếu thông minh.

Hiện tại biết Hướng Nghiễm ở bệnh viện nào, anh cũng không dám tùy tiện đi tìm, anh có thể nhận sai, nhưng anh không biết sai lầm Hướng Nghiễm để ý rốt cuộc là cái gì.

Hướng Nghiễm sau khi sinh bệnh mới xin chuyển đi nơi khác học tập, vừa mới đi chưa bao lâu, không phải sau khi Hướng Hưng Học đi liền lập tức đi.

Có thể cậu vốn cũng không đồng ý đề nghị “chia tay”, cậu cũng muốn chờ một chút, chờ Hướng Hưng Học về — dù sao cái ngày Hướng Hưng Học đi, Hướng Nghiễm còn dắt theo Cầu Tử đưa anh đến sân bay, không phải đáng về muốn rời đi.

Hướng Hưng Học nhấn một tin nhắn cho Hoàng Đào, “Hoàng Đào, thầy hỏi em một chút chuyện được không.”

Bên kia trả lời rất nhanh, “Chuyện gì vậy thầy?”

“Hôm đó chúng ta đi tìm ngựa, đội cứu hộ đã báo cho người nhà, Hướng Nghiễm ngày hôm đó ngồi máy bay đi Lan Châu.”

“??? Thầy đang khoe ân ái sao??? Cầu lương này em ăn thật không biết nên khóc hay cười.”

“Không phải, sau khi trở về cậu ấy giận thầy, rất tức giận. Em nói xem, vì sao cậu ấy lại tức giận?”

“Nên nói thế nào đây, chính là vì rất lo lắng cho thầy thôi. *dùng nôi che mặt lại*”

Hoàng Đào lại nhấn lại một câu, “Không sao đâu, dễ dàng là tốt rồi, bạn trai em nếu như leo núi gặp nguy hiểm còn phải nhờ đến đội cứu hộ đi tìm, em khẳng định cũng nổi giận với anh ấy. Anh ấy yêu thầy mới nổi giận với thầy, không yêu thầy sẽ không quan tâm chết sống của thầy đâu.”

“Là như vậy phải không?”

“Là như vậy đấy.”

Hướng Hưng Học cảm thấy Hoàng Đào vẫn chưa nói đến điểm mấu chốt, dù sao cô bé cũng không biết đầu đuôi câu chuyện, “Em bây giờ có rảnh không?”

“Dạ rảnh.”

Hướng Hưng Học gọi điện thoại qua, đem chuyện lời nhấn kể hết, cũng kể hết lời Hướng Hưng Bang.

Cô gái nhỏ nghe xong trầm mặc hồi lâu, sau đó nói “Có thể là không chịu nổi.”

“Không chịu nổi cái gì?”

“Sợ thầy chết đi. Thầy Hướng, thầy đối với anh Nghiễm như vậy kỳ thực rất nhấn tâm, em cảm thấy, chỉ là cá nhân em cảm thấy thôi, thầy xem thầy bình thường đều an toàn trong trường học, đột nhiên lại muốn đi nơi băng tuyết ngập trời, anh Nghiễm vốn rất lo lắng, thầy xem anh ấy chuẩn bị cho thầy kỹ như vậy, nào

là áo ấm rồi miếng giữ ấm, chính là sợ thầy lạnh, thầy thì hay rồi, ba tháng không có tin tức, đột nhiên có một cái tin lại là xảy ra chuyện, trái tim có lớn hơn nữa cũng không chịu được.”

“Vì vậy mà muốn chia tay sao?”

“Có thể còn nguyên nhân khác nữa, em cảm thấy hai người như vậy cũng quá mệt mỏi rồi, rõ ràng rất yêu người kia, thế nhưng lại yêu đến độ thấp kém như vậy. Quá mệt mỏi. Nếu em nói, anh ấy có lẽ lúc bắt đầu không muốn thầy đi chỗ ấy, bên cạnh còn dắt theo một Mân Mân. Thế nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là thầy suýt chết, tuy rằng em cũng suýt chết.”

Hướng Hưng Học nhỏ giọng nói: “Cậu ấy cũng không nói không cho thầy đi.”

“Anh ấy như vậy là ngạo kiều, thầy biết ngạo kiều là có ý gì không? Ngoài miệng nói ra cùng suy nghĩ trong lòng không giống nhau, rõ ràng thích vẫn cứ nói ngược là không thích, không muốn thầy đi lại bảo thầy đi đi. Em cảm thấy anh ấy cũng rất xoắn xuýt, muốn ủng hộ lựa chọn của thầy, lại lo lắng cho thầy muốn chết.”

“Thầy hiểu rồi.”

“Đừng lo, anh ấy vẫn còn tình cảm với thầy, thầy thông suốt rồi, nhất định có thể đoạt về được.”

Hướng Hưng Học ôm ấp dừng khí Hoàng Đào cho, lái xe đi thành phố S.

Anh sợ Hướng Nghiễm không muốn gặp mình, nên không dám dùng danh tự “Hướng Hưng Học” đăng ký.

“Bách Uẩn Hòa” được Hướng Nghiễm che chở, đến muộn năm năm.

Anh xem thời gian làm việc của Hướng Nghiễm, đặt hẹn số cuối cùng trước khi tan việc.

“Anh Bách Uẩn Hòa đúng không? Đau tim sao?”

Hướng Nghiễm liếc mắt nhìn bệnh án y tá đưa, cúi đầu ký tên lên bệnh án, tốc độ tay rất nhanh, đem hồ sơ đã ký bỏ vào chồng hồ sơ.

“Ừ.”

Hướng Nghiễm gầy đi, cảm nhận ra không ít, khí sắc cũng không tốt, xem ra rất mệt mỏi.

“Đau lòng.”

Bác sĩ lập tức buông bút, ngẩng đầu nhìn anh.

- —

Trai thẳng EQ thấp:)

44. Chương 44: Ông Chú Thức Tỉnh

Phản ứng tức thì không lừa được người.

Trong mắt Hướng Nghiễm có một nửa kinh hỉ cùng một nửa kinh hoảng.

Bút bị đặt xuống lần tới cạnh bàn, cậu lập tức cúi đầu, đặt bút về chỗ cũ, sau đó bàn tay đặt trên bàn bắt đầu run rẩy.

“Tan làm rồi, em ra ngoài trước đi.” Hướng Nghiễm quay đầu lại nói với y tá.

“Ở đây không phải vẫn còn một bệnh nhân sao?”

“Anh ta không bệnh.”

Y tá nhìn Hướng Hưng Học, Hướng Hưng Học gật đầu với cô.

Y tá ôm chồng hồ sơ đặt lên mặt bàn sắp xếp, đến lúc thẳng thớm liền ôm ra ngoài, trước khi đi nói một tiếng: “Bác sĩ Hường, gặp lại sau.”

“Ừ, gặp lại sau.”

Hường Hưng Học tìm một cái ghế ngồi xuống, từ tầm mắt anh nhìn sang thấy tay Hường Nghiễm còn run rẩy hơn lúc này.

Hường Nghiễm dùng tay trái đặt lên tay phải, nắm rất chặt, khiến mu bàn tay bị nắm đến trắng bệch.

Hường Hưng Học biết rõ, trước đây cậu đều dùng cách này để che giấu —— Hường Nghiễm có nhiều lúc không khắc chế được cảm xúc, cậu muốn giấu nó đi, dùng đủ mọi cách thức, rõ ràng giấu không được tốt lắm, nhưng Hường Hưng Học lại không nhìn ra.

Hường Hưng Học khổ sở, nhưng anh cảm thấy Hường Nghiễm lại càng khổ sở hơn.

Anh há miệng định nói chuyện, nhưng ngôn ngữ toàn bộ kẹt lại trong cổ họng.

Hường Nghiễm cũng không lên tiếng, cúi đầu trầm mặc.

“Không chia tay có được không?” Hường Hưng Học rút cuộc cũng nói thành lời, giọng nói so với quạ kêu còn khó nghe hơn.

“Không được.”

“Vậy anh theo đuổi em một lần nữa, được không?”

Hường Nghiễm ngẩng đầu lên, lại dùng giọng điệu rất tùy tiện, nói: “Không cần thiết.”

“Hường Hưng Học, chúng ta chóng hợp chóng tan đi, anh đừng làm mình thấp kém thêm.”

Hường Hưng Học kéo ghế tựa hơi di chuyển đến gần Hường Nghiễm, Hường Nghiễm thấy động tác của anh, đập xuống đất một đập, ghế làm việc nhanh chóng lùi lại, lưng ghế đập vào tủ cạnh tường nghe “rầm” một tiếng.

Không nhẹ không nặng, không lớn không nhỏ.

Thân thể cậu bạn nhỏ theo chuyển động run một chút, sau khi ngồi vào chỗ của mình thì chống chân xuống đất, còn định lui lại, nhưng đã không còn đường lui.

Hường Hưng Học mở bàn tay ra, dùng tay nâng trước ngực, “Anh có chuyện muốn nói.”

“Anh thấy ngày đó em đặt vé máy bay, đi Lan Châu, có phải là tới tìm anh?”

Hường Nghiễm cười nhạt một tiếng, “Đúng vậy, đi giúp anh nhạt...”

Hường Hưng Học đoán cậu muốn nói “nhặt xác”, nhưng không đành lòng nói hai chữ này ra.

Hường Nghiễm sợ anh chết, từ ngữ kiêng kỵ đến nhắc cũng không dám nhắc.

“Đi xem anh đông thành cái gì.”

Hường Hưng Học bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn, anh thật sự cảm nhận được lời Hoàng Đào nói, “Anh ấy vẫn còn yêu thầy”, “Nhất định có thể đoạt về được.”

“Em yêu anh.” Anh nở nụ cười, “Anh cũng yêu em.”

Phương pháp quấy rối, anh cũng biết.

“Tan làm rồi, mời anh ăn cơm đi.”

Lúc này, tay Hường Nghiễm không run rẩy nữa, “Ăn một mình đi.”

“Anh không đem tiền.”

“Hiện tại trên người ai có đem tiền.”

“Không đem điện thoại di động.”

Hương Nghiễm tìm tìm trong túi, lấy điện thoại ra gọi điện cho Hương Hưng Học.

Chuông reo, Hương Nghiễm lập tức bấm tắt.

Hương Hưng Học lấy điện thoại ra, gọi lại, chuông điện thoại của Hương Nghiễm cũng vang lên.

“Nghe máy đi.”

“Anh có bệnh à?”

“Em mau nghe máy đi.”

Hương Nghiễm không nghe.

Hương Hưng Học lại nghe được “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

“Anh cho rằng em chặn số anh rồi, may là không có. Đi thôi, anh mời em ăn cơm.”

Gài bẫy người khác kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần như vậy là đủ hiểu được đối phương.

Hương Hưng Học cảm thấy mình thật sự thông suốt rồi.

“Lát nữa anh sẽ lấy số em làm số liên lạc khẩn cấp, em mà không nhận điện thoại, có thể anh sẽ chết ở đâu cũng không chừng.”

Hương Nghiễm nhú mày, bị thái độ thần kinh của Hương Hưng Học làm cho hết sức mất kiên nhẫn, nghe được câu này về mặt lại cứng đờ.

Đánh rắn đánh giáp đầu, bản thân Hương Hưng Học chính là chỗ yếu của Hương Nghiễm.

Hương Hưng Học tìm một quán ăn Trung Quốc, gọi không ít món có vị ngọt.

Hương Nghiễm mỗi món chỉ gấp mấy cái đã bỏ đĩa xuống.

“Không hợp khẩu vị sao?”

“Anh rót cuộc muốn làm gì?”

“Theo đuổi em.”

Hương Hưng Học gấp một cục sườn xào chua ngọt vào bát Hương Nghiễm, “Gầy rồi, ăn nhiều một chút.”

“Tôi nói chúng ta kết thúc rồi, anh không cần phải như vậy, tôi sẽ không tiếp tục cùng anh.”

“Anh sai rồi, nhưng anh còn chưa đồng ý.”

“Như vậy rất vô nghĩa.” Hương Nghiễm cúi đầu, dùng đũa khều khều cục sườn bóng loáng trong bát, “Tôi không muốn ở đây với anh.”

Hương Hưng Học lại gấp thêm một cục sườn cho cậu, “Anh muốn là được rồi, ăn thịt đi.”

Cái miệng nhỏ của Hương Nghiễm gặm sườn, như chim nhỏ mổ mổ, vắt vả lấm mới gặm xong một cục sườn, cậu lại buông đũa xuống, “Anh sao lại phải như vậy? Trước kia ly hôn không phải rất dứt khoát sao?”

“Không dứt khoát đâu, ly thân hai năm, em nếu muốn chia tay anh, ít nhất bốn năm mới có thể dứt khoát, anh yêu em nhiều gấp đôi so với yêu Thẩm Vân Mộng, à, gấp đôi còn chưa đủ, gấp mười, chúng ta phải mất hai mươi năm. Hơn nữa, ly hôn là lỗi của Thẩm Vân Mộng, cô ta ngoại tình, em lại không ngoại tình, anh ít nhất cũng dẫn vật với em đến 50 tuổi.”

Hương Nghiễm ngẩng đầu nhìn anh một chút, lại rất nhanh cúi thấp đầu, gặm cục sườn khác.

“Tôi ngoại tình rồi.”

“Em không có.”

Cậu bạn nhỏ thở dài một hơi, “Anh trước đây không phải như vậy.”

“Anh hiện tại chính là như vậy, trừ phi em đồng ý lại cùng với anh.”

“Tôi không thích anh như vậy.” Hường Nghiễm nhú mày, đem xương sườn gặm sạch sẽ.

Hường Hưng Học bỗng phát hiện bọn họ nói chuyện như vậy, Hường Nghiễm sẽ không tự chủ ăn thêm vài món, liền gấp cho cậu không ít thức ăn.

“Nhiều lắm rồi.”

“Ăn từ từ.” Hường Hưng Học cầm bát, múc cho Hường Nghiễm nửa bát canh gà, đứng dậy, đặt bát bên tay trái Hường Nghiễm.

Tới gần như vậy khiến toàn thân Hường Nghiễm bắt đầu đề phòng, động tác nhai cũng ngừng lại.

Hường Hưng Học làm bộ không nhìn thấy, lập tức ngồi xuống.

“Em không thích anh chỗ nào, anh đều có thể thay đổi, đổi đến khi em thích mới thôi, nhưng em phải nói cho anh, không nói anh sẽ không biết, như vậy anh mãi mãi không có cách nào thay đổi được.”

“Lúc trước đi Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tạt, anh không hỏi ý em, anh chỉ cảm thấy em sẽ thích sinh hoạt của mục dân Kazakhstan mới đi tới đó, nếu em không muốn anh đi, anh sẽ không đi.”

“Anh không nên không gọi điện thoại cho em, thế nhưng một khoảng thời gian rất dài bọn anh không có điện thoại vệ tinh, nhưng sau đó có điện thoại anh cũng không gọi cho em là lỗi của anh. Anh cũng không cố ý đi ra ngoài, lúc gặp nguy hiểm anh không nên ở mãi bên ngoài, thế nhưng lúc đó thật sự hết cách rồi, một cô bé gái bị ngựa điên hất xuống tuyết gãy chân, anh không thể bỏ một cô gái trong gió tuyết chờ chết... Lần sau anh sẽ không đi chỗ nguy hiểm như vậy, sẽ không có lần sau. Anh sai rồi, anh xin lỗi em.”

“Anh sẽ không lại để em lo lắng nữa.”

Hường Nghiễm vui đầu dùng bữa, không nói lời nào.

Hường Hưng Học lại gấp cho cậu hai cục sườn.

Anh nhớ tới Hoàng Đào còn từng nói Hường Nghiễm không thích Mân Mân đi theo anh.

“Anh đã nói với Lục Mân, cậu ta biết anh rất yêu em. Vừa đến đó đã nói, anh không thích cậu ta, anh yêu em.”

“Cậu ta đi với anh là do trường học phân công, không phải anh để cậu ta đi theo.”

“Hơn nữa anh sao có thể ra tay với học sinh được?”

- —

Editor: Ủ ông không ra tay với học sinh, ông chỉ ra tay với thằng cháu ông biết nó từ lúc nó mới sinh ra thôi à:)

45. Chương 45: Thức Tỉnh Cũng Không Đủ

Hường Nghiễm ăn hết thức ăn trong bát, lấy giấy ăn lau miệng.

“No rồi sao? Ăn thêm một chút đi.”

“Những câu vừa rồi ai dạy anh nói?”

“Chính anh nghĩ ra.”

“Được.” Hường Nghiễm cầm áo khoác lên ra dáng phải đi.

“Anh nói anh nói anh nói em đừng đi.”

Cậu bạn nhỏ ngồi lại chỗ ngồi, nhướn mày nhìn anh.

Hướng Hưng Học trong đáy lòng gào thét, thông minh vẫn là Hướng Nghiễm thông minh, lúc cậu tỉnh táo lại anh liền không chiếm được thượng phong.

“Là Hoàng Đào, chính là cô sinh viên theo bọn anh đi mục trường nhà Ba Tháp, té gãy chân cũng là cô bé ấy, cô bé phát hiện bên trong áo anh có miếng giữ ấm, nếu không anh cùng cô bé đều phải chết ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tập.”

Hướng Nghiễm dùng ánh mắt ra hiệu Hướng Hưng Học tiếp tục.

“Cô bé chỉ chỉ bảo anh một chút, lời nói là chính anh nghĩ ra. Em cái gì cũng không nói cho anh biết, anh quá ngu ngốc cảm nhận không được em muốn gì, uống thêm một chút canh được không? Đã mức sẵn rồi.”

Hướng Nghiễm liếc mắt nhìn canh, lại liếc nhìn Hướng Hưng Học.

“Em cứ uống một chút đi.” Hướng Hưng Học nói, giọng dễ dàng.

Hướng Nghiễm cầm muống mức một muống canh gà đưa lên miệng.

“Uống hết uống hết, mặt cũng không có thịt.”

Hướng Hưng Học nhìn cậu uống hết canh, cẩn thận hỏi thêm một câu: “Thêm một chén nữa đi.”

“No rồi.”

“Dạ dày chim nhỏ sao, ăn còn ít hơn con gái, chẳng trách không có tí thịt nào.”

Kỳ thực Hướng Nghiễm đã ăn nửa đĩa sườn, còn có món ăn này nọ gộp lại gần một bát, lại uống thêm một chén canh.

“Điều hâu cũng không ăn nhiều như tôi.”

Hướng Nghiễm nói xong lại im lặng nhìn ra cửa sổ, vờ như chưa từng nói câu này.

Hướng Hưng Học kích động muốn khóc, cảm giác cậu bạn nhỏ mặt lạnh pha trò lại trở về rồi.

Anh thức thời không nói tiếp, đem thức ăn còn dư lùa vào trong bụng.

“Vé máy bay là chuyện gì?” Hướng Nghiễm chống khuỷu tay lên bàn, dùng tay nâng đầu, “Làm sao thấy được?”

“Anh đăng ký số điện thoại anh cho tài khoản của em, em mua vé anh sẽ nhận được tin nhắn thông báo.”

“Anh hay nhỉ.”

Hướng Hưng Học trong lòng hồi hộp một lúc, không biết trả lời như thế nào, do dự nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Anh không phải cố ý.”

Hướng Nghiễm hay hơn Hướng Hưng Học nhiều lắm, thế nhưng Hướng Hưng Học không dám cãi lại.

Hướng Hưng Học nói Hướng Nghiễm không muốn để lộ tình cảm của mình, như vậy cậu sẽ cảm thấy mất mặt, sẽ tức giận.

Cậu bạn nhỏ bề ngoài một bước cũng không bước về phía Hướng Hưng Học, không, có lẽ sẽ “bắt đắc dĩ” bước vài bước, nhưng lại lén lút bước mấy vạn bước, mười mấy vạn bước, một mình, vượt qua bao nhiêu núi non, đối đầu hết gian nan hiểm trở, đi tới bên cạnh Hướng Hưng Học.

Cậu một thân một mình quật cường đi trên con đường cô quạnh rất nhiều năm. Lúc đến còn nhất định phải khoác áo gấm cho mình, khiến bản thân trông thật trưởng thành.

Hướng Hưng Học cảm thấy đã đến lúc anh mở ra một con đường lớn bằng phẳng vì cậu rồi. Hướng Nghiễm, một đứa nhỏ như vậy không nên nhất là chịu khổ, cậu nên ngồi trong kiệu, đầu trùm khăn đỏ, thông thả được người khiêng lên, sau đó gọi Hướng Hưng Học một tiếng “tướng công”.

Cậu không nên chịu đựng nhiều chua xót khổ sở đến vậy.

Hướng Hưng Học muốn mở một con đường vì cậu, cũng muốn bảo vệ thể diện mà Hướng Nghiễm coi trọng nhất. Có thể trong tình cảm, khả năng lãnh hội của anh không quá cao, nhưng có một số việc phải dụng tâm làm, dụng tâm làm nhất định sẽ làm tốt, cũng có thể bớt đi một chút thương tổn.

“Hàng không Đông Phương đúng không? Mở khóa như thế nào?” Hướng Nghiễm hỏi rất nhẹ nhàng, ánh mắt đã bị lay động.

“Anh không biết.”

Hướng Hưng Học nhắm mắt hít một hơi, mở mắt ra liền sẵn sàng chơi xấu đến cùng.

Hướng Nghiễm nở nụ cười, nụ cười rất nhạt, thế nhưng đôi mắt cong cong, trong đôi mắt đen láy đường như có những vì sao.

Mí mắt phía dưới cũng cong cong như đang cười.

Dịu dàng mà đáng yêu.

Nhưng cười xong lời nói cũng không tốt đẹp gì, “Tôi mở giúp anh.”

Hoàng Đào nói, Hướng Nghiễm là ngạo kiều.

“Anh không đồng ý.” Hướng Hưng Học lập tức bác bỏ đề nghị của Hướng Nghiễm.

“Anh quản lý thể của tôi tôi cũng không đồng ý, như vậy hơi thái quá rồi.”

“Vậy, chúng ta đổi lại, anh đem thẻ ngân hàng của anh đăng ký số điện thoại của em, anh dùng tiền, tin nhắn em nhận, như vậy liền công bằng.”

Hướng Nghiễm cười, cười với bóng đêm ngoài cửa kính.

Kính lại biến thành một chiếc gương, nụ cười này liền bại lộ trước mắt Hướng Hưng Học.

Nụ cười của cậu khiến Hướng Hưng Học đắc ý vô cùng.

Hướng Hưng Học trong lòng cất giấu hy vọng, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt sát sao đuổi theo Hướng Nghiễm.

Cậu bạn nhỏ cup mắt né tránh một lúc, sau đó hai ánh mắt chạm vào nhau.

Hướng Nghiễm đại khái lại giận rồi, cậu quay đầu nhìn xuống bát đĩa trên bàn.

“Tôi sau này không đi máy bay của Đông hàng nữa.”

“Đừng, Nghiễm Nghiễm, đừng đẩy anh ra.” Hướng Hưng Học hạ giọng đến mức rất nhẹ, âm áp dễ dàng.

Một tiếng “Nghiễm Nghiễm” đem ánh mắt phiêu bạt đâu đâu kéo về trước mắt Hướng Hưng Học.

Hướng Nghiễm then thùng, nước da trắng nõn nổi lên hai cụm mây hồng.

Cậu không hay then thùng, nhưng mỗi khi mặt nóng lên, vẻ non nớt ngây ngô liền không giấu đi đâu được.

Hướng Hưng Học cũng vừa phát hiện, cậu bạn nhỏ của anh kỳ thực rất dễ hiểu, cũng rất dễ dụ.

Cảm giác đứng ở trên cao nhìn xuống thật sự khác biệt.

Hướng Hưng Học đi trả tiền, Hướng Nghiễm cũng không chạy, ngoan ngoãn chờ ở cửa.

“Anh đi đâu vậy?” Hướng Nghiễm hỏi.

“Em đi đâu, anh đi theo đó.”

“Cầu Tử đâu?”

“Gửi ở chỗ ba em rồi.”

Tháng tư, buổi tối gió vẫn hơi lạnh, Hướng Nghiễm mặc áo khoác, hai tay bỏ trong túi.

Cậu không nói gì nữa, đứng dưới đèn đường, hai tay từ trong túi đẩy ra hai ngọn đèn nhỏ.

Hướng Hưng Học đứng cạnh cậu một lúc mới hiểu ra, Hướng Nghiễm không muốn mang mình về nhà.

Anh thật vất vả đục được một lỗ nhỏ giữa tường đồng vách sắt, lại bị lấp kín.

Hướng Hưng Học có một chút ủ rũ, thế nhưng cũng có thể lý giải được bất an và khép kín của Hướng Nghiễm.

Ra đi là một quyết định rất không dễ dàng.

Hướng Nghiễm bị anh bỏ mặc mấy tháng, lo lắng sợ hãi, sau đó lại bị bệnh một trận, những chuyện này đủ để phá hủy cố gắng của một người. Trái tim mạnh mẽ nhất cũng bị vỡ nát, không có cách nào dễ dàng vá lại.

“Không về nhà sao?” Hướng Hưng Học hỏi.

“Anh về đi.”

“Đừng đuổi anh đi.” Hướng Hưng Học kéo góc áo Hướng Nghiễm, “Mai là thứ bảy, trên trường không có lớp.”

Hướng Nghiễm yên lặng hồi lâu mới mở miệng lần nữa, “Hôm nay thứ sáu, anh cũng không có tiết sao?”

“Vừa mới về, tuần sau mới bắt đầu dạy. Em ngày mai đi làm sao, anh thấy hôm nay em ở trong phòng khám, chủ nhật chắc không cần khám bệnh đúng không?”

“Ngày mai có một ca phẫu thuật. Anh về đi.”

“Anh muốn nhìn Miêu Miêu. Lâu lắm rồi không thấy nó.”

Hướng Nghiễm ngồi xuống, mũi chân đặt xuống đất, gót chân tựa vào bồn hoa.

Cậu co người lại thành một khối.

Hướng Hưng Học ngồi xổm xuống theo cậu, “Người cha ly hôn còn có thể thăm con, em không thể tàn nhẫn như vậy được.”

“Nhưng lúc đó anh nói đều để lại cho tôi.” Hướng Nghiễm nở nụ cười, “Người tàn nhẫn là anh mới đúng, là anh không cần chúng nó nữa.”

“Nhất định phải nói như vậy sao, em sao lại nói không yêu anh? Anh cũng sẽ tức giận, anh cũng sẽ khổ sở, anh chỉ là nhất thời không khống chế được cơn giận thôi.”

Hướng Nghiễm ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng, thái độ rõ ràng không muốn tiếp Hướng Hưng Học.

“Anh ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc tạp, mỗi ngày, mỗi một ngày đều nghĩ, có phải em thật sự không yêu anh, em biết chỗ đó lạnh như thế nào không, tim có nóng đến đâu cũng có thể bị thổi thành băng. Mở màn cửa, chỉ có thể nhìn thấy tuyết, tuyết không có điểm dừng. Lúc anh gặp nguy hiểm, anh nghĩ, nếu như em không yêu anh, anh sống làm gì nữa, anh vì ai mà sống tiếp đây?”

Hướng Hưng Học nói đến bật khóc, “Chẳng phải em nói vĩnh viễn cũng sẽ không phụ lòng anh sao, vĩnh viễn của em là bao lâu?”

“Em sao lại phải nói không yêu anh vậy?”

- —

Editor: Tui từng nghe một bạn fangirl nói rằng, công ôn nhu đến đâu cũng là công, thụ bá đạo đến đâu cũng là thụ. Đối với trường hợp này nó lại đúng vc ra =))))))))

Tiểu Nghiễm phải làm thụ mới đúng, Tiểu Nghiễm là để cưng chiều

~~

46. Chương 46: Nghiễm Nghiễm Đáng Yêu

“Anh khóc à?” Hường Nghiễm nghiêng đầu nhìn Hường Hưng Học, giọng nói dịu dàng, ầm ập như ánh đèn đường giữa màn đêm.

“Không cho anh thăm mèo thì thôi đến khóc còn không cho khóc.” Hường Hưng Học âm thầm khóc không ít lần, nước mắt tất cả đều chảy vì Hường Nghiễm, lúc này người ở ngay bên cạnh, lại càng khắc chế không được tâm trạng, lực phủ ngũ tạng đều hóa thành nước.

Ông già 36 tuổi, ngồi xổm ven đường khóc như đứa trẻ.

Hường Nghiễm đứng dậy, từ túi quần lấy ra một chiếc khăn tay, lại ngồi xổm xuống.

Cậu đem khăn tay trải trên đầu gối Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học biết mấy cái khăn tay Hường Nghiễm dùng, nhưng anh xưa nay chưa từng thấy cái này.

Hoa văn cách điệu màu trắng đen, so với hoa văn xanh lam lúc trước trông trưởng thành hơn không ít.

Hường Hưng Học lại càng khó chấp nhận hơn, người dùng khăn mới không phải là mang ý nghĩa có cuộc sống mới sao?

Hường Nghiễm thật sự không cần anh nữa sao?

“Tôi chưa từng thấy anh khóc.” Hường Nghiễm nói.

Tơ lụa kỳ thực không quá hút nước, nhưng Hường Hưng Học vẫn đem khăn làm ướt.

Anh thật sự chưa bao giờ khóc trước mặt Hường Nghiễm, không chỉ không khóc trước mặt Hường Nghiễm, anh từ nhỏ đến lớn cũng không khóc bao giờ. Hường Nghiễm như vụn ra vùi nước, đem oan ức, không cam lòng, chua xót, kinh ngạc khi biết được sự thật, cảm động cùng yêu thương tích tụ đã lâu tất cả đều tuôn ra.

Tuyến nước mắt của Hường Hưng Học bị tâm trạng đè nén đến tê dại, nếu lại không khóc có khi sẽ hỏng mắt.

“Bây giờ em thấy rồi đó.”

“Tôi nghi ngờ anh giả bộ.”

Hường Hưng Học sụp đổ, “Anh giả bộ làm gì chứ!”

“Được rồi, đừng khóc, tôi dẫn anh đi thăm mèo.” Hường Nghiễm đứng dậy, đưa tay cho anh.

Hường Nghiễm đưa tay.

Đưa tay.

Đưa tay chính là bước tới một bước.

Hường Hưng Học khóc đến hai mắt ướt đầm, tựa như nhìn thấy tay Hường Nghiễm lóe lên thánh quang.

Anh vội vã nắm chặt lấy, sau khi đứng dậy cũng không buông ra.

Bọn họ lâu lắm không có mười ngón liên kết như vậy, Hường Nghiễm lại một mạch dắt anh về nhà.

Lòng bàn tay anh vẫn còn nước mắt đọng lại, nước mắt lúc chảy xuống là nóng, ở trong tay lâu lạnh đi, hai bàn tay đan chặt vào, lại làm nước mắt ấm lên.

Hường Hưng Học bắt đầu rõ ràng, khóc cũng hữu dụng thật.

Nhưng anh không rành khóc, được Hường Nghiễm dắt tay, nước mắt liền ngừng lại.

Hường Nghiễm mở cửa nhà, Miêu Miêu từ trên cao nhảy xuống ôm chân cậu làm nũng. Hường Nghiễm kéo nó xuống, nó mới đi vòng quanh Hường Hưng Học cọ cọ, cọ nửa ngày mới chồm dậy muốn ôm.

Thằng nhóc mập lên không ít.

Hướng Hưng Học ôm nó lên, một mạch theo Hướng Nghiễm đi tới đi lui trong nhà.

Căn hộ này chỉ có một phòng, cùng với bếp và nhà vệ sinh.

Sô pha trong phòng khách đủ dài, có thể ngủ được.

Giường trong phòng ngủ là giường đôi, cũng có thể ngủ được.

Hướng Nghiễm mở ngăn kéo lấy thức ăn cùng đồ hộp cho mèo, đổ vào thau cơm, gọi Miêu Miêu đến ăn.

“Thăm mèo xong chưa?” Cậu ngồi trên sô pha, cầm điều khiển mở TV.

“Anh không đi.”

Hướng Hưng Học lại muốn nặn ra hai giọt nước mắt, lại không có tâm trạng.

Anh hiện tại vào được nhà Hướng Nghiễm, ôm được mèo, vừa này còn được nắm tay, đang vui vẻ muốn chết, không khóc nổi.

Hướng Nghiễm nhìn ra anh đang làm trò, “Vậy coi như xong, mau mau về đi.”

“Anh sẽ không đi.”

“Không đi anh cứ chờ ở đây, nhớ đem khăn tay giặt sạch.”

TV vừa mở ra lại bị Hướng Nghiễm tắt đi, cậu đi thẳng về phòng.

Cửa phòng đóng lại.

Hướng Nghiễm lúc đầu không đưa chăn cho anh, Hướng Hưng Học nói: “Không sao cả, ba mươi, bốn mươi độ dưới không anh cũng từng trải qua, chỗ này của em rất ấm áp.”

Anh nằm trên sô pha, dùng gối che kín bụng, “Anh ngủ như vậy là được rồi.”

Lúc ngủ được mơ mơ màng màng, cậu bạn nhỏ lấy ra một cái chăn, đắp cho anh.

Hướng Nghiễm rút cuộc vẫn cứng chịu anh, Hướng Hưng Học trong mơ cũng vui vẻ.

Anh đã ở lì tại đây, liền ở lì đến chủ nhật, cái gì cũng không làm, cũng không dám tùy tiện ra ngoài, sợ vừa ra ngoài liền không vào được, cũng may hiện tại mua sắm trên mạng rất phát triển. Anh mua dép lê bàn chải quần lót cùng một ít thịt và rau dưa, gọi chuyển phát nhanh giao hàng đến cửa.

Hướng Nghiễm ra ngoài đi làm, anh ở nhà nấu cơm. Anh có gần nửa năm không đụng tới nồi và bếp, nhưng tay nghề vẫn còn, Hướng Nghiễm lại ăn được nhiều thêm một chút.

“Mai là thứ hai, hôm nay dù sao anh cũng nên đi rồi nhỉ?” Hướng Nghiễm đứng trước gương cạo râu, Hướng Hưng Học tựa vào cửa phòng tắm nhìn cậu.

“Hôm nay em không đi làm đúng không, sáng mai anh đi.”

Cậu bạn nhỏ thích dùng dao cạo râu chạy bằng điện, nhanh, cũng không dễ làm mặt bị thương.

Hướng Hưng Học khá lạc hậu, quen dùng dao cạo, anh cảm thấy dùng dao cạo mới cạo sạch sẽ được.

Anh có hai ngày không cạo râu, không phải bởi vì không có dao cạo nên không cạo, mà là không dám dùng dao cạo râu của Hướng Nghiễm.

Hướng Nghiễm có bệnh thích sạch sẽ, hơn nữa bây giờ còn chưa đồng ý quay lại với anh.

Hướng Nghiễm bôi nước cạo râu cho mình, đem lưỡi dao cạo tháo ra, đặt ở dưới vòi nước rửa sạch, sau đó dùng cồn khử trùng, sau khi cồn bay hơi cậu lại đặt lưỡi dao vào chỗ cũ.

“Cạo râu đi.” Hướng Nghiễm chỉ chỉ bồn rửa tay, âm thanh lạnh lùng.

Đáng yêu!

Thật đáng yêu!

Giả bộ hung dữ cực kỳ đáng yêu!

Sao có thể đáng yêu đến thế!

Hướng Hưng Học không vội cạo râu, từ từ đi đến phía sau Hướng Nghiễm.

Hướng Nghiễm từ gương nhìn anh bước tới gần, cũng không trốn.

Hướng Hưng Học nhớ tới dáng vẻ căng thẳng phòng bị của cậu hôm thứ sáu, tim hơi nhói đau.

“Tha thứ cho anh đi, anh yêu em.”

Anh chỉ cần đưa tay là có thể ôm lấy eo cậu bạn nhỏ, cảm hơi nghiêng về phía trước một chút là có thể chôn vào vai cậu, nhưng anh sợ tới gần như vậy Hướng Nghiễm sẽ lại tiếp tục phòng bị.

Hướng Nghiễm vòng qua anh, ra khỏi phòng tắm, đứng ở cửa.

Cậu nói: “Anh nghĩ hay lắm.”

“Không sao cả, anh sẽ theo đuổi em, hai mươi năm anh cũng theo đuổi, bốn mươi năm cũng theo đuổi, theo đuổi tới khi em đồng ý mới thôi.” Hướng Hưng Học bên mép dính một vòng bọt màu trắng, nhìn thấy mình trong gương liền buồn cười, “Biến thành ông già anh cũng yêu em, đừng đẩy anh ra là được.”

Hướng Hưng Học thật sự sẽ không nói lời tâm tình, lời anh nói ra hoặc là cảm giác rõ ràng, hoặc là lời hứa sâu nặng, những cái này dưới góc nhìn của anh không phải lời tâm tình. Lời tâm tình là có ý trêu chọc, anh nói cái gì cũng đều phát ra từ đáy lòng. Vương Tiểu Ba từng nói với Lý Ngân Hà, “Anh vừa gặp em đã muốn nghiêm túc”, “Anh vừa gặp em đã muốn nói thật”. Hướng Hưng Học nói, cũng là lời nói thật.

Hướng Nghiễm không để ý đến anh, cậu rời khỏi buồng tắm.

Hướng Hưng Học hơi hối hận, anh vào trước khi khởi hành đi Bắc Cương, thật sự chưa từng nói câu anh yêu em.

Rõ ràng lúc yêu đương kết hôn với Thẩm Vân Mộng cũng có nói, đối với một cậu nhóc trưởng thành mạnh mẽ, anh lại không biết làm sao mở miệng, cũng sợ một câu nói khiến mình tổn thương. Anh một chút cũng không cảm nhận được thâm tình của Hướng Nghiễm, là anh tính toán chi li.

Đêm trước khi đi anh thật vất vả nói ra một câu, lại là đang cúi kính.

Nói sớm một chút thì tốt rồi.

Cùng Hướng Nghiễm ở chung một chỗ, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, tuy rằng Hướng Nghiễm xem Hướng Hưng Học như không khí.

Hướng Nghiễm ngồi trên sofa chơi với mèo, được ánh nắng mùa xuân sưởi ấm, nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Lông mi thật dài rũ xuống, đổ bóng trên khuôn mặt.

Nơi ánh sáng không chiếu tới hấp thu tối tăm trong lòng Hướng Hưng Học, khiến anh nổi lên rất nhiều tâm tư xấu xa.

Lễ giáo tôn trọng của anh đấu tranh với dục vọng nguyên thủy vài hiệp, còn chưa phân thắng bại, một giờ đã trôi qua, Hướng Nghiễm cũng tỉnh rồi.

Hướng Hưng Học đầu hương không thành, lòng vẫn ngứa ngáy.

47. Chương 47: Lolita

Hướng Hưng Học sáng thứ hai hơn bốn giờ đã ra khỏi giường, rón rén rửa mặt, dán tờ giấy lên tủ lạnh:

“Thứ sáu anh đến, nhớ ăn nhiều cơm. Yêu em. Hướng Hưng Học.”

Sáng sớm trên đường cao tốc không có bao nhiêu xe, hơn bảy giờ anh đã đến Đồng thành, về nhà tắm rửa thay quần áo, đến lớp học lúc 8 giờ 20, sinh viên mới đến gần một nửa.

Khai giảng đã gần hai tháng, Hướng Hưng Học không được phân giảng dạy theo lịch cố định, anh dạy đều là môn tự chọn theo lịch giảng ngắn hạn. Mỗi giảng viên đều bị yêu cầu phải dạy đủ số tiết quy định, anh mặc dù được trường đưa đi làm nghiên cứu, số tiết dạy vẫn phải theo phân chia của trường, thế là một tuần số tiết dạy nhiều gấp đôi, nguyên nhân chủ yếu vẫn là đại học Đồng thiếu giảng viên môn văn.

Khổ hạnh lần này đổi lại cho anh danh hiệu phó giáo sư, Hướng Hưng Học đối với danh hiệu phó giáo sư không có hứng thú mấy, số tiết dạy cũng không được giảm, yêu cầu về học thuật lại càng nghiêm khắc hơn, chỗ tốt duy nhất là mỗi tháng có thể lãnh nhiều hơn vài ngàn đồng, chuyện này vẫn là chuyện làm người phần chẵn.

Anh dạy xong buổi chiều liền đi đến biệt thự Hướng Hưng Bang đón Cầu Tử.

“Gặp nó rồi?” Hướng Hưng Bang lần này lại đặt một chuỗi phật châu lớn bằng gỗ đàn trên bàn.

“Ừm, đã gặp được, hơi gầy một chút, có điều mấy hôm nay ăn được nhiều hơn.”

“Nó nói thế nào?”

Hướng Hưng Học ấp úng không trả lời được.

“Từ từ đi, thằng nhóc này bướng bỉnh cực kì.”

“Em cảm thấy bệnh viện Đồng tốt vô cùng, không biết Tiểu Nghiễm có muốn về bệnh viện Đồng làm việc hay không?”

“Nó chấp nhận được chuyện một tuần chỉ được gặp chú hai ngày sao? Nhất định phải trở về.” Hướng Hưng Bang nhấp một ngụm trà, lắc lắc đầu, “Chú phải đưa nó về, anh đây lớn tuổi rồi cũng cần người chăm sóc.”

Hướng Hưng Học lập tức đỏ mặt, thối lui.

Anh không vội về, đi đến phòng Hướng Nghiễm một chuyến.

Cậu bạn nhỏ từ tiểu học đã ở đây, khu biệt thự lúc đầu cực kỳ hoa lệ, qua mười mấy năm gió táp mưa sa, hào hoa phú quý ban đầu với bớt khá nhiều, dần dần biến thành một tòa nhà an tĩnh cô độc.

Phòng Hướng Nghiễm trang trí rất thanh lịch, trên tường không dán áp phích nọ kia.

Trên giá sách vẫn còn tài liệu tham khảo những năm cấp ba. Có thể nhìn ra Hướng Hưng Bang luyến tiếc đứa con trai này, cố ý giữ lại tất cả kỷ ức.

Trong ngăn kéo, Hướng Nghiễm để mấy quyển sổ, trong đó có sổ viết tiếng Anh cùng ngữ văn, có văn cậu viết, văn cậu dịch, cũng có trích đoạn một vài tác phẩm và nhật ký của cậu.

Hướng Hưng Học chần chừ một chút, nghĩ mình lên lầu chính là muốn xem trộm cuộc sống của Tiểu Nghiễm những năm cấp ba, liền mở nhật ký của cậu ra.

“Ngày 6 tháng 1: chơi bóng.”

“Ngày 3 tháng 2: đi đá bóng.”

...

“Ngày 23 tháng 4: Huy chương vàng hội thao 100 mét, 3000 mét, nhảy xa.”

“Ngày 1 tháng 6: Nhận được thư tình, hy vọng cô ấy gặp được người tốt hơn.”

Thư tình được gấp nhỏ, kẹp bên trong nhật ký.

Hướng Nghiễm sẽ không biểu lộ tình cảm bên trong nhật ký.

Hướng Hưng Học lật hết cả quyển, không thấy câu nào là tâm sự của thiếu niên.

Anh xem lại từ đầu, nhìn khoảng cách các ngày, rốt cuộc nhận ra, Hướng Nghiễm viết đứt quãng đều là chuyện vui vẻ.

Cậu đem những chuyện này ghi lại, giống như nhắc nhở mình không thể quên, nhưng viết đơn giản như vậy, bất kể vui vẻ đến đâu cũng không thể hiện rõ ràng.

Hướng Hưng Học lại lật quyển sổ ghi chép, đó là bài tập, phía trên có lời phê của giáo viên.

Hướng Nghiễm đa số chép thơ, cũng có chép văn xuôi cùng lời kịch điện ảnh.

Cậu bạn nhỏ rất có cá tính, chép thơ ca nước ngoài nhất định phải viết nguyên văn bên cạnh, nên trong sổ có rất nhiều chữ viết kỳ quái.

Lúc đầu giáo viên còn dùng bút đỏ gạch dưới đoạn ngoại văn, bên cạnh dấu ngoặc gạch bỏ một con số, nhưng Hướng Nghiễm không thay đổi, giáo viên dần dần cũng xem như không nhìn thấy.

“Tôi nhìn em, nhìn hoài, và tôi biết rõ như biết mình trước sau rồi sẽ chết, rằng tôi yêu em hơn bất kỳ thứ gì tôi nhìn thấy hay tưởng tượng trên trái đất này. Em trước kia là một yêu nữ, hiện tại lại như một mảnh lá khô(*), thế nhưng tôi yêu em, chính Lolita này, trắng bạch và ô nhiễm, với đứa con của một kẻ khác trong bụng, em có thể úa tàn, có thể khô héo, tôi cũng không để tâm, tôi chỉ muốn nhìn em một chút, bao nhiêu tình cảm dâng tràn trong trái tim.(**)”

Hướng Nghiễm lúc học cấp ba chép lời kịch Lolita.

Câu này trong sổ chép hai lần, tiếng Trung hai lần, tiếng Anh hai lần.

Hướng Hưng Học lại nghĩ đến mười chín năm trước, anh mười bảy mười tám tuổi, Hướng Nghiễm mười một mười hai tuổi. Anh dẫn Hướng Nghiễm đi xem phim, gặp Hướng Hưng Bang cùng bạn gái, Hướng Hưng Học bịt mắt Hướng Nghiễm lại, dẫn cậu đến khu trò chơi, bỏ lỡ bộ phim. Hướng Nghiễm vẫn muốn xem phim, Hướng Hưng Học liền dẫn cậu về nhà xem đĩa.

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi trong đầu không có chút ý thức trách nhiệm nào, chỉ chọn thứ mình muốn xem, khi đó bạn học của Hướng Hưng Học nói “Lolita” cấm kỵ mà quyển rữ, Hướng Hưng Học căn bản không để ý bên cạnh có cậu bạn nhỏ, mở phim lên xem say sưa, lát sau bỗng nhiên giật mình thấy Hướng Nghiễm cũng xem, lập tức bấm tạm dừng, lúc này nội dung bộ phim đã đi được gần một nửa.

“Cháu không thể xem cái này.” Hướng Hưng Học nói.

“Tại sao?”

“Cháu còn quá nhỏ.”

“Nhưng cháu đã xem cả buổi rồi.”

“Không thể xem không thể xem, chờ cháu lớn như chú rồi mới xem được.”

Hướng Nghiễm gật đầu.

Vì vậy Hướng Nghiễm năm mười bảy mười tám tuổi xem Lolita, hình như xem hai lần, đem đoạn này viết lại hai lần.

Hướng Nghiễm mười bảy mười tám tuổi định vì Hướng Hưng Học mà chọn khoa văn, báo danh chuyên ngành ngôn ngữ Hán, lần đầu tiên bị cha cậu ngăn lại, lần thứ hai bị lễ cưới của Hướng Hưng Học ngăn lại.

Mà lần thứ hai Hướng Hưng Học cùng Hướng Nghiễm xem Lolita, Hướng Nghiễm chăm chú nhìn mặt tường, khiến anh cho rằng Hướng Nghiễm không nhớ rõ bộ phim này.

Rốt cuộc là ai không nhớ đây?

Hướng Hưng Học lúc này đột nhiên nhảy bén hẳn lên, Trang Sinh nọ, Trang Thu Bạch, trong bài tập dùng lời thoại của Lolita, cậu ta chắc cũng biết Hướng Nghiễm đã từng xem mới dùng nó. Cậu ta trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận Hướng Nghiễm, cũng như Hướng Nghiễm trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận Hướng Hưng Học.

Yêu đơn phương, đều thấp kém lại xa xôi như vậy cả.

Hướng Hưng Học lại một lần nữa nghệt thở trong hồi ức.

Hướng Nghiễm là người như vậy đấy, trong nhật ký không viết tình cảm, không phải là không có tình cảm, cậu chỉ dám nói một chút, đem tất cả thổ lộ trong sóng êm gió lặng.

Hướng Hưng Học lúc xuống lầu chân gần như nhũn ra, anh sắp không biết chấn động là cảm giác gì nữa.

Tối thứ sáu, Hướng Hưng Học lái xe đến dưới lầu nhà Hướng Nghiễm, Cầu Tử cũng ở trên xe.

Anh mua một bó hoa cát cánh, nhân viên cửa hàng hoa nói hoa cát cánh mang ý nghĩa yêu đến chết không rời. Bó hoa trang trí bằng mận thiên tinh.

Anh ôm hoa, bên người là chiếc va li nhỏ, cùng Cầu Tử ngồi xổm trước cửa nhà Hướng Nghiễm.

Lúc cửa thang máy mở, Cầu Tử chạy đến đầu tiên, “gâu gâu” hai tiếng vang vọng hành lang.

“Suyt, đừng sửa.” Cậu bạn nhỏ lập tức nở nụ cười, đem ngón trỏ đặt lên môi.

Cậu đi tới cửa, Cầu Tử vẫn chen trước người cậu, ngược đầu đòi xoa xoa.

Hướng Nghiễm đối với Cầu Tử chưa bao giờ keo kiệt, cậu cúi xuống xoa đầu Cầu Tử, miệng nói: “Nhớ tao rồi?”

“Anh cũng nhớ em.” Hướng Hưng Học đứng lên, “Rất nhớ em.”

- - -

(*) (**): Đoạn này có hơi khác với Lolita bản dịch của Nhã Nam. Mình chưa xem phim nên không biết đoạn này trên phim thế nào, chỉ chém gió dựa theo bản dịch của Nhã Nam thôi.

48. Chương 48: Hôn Rồi!

Hướng Nghiễm cầm chìa khóa mở cửa, chìa khóa xoay hai vòng, lại không tiếp tục động tác.

Cậu nghiêng đầu nhìn hoa trong tay Hướng Hưng Học, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

“Đây là hoa cát cánh, ý nghĩa là yêu đến chết không rời và tình yêu vĩnh cửu.” Hướng Hưng Học tự mình giải thích, “Anh hồi rồi mới mua.”

“Anh còn biết hỏi sao?”

“Hồi rồi mới tặng cho em.” Hướng Hưng Học đem hoa nhét vào lòng Hướng Nghiễm, Hướng Nghiễm không nhận, bó hoa bị ép móp méo một chút.

Tiếng sột soạt từ bên trong cửa truyền đến, Cầu Tử bắt đầu sửa với cánh cửa.

Hướng Nghiễm mở cửa ra, Miêu Miêu và Cầu Tử lập tức bám dính lấy nhau.

“Mai có làm phẫu thuật không?” Hướng Hưng Học ôm hoa, vào nhà mới nhớ nơi này không có lọ hoa.

“Không có.”

“Mốt thì sao?”

“Không có.”

“Được nghỉ hai ngày. Thật tốt.”

Anh đặt hoa lên bàn, nhìn thấy chăn lông bị cất đi rồi, “Kỳ thực không cần cất đi, anh sẽ đến.”

Hướng Nghiễm cởi áo khoác, tay mang một chiếc đồng hồ, không phải chiếc đồng hồ Hướng Hưng Học tặng.

“Anh lên phó giáo sư, lương mỗi tháng sẽ nhiều hơn một chút.”

“Ừm, chúc mừng anh.”

“Em thích nhẫn không, loại nhẫn bạc nguyên chất kia, sẽ không quá đột ngột. Hay là kim cương? Anh bây giờ có thể mua được.”

Hướng Nghiễm ngẩng đầu nhìn Hướng Hưng Học, ánh mắt rất phức tạp, “Không cần thiết.”

Hướng Hưng Học không tìm được đề tài: “Ăn tối không? Anh nấu cho em.”

“Không ăn.”

Năm ngày không gặp, cậu bạn nhỏ lại thu mình. Đường như cậu đã chuẩn bị tâm lý trước, từ đầu đến đuôi đều thu mình, không để lại kẽ hở.

Hướng Hưng Học có chút sợ.

Vừa này không phải nhờ Cầu Tử và Miêu Miêu, có lẽ anh sẽ không được vào nhà.

“Anh mấy ngày trước có đến tìm ba em, ông ấy nói em nên về bệnh viện Đồng. Em về không?”

Hướng Nghiễm lần này không trả lời ngay, cậu suy nghĩ một lúc, “Không về.”

Một câu “không về” so với câu “không có” trước đây còn khiến Hướng Hưng Học khổ sở hơn.

“Không có” là nói dối, “không về” là quyết định.

Hướng Nghiễm không phải là Hướng Nghiễm mà Hướng Hưng Bang nói, “không muốn một tuần chỉ có thể gặp Hướng Hưng Học hai ngày”.

“Vây à.” Giọng anh ủ rũ, nhưng rất nhanh phấn chấn lên, “Vây để anh tới đây, như vậy cũng không cần chạy đi chạy lại hai nơi.”

Lời này khiến Hướng Nghiễm hơi phản ứng, “Anh không phải vừa được lên phó giáo sư sao?”

“Ừ.” Hướng Hưng Học đáp một tiếng, trầm mặc hồi lâu, “Lát nữa anh xem vài trường ở thành phố S, tìm một trường thích hợp rồi nộp CV.”

Hướng Nghiễm đứng lên, đi tới trước mặt anh, hơi ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh, “Anh đừng có lừa tôi.”

Hướng Hưng Học lấy điện thoại ra, “Anh bây giờ lập tức từ chức.”

Hướng Nghiễm dè tay anh lại.

Bọn họ ở rất gần, hơi thở Hướng Nghiễm đều phả lên cằm Hướng Hưng Học.

Hướng Hưng Học thử bình tĩnh lại, không thành công.

Anh nắm chặt tay Hướng Nghiễm, hôn cậu.

Nụ hôn này cũng không triền miên, bình khí đụng vào nhau.

Hướng Nghiễm thử phản kháng, cậu cắn đầu lưỡi Hướng Hưng Học, nhưng lại không dùng lực, cứ như một kiểu dung túng.

“Cậu không đành lòng” bốn chữ như ánh sáng xé toạc màn đêm. Hướng Hưng Học mặc sức mà càn quét giữa răng môi người bạn nhỏ mười mấy năm yêu thầm.

Yêu đến quá đau đớn rồi.

Hướng Nghiễm không chịu nổi.

Không chịu nổi nên muốn buông tay.

Không thể.

Hướng Hưng Học đem người ôm chặt vào lòng, lướt qua từng chiếc răng cậu, dùng đầu lưỡi hung ác mà đâm đâm vào niêm mạc cổ họng, hôn đến mức Hướng Nghiễm khóe mắt khóe miệng đều có nước, không cho cậu cơ hội hít thở.

“Anh yêu em, anh cũng biết rõ em yêu anh, trở về bên cạnh anh đi, như vậy hai chúng ta đều bớt một chút khổ sở.” Hường Hưng Học dùng ngón tay lau đi nước mắt bên khóe mắt cậu, “Em không về Đồng thành, anh sẽ đến đây.”

Hường Nghiễm giận rồi, chân mày cau lại, trợn mắt nhìn Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học nâng mặt Hường Nghiễm, vuốt thẳng lông mày cậu, “Hay là em nói cho anh biết em muốn anh làm gì đi, ngoại trừ bảo anh đi anh đều nghe lời em hết, em biết anh không thể không có em mà.”

“Miêu Miêu và Cầu Tử cũng không muốn tách ra.”

“Phó giáo sư anh có làm hay không cũng không đáng kể, không có em anh cũng không có được ngày hôm nay. Hơn nữa em cũng đã nói, thứ anh muốn xưa nay cũng không phải là một cái học hàm, ở nhà em ăn uống chùa chuyện như vậy anh cũng có thể làm được, trước đây anh sĩ diện, chọc em giận bỏ đi, anh tự kiểm điểm, bây giờ anh không cần mặt mũi nữa, em cũng đừng đuổi anh đi.”

“Anh yêu em.”

“Kỳ thực em cũng luyến tiếc anh, đúng không?”

Hường Nghiễm vẫn nhìn anh, lúc này rốt cuộc ánh mắt cũng dịu dàng hơn, “Anh không thể từ chức.”

“Được, anh không từ chức, em bây giờ không theo anh về cũng được, chúng ta từ từ đi.”

Hường Nghiễm khề hừ một tiếng, Hường Hưng Học không xác định được cậu là đồng ý hay không đồng ý.

“Từ từ được không?”

“Cho tôi chút thời gian.” Hường Nghiễm nói.

Sau khi Hường Nghiễm trở về phòng, Hường Hưng Học một mình ngồi trên sofa suy nghĩ hồi lâu.

Suy nghĩ của anh rất lộn xộn, lúc thì nghĩ chuyện chủ nhật Hường Nghiễm không đi làm, lúc lại nghĩ đến chuyện quá khứ. Vài trăm sợi dây thừng quấn lấy nhau, không tìm được cách gỡ. Chính mình vẫn dựa vào cách làm nũng chơi xấu để Hường Nghiễm mềm lòng, đây không phải là kế lâu dài. Anh ở bên cạnh Hường Nghiễm, cảm xúc của cậu bạn nhỏ liền buông lỏng, anh đi một lúc, Hường Nghiễm lại xây tường thành bao quanh mình.

Vấn đề giữa hai người trên căn bản vẫn chưa được giải quyết. “Không biết”, “không rõ ràng”, “không hiểu” không phải là cơ để anh lợi dụng sự chịu đựng của Hường Nghiễm.

Hường Hưng Học nghĩ chính mình đang lo được lo mất, bất an trong lòng Hường Nghiễm nhiều hơn anh rất nhiều. Hường Nghiễm cần thời gian, có thể là để thích ứng và cân bằng lại, cũng có thể là để điều chỉnh tâm trạng của chính mình, cậu quen đi một bước nghĩ trăm bước, muốn cái gì cũng phải chu toàn.

Thế nhưng điều chỉnh và thích ứng phải là chuyện của hai người, bọn họ phải cùng nhau bước về phía trước.

Anh gõ gõ cửa phòng Hường Nghiễm, “Nghiễm Nghiễm, anh muốn nói với em vài câu.”

Trong phòng không có tiếng động.

Anh thử vận tay nắm cửa, cửa phòng mở ra.

“Anh nói vài câu rồi đi.”

Hường Nghiễm ngồi trên giường nhìn anh, trong phòng chỉ mở đèn đầu giường, Hường Nghiễm một bên mắt được chiếu rất sáng, mắt còn lại giấu bên trong bóng tối.

“Ngày đó tới tìm em, anh dùng danh tự Bách Uẩn Hòa đăng ký, đây là tên của anh lúc mới ra đời. Anh sợ em không muốn gặp anh. Trước đây, lúc chúng ta mới vừa ở cùng nhau, anh từ trong núi trở về, việc đầu tiên là đi tìm thân thể của mình. Anh từng nghĩ, anh là chú em, chúng ta không thể dùng thân phận chú cháu ở cùng một chỗ, thế nhưng anh muốn cùng em sống đến hết đời, anh từng cân nhắc, anh có thể đổi về tên cũ, như vậy ai cũng không thể nói chúng ta là thân thích, mà vốn cũng không phải. Anh rất yêu em, vì vậy anh đã cân nhắc con đường chúng ta nên đi, con đường của hai chúng ta. Lúc đó không nói cho em là

sợ em bị dọa sợ, anh cũng sợ em chưa chuẩn bị xong, nhưng không ngờ em lại đi trước một bước rồi. Anh nên nói cho em biết.”

“Anh xưa nay không muốn trở về những ngày trước đây, không muốn trở lại, cũng không muốn đi tìm người khác. Anh thích em, vì vậy chỉ có mình em, người khác cũng không được. Em nên đối với anh tự tin một chút. Con đường sau này, anh không đi một mình, cũng sẽ không để em đi một mình, chúng ta cùng đi được không?”

Hướng Nghiễm chui vào trong chăn, nghiêng người sang một bên, quay lưng về phía Hướng Hưng Học. Hướng Hưng Học không biết cậu có phải đang khóc hay không.

Anh ngồi lên giường Hương Nghiễm, cách chần nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, “Hôm nay anh mang Cầu Tử đến, một phần là cảm thấy em sẽ nhớ nó, mặt khác... Anh muốn thử một chiếc chìa khóa, anh nghĩ nếu như em đi làm phẫu thuật, anh phải ra ngoài dắt chó đi dạo, em cũng không thể để anh và Cầu Tử bị nhốt bên ngoài, không ngờ tuần này em nghỉ hai ngày. Anh nói thật cho em biết rồi, em có thể cho anh một chiếc chìa khóa không? Như vậy thứ sáu anh tan làm sớm có thể chạy đến đây làm cơm tối cho em, em quá gầy, anh muốn em ăn ngon một chút.”

Hướng Nghiễm không nhúc nhích, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hương Hưng Học quay đầu lại ngẫm lại lời mình vừa nói ra, tuy rằng câu chữ không quá lưu loát nhưng lại rất ý nghĩa, có sự thật có luận cứ, không phải nhất thời mạnh miệng, cũng coi như là anh phát huy tốt hơn lần trước rồi.

“Lời này không có ai dạy anh, thật sự không có.”

(Editor: =))

“Chìa khóa ở trong tủ đầu giường.” Cậu bạn nhỏ rất cuộc cũng lên tiếng, mang theo một chút giọng mũi.

Hương Hưng Học mở ngăn kéo tủ đầu giường, nhìn thấy chìa khóa. Anh bỏ chìa khóa vào túi, nghiêng người nằm sau lưng Hương Nghiễm, cách chần ôm lấy eo cậu.

Anh hơi có suy nghĩ muốn nhìn mặt Hướng Nghiễm một chút, cậu bạn nhỏ lập tức úp mặt vào gối không cho anh nhìn.

Hương Hưng Học ôm một lúc, vén tóc sau gáy cậu lên, hôn vào cổ, “Anh không quấy rầy em nữa, ngủ đi, ngủ ngon.”

49. Chương 49: Cầu Tử Dũng Mạnh Như Thần

Hướng Hưng Học đi lại giữa Đồng thành và thành phố S khoảng hai tháng, lúc đầu là vì chìa khóa mới đắt theo Cầu Tử, sau này đem Cầu Tử đến nhà Hướng Hưng Bang, Cầu Tử lại không chịu.

Hướng Hưng Học không thể làm gì khác hơn là mang theo nó.

Hai tháng, tiến triển nói có cũng có, nói không có cũng không có.

Hương Hưng Học mua cho mình một cái hộp vải, để chần cùng quần áo vào đó, hộp để bên cạnh sô pha. Quần áo bên trong được Hương Nghiễm sắp xếp lại — hẳn là Miêu Miêu đảo đồ vật trong hộp lên, Hương Nghiễm xếp lại quần áo cất vào. Hương Hưng Học đã chứng kiến lực phá hoại của Miêu Miêu, hộp vải bị cào đến trầy trụa. Thế nhưng Hương Nghiễm xếp quần áo, điều này khiến Hương Hưng Học rất vui vẻ.

Càng vui vẻ hơn là Hương Nghiễm cũng có thêm một ít thịt, gầy vẫn cứ gầy, nhưng không gầy như trước.

Bọn họ không phát sinh hành động gì thân mật, không hôn nhau, không ôm ấp, không nắm tay, cùng nhau ăn cơm tức là ăn cơm, xem TV tức là xem TV.

Hướng Nghiễm chủ nhật không thích ra ngoài, bình thường đi sớm về trễ, cùng người trong khu phố không nói được mấy câu, Hướng Hưng Học bởi vì phải dắt chó đi dạo mà quen được không ít ông bà cụ lớn tuổi.

Mấy ông cụ tụ tập bên một bồn hoa đánh bài, đánh cờ tướng, ngồi bên cạnh là không ít Poodle, Phốc sóc, còn có Chihuahua.

Những con chó nhỏ này vừa nhìn thấy Cầu Tử, sợ đến mức kêu ầm ỹ, Cầu Tử nghe lời, không sửa chúng nó, dần dần mấy con chó nhỏ này cũng quen với sự tồn tại của con chó bị lông vàng, có lúc cũng sẽ dương oai diễu võ sửa “gâu gâu gâu”, mấy ông cụ sẽ mắng chúng không biết phân biệt, Hướng Hưng Học nghe ông cụ cần nhằn liên miên, anh sẽ nghĩ đến cuộc sống lúc về già của mình.

Anh và Hướng Nghiễm dìu nhau tản bộ trong khu phố, tắm nắng.

Anh lớn hơn Hướng Nghiễm sáu tuổi, bây giờ không thấy chênh lệch, sau này có tuổi anh sẽ già yếu rất nhanh, đến lúc anh già không động được, có khi tinh thần cậu bạn nhỏ vẫn còn minh mẫn.

Nghĩ đến đây, Hướng Hưng Học không dám già nữa.

Hướng Nghiễm không sợ Hướng Hưng Học không yêu mình, không sợ anh kết hôn, không sợ hiểu lầm, không sợ thâm yêu mãi mãi không có kết thúc, nhưng cậu sợ Hướng Hưng Học không còn sống trên đời này, sợ Hướng Hưng Học bị thương, sợ Hướng Hưng Học lạnh, sợ anh chết đi.

Có người lo lắng, có người sợ hãi, Hướng Hưng Học làm sao dám già đi.

Anh muốn sống lâu hơn một chút.

Nếu cậu bạn nhỏ chỉ có thể sống đến 85, Hướng Hưng Học nhất định phải khỏe mạnh sống đến 91.

Hoàng hôn phải cùng nhau ngắm mới rực rỡ.

Những tia nắng còn sót lại của trời chiều rơi trên mái tóc bạc của bọn họ, khiến tóc bạc óng ánh màu ráng chiều xán lạn.

Khi đó bọn họ vẫn sẽ tay trong tay, cùng nhau tập thể dục bước đi.

“Thầy Hướng, khu chúng ta gần đây có không ít mèo hoang bị độc chết.” Một bà cụ nhìn thấy Hướng Hưng Học, vội vã bắt chuyện, “Hình như có người bỏ thuốc vào thức ăn mèo, cậu cũng phải cẩn thận một chút, không thể để cho chó nhỏ ăn bậy.”

Hướng Hưng Học cười cười, “Nó sẽ không ăn bậy.”

Bàn tay bà cụ có không ít nếp nhăn cùng đời mỏi, gầy đến mức có thể thấy rõ đường gân, bà hơi đưa tay ra, Cầu Tử liền ngẩng đầu, đi tới liếm tay bà.

“Ôi, con chó ngoan quá, nó tên gì vậy?”

Hướng Hưng Học có chút thẹn, nói chuyện cũng không dám nói to, “Tên là Cầu Tử.”

“Người trẻ tuổi các cậu đặt tên quá mức tùy tiện rồi, ta nghĩ nó nên đổi tên thành Cục Cục, có phải không Cục Cục?”

Cầu Tử ngẩng ra.

“Kêu năm, sáu năm, giờ muốn đổi cũng khó, đúng không Cầu Tử?”

Cầu Tử “gâu” một tiếng, bà lão nở nụ cười, “Cầu Tử?”

Cầu Tử lại chạy đến liếm tay bà.

“Tiểu Nghiễm, anh nghe mấy người già nói trong khu phố gần đây có người hay bỏ thuốc độc mèo hoang.” Hướng Hưng Học lúc ăn cơm thuận miệng nói một câu.

“Vậy anh tuần sau đừng dắt theo Cầu Tử.” Hướng Nghiễm cũng thuận miệng đáp.

Hướng Hưng Học đang nhai cơm, vị ngọt của cơm xuất hiện rõ ràng trên đầu lưỡi.

Anh nghe câu nói này nghe đến vui vẻ — cậu bạn nhỏ đã quen anh đến, có lẽ còn có một chút chờ mong.

“Cầu Tử không muốn đến chỗ ba em, nó muốn tới tìm em.”

“VẬY anh chú ý một chút, đừng cho nó ăn bậy.”

“Ừ.” Hường Hưng Học trả lời rất vui vẻ.

Hường Nghiễm ngẩng đầu nhìn anh một chút, mím mím môi, rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt ngẩn ngủ khiến Hường Hưng Học nghĩ đến hình ảnh con cá nhảy lên khỏi mặt nước, vảy cá trong suốt tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, cũng như hoa quỳnh nở về đêm, cánh hoa trắng muốt dùng sức bung nở, cánh hoa cong cong, lộ ra nhụy hoa mềm mại, mùi hương thoang thoảng.

Như sóng biển lăn tăn, như mây trôi trên trời.

Một ánh mắt ẩn giấu ý cười, đẹp như tất cả những gì đẹp đẽ trên thế gian.

Trong khu phố có vài con chó cưng ăn phải thuốc, đưa vào bệnh viện cũng không cứu được. Mấy ông bà lão sống một mình đột nhiên mất đi chó cưng, lập tức không còn tinh thần.

“Ra ngoài đi dạo nào.” Hường Nghiễm thắt dây cho Cầu Tử, “Có thể ngủ, không thể ăn, hiểu chưa?”

“Nó cũng không phải chó nghiệp vụ, liệu có thể hiểu được không?”

“Không thể.” Hường Nghiễm lắc đầu một cái, “Thử một chút xem có thể dụ được người ra không.”

Bọn họ dắt Cầu Tử đi xung quanh khu phố, đi qua mấy chỗ có thức ăn bỏ đi.

Mùa hè thành phố S (*) nóng nực vô cùng, Hường Nghiễm mặc áo ngắn tay, lúc đi ngang bụi cỏ cậu đưa dây dắt chó cho Hường Hưng Học, cúi đầu đập muỗi trên mắt cá chân.

“Có lẽ anh nên mang theo dầu gió.” Hường Hưng Học nói, “Có phải rất ngứa không?”

“Vẫn chịu được, ngứa bình thường.”

“Người ta nói muỗi thích nhất là cắn mấy người da thịt non mềm.” Hường Hưng Học nói đến vui vẻ, “Xem ra anh da dày thịt béo rồi.”

Hường Nghiễm vẫn còn ngồi xổm, ngẩng đầu lên, vẽ mặt “Anh có bệnh à”.

Cậu đứng dậy, cầm dây dắt chó tiếp tục đi về phía trước, Hường Hưng Học đi sau nhìn thấy mắt cá chân cậu sưng lên một nốt tròn.

“Sau này buổi tối không có chuyện gì thì đừng ra ngoài, buổi tối muỗi nhiều. Ngày mai anh đi mua một cái mùng mắc lên.”

Hường Nghiễm không lên tiếng, Hường Hưng Học biết cậu ngầm đồng ý rồi, nhưng vẫn bước lên trước đi song song với cậu: “Được không?”

“Ừ.”

Bọn họ đi gần một giờ, Cầu Tử lôi Hường Nghiễm chạy mấy lần, khiến cậu bạn nhỏ đổ một thân mồ hôi.

Ngày mùa hạ thật sự rất tốt, Hường Nghiễm đổ mồ hôi cũng đáng yêu, Hường Hưng Học lặng lẽ nghĩ.

Hường Hưng Học mua một cái mùng đỉnh trông như cái lều, bo tròn không có góc cạnh, lúc mua cảm thấy rất thú vị, lúc bung ra lại phát hiện độ cao không cao lắm, từ bên ngoài nhìn vào giống như người bị nhốt bên trong.

“Hay là anh mua cái khác?”

“Không cần đâu.”

Hường Nghiễm chui vào, quỳ gối trên giường kéo dây kéo mùng, Hường Hưng Học bỗng nhiên cảm thấy nóng lên, anh không nói gì, đi thẳng ra ngoài ngồi lên sofa, tà hỏa trong lòng vẫn không dịu bớt.

“Hôm nay đi ra ngoài sớm một chút.” Hường Nghiễm từ trong phòng đi ra, “Không chừng có thể bắt được người.”

Một lời thành lời tiên tri.

Trong khu phố lại có một con chó ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, chủ chó là một cô bé, cô ngồi dưới đất ôm chó khóc, bị rất nhiều người vây quanh, hiện trường loạn cực kỳ, chó nhỏ kêu inh ỏi.

Hướng Hưng Học dắt Cầu Tử đi bên ngoài, nghe Hướng Nghiễm nhỏ giọng mắng một câu thô tục.

Lúc này Cầu Tử bỗng nhiên sủa ầm lên, sủa một người trong đám đông hỗn loạn ngồi xuống cho chó nhỏ ăn.

Người kia đứng dậy, xoay người từ từ đi khỏi khu phố.

Chó nhỏ kêu lên, luống cuống quay vòng, rồi cũng ngã xuống đất.

“Mẹ nó ai cho mày lá gan đó!” Hướng Nghiễm phản ứng đầu tiên, đuổi theo.

Người kia nhận ra có người đuổi theo, quay lại liếc mắt nhìn liền bắt đầu tăng tốc độ.

Chạy trốn rất nhanh, còn đụng ngã một bà lão.

Hướng Nghiễm dừng lại xem bà lão có sao không, Cầu Tử không ngừng lại, chạy theo người nọ.

Hướng Hưng Học đuổi được vài bước rồi quay đầu trở lại.

“Nghiễm Nghiễm, trên tay hắn có thuốc, Cầu Tử có thể sẽ gặp nguy hiểm, anh muốn đuổi theo. Nhưng anh sẽ không để mình xảy ra chuyện gì đâu.” Anh ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói, “Có được không?”

Hướng Nghiễm vốn rất tức giận, nghe anh nói thế bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Hướng Hưng Học quay đầu thấy gã đàn ông thấp bé chạy xe đạp biến mất ở góc đường, Cầu Tử cách hắn mười mấy mét, chớp mắt cũng biến mất ở góc đường.

Anh rất sốt ruột, nhưng vẫn không hỏi thúc Hướng Nghiễm.

“Anh đi đi.” Hướng Nghiễm nói.

Hướng Hưng Học chạy về phía góc đường, nghe cậu bạn nhỏ sau lưng hô một tiếng, “Không được để bị thương.”

Anh chạy bộ buổi sáng mấy năm nay không hề uống công, lại ở trên hoang nguyên ăn thịt dê bò, vừa cao lại vừa có thể lực. Hướng Hưng Học rất nhanh nhìn thấy bóng người và chó, anh mượn một chiếc bình điện nhỏ, cùng Cầu Tử dồn gã đàn ông đến cuối đường.

Gã quăng xe xuống đất, định tiếp tục chạy, bị Cầu Tử cản chân.

Gã đánh Cầu Tử mấy cái, ôm Cầu Tử muốn đè nó xuống đất, lại bị Hướng Hưng Học gạt ngã.

Không bao lâu, Hướng Hưng Học đã khống chế được gã, có mấy người qua đường xúm lại vây xem, Hướng Hưng Học mượn sợi dây thừng, trói hắn trên đất.

Quần chúng xung quanh gọi cảnh sát, Hướng Nghiễm cũng chạy đến rất nhanh.

“Bà cụ có sao không?”

“Không có kêu đau, tôi thấy không bị thương gì, đưa vào bệnh viện kiểm tra rồi.” Hướng Nghiễm sờ sờ cánh tay Hướng Hưng Học, “Anh không sao chứ?”

“Anh không sao, Cầu Tử có thể bị đụng đầu đó, phải dẫn nó đi kiểm tra lại.”

“Ừ.” Cậu bạn nhỏ đáp, tay không rời đi.

Lòng bàn tay Hướng Nghiễm có mồ hôi, đem cánh tay Hướng Hưng Học ôm đến ẩm ướt.

Chỗ da thịt được lòng bàn tay Hướng Nghiễm chạm vào rất nhanh nóng lên, mạch thành thịch nhảy.

Hàng cây bên đường ve sầu mạnh mẽ kêu từng tiếng, không giống như bình thường buồn bã kéo dài, mặt trời trên cao cũng chói mắt, không ngừng tỏa ra ánh nắng, đốt mặt đất đến nóng bỏng — nhiệt độ mặt đất phỏng chừng cũng trên dưới 30 độ, Hướng Hưng Học cũng cảm thấy rất nóng.

Hướng Hưng Học nhìn cảnh sát dẫn người đi. Có mấy người chủ chó chen chúc trước xe cảnh sát, bị cảnh sát ngăn lại, bọn họ lại vẫy một chiếc taxi, đi theo sau xe cảnh sát.

Hướng Nghiễm không chú ý tới tay cậu vẫn cầm lấy tay Hướng Hưng Học, Hướng Hưng Học cũng không nhắc, mãi đến khi đoàn người tản hết, cậu bạn nhỏ bỗng nhiên giật mình, hất cánh tay nóng bỏng kia ra.

Hướng Hưng Học nhú mày, không thèm để ý đến phản ứng quá mức của cậu, “Anh hôm nay biểu hiện thế nào?”

Hướng Nghiễm hé miệng, thịt trên má nhô lên, “Cũng không tệ lắm.”

“Chỉ không tệ lắm thôi sao?”

“Ừ.” Cậu bạn nhỏ cong khóe miệng, nhanh chóng đổi giọng, “Tốt vô cùng”.

Hướng Hưng Học xoa đầu cậu, đem tóc trên gáy vo thành một nhúm nhỏ, “Anh biết nên muốn hỏi em trước, sẽ không để em lo lắng.”

“Ừ.”

Hướng Hưng Học lúc đó không có suy nghĩ gì đặc biệt, lúc chạy đi bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, “Làm thế cậu bạn nhỏ sẽ không tức giận chứ?” Trước đó trước mặt Hướng Nghiễm, Hướng Hưng Học cũng từng thấy việc nghĩa hăng hái làm, Hướng Nghiễm lại nổi giận.

Cậu bạn nhỏ rất kỳ quái, cậu thà rằng chính mình hành động —— hai lần đều là cậu phản ứng trước, nhưng cậu lại không muốn để Hướng Hưng Học làm, cậu xem anh như đồ dễ vỡ, hận không thể bọc mấy lớp vải mềm bỏ vào bên trong kính chống đạn mà bảo vệ.

Hướng Hưng Học tưởng tượng dáng vẻ mình đứng trong tủ kính một chút, trong lòng ngọt ngào, đây đại khái chính là cảm giác được yêu nhỉ?

Anh rõ ràng da dày thịt béo, muối cũng không thèm cần, không có ưu điểm gì, cũng không có tài hoa hơn người, anh bình thường, chỗ nào cũng không thể coi là kiệt xuất, nhưng anh chính là báu vật của Hướng Nghiễm, báu vật được cậu toàn tâm bảo vệ.

Bọn họ đưa Cầu Tử đi kiểm tra xong, về đến nhà, theo lẽ thường thì Hướng Hưng Học làm cơm.

Hướng Nghiễm lần này đứng ở cửa nhà bếp, cũng không nói gì, trầm mặc nhìn Hướng Hưng Học cắt rau.

“A!” Hướng Hưng Học cố ý trêu cậu, kêu một tiếng, tay nắm chặt.

Hướng Nghiễm hai ba bước vọt đến bên cạnh anh, vội vàng hỏi: “Cắt trúng tay rồi?”

“Không có.” Anh mở tay ra, đưa tới trước mặt cậu bạn nhỏ, “Không sao cả.”

“Tôi đã nói với anh rồi, không được lừa tôi.”

Hướng Hưng Học ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn đuôi lông mày cậu, “Xin lỗi, anh biết sai rồi, sẽ không có lần sau nữa.”

- —

(*) Nguyên văn là Đồng thành, có lẽ tác giả gõ nhầm vì Hướng Nghiễm đang ở thành phố S.

Còn 5 chương nữa thôi:D

50. Chương 50: Đêm Mưa (thượng)

Hướng Nghiễm lông mày rậm, chạm vào khóe môi Hướng Hưng Học hơi ngứa ngứa, cùng lông tơ bên môi anh cọ vào nhau, khiến anh nghĩ tới san hô đựng đưa theo sóng nước.

Hương Hưng Học nở nụ cười, gần đây anh luôn tưởng tượng những thứ không đâu.

Anh nhìn xuống, thấy hàng mi thật dài của Hương Nghiễm, sống mũi cao, còn có cái trán bằng phẳng, ý cười càng sâu.

“Mỗi ngày đều cảm thấy yêu em nhiều hơn một chút, vậy phải làm sao mới tốt đây?”

Hương Nghiễm đẩy anh ra, đi trở về cửa phòng bếp, “Anh sao lại trở nên ác tâm như vậy?”

“Anh thấy vẫn được, buồn nôn bình thường thôi.”

Dao trong tay Hương Hưng Học chạm vào thớt nghe “cộc cộc”, nồi canh sùng sục bốc hơi nước, mùi thơm của vài loại đồ ăn hòa vào nhau, nồi cơm điện nhảy một cái, đèn đỏ chuyển sang vàng... Cảm giác gia đình, có lẽ là như thế này đây.

Nơi ái tình hội tụ mãi mãi cũng là ảm áp yên tĩnh, củi gạo dầu muối cũng có công hiệu chữa lành.

“Rửa tay đi, sắp ăn cơm rồi.”

Đồng thành tháng bảy vẫn chưa bắt đầu mùa mưa, khí nóng mang đến gió mạnh cùng mưa rào.

Ngày vẫn cứ nóng, giữa trưa mặt trời đem hoa cỏ lá cây chiếu đến héo rũ, trời vừa tối, bão đã đến. Cây cỏ bị hút khô nước héo rũ lại, nghiêng ngả trong gió mưa, không nơi nương tựa.

Đáng thương.

Hương Hưng Học đóng hết cửa sổ trong nhà, rút hết phích cắm điện không dùng.

“Mưa lớn quá, tuần này đừng đến.” Hương Nghiễm nhắn tin tới.

“Không sao, anh đi từ từ thôi. Bây giờ lập tức đi.”

Anh dắt Cầu Tử, xuống nhà xe lấy xe.

Xe vừa lên cao tốc, Hương Hưng Học mới phát hiện mưa lớn đến đáng sợ, cần gạt nước gạt liên tục, mưa rơi trên kính chắn gió như màn che, khiến ánh đèn vắn vẹo đến biến dạng.

Anh không nhìn rõ cột mốc trên đường, đèn sau của xe phía trước cũng như xa như gần.

Hương Hưng Học thở dài, tìm một ngã ba rồi chạy ra khỏi cao tốc.

Anh đưa Cầu Tử tới chỗ Hương Hưng Bang, dùng di động đặt trước một vé tàu đi thành phố S, sau đó lái xe đến trạm xe lửa.

Có lẽ tất cả mọi người đều ôm suy nghĩ như Hương Hưng Học, bãi đậu xe trạm xe lửa chật ních xe riêng, xe bên ngoài bãi đậu xe xếp thành hàng dài. Có người lấy xe ra, thanh chắn lối vào mới được kéo lên, từng chiếc từng chiếc một chạy vào.

Hương Hưng Học có chút gấp gáp, anh đặt là chuyến 7 giờ 45 phút, lúc này cách giờ tàu đến chỉ có nửa giờ, hàng xe chờ đợi lại không có dấu hiệu tiến lên.

Anh đập vào vô lăng, lần đầu tiên cảm thấy chiếc Mercedes này vướng víu cực kỳ.

Anh đã nói với Hương Nghiễm anh sẽ đi, cậu bạn nhỏ ngoài miệng không nói, trong lòng sẽ len lén mong chờ.

Hương Hưng Học không muốn để cậu mong chờ.

Anh nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút, bỏ ý định gửi xe vào bãi đậu xe, anh quay đầu lái xe về trong mưa, đậu xe vào bãi xe khu phố bên cạnh. Xử lý xong chiếc xe, liền nhanh chóng cắm điện thoại chạy về phía trạm xe.

Mưa rất lớn, ô rất nhỏ, dưới cơn mưa lớn chiếc ô nhỏ không che được hết cả người.

Huống chi còn là người đang chạy.

Hương Hưng Học từng trải qua rất nhiều trận mưa lớn, lúc nhỏ mưa rơi trên mái ngói, những năm còn thiếu niên, mưa là nỗi buồn vô tận, bây giờ đã đến trung niên, nước mưa lại hóa thành vô tận tương tư, đánh vào người Hương Hưng Học, lại làm lòng Hương Nghiễm lo âu.

Anh nghĩ, ôi, quần áo ướt hết rồi, Nghiễm Nghiễm chắc sẽ lo lắng lắm.

Một tiếng thở dài lại như mật ngọt.

Đường như thứ từ trên trời đổ xuống không phải nước mưa, mà là nước đường.

Hương Hưng Học không kịp lấy vé, quét chứng minh thư ở quầy soát vé mà qua cửa.

7 giờ 45, anh vừa đuổi kịp xe, thở còn chưa kịp thở, đã phát hiện điện thoại tự động tắt nguồn.

“Đạch.”

Điện thoại di động vẫn là chiếc điện thoại ngày ấy ở Bắc Cương bị đông không mở máy được, dính nước một chút lại tự động tắt nguồn.

Hương Hưng Học đến toa mua giấy ăn, lau khô pin, thử khởi động máy thêm lần nữa.

Thử mười phút, điện thoại mở, thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ cùng mấy chục tin nhắn, toàn bộ đến từ Hương Nghiễm.

“Anh đang ở đâu?”

“Sao không nghe điện thoại?”

“...”

“Nghe điện thoại đi.”

“Anh đừng làm tôi sợ.”

“Đã nói với anh là đừng đến rồi, sao lại không nghe lời tôi?”

“Tôi sắp đi rồi, rốt cuộc anh có sao không?”

“Mẹ kiếp.”

“Xin anh.”

“Nhận điện thoại đi.”

“Xin anh.”

“Tôi rất lo lắng cho anh.”

Hương Hưng Học trong lòng hơi hồi hộp, nhanh chóng gọi cho Hương Nghiễm.

Bên kia nghe máy rất nhanh, nhưng không có âm thanh gì.

“Tiểu Nghiễm em đừng lo lắng, anh đang ở trên tàu hỏa.”

“Alo?”

“Nghe thấy không? Điện thoại anh bị nước vào, không mở máy được.”

“Alo? Alo?”

“Anh không sao, lát nữa là đến thành phố S rồi.”

Trong điện thoại có tiếng rè rè mất sóng.

Hương Hưng Học có chút nhụt chí, không biết bên kia có thể nghe được anh nói không, “Có phải là không nghe được?”

“Nghe được.” Giọng Hương Nghiễm rất nhỏ.

“Vậy thì tốt, anh không sao, anh thật sự không có chuyện gì. Mưa hơi lớn, anh vừa lên cao tốc đã quay xuống, đặt vé tàu hỏa đi. Anh không sao, thật sự.”

“Ừ.” Hướng Nghiễm cúp điện thoại.

Hướng Hưng Học không biết tại sao Hướng Nghiễm đột nhiên tìm anh gấp như vậy, lên mạng xem tin tức mới phát hiện đường cao tốc gần Đồng Thành xảy ra tai nạn giao thông, một chiếc xe tông vào dải phân cách, đầu xe bị đụng hoàn toàn biến dạng, phía sau có sáu chiếc xe liên hoàn tông vào nhau.

Tình trạng hiện trường rất tệ, rải rác trên đường đều là linh kiện ô tô.

Bức ảnh không rõ lắm, có thể nhìn thấy ánh đèn màu trắng cùng dòng nước trên mặt đất.

Hướng Hưng Học không biết nên dùng thái độ gì trước chuyện này, anh tội nghiệp tài xế bị thương, cũng hối hận không nói sớm với Hướng Nghiễm anh không lái xe đi.

Điện thoại di động lại bị nước vào, không cẩn thận tắt máy.

Trong hai mươi mấy phút, tai nạn giao thông đã xảy ra, sau đó Hướng Nghiễm không liên lạc được anh.

Rất nhiều sự trùng hợp xảy ra, rất nhiều nhân tố không thể khống chế phát sinh cùng một lúc, Hướng Hưng Học không sao, nhưng anh lại làm Hướng Nghiễm lo lắng.

Anh đeo tai nghe, đi tới chỗ hai toa xe nối với nhau, gọi điện cho Hướng Nghiễm.

Cuộc thứ nhất không nghe.

Cuộc thứ hai không nghe.

...

Cuộc thứ mười cũng không nghe.

Cuộc thứ mười một, rốt cuộc Hướng Nghiễm cũng nghe máy, Hướng Nghiễm vẫn như trước, im lặng không lên tiếng.

Hướng Hưng Học nghe được tiếng hít thở nho nhỏ.

“Nghiễm Nghiễm, xin lỗi, anh nên sớm nói cho em biết anh không lái xe, xin lỗi.”

Bên kia thở dài.

“Anh vừa lên cao tốc, thấy trời mưa lớn hơn, anh tìm cái ngã ba quay về, đầu tiên là đưa Cầu Tử đến chỗ anh trai anh... chỗ ba em, vội vội vàng vàng đặt vé, sau đó chạy tới trạm xe lửa, không có thời gian nói với em một tiếng, xin lỗi.”

“Anh biết lái xe không an toàn anh sẽ không lái, anh sai rồi.”

“Em giận sao?”

“Em bảo anh đừng đến, nhưng anh muốn gặp em.”

Hướng Hưng Học nói cả buổi, bản thân anh cũng không biết nên nói cái gì.

Sai ở đâu?

Đầu tiên là không báo tình hình cho Hướng Nghiễm.

Nhưng thật ra là không đổi di động.

Anh âm thầm mắng cái điện thoại rách nát cả trăm cả ngàn lần — lúc đi Bắc Cương trời lạnh cũng tắt nguồn, khiến anh bỏ lỡ cơ hội hòa giải với Hướng Nghiễm.

Bây giờ lại bị mưa xối đến tắt máy.

Hướng Hưng Học thở dài, nhỏ giọng đem oán hận nói ra, “Kỳ thực vấn đề cũng không phải ở điện thoại, là lỗi của anh, anh vô dụng, lúc đó ở Nhuế Lạc, anh muốn gọi điện thoại cho em, Hoàng Đào luôn luôn gọi điện cho bạn trai cô bé. Lúc có tin hiệu là anh không gọi cho em. Xin lỗi. Lần này cũng vậy, không liên

quan đến điện thoại di động, là lỗi của anh.”

51. Chương 51: Đêm Mưa (trung)

Hương Nghiễm cuối cùng cũng bắt đầu nói chuyện: “Vừa nãy tôi đã nghĩ, nếu anh bị thương, hoặc là chết rồi, có phải là lỗi của tôi không? Tôi không nên để anh chạy đi chạy lại giữa hai thành phố. Có lẽ tôi nên về Đồng thành với anh từ sớm, như vậy anh sẽ không chạy đến đây tìm tôi, sẽ không xảy ra tai nạn giao thông. Hoặc là lúc đó tôi nên đi xa một chút, để anh không tìm ra tôi, anh tuyệt vọng rồi, có phải sẽ cần thận mà sống tiếp? Cũng không cần phải lái xe trên cao tốc lúc trời mưa lớn.”

Cậu nói: “Hương Hưng Học, anh bảo tôi nên làm gì bây giờ? Có lúc tôi nghĩ, cả hai đều là đàn ông, không cần thiết phải trói buộc đối phương như thế, như vậy anh tự do, tôi cũng tự do. Tôi còn nghĩ, cả hai đều là đàn ông, chuyện tình yêu ư, đều là chuyện nhỏ, chúng ta sao lại phải nói chuyện yêu đương?”

“Chú à, có phải lúc đó chúng ta không nên cùng nhau không?”

“Chúng ta không nên dây dưa cùng nhau nhiều như vậy, tôi không nên kéo anh vào cuộc sống của tôi. Như vậy thật sự không đúng.”

“Nếu như anh đi tìm tôi rồi chết trên đường, tôi nên làm gì bây giờ?”

“Anh bảo tôi nên làm gì bây giờ?”

Giọng Hương Nghiễm đều đều, không hề khốc, sạch sẽ và thanh tao như mây lơ lửng trên bầu trời, rõ mồn một bên tai Hương Hưng Học, từng chữ từng chữ, từng câu từng câu, toàn bộ đắm vào tim anh.

Cậu từ khi Hương Hưng Học trở về, chưa lần nào nói như vậy.

Ít nhất, không lần nào nói với Hương Hưng Học nhiều như vậy.

Cậu hiện tại cũng không phải nói với Hương Hưng Học, chỉ đang tự nói với mình. Dường như không nhìn thấy một chút hy vọng, cho nên tìm cách hòa giải với quạ cường cao ngạo của bản thân.

Viễn mắt Hương Hưng Học hơi ướt, anh ngẩng đầu lên nhìn thấy trần xe.

Trần xe rất thấp, ngước lên một chút là có thể nhìn thấy.

Anh mở to mắt, đem cảm xúc đang dâng trào nén trở lại.

“Hương Nghiễm, em nghe anh, chúng ta đã cùng một chỗ, chúng ta cùng nhau đã gần sáu năm, chuyện này đã xảy ra, anh mặc kệ em hối hận hay không hối hận, chuyện đã xảy ra rồi, em không thể quay đầu lại lựa chọn một lần nữa.”

“Vì vậy những chuyện em nghĩ lúc nãy đều vô dụng.”

“Hiện tại anh tiếc mạng, vì vậy anh không lái xe, anh cũng không gặp tai nạn giao thông, anh không sao, anh rất khỏe mạnh.”

“Để anh cho em biết em nên làm gì, anh bây giờ đang trên tàu hỏa, còn một giờ nữa là đến thành phố S, thành phố S đang mưa, không tiện bắt xe, vì vậy anh sẽ đi tàu điện ngầm đến nhà em, có thể sẽ mất một giờ. Việc em cần làm bây giờ là ở nhà chờ anh, hơn nữa không được cúp điện thoại, cẩn thận nghe anh đến với em như thế nào.”

Hương Nghiễm lại không trả lời, nhưng cậu cũng không cúp điện thoại.

Rất lâu sau đó, cậu mới nói: “Ừ.”

Hương Hưng Học nghe cậu mở TV, trên TV chiếu chương trình tạp kỹ, truyền đến rất nhiều tiếng cười.

Một trận tạp âm truyền đến điện thoại di động, sau đó tiếng TV nhỏ dần, tiếng hít thở của Hướng Nghiễm trở nên rõ ràng.

Cậu hẳn là đã đeo tai nghe.

“Anh bây giờ đã tới thành phố Hưng Nghĩa, cách thành phố S hai trạm thôi.”

Hướng Hưng Học không nói nữa, lẳng lặng mà nghe âm thanh bên kia.

...

“Đến Tang Hòe rồi, còn một trạm, hiện tại tốc độ khoảng 350 Km, không bao lâu nữa là đến nơi.”

Anh lại nghe được một ít tạp âm, sau đó tai nghe truyền đến tiếng mèo kêu.

Thì ra tất cả ồn ào đều là Miêu Miêu gây ra.

Nó náo loạn một lúc, Hướng Nghiễm nhẹ nhàng nói: “Đừng nghịch.”

Tiếng động lộn xộn biến thành tiếng ngáy của Miêu Miêu.

Tiếng ngáy so với tiếng hít thở của Hướng Nghiễm còn nặng hơn.

Miêu Miêu dường như nằm trong ngực Hướng Nghiễm ngủ thiếp đi, Hướng Hưng Học đoán cậu bạn nhỏ đang nằm, nằm trên ghế sofa bình thường anh hay ngủ, bởi vì anh còn có thể nghe được tiếng nói chuyện, tạp kỹ chiếu xong, hiện tại trên TV đang chiếu phim bộ.

Hướng Hưng Học chỉnh âm thanh lớn lên, nghe không ra phim gì.

Anh cười, có thể nghe ra mới lạ, anh rất ít xem phim, Hướng Nghiễm cũng không xem.

Lúc này cậu bạn nhỏ đang giết thời gian, có lẽ cũng đang lặng lẽ ám chỉ, “tôi ở đây”, đem đầu dây bên kia làm náo nhiệt hẳn lên.

“Anh đến thành phố S rồi.”

“Ừ.”

...

“Rời trạm rồi, trong tàu điện ngầm rất đông người.”

...

Mỗi khi loa phát thanh tàu điện ngầm báo tên trạm, Hướng Hưng Học liền thuật lại tên trạm một lần nữa.

Anh không quá biết rõ thành phố S, cũng không biết những trạm này cụ thể ở đâu, chỉ biết báo vừa đến trạm nào. Mỗi lần đến một trạm, anh lại gần Hướng Nghiễm thêm một trạm.

Hẳn là mình đang đi về phía Hướng Nghiễm, Hướng Hưng Học nghĩ.

Loại suy nghĩ này theo tiếng đoàn tàu gào thét càng lúc càng mạnh mẽ.

“Anh đang đi về phía em, Nghiễm Nghiễm, em nghe thấy không?”

“Ừ.”

Tiếng ngáy của Miêu Miêu ngừng lại, tiếng TV cũng ngừng lại, trên tàu điện ngầm rất ồn ào, nhưng trong tai Hướng Hưng Học đều là tiếng hít thở của người bạn nhỏ.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng, chậm rãi, có nhịp điệu rõ ràng.

...

“Xuống tàu rồi, mưa không lớn, anh đi mười phút là đến.”

“Ôi, không cần thận đạp trúng cục gạch vỡ, ướt giày rồi.”

“Muốn ăn hoa quả không?”

Hương Nghiễm chưa nói muốn cũng chưa nói không muốn, Hương Hưng Học tự quyết định mà mua một ít dâu tây, giống như mùa đông, mùa hạ những năm trước, khi bọn họ cùng nhau.

Cậu bạn nhỏ thích ăn dâu tây, nhưng hình như thấy xấu hổ vì sở thích của mình, vì vậy chỉ có Hương Hưng Học mua.

Cậu nhóc thích ăn dâu tây kỳ thực rất đáng yêu. Cậu nhóc thích ăn dâu tây lại giả vờ mình không chung tình cũng rất đáng yêu.

Nghiễm Nghiễm rất đáng yêu.

“Anh mua dâu tây. Dâu tây đầu mùa, quả không lớn, nhưng ngọt vô cùng, xưa nay anh nấu nước quả không tệ.”

...

“Anh đứng dưới lầu, đang chờ thang máy.”

“Thang máy đến rồi.”

“Anh vào thang máy rồi.”

Mỗi tầng lầu có bốn căn hộ, Hương Nghiễm ở căn cách thang máy xa nhất.

Trong hành lang không có ai khác, vắng ngắt, bước xuống đất, có thể nghe thấy tiếng bước chân vang vọng.

Vách tường cách âm rất tốt, nhưng không biết tại sao, Hương Hưng Học đeo tai nghe vẫn luôn có thể nghe thấy tiếng mưa rơi.

Mưa lớn rào rào.

Mưa nhỏ tí tách.

Tiếng mưa rơi vang mãi trong đầu anh, che đi tiếng hít thở của cậu bạn nhỏ.

Anh đứng trong hành lang, quần áo mang theo không ít nước mưa —— đó là nước mưa Đồng thành, mưa to xối ướt cả người anh; thành phố S mưa nhỏ rất dịu dàng, nhẹ nhàng rơi xuống, toàn bộ rơi vào trên chiếc ô.

Hương Hưng Học nghĩ, có Hương Nghiễm ở đây, trời mưa cũng rất dịu dàng.

Giày anh bị nước vào, tất ướt nhẹp dính sát vào chân, chân bị ẩm ướt, nước từ lòng bàn chân trào lên.

Loại cảm giác đó rất khó chịu, so với gió trên hoang nguyên còn khó chịu hơn.

Khó chịu đến không cách nào chịu đựng nổi.

Hương Hưng Học ngẩng đầu nhìn số nhà Hương Nghiễm, chân càng thêm khó chịu.

Lúc ở cách nhà rất xa, anh sẽ không yếu ớt như vậy, cảm thấy chỉ cần có thể thích ứng là được, lạnh cũng được, mệt cũng được, không tắm rửa cũng được, mặc áo khoác ngủ cũng được, tay bị đông cứng tróc da cũng được. Cái gì cũng được. Thế nhưng hiện tại Hương Nghiễm ở ngay bên kia cánh cửa, nhà của Hương Hưng Học và Hương Nghiễm đều ở bên kia cánh cửa. Ở nhà, khổ sở nào đau đớn nào cũng đều trở nên không thể chịu đựng.

Nhưng Hương Nghiễm còn chưa đồng ý quay lại, cậu không đáp ứng, bên kia cánh cửa là cái nhà.

Chỉ là cái nhà.

Nhà có thể biến thành gia đình.

“Nghiễm Nghiễm, anh có thể về nhà không?”

“Muốn về nhà cởi tất, cởi quần áo ướt, tắm rửa sạch sẽ.”

“Tắm xong sấy khô tóc, sau đó ôm em ngủ.”

“Em đồng ý không?”

“Em có thể trở về bên cạnh anh không?”

“Anh có thể trở về nhà không?”

“Anh đi thật xa, chính là muốn về nhà.”

Hướng Nghiễm không trả lời, điện thoại vẫn còn thông, nhưng hết thấy đều trở nên rất yên tĩnh.

Hướng Hưng Học tai đeo tai nghe, anh đứng trước cửa nhà Hướng Nghiễm, tiếng động trong tai nghe cùng tiếng động thực tế chồng chéo lên nhau.

Nhưng cái gì cũng đều cảm thấy không thực.

Anh đoán không được cậu bạn nhỏ đang làm gì, cũng không biết cậu bạn nhỏ đang nghĩ gì.

Anh ngu ngốc như một khúc gỗ.

Hướng Hưng Học đợi một lúc, lấy chìa khóa từ trong túi ra, “Không sao cả, chúng ta từ từ cũng được.”

Thật tử thân.

Thật khó chịu.

Ôi.

Cửa mở ra, từ bên trong.

52. Chương 52: Đêm Mưa (hạ)

Hướng Nghiễm đứng trước cửa, đứng rất thẳng, bàn tay mở cửa rụt về, buông xuống một bên hông.

Cậu hơi ngẩng đầu, ánh mắt rất hung ác, ánh mắt mang theo oán, mang theo hận, sâu xa nhất là tình yêu trần trụi.

Không che giấu.

Hướng Hưng Học bước qua cửa, đóng cửa lại, cậu bạn nhỏ cũng không nép sang một bên, cứ như bị đóng đinh nơi đó.

Bọn họ lập tức kề cận cùng một chỗ. Hướng Hưng Học còn chưa kịp làm gì, đã bị đẩy lên cửa.

Bị tàn nhẫn mà hôn.

Anh để mặc Hướng Nghiễm, không tranh đoạt cái gì, hoàn toàn rơi vào thế yếu, mãi đến tận lúc trong miệng nếm được mùi vị mặn chát, anh mới đỡ lấy gáy Hướng Nghiễm, đặt cậu lên tường, cướp đoạt mọi thứ trong miệng cậu.

Hướng Nghiễm luôn luôn phô trương thanh thế, giả vờ oai phong lẫm liệt, nhưng cậu cũng rất nhỏ bé. Mới hôn một chút đã bắt đầu rơi nước mắt.

Nhưng cậu hôn như vậy, Hướng Hưng Học cái gì cần hiểu đều hiểu hết rồi.

Không cần phải bất an, không cần lo lắng không về nhà được, không cần sợ Hướng Nghiễm không quay đầu lại.

Cậu bạn nhỏ vẫn là cậu bạn nhỏ ấy, trong lòng mềm mại như nhân chocolate.

“Đừng khóc, anh không sao, anh yêu em.” Hướng Hưng Học lau hết nước mắt cậu, hôn khóe mắt đỏ hoe, hôn lên hàng mi đầm nước mắt của cậu, “Anh yêu em.”

“Chúng ta nói chuyện một chút đi.” Hướng Nghiễm chôn đầu trong cổ Hướng Hưng Học, rất nhanh ngẩng đầu lên, “Anh đi tắm đi, tắm trước cái đã.”

Hương Hưng Học tắm xong, sấy khô tóc, nhìn thấy Hương Nghiễm cầm một ly rượu đỏ trong tay, quay về phía bóng đêm ngoài cửa sổ, từng ngụm nuốt xuống.

Anh nhớ tới một chuyện:

“Sao cậu hay uống rượu vậy?”

“Bởi vì tôi trong lòng khổ sở, muốn mượn rượu tiêu sầu.”

Không phải đùa, là nói thật.

Hương Nghiễm nghe thấy tiếng bước chân anh, ngồi xuống sô pha, mắt vẫn còn hơi đỏ, “Nói chuyện một chút. Uống một chút không?”

“Một chút thôi.”

“Thôi, anh nghe cho cẩn thận. Có vài lời, tôi chỉ nói một lần, cũng chỉ hỏi một lần.” Cậu ra hiệu cho Hương Hưng Học ngồi xuống một bên sô pha, còn mình vẫn đứng bên cửa sổ.

“Chú à, giữa tôi với anh không có nhiều tốt đẹp như vậy. Một đôi chú cháu, mặc kệ đạo đức luân thường, bỏ qua xu hướng tình dục mà hấp dẫn lẫn nhau, chuyện này làm sao có thể?”

“Sao lại không thể?” Hương Học nói.

“Anh thì biết cái gì!” Hương Nghiễm bỗng nhiên lên giọng, trong mắt lại ầng ậng nước.

“Anh biết em yêu anh, anh biết em từ năm mười mấy tuổi đã lén lút thích anh, anh biết em từ đầu đã đi về phía anh. Những chuyện này đã đủ chưa? Anh biết em ngằm bỏ ra hai triệu giúp anh đẩy đổ Triệu Trường Vân, anh còn biết em bộc lộ như vận chính là để ba em không giận chó đánh mèo với anh, anh biết em chép lời kịch Lolita hai lần ——”

“Em có thể úa tàn, có thể khô héo, tôi cũng không để tâm, tôi chỉ muốn nhìn em một chút, bao nhiêu tình cảm dâng tràn trong trái tim“(*), đúng không?”

“Anh còn biết ý nghĩa của mẫn thiên tình là thật lòng yêu thích ——”

“Được rồi!”

Nước mắt rơi xuống, rơi vào trong ly rượu.

Hương Hưng Học nhìn chắt lỏng lay động trong ly, bỗng nhiên nghĩ, rượu kia sẽ có vị gì đây?

Hương Nghiễm uống nhiều rượu như vậy, có thấy đắng chát không?

“Anh còn biết anh yêu em.” Hương Hưng Học đứng lên, nhỏ giọng, “Rất yêu em.”

Anh đi tới phía sau Hương Nghiễm, cầm lấy ly rượu trên tay cậu đặt lên bàn trà, giữ lấy eo, từ sau lưng ôm lấy cậu.

Toàn thân cậu bạn nhỏ đều run rẩy, Hương Hưng Học siết lấy cậu rất chặt, cố gắng bình ổn run rẩy trên thân thể cậu.

“Sao lại chịu nói cho anh biết?”

“Không giấu được, quá mệt mỏi.” Hương Nghiễm tự giận mình mà cúi thấp đầu, cái gáy trắng như tuyết toàn bộ lộ ra trước mắt Hương Hưng Học, “Hơn nữa, tôi cảm thấy hình như anh cũng biết một chút.”

“Ừ, ba em nói.”

“Cũng đúng, anh dần như vậy.”

“Anh thật sự rất ngốc.” Hương Hưng Học từ gáy cậu hôn đến vành tai, “Mới biết được thôi. Nhưng mẫn thiên tình là anh tự mình hỏi, sổ ghi chép cũng là anh lén lút xem.”

Hương Hưng Học đem cậu dắt đến ghế sô pha, vẫn duy trì tư thế ôm ấp.

“Sao em lại nói với người bạn kia em không yêu anh? Em lừa cậu ta thì thôi, cậu ta có biết hay không anh không để ý. Nhưng sau đó tại sao không trả lời anh? Tại sao vẫn để anh đi?”

“Tôi nào dám nói cho anh biết.”

Ba chữ em yêu anh, đối với Hướng Nghiễm mà nói, quá nặng nề, nhắc cũng không dám nhắc đến.

Cậu bạn nhỏ xoay người, chôn đầu vào vai Hướng Hưng Học, “Lục Mân sẽ cùng anh đi Bắc Cương, cậu ta có thể quang minh chính đại theo đuổi anh. Tôi không làm được, tôi và cậu ta không giống nhau.”

“Vì vậy mà anh thích em, anh không thích cậu ta.” Hướng Hưng Học xoa xoa lưng cậu, “Chỉ thích em.”

“Em thật sự có thể chấp nhận anh bị cậu ta cướp đi sao? Em đồng ý sao?”

“Không đồng ý.” Cậu bạn nhỏ mắt đỏ lên, nhẹ nhàng hôn lên môi Hướng Hưng Học một cái.

“Anh thật sự cái gì cũng không biết, bị em lừa nhiều năm như vậy.” Hướng Hưng Học nắm mũi cậu, “Một đứa nhỏ hay khóc, mỗi ngày lại giả vờ uy phong trước mặt anh. Giống hệt như khi còn nhỏ.”

Mắt Hướng Nghiễm lại ướt, “Tôi cũng không muốn khóc.”

“Vừa nãy em nói cái gì chỉ hỏi một lần?”

Hướng Nghiễm đem nước mắt toàn bộ dụi lên cổ Hướng Hưng Học, không nói lời nào, chôn đầu ở đó hồi lâu.

Hướng Hưng Học như có như không vuốt ve gáy cậu bạn nhỏ.

Anh cảm giác cổ mình lại ướt một mảnh, đau lòng muốn chết.

“Ba em nói đúng, mặt mũi là cái quái gì, em nên nói cho anh biết sớm một chút, để anh cẩn thận mà thương em.”

“Tôi muốn hỏi anh, nếu như tôi nói tôi luôn tính kế anh, anh còn đồng ý ở bên cạnh tôi không, còn muốn hỏi, tôi để anh đi lần cuối cùng, anh đi hay không?”

“Xin em đừng để anh đi. Nhưng em cứ nói em tính kế anh như thế nào, anh nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được.”

Hướng Nghiễm không muốn nói, bất động một hồi lâu.

“Lúc đầu bảo anh để lại nhà cho Thẩm Vân Mộng đúng không?”

“Ừ.”

“Tôi tìm anh, không phải thay ba em tặng đồ, chính là muốn anh chuyển về chỗ em, đúng không?”

“Ừ.”

“Sau đó? Mỗi ngày đều tẩy não anh Thẩm Vân Mộng là người phụ nữ xấu xa?”

“Cô ta chính là như vậy.”

Hướng Hưng Học nở nụ cười, sự ghen tỵ này, để càng lâu ngày lại càng mạnh mẽ.

Nhưng nghĩ tới Hướng Nghiễm ghen tỵ với Thẩm Vân Mộng, từ mười mấy tuổi ghen tỵ đến hai mươi mấy tuổi, Hướng Hưng Học lại cảm thấy lo âu.

“Cậu bạn trai kia của em không phải em sắp xếp chứ?”

“Không phải. Cậu ta rất phiền.”

“Còn gì nữa không?”

“Quán bar.”

“Ừm, lần đó rất then chốt, nhưng anh uống thật sự là rượu của em mà.”

“Hai cốc đều có thuốc.”

Hướng Hưng Học tóm lấy gáy Hướng Nghiễm, “Đều có thuốc? Em tính làm gì?”

Hướng Nghiễm không dám nhìn Hướng Hưng Học, cậu rũ mắt, lông mi vẫn dính nước mắt, “Thượng anh, hoặc là, để anh thượng.”

Hướng Hưng Học phì cười.

Anh cười một lúc, sau đó hỏi: “Vậy sao em lại không uống?”

“Tôi không biết có nên làm chuyện như vậy hay không. Anh giúp tôi uống cốc rượu kia, tôi liền cảm thấy tôi không thể làm nữa.”

“Còn Tiểu Lộ? Tiểu Lộ là đồng lõa của em?”

“Không phải, tôi chỉ cùng người pha rượu chào hỏi.”

Hướng Hưng Học nghĩ đi nghĩ lại bỗng nhiên minh bạch, Hướng Nghiễm có tâm tư trêu chọc, muốn lót đường cho Hướng Hưng Học, để anh đi về phía mình. Nhưng cậu dọn đường thông thuận cả rồi, mỗi một lần đều cho Hướng Hưng Học cơ hội quay đầu lại.

Hạ độc xong còn muốn tìm phụ nữ cho anh.

Khẩu giao xong liền trốn đến bệnh viện, bị Hướng Hưng Học ép bộc phát một chút tức giận, trêu chọc anh xong lại lặng thinh không đề cập tới.

Còn có lúc bộc lộ, “Nếu anh muốn, anh có thể quay trở lại.”

Cái này được coi là tính kế sao?

Cậu bạn nhỏ chưa từng từng bước ép sát, đa phần là chính Hướng Hưng Học việc nghĩa chẳng từ nan.

Cậu vẫn còn hồ thẹn, đối với mình không tự tin.

“Còn nữa không?”

“Thẩm Vân Mộng được cầu hôn, tôi biết. Chồng cô ta cũng xem như bạn tôi, bạn rượu.”

“Một phát xuyên tim, chỗ này làm rất tốt.”

Hướng Hưng Học bị trừng một chút, ý cười trên mặt không giảm đi chút nào, “Pháo hoa là ý tưởng của em?”

“Không phải.”

“Vậy cậu ta thật thiếu sáng tạo, học theo tác phẩm của em.”

Hướng Hưng Học thẩm vấn xong xuôi, từ tủ lạnh lấy ra túi chườm đá, chườm mắt cho cậu bạn nhỏ. Lúc chườm mắt trái, hôn lên mắt phải. lúc chườm mắt phải, lại hôn lên mắt trái.

Lão luyện như một tay chơi trong tình trường.

Anh thật sự thông suốt, thấu triệt rồi.

Làm thế nào suy đoán tâm tư Hướng Nghiễm, anh không biết, nhưng sau này cũng không cần suy đoán nữa, bây giờ Hướng Nghiễm ở trước mặt anh chính là một tờ giấy trắng.

Vừa thuần khiết vừa đáng yêu.

Làm sao đặt cậu bạn nhỏ lên đầu quả tim mà cứng chịu, cái này Hướng Hưng Học rất sở trường.

- ———

(*) Và tui vẫn chưa tìm ra đoạn này ở đâu trong Lolita

53. Chương 53: Cuối Cùng Cũng Kết Thúc

Hướng Hưng Học chui vào mừng, phòng đã tắt đèn, rèm cửa sổ không kéo, có một chút ánh sáng từ bên ngoài hắt vào.

Thành phố S so với Đồng thành còn muốn phồn hoa hơn, trên cao ánh đèn đủ màu vĩnh viễn sáng rực, cả thành phố không có đêm, cũng không có bóng tối.

Từng giọt từng giọt nước mưa chảy trên cửa kính, mưa dường như lớn thêm, lại dường như chỉ lớn như vậy, nước mưa cũ theo trọng lực từ từ chảy xuống, cùng giọt nước khác gặp nhau hợp thành một dòng nước nhỏ, rồi rất nhanh biến mất bên dưới cửa sổ; nước mưa mới tạt vào, lại biến thành giọt nước đọng lại trên mặt kính.

Hướng Hưng Học trở mình nằm nghiêng, sau đó kéo Hướng Nghiễm lại, trở mình, ôm eo cậu.

Cứ như vậy ôm một lúc lâu.

Hướng Nghiễm bỗng nhiên rúc vào người Hướng Hưng Học, đưa một ngón tay lên, sờ sờ lông mày Hướng Hưng Học rồi lướt qua lông mày, đầu ngón tay rơi xuống mũi, theo mũi từ từ đi xuống, trượt tới nhân trung, sau đó miêu tả viền môi anh.

Nhẹ nhàng, cẩn thận, rất trân trọng.

“Kỳ thực, em lúc đầu cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là muốn gần anh thêm một chút, nhưng lúc ở bên cạnh anh rồi, cùng anh ở cùng một chỗ, em lại không thỏa mãn, dần dần càng muốn nhiều hơn. Em rất tham lam, cái gì cũng muốn cả. Cho nên mới gài bẫy anh như vậy, xin lỗi.” Giọng Hướng Nghiễm rầu rĩ, Hướng Hưng Học sợ cậu lại sắp khóc, dựa vào ánh sáng bên ngoài tìm được môi cậu bạn nhỏ, từng chút từng chút hôn lên.

“Em biết em sai chỗ nào không? Em sai ở chỗ không biết tiến thủ, vốn chúng ta nên cùng nhau sớm hơn một chút. Nếu nghĩ như vậy, thì em nên xin lỗi.” Hướng Hưng Học đem chân chen vào giữa hai chân của Hướng Nghiễm, “Em còn sai ở chỗ đã nói vĩnh viễn không phụ lòng anh, chính mình lại bỏ chạy trước.”

“Anh cũng sai, anh không sớm nói cho em biết anh yêu em, còn hại em lo lắng. Chúng ta hòa nhau. Bây giờ không ai sai cả.”

Anh dùng chóp mũi lướt qua mũi Hướng Nghiễm, mãi đến tận lúc nghe thấy cậu bạn nhỏ bật cười mới rời ra.

Hướng Nghiễm đặt tay lên ngực Hướng Hưng Học, im lặng một lúc lâu mới nhỏ giọng thăm thì: “Em thật sự rất yêu anh.”

Hướng Hưng Học hít một hơi khí lạnh, hạ thân nóng hừng hực.

Hướng Nghiễm chưa từng nói câu như thế này, “em yêu anh” đối với cậu mà nói phải biểu đạt bằng hành động, không nói ra miệng được.

Hướng Hưng Học vốn dĩ rất muốn nghe, sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh lại cảm thấy có nghe hay không cũng không đáng kể —— cậu bạn nhỏ yêu anh là sự thật, cậu không muốn nói, không tình nguyện nói, vậy cứ tùy cậu, câu như thế này để Hướng Hưng Học nói là được.

Anh không nghĩ Hướng Nghiễm đồng ý nói ra, hơn nữa vừa ra khỏi miệng chính là “Em thật sự rất yêu anh.”

Dùng hai cái phó từ liền nhau.

Chân bọn họ kẹp chặt, Hướng Nghiễm lập tức cảm nhận được Hướng Hưng Học cứng rồi, liền hỏi: “Làm không?”

“Không làm, em vừa mới khóc.”

Hướng Nghiễm cách quần pyjamas xoa nắn nơi đó của Hướng Hưng Học, xoa nắn đến mức Hướng Hưng Học kêu dừng, chính cậu cũng cứng rồi, thứ bên trong quần phồng lên, đâm vào đùi Hướng Hưng Học.

“Làm đi. Em muốn làm.”

“Có đồ vật sao?” Hường Hưng Học bị khiêu khích, giọng trở nên trầm thấp.

Hường Nghiễm đưa tay muốn tìm gì đó trong khe giường, lại bị mừng ngăn cản, “Vướng víu”.

Hường Hưng Học cười, ngồi dậy mở dây kéo, từ bên ngoài dùng tay nhét vào khe giường, quả nhiên tìm được một dây bao cao su, còn có một chai bôi trơn nhỏ.

Đều chuẩn bị xong. Trong nhà cũng vậy, đã sớm chuẩn bị xong.

Anh mở đèn bàn, chui vào mừng, một lần nữa kéo dây kéo lên.

Như vậy muỗi bên ngoài không vào được, xuân sắc bên trong cũng không lộ ra ngoài.

Hường Hưng Học cứ như lột vỏ trứng gà, đem quần áo trên người cậu bạn nhỏ cởi sạch.

Hường Nghiễm rất trắng, bình thường cũng lau đầu nhũ, da thịt trắng mịn như lòng trắng trứng gà, vừa non vừa mềm.

Hường Hưng Học lột một cái gối xuống dưới eo Hường Nghiễm, vừa mở rộng vừa cúi đầu hôn bụng cậu.

“Có lúc anh nghĩ, anh tốt xấu cũng là một thầy giáo, vậy mà lại không có loại phẩm chất cao thượng kia, trong đầu anh luôn có những thứ ô uế xấu xa. Muốn ôm em —— muốn làm em, muốn đ* em.” Hường Hưng Học nở nụ cười, ần ần nơi mẫn cảm của Hường Nghiễm khiến cậu run rẩy thở gấp, cơ bụng theo những lần hít thở liên tục trập trùng, mềm mại mà chạm vào cảm Hường Hưng Học.

Anh ngừng đầu nhìn Hường Nghiễm một chút, môi cậu bạn nhỏ bị cắn đến trắng bệch, “Ngoan, đừng cắn, anh đau lòng.”

“Anh thay đổi rồi.” Hường Nghiễm mở mắt, vừa mới rời mắt một chút thôi, lại tiếp tục nhìn chú của cậu, tựa như nhìn mãi mà không đủ.

“Ừ, thay đổi rồi, bây giờ rất tự giác làm bạn trai em.”

“Dẻo mềm dẻo miệng.”

Hường Hưng Học cong ngón tay mở ra lồi vào, vẫn như trước chạm vào chỗ mẫn cảm, khiến cổ họng cậu phát ra tiếng thở hổn hển dụ người.

“Vậy em thích không?”

“Không thích.”

“Không thích như vậy à?”

Hường Nghiễm kéo chăn mỏng lên che mặt, không lên tiếng, một lúc lâu sau mới nói: “Thích.”

“Hoàng Đào nói với anh, em nói không thích tức là thích.” Hường Hưng Học rút ngón tay ra, đổi thành thứ kia của mình, ở miệng huyết cọ tới cọ lui, “Thật đáng yêu.”

Anh đi vào thân thể Hường Nghiễm, từng chút từng chút khai phá bên trong, để cho mình và Hường Nghiễm gần bó sát sao.

Hường Hưng Học áp sát người Hường Nghiễm, lấy chăn xuống, hôn lên mặt cậu, “Vợ của Ba Thập lúc ở trên hoang nguyên đang mang thai, bụng rất lớn. Anh nhìn Ba Thập mỗi ngày đều có thể chạm được con mình, liền đặc biệt ganh tỵ. Muốn em cũng sinh cho anh một đứa.”

Hường Nghiễm thấy Hường Hưng Học không động, chủ động vịn vẹo eo, mặt nhuộm ra một màu hồng động tình, “Em sinh không được.”

Cậu nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hay là chúng ta tìm người mang thai hộ.”

“Anh không thích trẻ con, chỉ là muốn em sinh cho anh một đứa, những người khác sinh anh không muốn.”

Hường Nghiễm ngừng động tác, hổn hển thở mấy hơi, “Anh nghĩ gì vậy, kỳ kỳ quái quái. Không động sao?”

“Trước hết ôm một chút, tán gẫu một chút đã.”

“Nghiêm Nghiêm, em hiểu ý anh không? Nếu em có thể sinh cho anh một đứa nhỏ, chúng ta sẽ có một tầng quan hệ chém không đứt, cho dù em rời xa anh, anh vẫn còn một đứa con, nó tốt nhất là trông giống em, anh nhìn nó, lại như nhìn thấy em.”

Hướng Nghiêm cup mắt, sau đó chăm chú nhìn Hướng Hưng Học, ánh mắt như biển sâu ngàn thước, sâu thăm mênh mông, lại có cá bơi sóng triều.

Cậu nói: “Em sẽ không rời xa anh.”

Hướng Hưng Học dường như nghe thấy tiếng tim đập thành thịch.

Là nhịp tim của mình.

Cũng là nhịp tim của Hướng Nghiêm.

Hai âm thanh hòa vào nhau, tương hỗ lẫn nhau, tần suất trở nên cực kỳ hòa hợp.

Mạch bọn họ cũng đập rộn rã, khiến dương vật của Hướng Hưng Học bên trong thân thể Hướng Nghiêm hơi hơi rung động.

Hướng Nghiêm ngẩng đầu, ôm cổ Hướng Hưng Học, cùng chú cậu gắn bó quấn quýt.

Hướng Hưng Học nhắm mắt lại, nhìn thấy hai dòng chảy hợp lại thành một dòng, trung tâm dòng chảy dường như nằm ở cổ họng anh — đầu lưỡi cậu bạn nhỏ mềm như vậy, lại có thể khơi dậy tình triều, gọi dậy dục vọng ngủ đông.

Hướng Hưng Học không để mình rời khỏi Hướng Nghiêm, cứ chôn trong thân thể cậu, từ từ chuyển động, lần sau so với lần trước càng sâu hơn, mạnh mẽ hơn.

Đã lâu lắm anh chưa tiến vào thân thể này.

Dù trong gió tuyết hoang nguyên, trong rét lạnh vô tận, trong cảnh xuân oanh bay cỏ mọc, trong ngày hè nóng như thiêu đốt, anh vẫn mãi khắc ghi miệng huyết non nớt nhỏ bé cùng lối vào ẩm áp ẩm ướt này.

Sớm chiều tương tư, tâm tâm niệm niệm.

Anh vẫn nhớ mãi khoái lạc tiêu hồn thực cốt, đó là của Hướng Nghiêm dành cho anh, niềm khoái lạc độc nhất vô nhị.

Anh là thầy người khác, lại bắn thủ đáng khinh.

Hướng Hưng Học ôm lấy Hướng Nghiêm, để cậu tựa vào ván gỗ đầu giường. Cậu bạn nhỏ bị mừng cản trở, không dám thẳng người, tóc sau gáy bị cọ đến rối tung, từ lỗ nhỏ của mừng chui ra bên ngoài.

Hướng Hưng Học như đứa trẻ mới sinh đói bụng, chùn chụt mà mút đầu vú Hướng Nghiêm, anh dùng răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn chỗ nhô ra đến ứ máu, khiến Hướng Nghiêm vừa đau vừa sướng đến mức nở ra tiếng.

” — ưm, đau, đau em...”

“Em nếu như mang thai, sẽ dùng chỗ này cho con bú, trẻ con bú có khi còn hung dữ hơn anh.”

“Em sẽ không mang thai.” Hướng Nghiêm khóc nức nở, “Em không có cách nào mang thai được.”

Hướng Hưng Học cười, hôn lên nước mắt của cậu, “Đừng khóc đừng khóc, không để em mang thai, em chính là cục cưng của anh.”

Anh nhanh chóng tăng tốc, đem tiếng ghen ngào của Hướng Nghiêm đâm đến vỡ vụn.

Cậu bạn nhỏ siết chặt cánh tay đang ôm Hướng Hưng Học, bụng dưới co thắt, hậu huyết cũng co thắt theo.

Cậu bắn lên bụng Hướng Hưng Học, như người mới từ dưới nước vớt ra, từng hơi từng hơi thở ra hít vào, cả người mồ hôi chảy ròng ròng, ướt đầm.

Hướng Hưng Học rút ra khỏi thân thể cậu, cầm tay cậu bạn nhỏ để cậu bao lấy dương vật của mình, không nhanh không chậm chuyển động.

Hướng Nghiễm đã lâu không làm, thân thể không chịu nổi khiêu khích, bắn nhanh, nhưng dục vọng của Hướng Hưng Học bị đè nén rất lâu, chôn rất sâu, hạt giống chậm chạp không phá vỡ được mặt đất.

Cậu bạn nhỏ run lên một lúc, lúc phục hồi tinh thần động tác tay liền nhanh hơn.

Cậu say mê nhìn dương vật Hướng Hưng Học, lại nhanh chóng cứng lên.

“Chú,” Hướng Nghiễm kêu một tiếng, lấy áo mưa ra, “Muốn thử một chút không? Bắn cho em.”

Mặt cậu rất đỏ, giấu dưới ánh đèn bàn.

Hướng Hưng Học sửng sốt một chút, hiểu được ý cậu.

Mang bao làm sao tạo ra được trẻ con?

Anh cười đem Hướng Nghiễm trở mình lại, khiến người quỳ gối trên giường, giữ eo cậu lại, một lần nữa đi vào thân thể cậu.

Hướng Nghiễm bị anh thúc trượt về phía ngoài giường, Hướng Hưng Học lúc đầu còn đỡ cậu lùi lại, sau đó anh phát hiện, tiểu bảo bối của anh hề bị trượt đến cạnh mùng, sẽ ngoan ngoãn dùng tay chống giường, dựa vào đầu gối nhích trở về một chút.

Nhích trở về, để mình trọn vẹn ngâm lấy dương vật Hướng Hưng Học.

Để bọn họ một lần nữa trở nên thân mật vô biên.

Vừa ngoan vừa đáng yêu.

Khiến Hướng Hưng Học không đành lòng, cũng làm cho anh càng tàn nhẫn.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi.

Bên trong phòng cũng ẩm ướt kiều diễm.

Không khí ẩm ướt không dập tắt dục vọng nguyên thủy, ngược lại còn trợ hứng, gọi dậy dục vọng muốn chinh phục từ trong lòng anh.

Anh càng cháy càng mãnh liệt.

Cậu bạn nhỏ đáng thương thân thể run như cái sàng, cũng như đóa hoa trong mưa gió, cành nhỏ bị thổi đến run rẩy, cánh hoa cũng bị giọt mưa xối đến rũ xuống.

Hết thấy đều lão đảo lung lay.

Bọn họ dùng máu thịt khoắn đăi đối phương, không hề che giấu, không còn ngăn cách.

Bọn họ trong cơn mưa hòa làm một thể.

54. Chương 54: Chung Chương

Tháng tám, Hướng Nghiễm xin bệnh viện quay lại bệnh viện Đồng.

Lãnh đạo bệnh viện không muốn phê, dù sao bác sĩ Hướng cũng là thanh niên tuần kiệt.

“Nếu không thì để anh đến đây đi, ở đây cơ hội không phải nhiều hơn sao?” Hướng Hưng Học hỏi.

Hướng Nghiễm trả lời: “Không nhiều, bình thường người ta tới đây để lấy cái hộ khẩu, em lại không muốn hộ khẩu thành phố S.”

Chờ đơn được phê duyệt, học kỳ mới cũng bắt đầu rồi.

Hướng Nghiễm kết thúc công việc, đi tham gia tiệc chia tay.

Hướng Hưng Học tính thời gian, từ Đồng thành một mạch chạy đến bãi xe phía sau nhà hàng.

Anh không muốn chờ trong xe, bèn đứng ở dưới cột đèn đường đối diện cửa lớn.

Chờ đợi cũng làm cho người vui sướng.

Một chiếc lá bị gió thổi rơi xuống đầu Hướng Hưng Học, anh lấy lá cây xuống, nhìn thấy một bên lá hơi khô vàng.

Mùa thu lại đến.

Trận dần vặt này của anh và Hướng Nghiễm, kéo dài từ mùa đông đến mùa thu, cũng may người rút cuộc cũng trở về rồi.

Lúc Hướng Nghiễm bước ra, ánh mắt vẫn tỉnh táo rõ ràng – dù sao tửu lượng của cậu là do quán rượu luyện ra, một nhóm bác sĩ y tá căn bản không đấu nổi cậu.

Hướng Hưng Học lại tự trách mình, còn có chút khổ sở, nhưng tâm trạng này rất nhanh tan biến.

Bởi vì Hướng Nghiễm nhìn thấy anh liền nở nụ cười, đôi mắt cong cong như trăng trên trời, ánh mắt cũng rất sáng trong.

Hướng Hưng Học nghĩ, mình nên cẩn thận mà yêu thương tiểu bảo bối này.

Bên cạnh Hướng Nghiễm có không ít nam nữ say khướt, số ít khác vẫn còn tỉnh táo, trong đó có một y tá, Hướng Hưng Học vẫn nhớ cô, Hướng Nghiễm từng nói với cô Hướng Hưng Học không bệnh.

Cô y tá này hiển nhiên cũng nhớ ra Hướng Hưng Học, buộc miệng gọi: “Anh Bách.”

Gọi đến Hướng Hưng Học bối rối, ngăn người một hồi lâu.

Anh Bách.

Anh gật đầu chào cô y tá, tay xoa xoa lưng Hướng Nghiễm, rất nhanh lại buông ra.

“Bác sĩ Hướng!” Một cô bé bỗng nhiên gọi to, cô trông rất trẻ tuổi, lớn lên cũng dễ nhìn, nhưng lúc này hình như hơi say rồi, nói cũng nói không rõ, “Hu hu hu anh đừng đi.”

Hướng Nghiễm căn dặn cô y tá tỉnh táo: “Vạn Vạn, mua cho cô ấy thuốc giải rượu, ngày mai cô ấy còn phải theo chủ nhiệm Trần làm phẫu thuật. Anh đi đây.”

“Bác sĩ Hướng anh về sao? Có khi cô bé còn có lời chưa nói đó.”

Hướng Nghiễm liếc mắt nhìn cô bé say khướt, cười cười, sau đó hơi khom người, tầm mắt ngang mặt cô bé, “Em còn muốn nói gì nữa, anh nghe.”

Cô bé thử tập trung nhìn, không thành công, lại “hu hu hu” khóc lên.

“Được rồi, bảo cô ấy tỉnh rượu thì nhắn tin cho anh.” Hướng Nghiễm lấy điện thoại ra, mở phần mềm gọi xe, suy nghĩ một lúc, nói, “Để anh đưa mọi người về, anh ấy lái xe.”

“Không cần đâu, bọn em ở lại ký túc xá bệnh viện, đi vài bước là tới, em đi cùng bọn họ, anh yên tâm đi.”

“Được, anh đi đây. Bye bye.”

Cậu lại khom người, nhìn cô bé say rượu, “Bye bye”.

“Bye bye, hu hu hu, bye bye.”

Cô bé kia giọng điệu như không nở, khiến Hướng Hưng Học thấy lạ trong lòng.

Hướng Nghiễm nói hẹn gặp lại với tất cả mọi người, sau đó cùng với Hướng Hưng Học đưa bọn họ ra bãi đậu xe.

“Lạnh không?” Hướng Hưng Học hỏi.

“Không lạnh.”

“Cô bé ấy hình như thích em.”

Hướng Nghiễm cười cười: “Chắc vậy.”

“Bác sĩ Hướng!” Chất giọng trong trẻo của một cô gái phá tan đêm thu yên tĩnh.

Hướng Hưng Học cùng Hướng Nghiễm quay đầu lại, nhìn thấy cô bé dùng tay làm loa, “Anh còn độc thân không?”

Hướng Nghiễm liếc mắt nhìn Hướng Hưng Học, quay lại, trầm mặc đi đến bên cạnh cô bé.

“Cậu ấy không còn độc thân.” Hướng Hưng Học giành nói trước, lúc này cô y tá tên Vạn Vạn như có điều gì suy nghĩ mà nhìn anh.

Nhưng Hướng Hưng Học nói tiếp, “Cậu ấy hẹn hò nhiều năm rồi, tình cảm vẫn tốt.”

Vạn Vạn mỉm cười, nói, “Là như thế đúng không? Cảm tình vẫn tốt đúng không?”

Hướng Hưng Học EQ thấp hơn nữa cũng cảm nhận được Vạn Vạn ám chỉ điều gì, anh ôm vai Hướng Nghiễm, thuận tiện xoa xoa cánh tay cậu, “Rất tốt.”

“Vây chúc các anh hạnh phúc.” Vạn Vạn nói.

Cô bé lại nói to: “Chúc các anh hạnh phúc! Bác sĩ Hướng phải luôn hạnh phúc! Phải luôn luôn luôn luôn hu hu hu hạnh phúc!” cô bé bắt đầu điên cuồng phát tay.

“Được.” Hướng Nghiễm gật đầu, “Em cũng phải hạnh phúc.”

Cô bé ôm Vạn Vạn khóc hu hu.

Hướng Nghiễm quay lại Đồng thành, tiếp tục càn cù chăm chỉ trong bệnh viện.

Nhưng Hướng Hưng Học lòng vẫn suy nghĩ một chuyện.

Hướng Nghiễm trong mắt người khác, đẹp trai, mạnh mẽ, nghiêm túc làm việc, có chút xa cách nhưng lại vạn phần dịu dàng, có tiền – những mô tả này gộp lại là trở thành loại hình lý tưởng, “mê người”.

Cũng từng bị hỏi có mẫu người lý tưởng hay không.

Hướng Hưng Học ghen chết được.

Anh quyết định phải tuyên bố chủ quyền.

Anh quần lầy Hướng Nghiễm đòi nghỉ phép năm, thừa dịp mùa thu còn chưa đi, dẫn cậu đi Bác Nhĩ Tháp Mộc Táp.

Lúc đến sân bay Trung Xuyên ở Lan Châu, anh nắm chặt tay cậu bạn nhỏ.

“Em không sao.” Hướng Nghiễm nói, “Qua hết rồi.”

Bọn họ từ trạm xe lửa Lan Châu, ngồi chiếc xe lửa màu xanh đi huyện Tiểu Kỳ.

Xe lửa xình xịch chạy, thời gian cũng chậm chậm trôi qua.

“Anh ngồi ở đây, hút một hộp Nhuyễn Trung Hoa, nhớ em hết sức tàn nhẫn.” Hướng Hưng Học chỉ vào băng ghế cũ, “Cũng không chỉ ở đây, cả đoạn đường đều nhớ em.”

“Đừng hút thuốc.” Hướng Nghiễm nắm tay anh.

Hướng Hưng Học nắm tay Hướng Nghiễm nhét vào túi áo, “Vây em sau này cũng phải bớt uống rượu lại.”

Anh duỗi ngón út ra, “Ngoéo tay.”

“Thấy ầu trĩ không?” Hướng Nghiễm khinh bỉ chế giễu anh, dùng ngón út móc lấy ngón út của Hướng Hưng Học.

“Một trăm năm không thất hứa.”

“Ừ.” Cậu bạn nhỏ mỉm cười.

Hướng Hưng Học cảm thấy mình chắc chắn sống không tới 136 tuổi, đem một năm tính là năm năm, đem một trăm năm giảm còn 67 năm, anh cũng phải sống đến trăm tuổi, hình như cũng hơi khó.

Anh quyết định sẽ nỗ lực, mang theo Hướng Nghiễm cùng nhau nỗ lực, cùng nhau sống lâu trăm tuổi.

Bọn họ thuê một chiếc xe việt dã, đi thăm con gái của Ba Tháp trước.

Cô bé mới bốn, năm tháng, cả người bụ bẫm, lúc không ngủ liền gọi a a a, rất đáng yêu.

Đêm đó Hướng Hưng Học lại xin Hướng Nghiễm sinh một đứa, Hướng Nghiễm khóc lóc mắng anh là ông già biến thái, lần thứ hai nhắc lại mình sinh không được.

Nhưng bọn họ lại không mang bao.

Làm sao bây giờ, Hướng Nghiễm chính là cưng chiều anh, Hướng Hưng Học kiêu ngạo cực kỳ.

Cỏ ở vùng quê đã hơi khô vàng, hoa cũng tàn hơn một nửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra hoa cỏ đã từng rất tốt tươi.

“Mùa đông năm trước tuyết rơi đặc biệt nhiều, vì vậy mà đầu xuân hoa cỏ sinh sôi rất tốt.” Hướng Hưng Học dắt ngựa cho Hướng Nghiễm, “Vốn dĩ nơi này không tươi tốt như vậy đâu, nhìn một vòng chỉ có mấy bụi cây, cơ bản đều là sa mạc. Hiện tại không còn chặn thả gia súc, cỏ mọc rất nhiều, cũng không có dê bò ăn. Đoán chừng chỉ mấy năm thôi, hệ sinh thái sẽ khôi phục rất tốt. Nơi này sắp bắt đầu phát triển du lịch rồi.”

Ngựa là con ngựa non đỏ thẫm ngày ấy, nó lớn nhanh, hiện tại so với Hướng Hưng Học còn cao hơn.

Hướng Hưng Học vuốt vuốt bờm ngựa, “Lúc ấy đi tìm chính là nó, thằng nhóc hư.”

“Nó hiện tại rất ngoan mà.” Hướng Nghiễm nói.

“Từng ăn qua đau khổ đương nhiên phải ngoan rồi.”

Hướng Nghiễm ngồi trên lưng ngựa nhìn chằm chằm Hướng Hưng Học, Hướng Hưng Học cảm nhận được ánh mắt cậu, quay đầu lại.

Cậu bạn nhỏ đang cười, cười đến ý tứ sâu xa.

“Anh cũng ngoan, được chưa.” Hướng Hưng Học nói, “Muốn chạy một chút không?”

“Không muốn.”

Hướng Hưng Học vươn mình leo lên ngồi sau lưng Hướng Nghiễm, cầm dây cương trong tay, kề sát bên tai cậu bạn nhỏ nói: “Đến cũng đến rồi, chạy một chút đi.”

Con ngựa bắt đầu tăng tốc, Hướng Nghiễm lập tức căng thẳng, cứng đờ khoanh tay lại thành tư thế tự bảo vệ mình.

Cậu bạn nhỏ không biết cười ngựa, ngoài miệng không nói, trong lòng lại sợ cực kỳ.

Hướng Hưng Học kẹp bụng ngựa, để con ngựa nhỏ chạy càng nhanh hơn.

Hướng Nghiễm nép trong lồng ngực Hướng Hưng Học, không biết là sợ hay là bị ngựa làm chấn động, toàn thân run rẩy, không thốt ra được một tiếng.

Bọn họ chạy về hướng lục địa sâu xa, hướng về núi tuyết cùng mây trắng, chạy về hướng vùng hoang dã.

Nghe khí lưu rung động.

Đem hết thảy bỏ lại phía sau.

Hướng Hưng Học ôm chặt lấy Hướng Nghiễm, kề bên tai cậu nói một tiếng “Anh ở đây.”

Anh sợ âm thanh bị gió thổi đi, cách hơi xa một chút, lớn tiếng nói: “Nghiễm Nghiễm, đừng sợ, anh ở đây.”

Người trong ngực bỗng nhiên mềm nhũn ra, cơ thịt toàn thân đều thả lỏng, tựa như không xương dựa vào người Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học làm bộ không phát hiện, tiếp tục lớn tiếng mà gọi: “Nghiêm Nghiêm, anh ở đây, em nghe được không?”

“Em nghe được!” Hường Nghiêm dùng âm lượng tương tự trả lời Hường Hưng Học, khiến màng nhĩ anh chấn động đến mức ong ong.

Hóa ra anh đang rất âm ỉ, Hường Hưng Học nghĩ.

“Vậy em tiếp tục nghe,” Hường Hưng Học lại nói, “Anh – yêu – em –”

“Anh – Hường Hưng Học – yêu – Hường Nghiêm –”

“Anh – vĩnh viễn – yêu – Nghiêm Nghiêm –”

“Em – nghe được – không?”

Hường Nghiêm thở dài, mở miệng nói: “Em nghe được.”

“Em – nói – cái – gì –”

“Em nói – em – cũng – yêu – anh.”

Hường Hưng Học nhìn xung quanh một lượt, bọn họ đang ở giữa vùng hoang dã.

Anh ghìm dây cương, để con ngựa dừng lại, trước tiên nhảy xuống ngựa, sau đó dìu cậu bạn nhỏ xuống.

Hường Hưng Học sờ sờ túi quần, cũng may, đồ vật không bị rơi mất.

Anh lấy nhẫn ra, nắm trong lòng bàn tay, quỳ một chân xuống đất.

“Nghiêm Nghiêm, anh trước đây từng muốn đổi tên thành Bách Uẩn Hòa, từ bỏ thân phận trong nhà, như vậy anh có thể quang minh chính đại nói anh là bạn trai em, không phải chú em. Nhưng anh lại nghĩ, hoàn cảnh trong nước như vậy, chúng ta như vậy, làm người yêu cũng không được pháp luật bảo vệ, chúng ta giữ lại quan hệ thân thích, anh có thể ký tên cho em, em cũng có thể ký tên cho anh, như vậy tốt hơn. Em nói trên thế giới có bao nhiêu người yêu nhau có thể có được loại đặc quyền này? Anh nghĩ đến việc anh là chú em liền rất vui vẻ.”

“Anh nhìn em từ một cậu bạn nhỏ bé xíu lớn dần lên, từ cậu bạn nhỏ biến thành thiếu niên, tuy rằng sau đó thiếu mất một quãng thời gian, không thấy em thành niên, nhưng anh thấy được em từ trường học đi ra xã hội, từ một sinh viên đại diện cho học viện y khoa trưởng thành lên thành một bác sĩ một mình chống đỡ một phương, anh vô cùng cao hứng, cũng đặc biệt cảm động.”

“Em năm nay mới 30 tuổi, chỉ ít còn có thể làm bác sĩ Hường thêm ba mươi năm, trong thời gian này, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em, nhìn em không ngừng tạo ra kỳ tích, nhìn em đi cùng thời đại, anh sẽ ở bên em, lúc em khổ sở sẽ làm chỗ dựa cho em, lúc em gặp khó khăn sẽ làm hậu phương kiên cường nhất của em.”

“Chờ lúc em không còn làm bác sĩ nữa, lúc em về hưu, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em, anh nghĩ rồi, chúng ta có thể ra ngoại thành mua một căn nhà nhỏ dựa vào núi, ở cạnh sông, lớn tuổi ngủ không được liền cùng nhau đi xem mặt trời mọc, em nếu dậy không nổi anh sẽ không gọi em, anh làm điểm tâm cho em. Chúng ta sáng sớm dắt chó đi dạo một lần, chạng vạng dắt một lần, thời gian còn lại ngồi một chỗ cùng nhau tắm nắng trò chuyện. Chúng ta còn có thể đi du lịch, giống như bây giờ, đến thảo nguyên, ngắm các phong cảnh khác nhau. Trên thế giới còn rất nhiều sông núi biển hồ, em nếu như đồng ý, chúng ta sẽ đi từng chỗ một, mãi đến khi không còn đi được nữa mới thôi.”

“Trước đây anh từng nói với ba em, anh muốn chăm sóc em cả đời, anh bây giờ vẫn còn nghĩ vậy, anh muốn mỗi ngày thương em yêu em, cưng chiều em dung túng em, đem tất cả yêu thích, tất cả tình yêu đều giao cho em.”

“Ba em nói anh thiếu thông minh, ông ấy nói không sai, anh rất ngốc, có lúc em không nói, anh sẽ không hiểu được suy nghĩ của em, nhưng anh đang từ từ thay đổi. Anh cảm thấy chúng ta hiện tại vô cùng hiểu

nhau, phần lớn thời điểm anh đều có thể đoán được tâm tư của em, nhưng nếu sau này anh ngốc quá, mong em đừng tức giận, em cứ nói với anh, anh sẽ thay đổi.”

“Nghiêm Nghiễm, em là người tốt nhất anh gặp được, anh trân trọng em, cho dù anh yêu em so với em yêu anh còn không bằng một nửa, nhưng mỗi ngày anh lại yêu em nhiều hơn, mỗi ngày em trong mắt anh lại càng đáng yêu hơn, để anh vĩnh viễn cảm thấy yêu không đủ. Hôm nay anh ở đây cầu hôn, anh cũng muốn lập một cam kết, sau này anh chỉ có một mình em, anh sẽ không nghĩ tới người khác, cũng sẽ không quay đầu lại, anh yêu em, chỉ có thể yêu một mình em, em là người đáng giá nhất đối với anh.”

“Anh muốn đem tình yêu giao cho em, đem tính mạng giao cho em, đem năm tháng giao cho em, đem khổ đau cùng vui sướng, linh hồn cùng ý chí giao hết cho em, Nghiễm Nghiễm, em đồng ý không?”

Mắt Hường Nghiễm nhòe đi, thảo nguyên hoang dã biến thành vùng biển trong mắt cậu. Cậu và Hường Hưng Học dường như đang đắm chìm trong đó.

Cậu đeo nhẫn vào ngón áp út, lại đeo cho Hường Hưng Học.

Hường Hưng Học đứng dậy, vỗ về hai má Hường Nghiễm, hôn lên khóe mắt đầy nước mắt của cậu.

Môi chạm vào nhau, giữa răng môi đều là ngọt ngào cùng êm ái.

Hường Nghiễm cười, hôn xong khóe miệng liền cong lên, “Bây giờ anh là người của em rồi.”

Sau đó bồi thêm một câu, “Em cũng là người của anh.”

Đêm đó Hường Nghiễm đăng ảnh lên mạng xã hội, ảnh là ngón tay mình đã đeo nhẫn.

Cậu nói: “Kết hôn rồi.”

Định vị ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tạt châu.

Trong danh sách bạn bè cậu vẫn không có Hường Hưng Học, nhưng chiếc nhẫn giống như chiếu cáo thiên hạ – cậu bây giờ là người đã có vợ.

Hường Hưng Học tắm xong mới thấy cái ảnh kia, chụp một tấm tương tự, cũng thể hiện mình đã kết hôn.

Hoàng Đào gọi điện đến, cô bé muốn gọi video với Hường Nghiễm.

Cậu bạn nhỏ tâm trạng rất tốt, cứ cười híp mắt, luôn nói cảm ơn với Hoàng Đào.

Hoàng Đào hiếm thấy thẹn thùng, nhưng rất nhanh không thấy gò bó nữa, vui vẻ kể với Hường Nghiễm thấy Hường trên hoang nguyên nói cậu tốt như thế nào.

Hường Hưng Học ở bên cạnh vẫn gật đầu.

Sau đó điện thoại không biết cúp từ khi nào.

Bọn họ không biết từ khi nào ôm lấy nhau, hôn môi.

Không biết từ khi nào hôn đến tận giường.

Mùa thu nơi sâu xa của đại lục, bỗng nhiên văn chương trôi chảy như xuân triều.

Hường Hưng Học sau đó viết một đoạn văn.

”Lòng người, có lẽ cũng chính là một cánh đồng hoang vu,

Từng đổ tuyết,

Hoa cỏ liền sinh sôi,

Sau đó dê bò đều kéo đến.”

Anh muốn cảm ơn gió tuyết ở Bắc Nhĩ Tháp Mộc Tạt.

- HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muc-da>